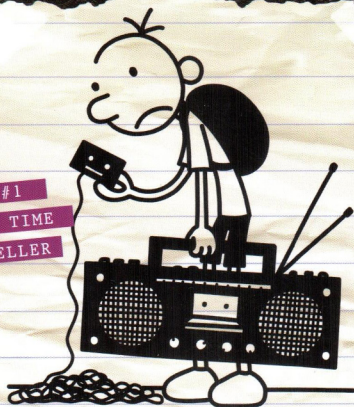

NHẬT KÝ Chú bé nhút nhát

Những ngày xưa cũ

THE #1
NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney

Vân Khánh dịch

HA GIANG
BOOKS

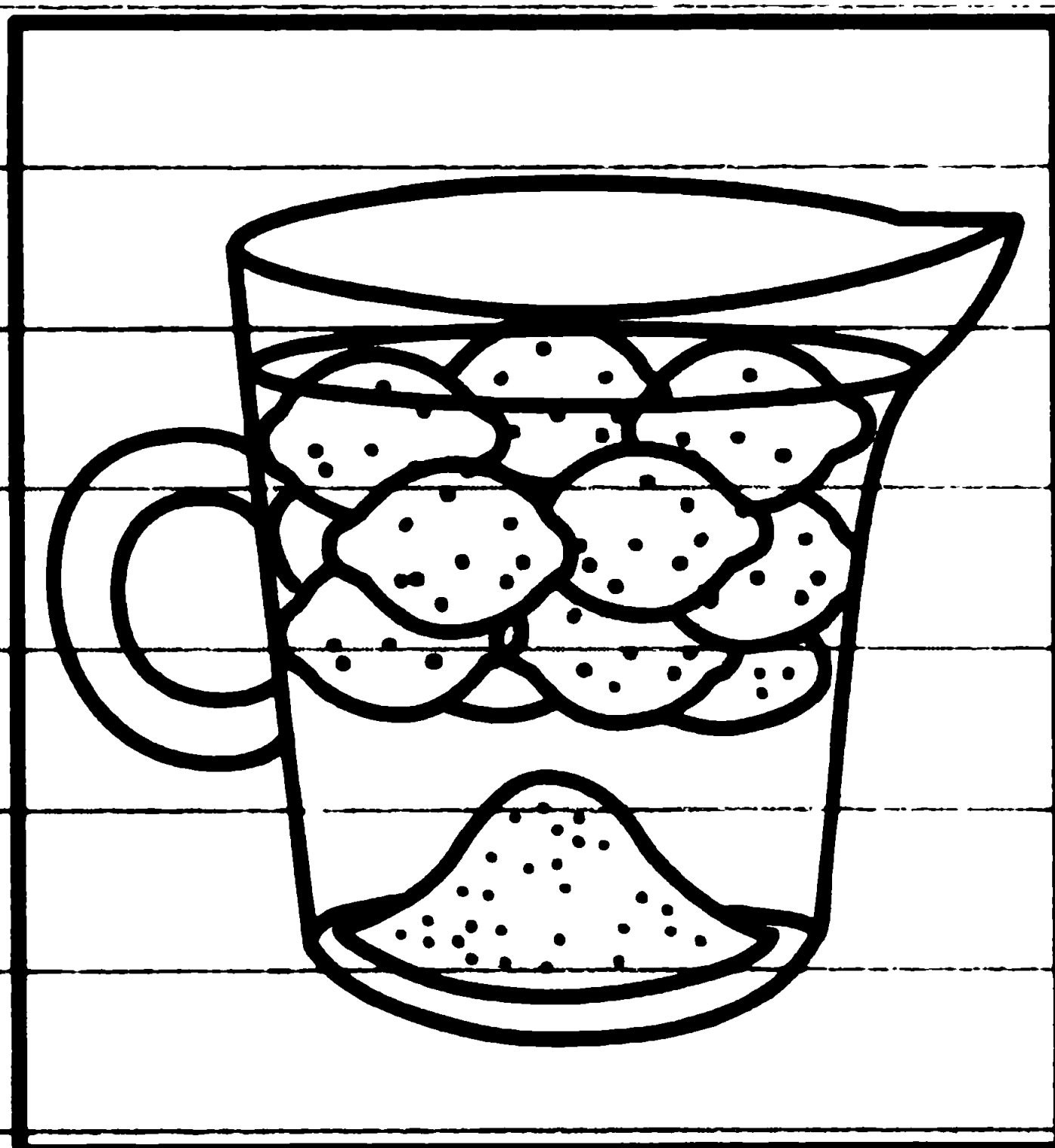
vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CAPPUCCINO
EBOOK

yeukindlevietnam.com

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

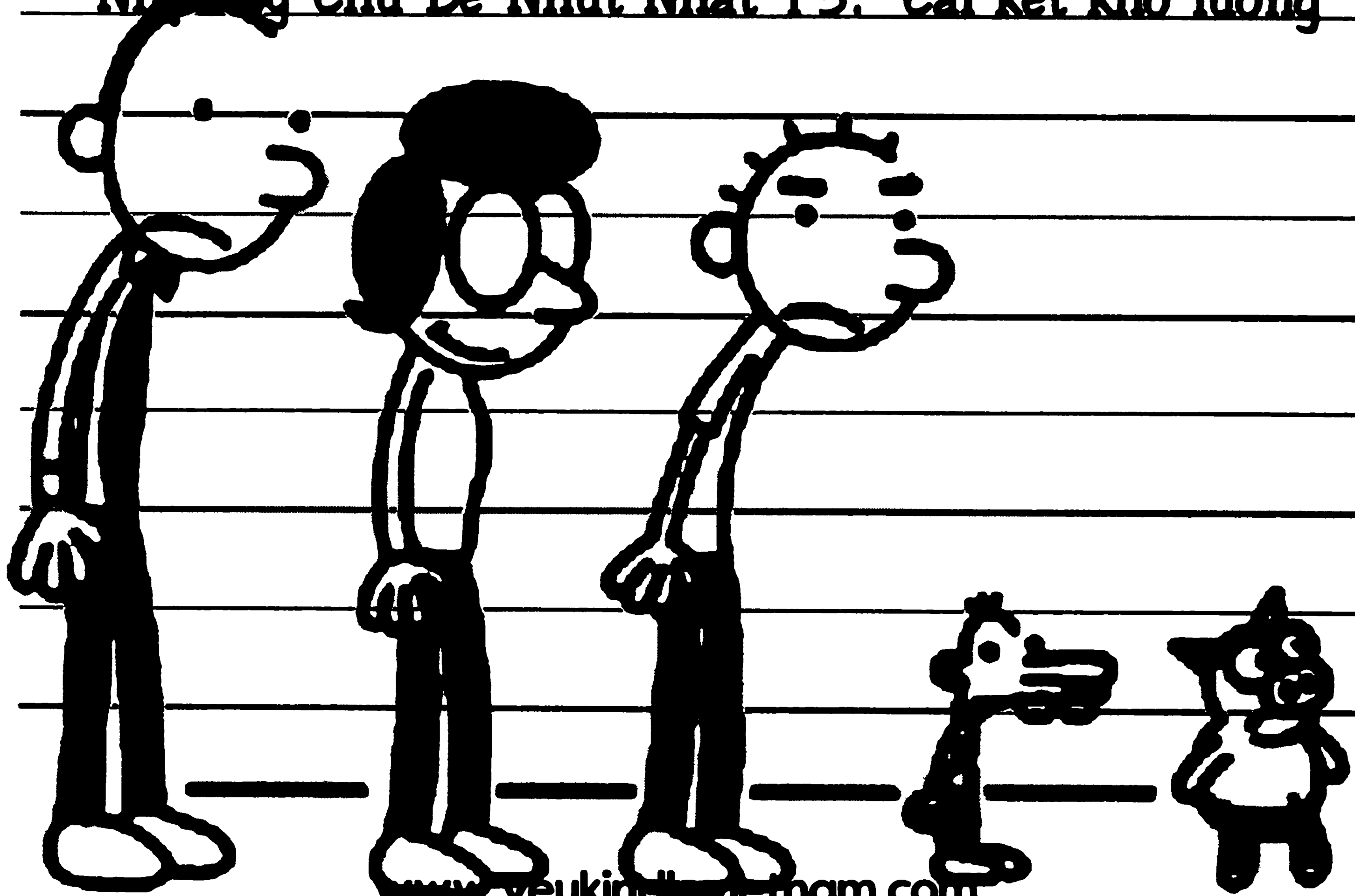
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

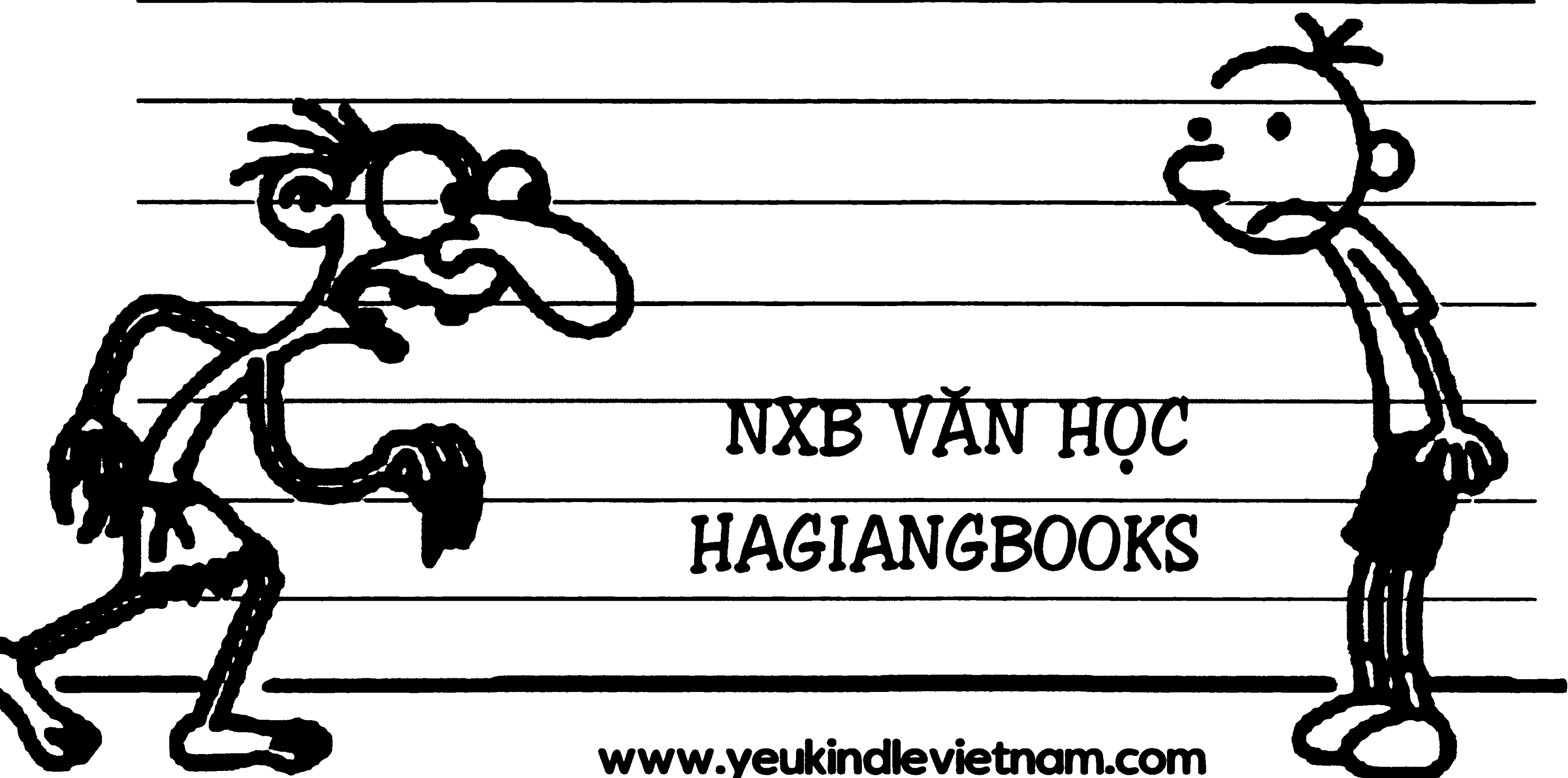
NHẬT KÝ

chủ bé
nhất nhất

"NHỮNG NGÀY XƯA CŨ"

Jeff Kinney

Dịch giả: VÂN KHÁNH

NXB VĂN HỌC
HAGIANGBOOKS

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2016 Wimpy Kid, Inc.

**DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg
Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the
design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All
rights reserved.**

First published in the English language in 2016

**By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New
York Original English title: Diary of a Wimpy Kid: Old School
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)**

**Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry
N. Abrams, Inc thông qua Andrew Numberg Associates
International Limited 2016**

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn gia đình tuyệt vời của tôi đã động viên và mang đến cho tôi thật nhiều niềm vui trong cuộc sống.

Cảm ơn Charlie Kochman, sự kiên trì, tỉ mỉ của bạn là đảm bảo chắc chắn cho mỗi cuốn sách Chú bé Nhút nhát đều tốt nhất có thể. Cảm ơn đội ở Abrams bao gồm Michail Jacobs, Jason Wells, Veronica Wasserman, Susan Van Metre, Jen Graham, KeriLee Horan, Chad W. Beckerman, Alison Gervais, Elisa Garcia, Erica La Sala, và Kim Ku.

Cảm ơn Shaelyn Germain và Anna Cesary về sự giúp đỡ đầy sáng tạo. Cảm ơn Deb Sundin và các nhân viên tại An Unlikely Story đã mang đến một hiệu sách độc lập lớn nhất thế giới.

Cảm ơn Rich Carr và Andrea Lucey về sự hỗ trợ không ngừng nghỉ trong suốt những năm qua. Cảm ơn Paul Sennott và Ike Williams đã cho tôi những lời khuyên vô giá.

Cảm ơn Jess Brallier một người bạn đồng thời là người cố vấn cho tôi trong mười lăm năm qua. Cảm ơn tất cả mọi người tại Poptropica đã cổ vũ và truyền cảm hứng của các bạn cho tôi.

Cảm ơn Sylvie Rabineau đã tiếp tục hướng dẫn. Cảm ơn Keith Fleer vì sự trợ giúp của bạn. Cảm ơn tất cả mọi người ở Hollywood đang làm việc chăm chỉ để mang những câu chuyện Chú bé Nhút nhát mới cho cuộc sống gồm Nina Jacobson, Brad Simpson, Elizabeth Gabler, Roland Poindexter, Ralph Milero, và Vanessa Morrison.

DÀNH TẶNG BỐ

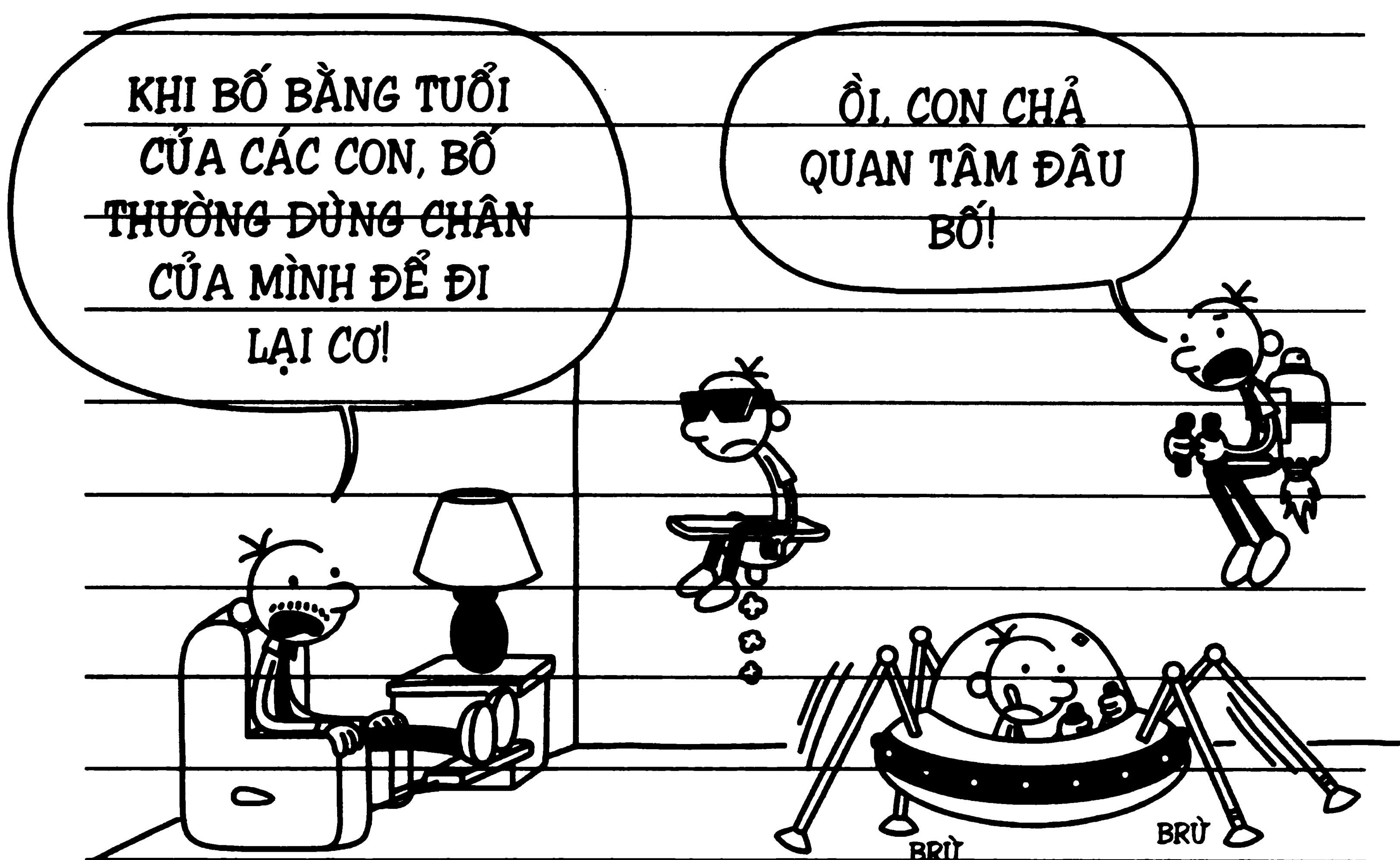
THÁNG CHÍN

Thứ Bảy

Mấy người lớn lúc nào cũng kể lể về "những ngày xưa tốt đẹp" và mọi chuyện tuyệt vời ra sao khi HỌ là trẻ con.

Nhưng tôi nghĩ họ chỉ đang ghen tị thôi, vì thế hệ CỦA TÔI có tất cả từ công nghệ hiện đại cho đến đồ dùng tuyệt diệu mà thời họ chẳng bao giờ có.

Tin tôi đi, tôi dám chắc rằng khi tôi có những đứa con, tôi cũng sẽ hành xử giống y chang bố mẹ của tôi BÂY GIỜ.

Mẹ thì luôn nói rằng hồi MẸ còn trẻ, thật tuyệt khi mọi người trong thị trấn đều biết nhau và coi nhau như một gia đình khổng lồ.

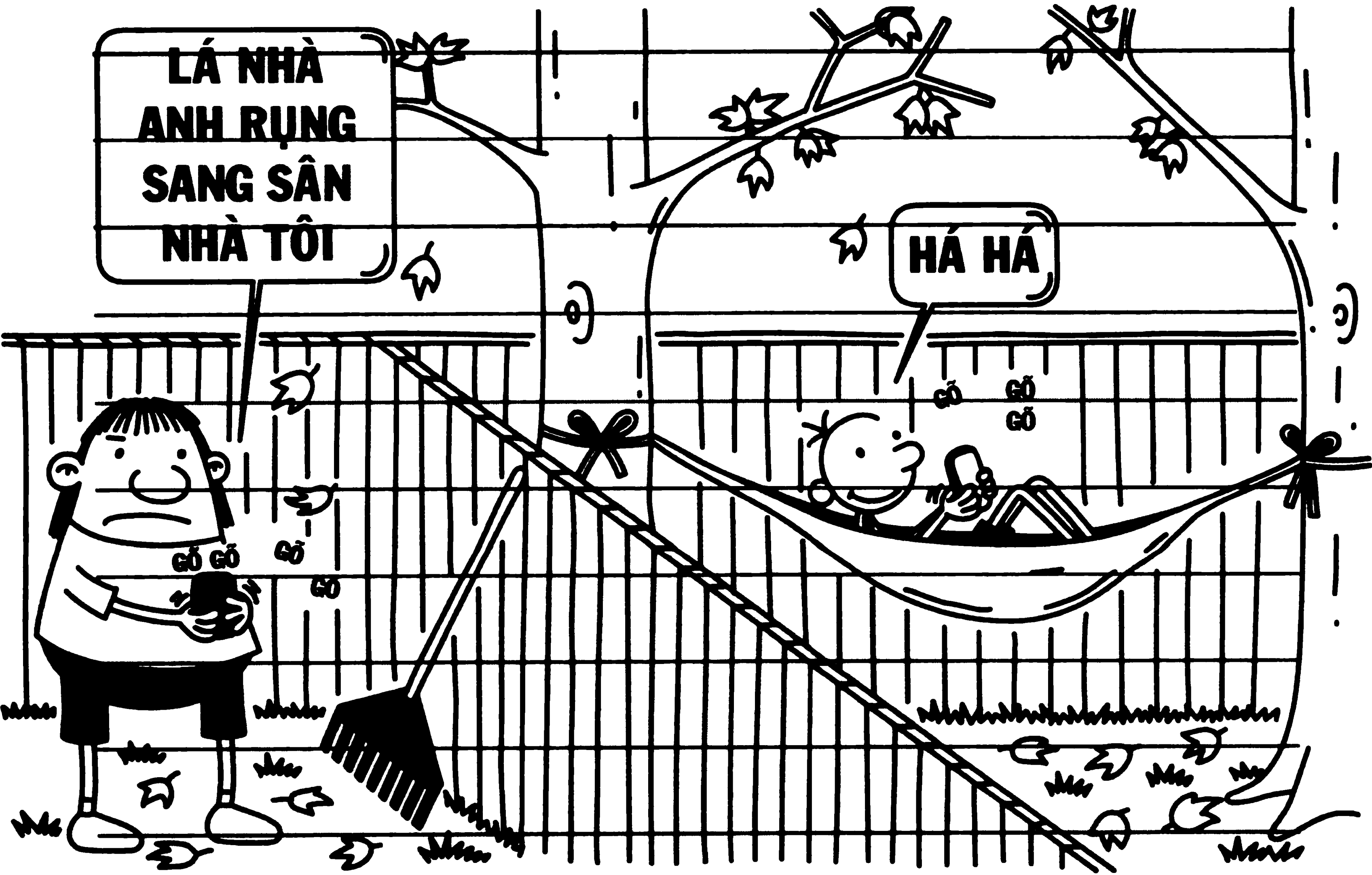
Nhưng TÔI thấy chuyện đó cũng không có gì hay ho lắm. Tôi thích sự riêng tư, và thực lòng tôi không cần bất cứ ai biết về những việc riêng tư của tôi.

Mẹ bảo ngày nay xã hội gặp phải vấn đề là ai cũng dán mắt vào màn hình và chẳng ai dành thời gian quan tâm đến những người sống xung quanh mình.

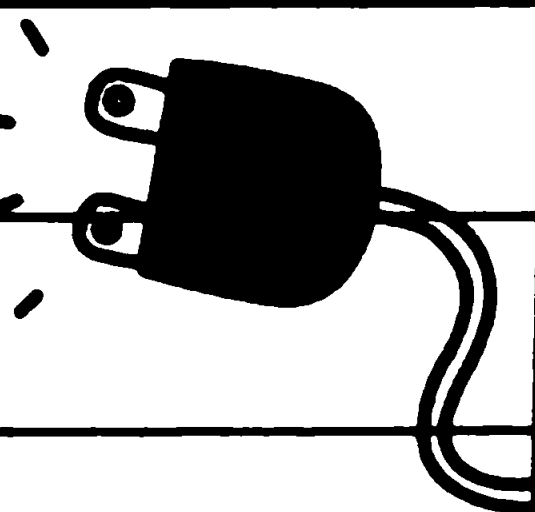
Dù vậy, tôi cũng không thực sự đồng tình với cách nhìn của mẹ ở điểm này.

Cá nhân mà nói, tôi nghĩ một chút tách biệt cũng HAY
đấy chứ.

Gần đây, mẹ còn đi khắp thị trấn để đề nghị mọi người
ngừng sử dụng điện thoại và những đồ điện tử trong
bốn mươi tám giờ.

**HÃY RÚT PHÍCH CẮM
ĐIỆN RA ĐỂ KẾT NỐI**

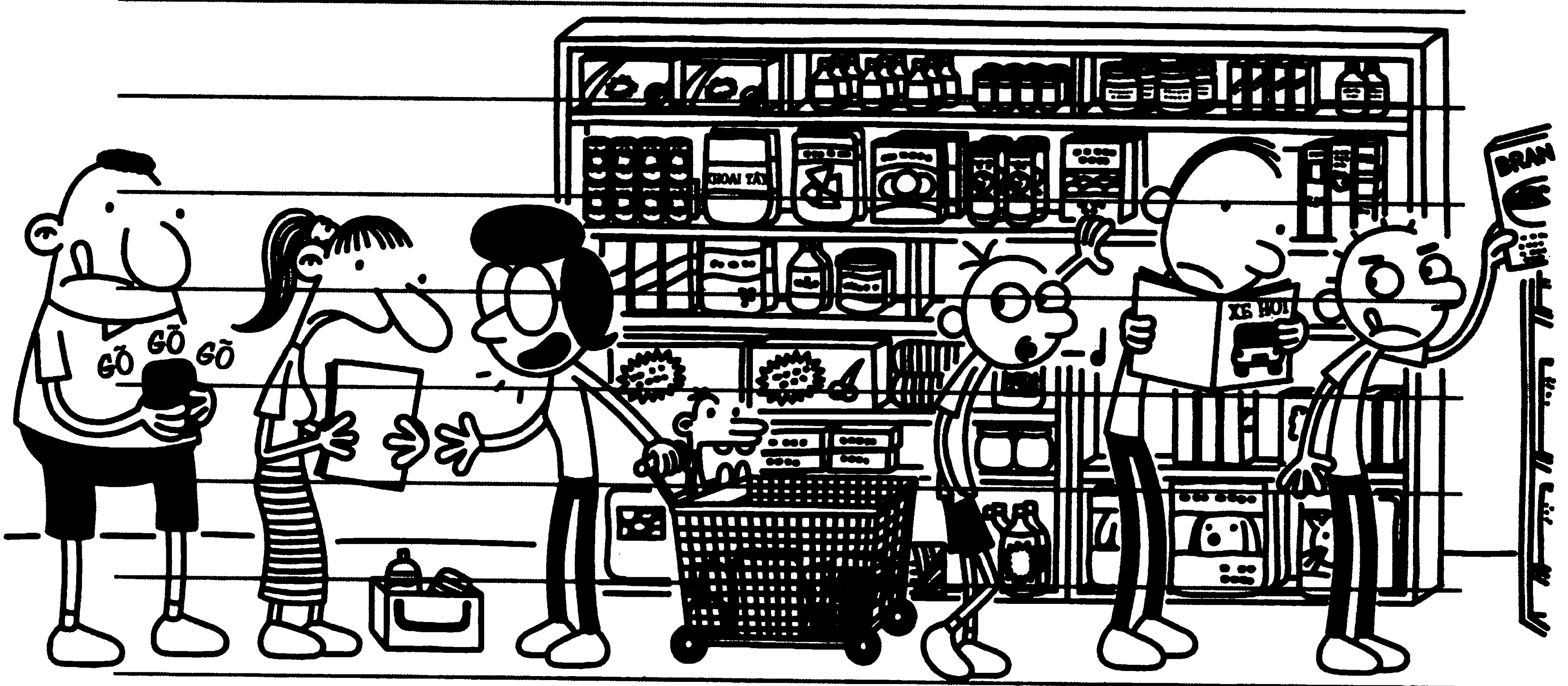

Đồ điện tử đang làm xáo trộn cuộc sống của
chúng ta! Ta hãy đặt những thiết bị ấy xuống
trong dịp cuối tuần để đi giao lưu với nhau
nhé! Ai tham gia nào?

1. _____	4 1. _____
2. _____	4 2. _____
3. _____	4 3. _____

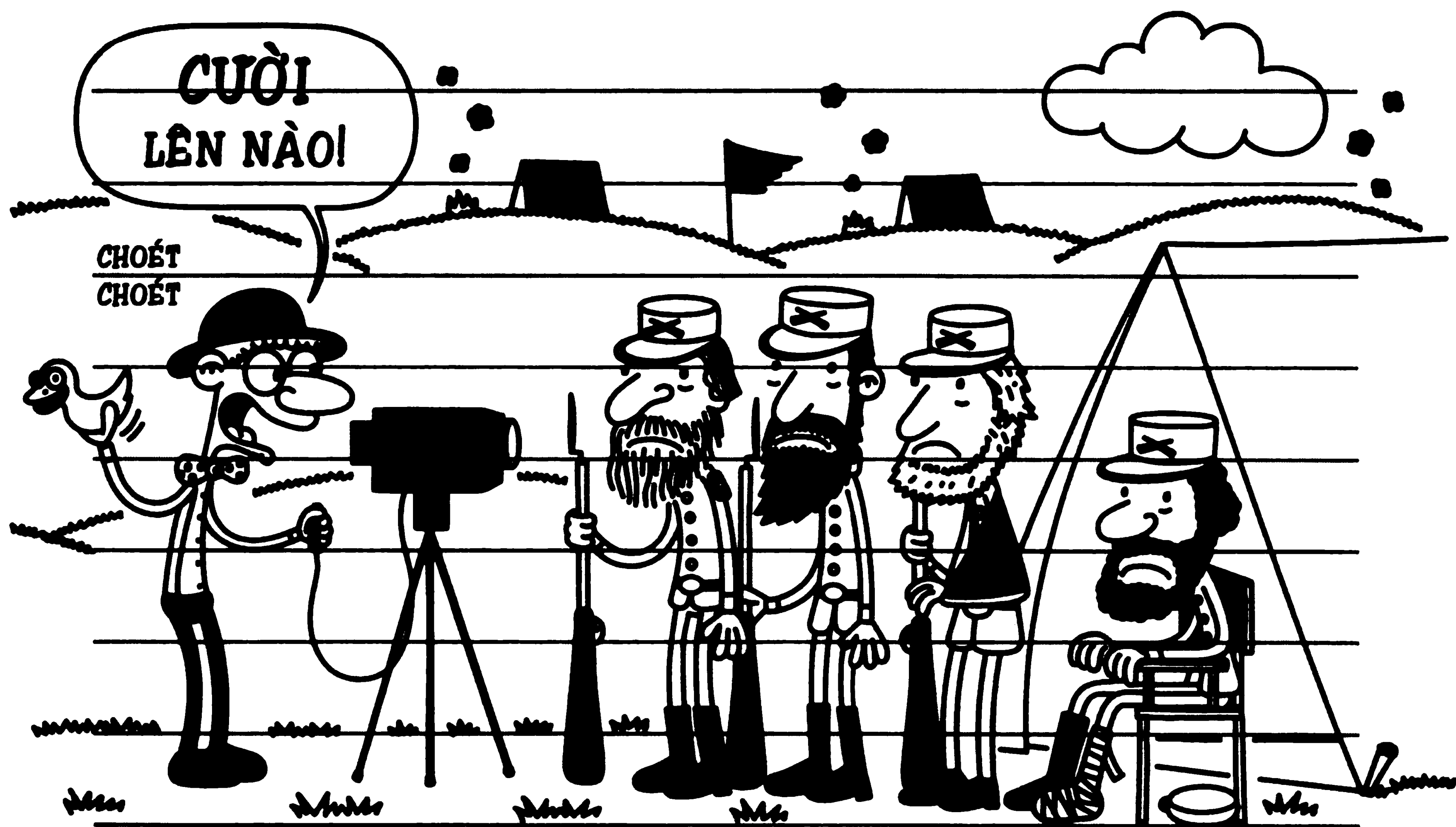
Mẹ cần một trăm chữ ký để có thể mang bản kiến nghị
ấy đến Tòa Thị chính, nhưng không dễ gì thuyết phục
được mọi người ký vào.

Tôi chỉ mong mẹ từ bỏ ý tưởng này sớm, vì thật mệt
mỏi cho bố con, anh em tôi khi cứ phải giả vờ không
quen biết mẹ.

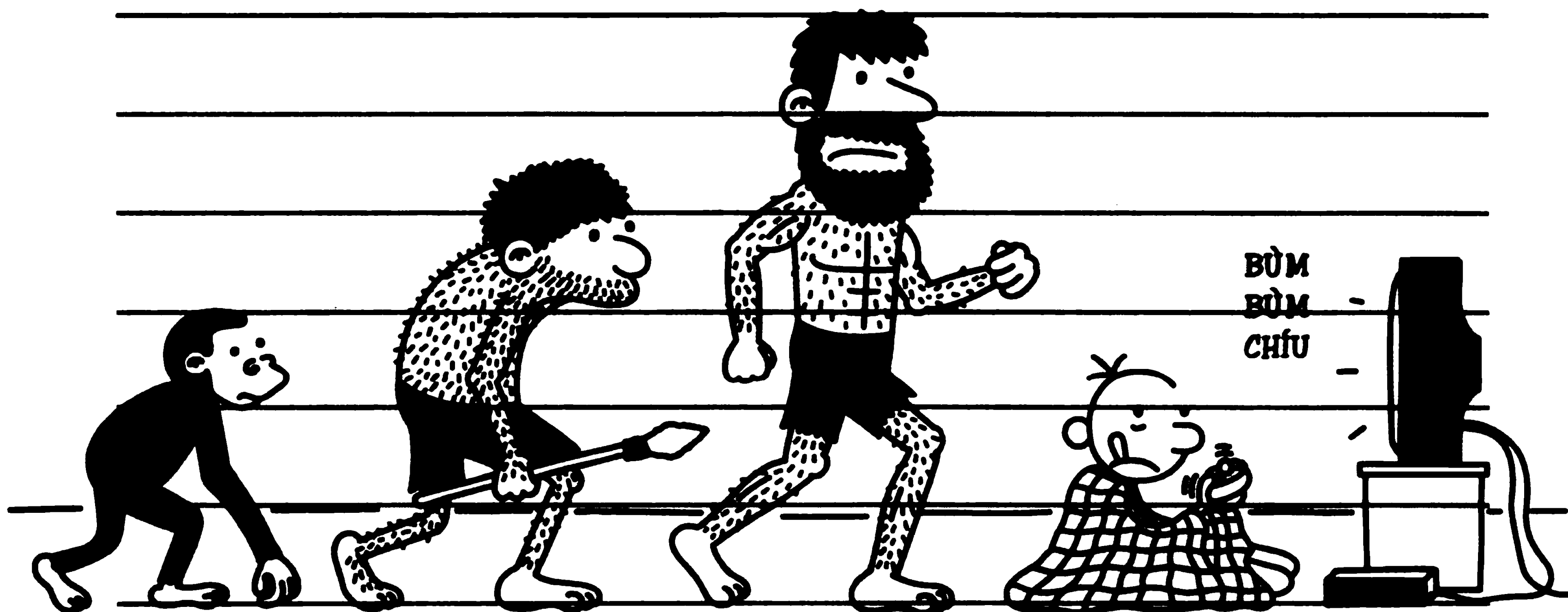
Tôi thực sự không hiểu sao mẹ lại nghĩ chúng tôi cần
sống như NGÀY XƯA. Từ những gì tôi biết, ngày xưa đâu
có vui vẻ đến mức ấy.

Bạn nghĩ mà xem, có ai trong mấy bức ảnh đen trắng
thời ấy MỈM CƯỜI đâu!

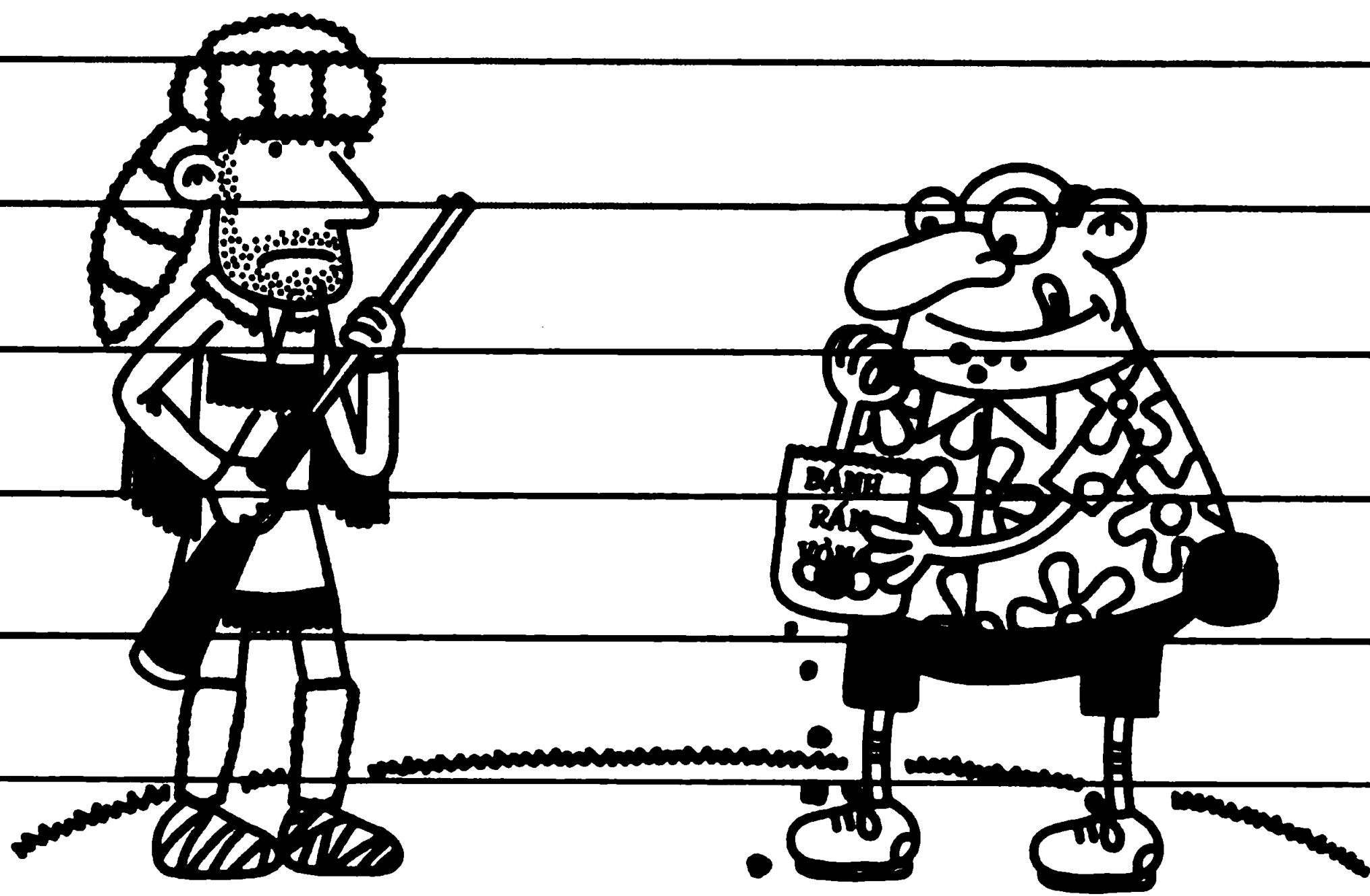

Ngày xưa, con người được mỗi cái là MẠNH MỀ DẸO
DAI hơn thời nay.

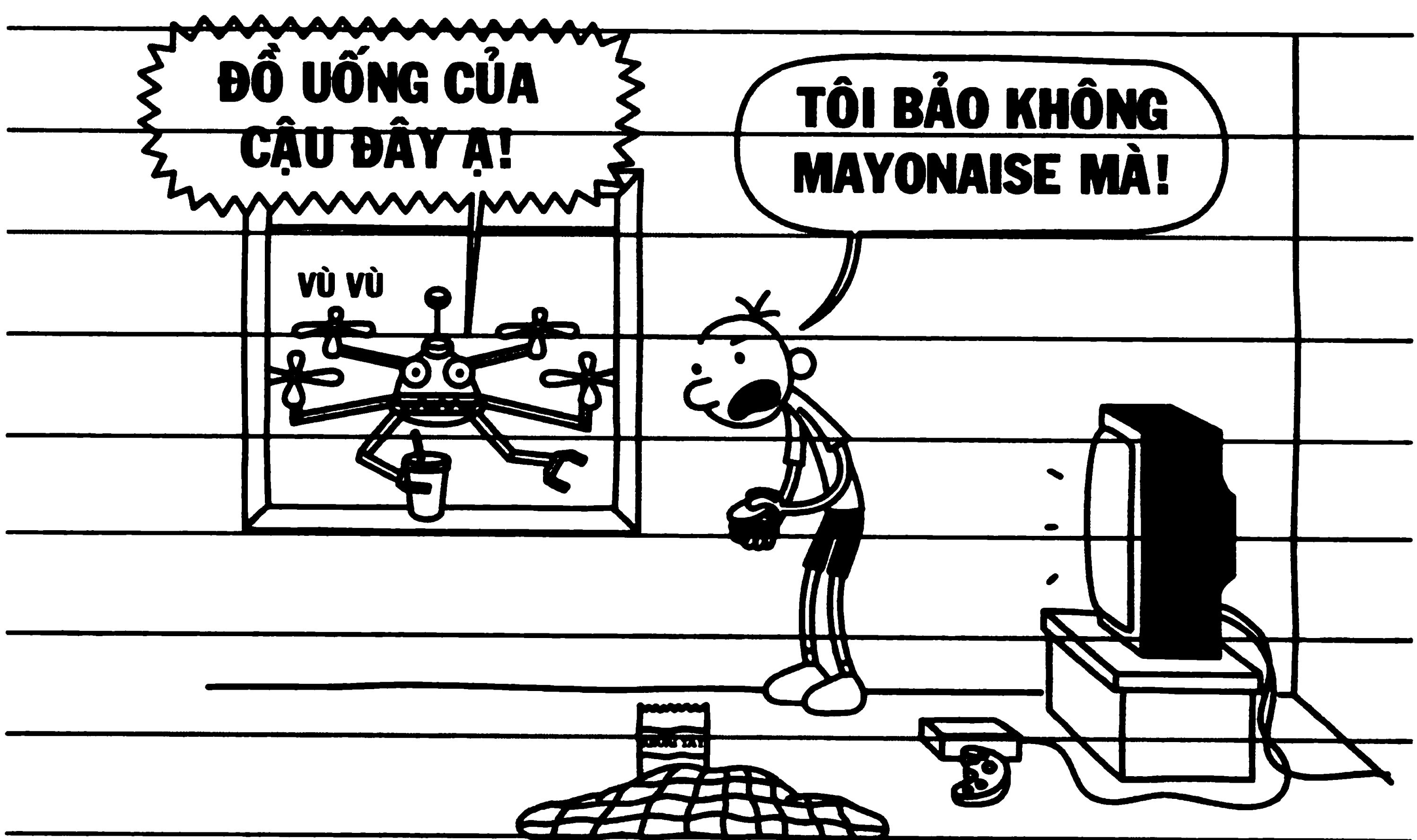
Nhưng loài người đang TIẾN HÓA, và giờ chúng ta cần
những thứ như bàn chải điện, các trung tâm mua sắm
và kem tươi để sống sót.

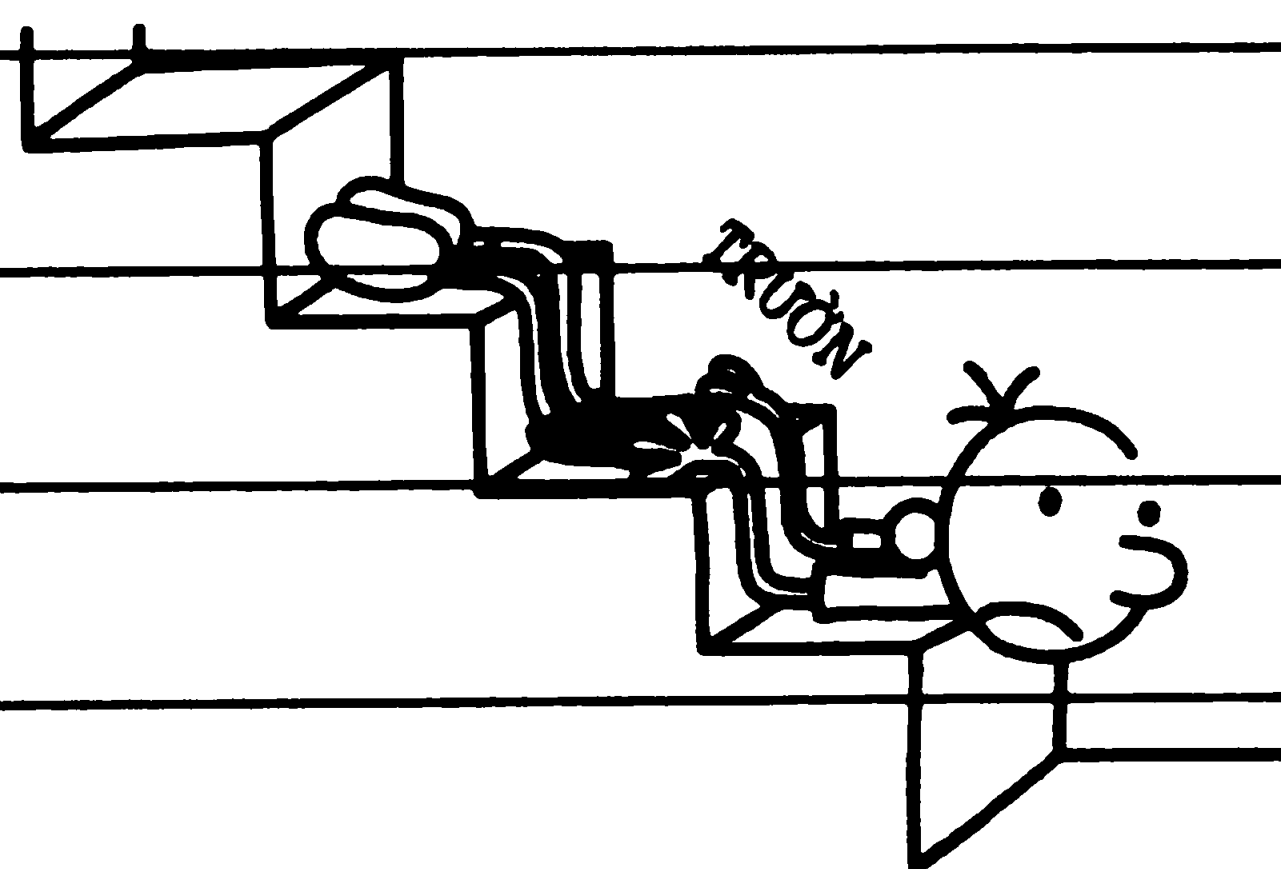
Tôi cá rằng tổ tiên chúng ta sẽ khá là thất vọng khi thấy chúng ta hóa ra thế này. Nhưng khi ai đó đã phát minh ra điều hòa nhiệt độ, thì thực sự chẳng còn đường quay lại nữa.

Chúng ta đang bị làm hư đến độ chẳng bao lâu nữa, chúng ta thậm chí còn chẳng phải rời khỏi nhà nếu không muốn.

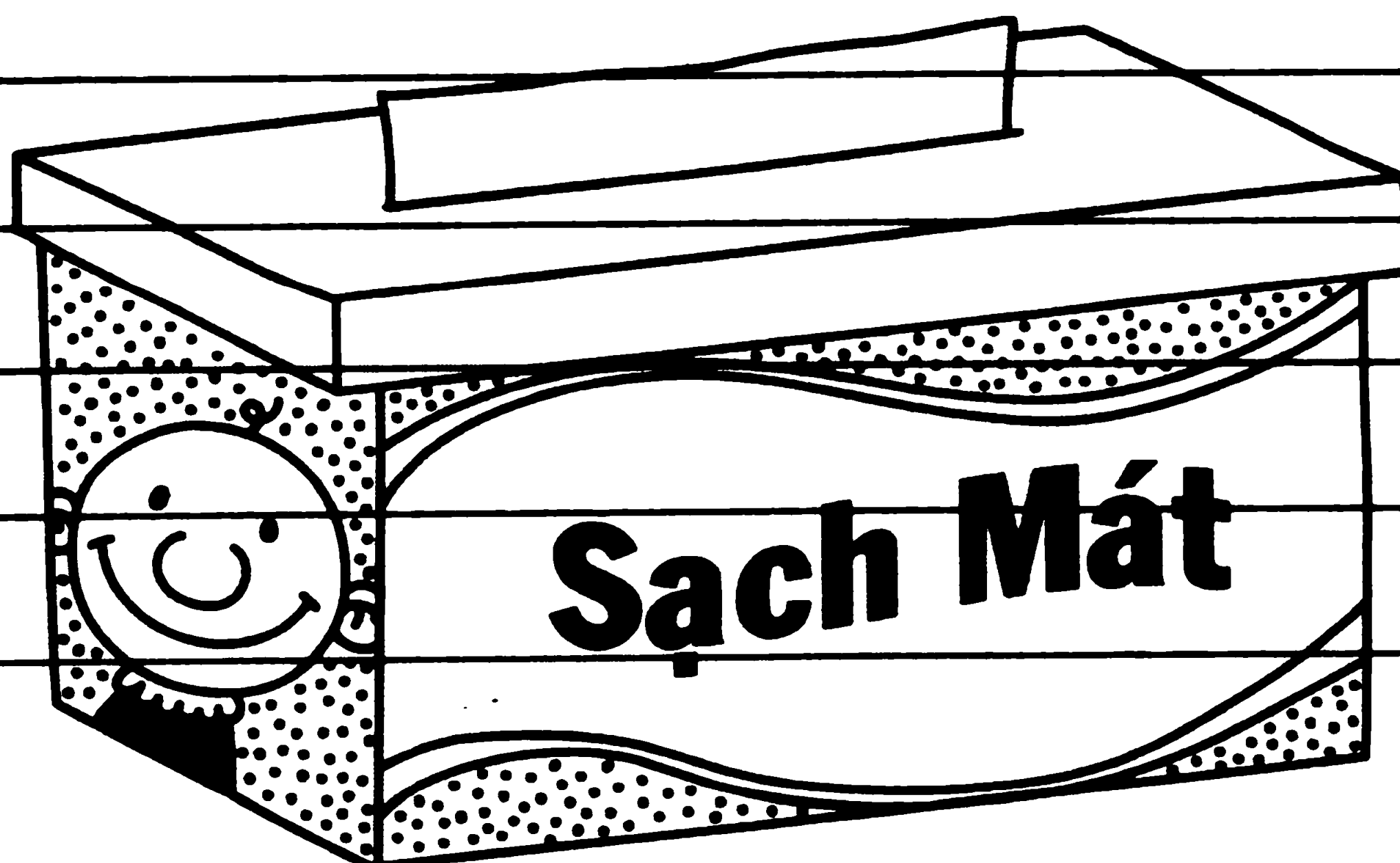

Thực tế, nếu chúng ta cứ tư duy theo lối này, tôi chắc rằng một nghìn năm sau loài người thậm chí chẳng còn XƯƠNG SỐNG.

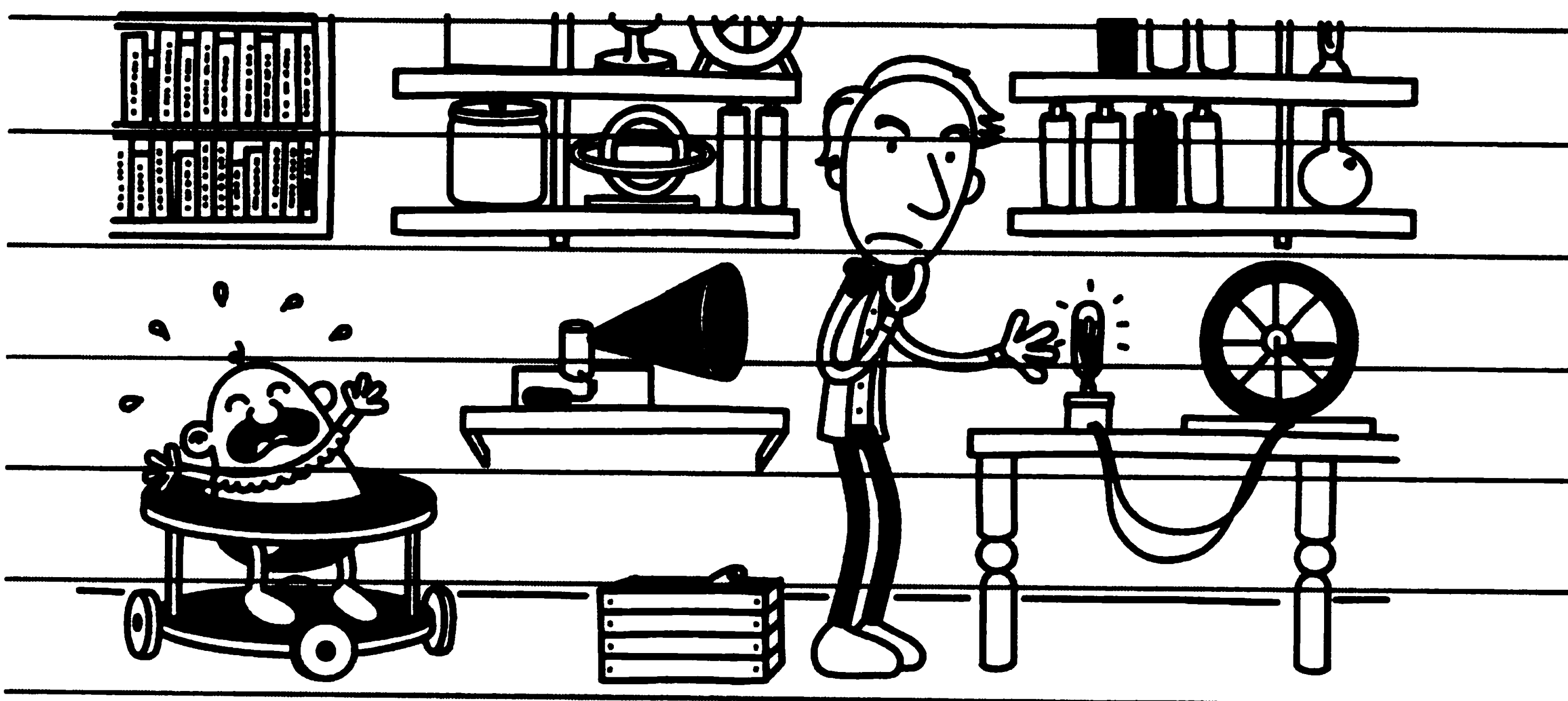

Vài người than phiền rằng tất cả những công nghệ này khiến chúng ta yếu đuối đi. Nhưng nếu bạn hỏi tôi, tôi thấy nó chưa chắc đã là một chuyện TỒI TỆ.

Ngày nay, có đủ các LOẠI đồ xa xỉ khiến cuộc sống con người tốt đẹp hơn. Chẳng hạn như khăn ướt cho trẻ em. Trong hàng trăm năm người ta vẫn dùng giấy vệ sinh thông thường, và rồi dùng một cái, một thiên tài xuất hiện với một ý tưởng làm thay đổi hoàn toàn cuộc chơi.

Điều khiến tôi thực sự ngạc nhiên là sao phải LÂU thế con người mới nghĩ ra ý tưởng đó. Tôi thật lòng không tin bác nào phát minh ra bóng đèn lại không thể nghĩ ra khăn ướt cho trẻ em.

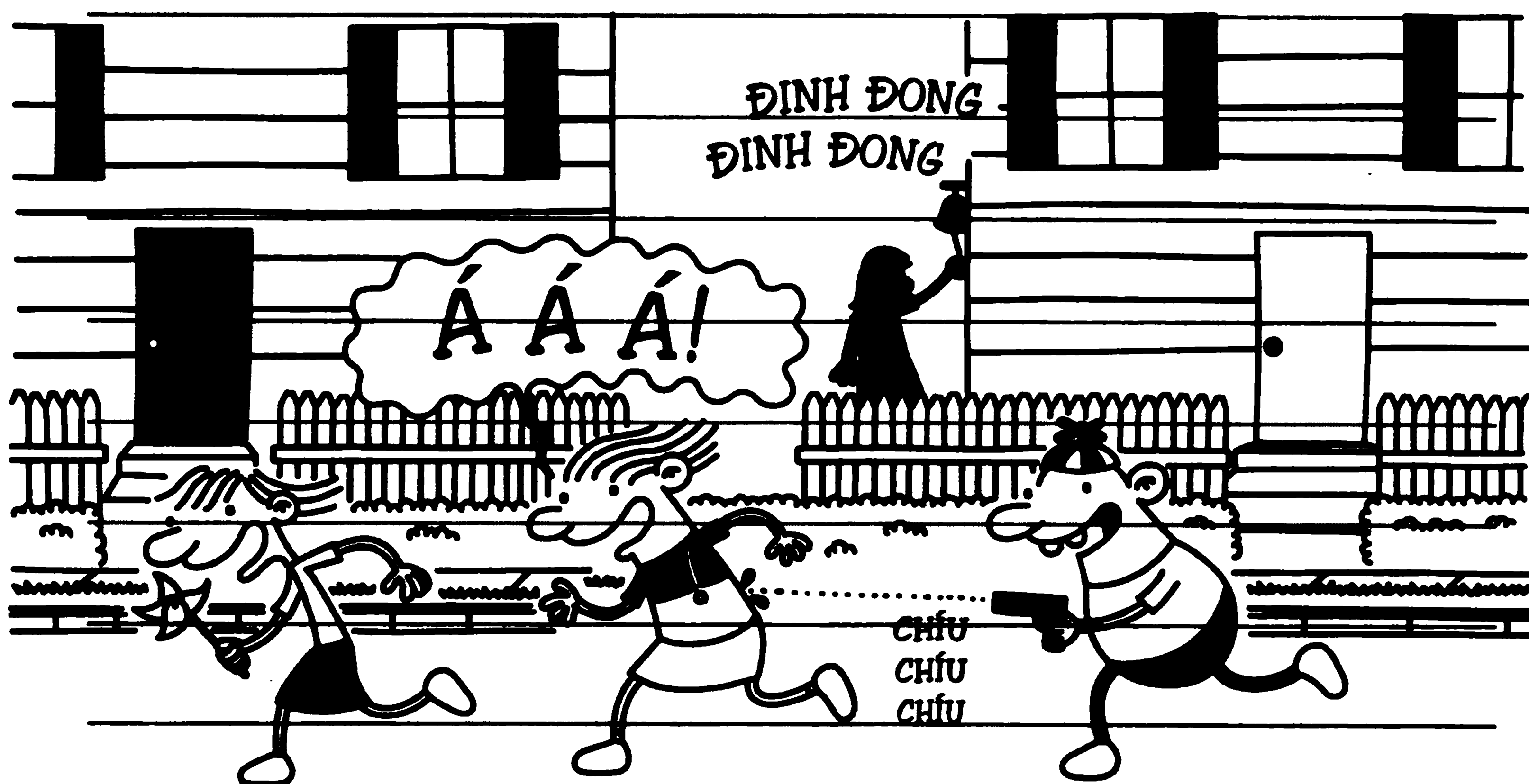
Và ai BIẾT ĐƯỢC người nào tiếp theo sẽ nghĩ ra thứ gì điên rồ để giúp cuộc sống của chúng ta thoải mái hơn. Dù vậy, bất kể nó là gì, tôi sẽ là người đầu tiên xếp hàng mua nó.

Nhưng mẹ vẫn làm theo cách CỦA MÌNH, nghĩa là chúng ta vẫn sống đang hoàng như ai trước khi có máy tính, điện thoại và khăn ướt trẻ em.

Còn tôi thực sự không muốn tưởng tượng ra một thế giới mà không có khăn ướt.

Chủ nhật

Bố nói hồi BỐ còn nhỏ, mùa hè trẻ con thường chơi ngoài trời cả ngày, cho đến khi trời tối mịt và được gọi về ăn tối.

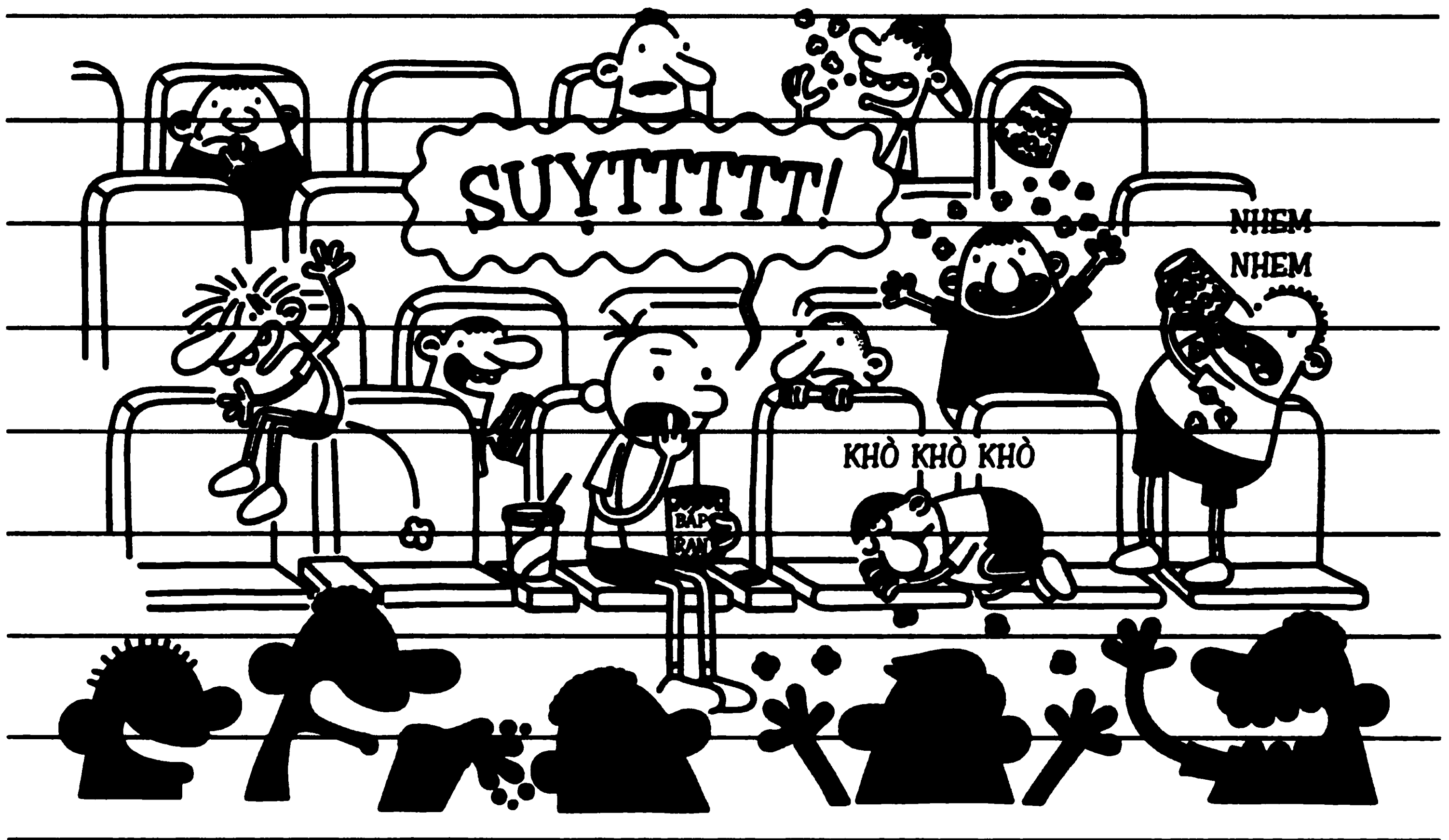

Ừm, điều đó khá TRÁI NGƯỢC với mùa hè CỦA TÔI năm nay.

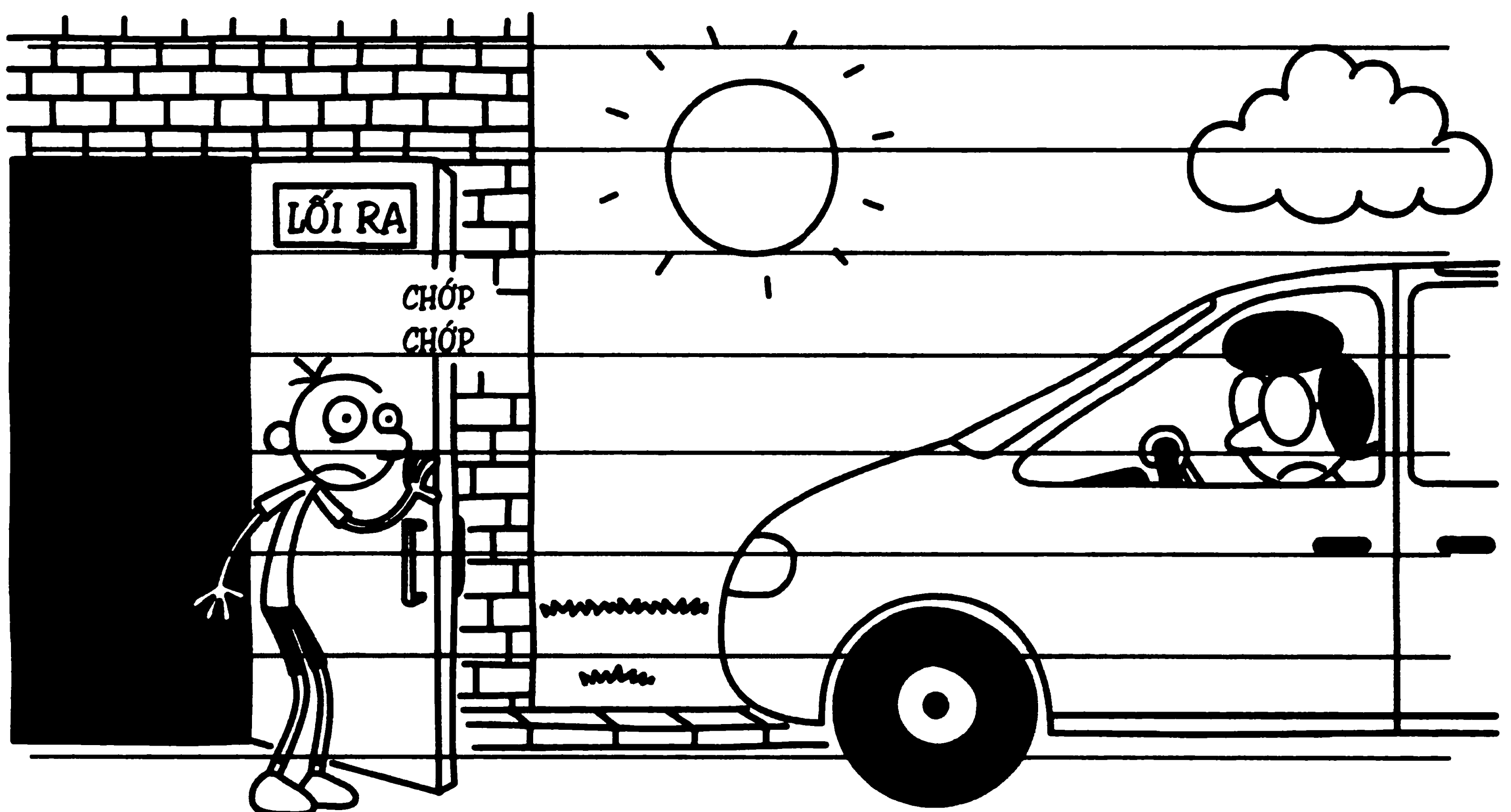
Tôi dành cả tháng Bảy và tháng Tám ở Trại hè Phim ảnh, ở đó tôi chỉ việc ngồi xem phim trong rạp có điều hòa tám tiếng một ngày.

Lý do tôi đăng ký Trại hè Phim ảnh chủ yếu là vì tôi nghĩ nó dành cho những người NGHIÊM TÚC về phim ảnh – như TÔI.

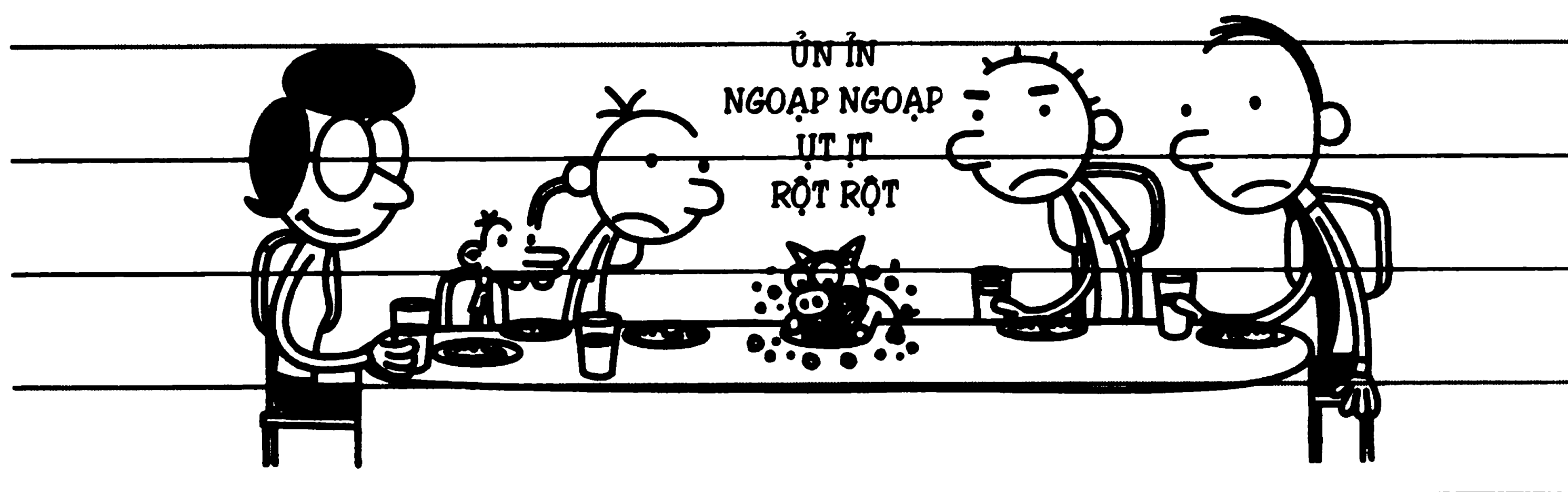
Nhưng rồi tôi nhận ra nó THỰC CHẤT chỉ là một nơi mà các bậc cha mẹ nhét con họ vào cho những người trông trẻ rẻ tiền.

Nhược điểm của việc dành quá nhiều thời gian trong rạp chiếu tối tăm là vào lúc cuối ngày, mắt tôi phải điều tiết cả nửa tiếng đồng hồ mới quen được ánh sáng mặt trời.

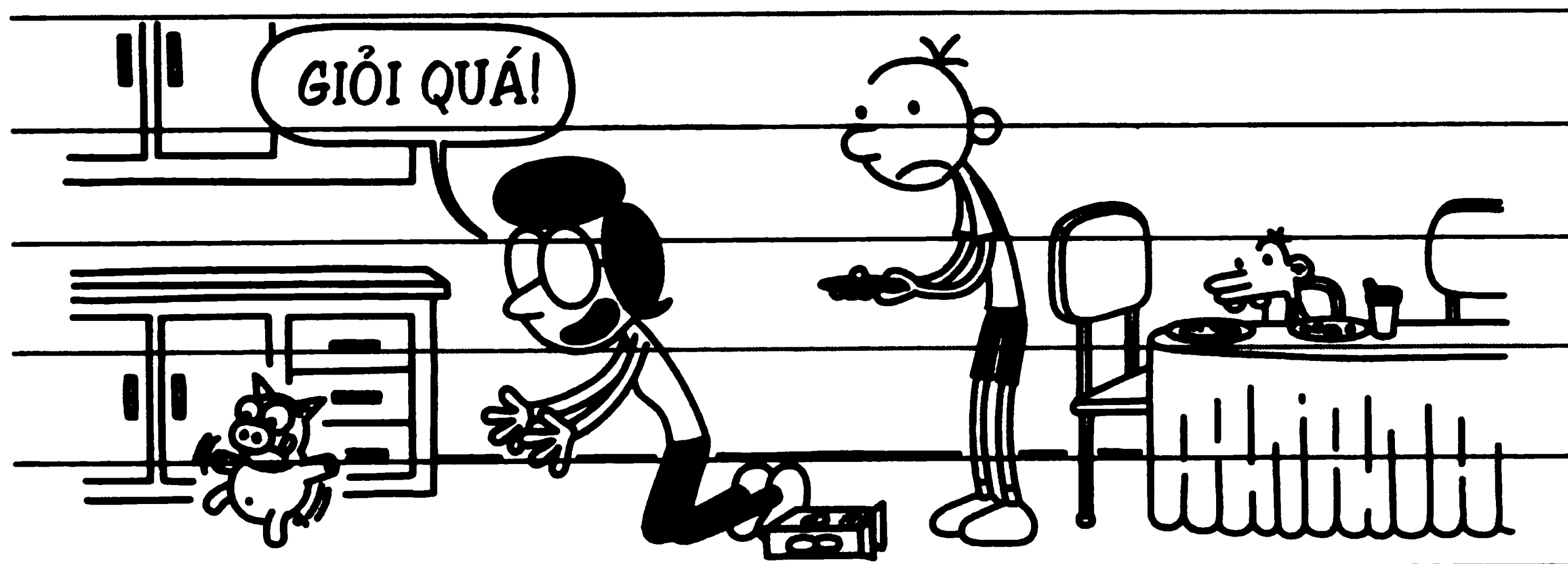

Tôi đăng ký Trại hè Phim ảnh còn là vì muốn thoát khỏi NHÀ. Kể từ lúc chúng tôi nuôi con lợn, ở nhà không còn nhiều thú vị nữa. Nhất là vào BỮA TỐI.

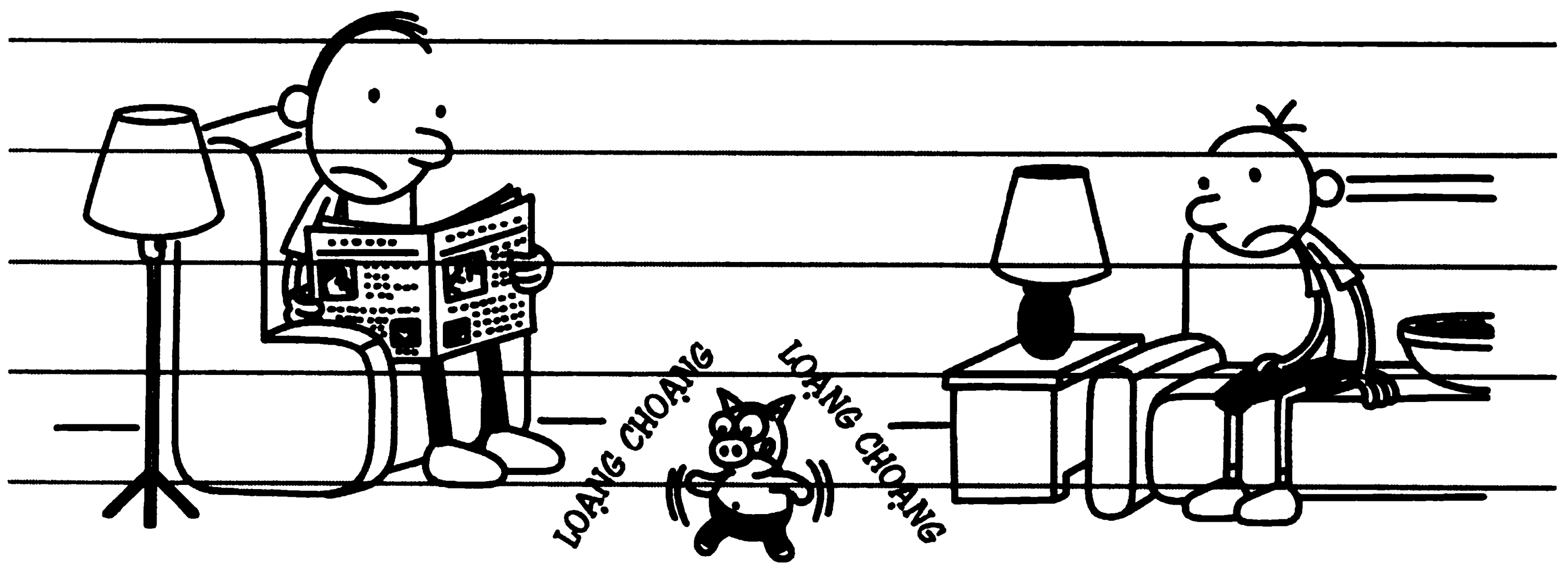

Nói thẳng ra, tôi thấy việc để con lợn ăn ở bàn ăn là một ý tưởng KHỦNG KHIẾP, vì nó ĐÃ nghĩ nó là một con người. Và điều mấu chốt là nó nghĩ nó có vị trí bình đẳng với những người còn lại chúng tôi.

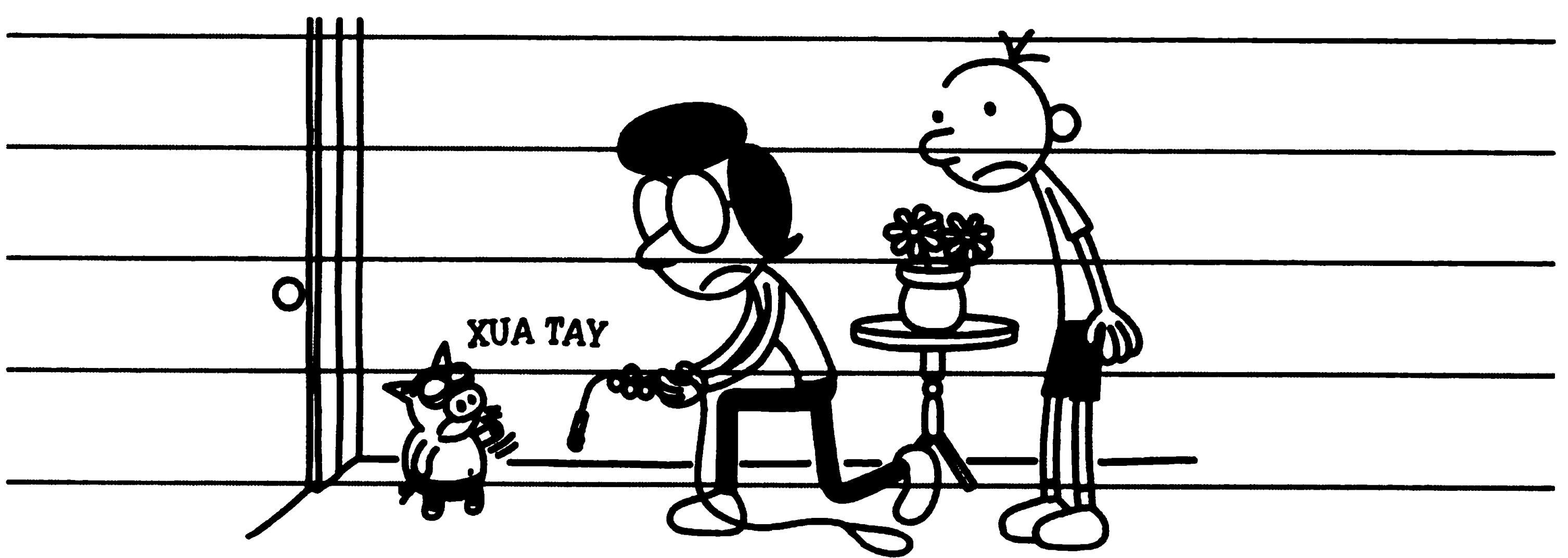
Ngay sau khi cả nhà rước con lợn về, mẹ đã nghĩ thật hay nếu dạy nó vài trò vui. Thế là mỗi lần nó đứng thẳng trên hai chân sau, mẹ lại thưởng cho nó một chiếc bánh.

Nhưng con lợn đã học được cách ĐI LẠI như thế, và nó chẳng còn đứng trên bốn chân nữa. TỆ HƠN, thằng em Manny của tôi còn cho nó mặc quần đùi, thế là bây giờ nhà tôi như thể đang sống chung với một nhân vật Disney.

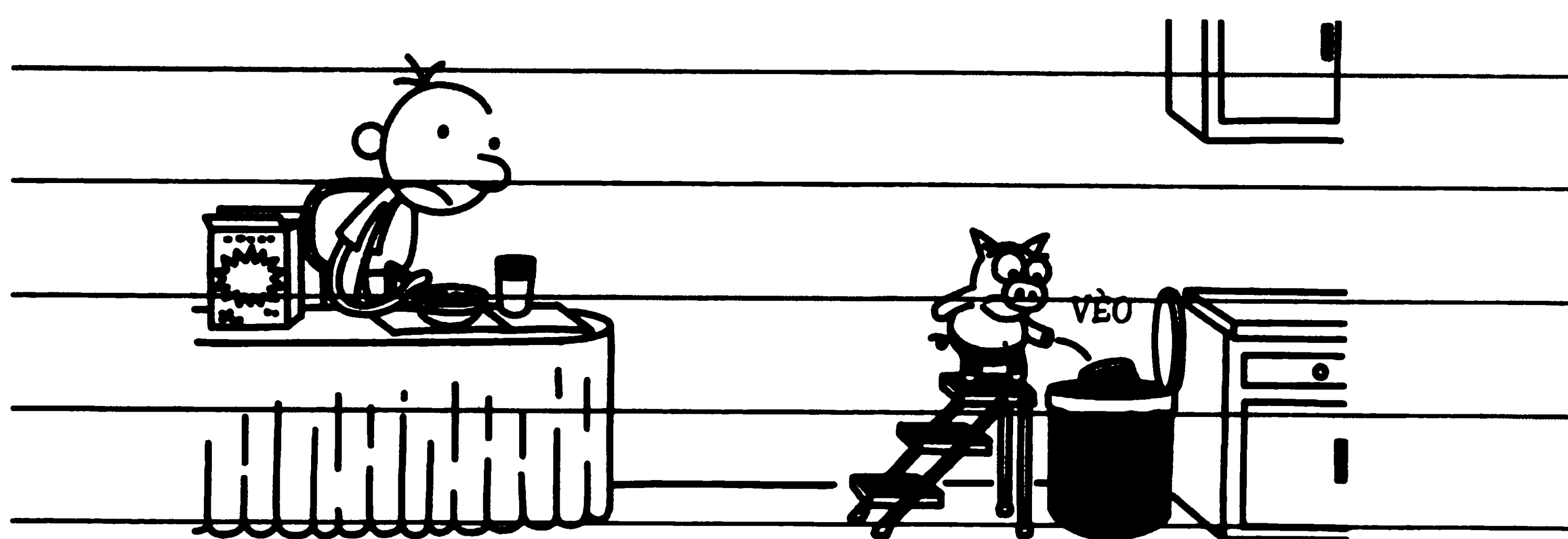

Mẹ thường dẫn con lợn đi dạo, nhưng từ khi nó bắt đầu đứng thẳng, nó quyết định rằng mình quá tuyệt rồi nên chẳng cần phải đeo xích nữa.

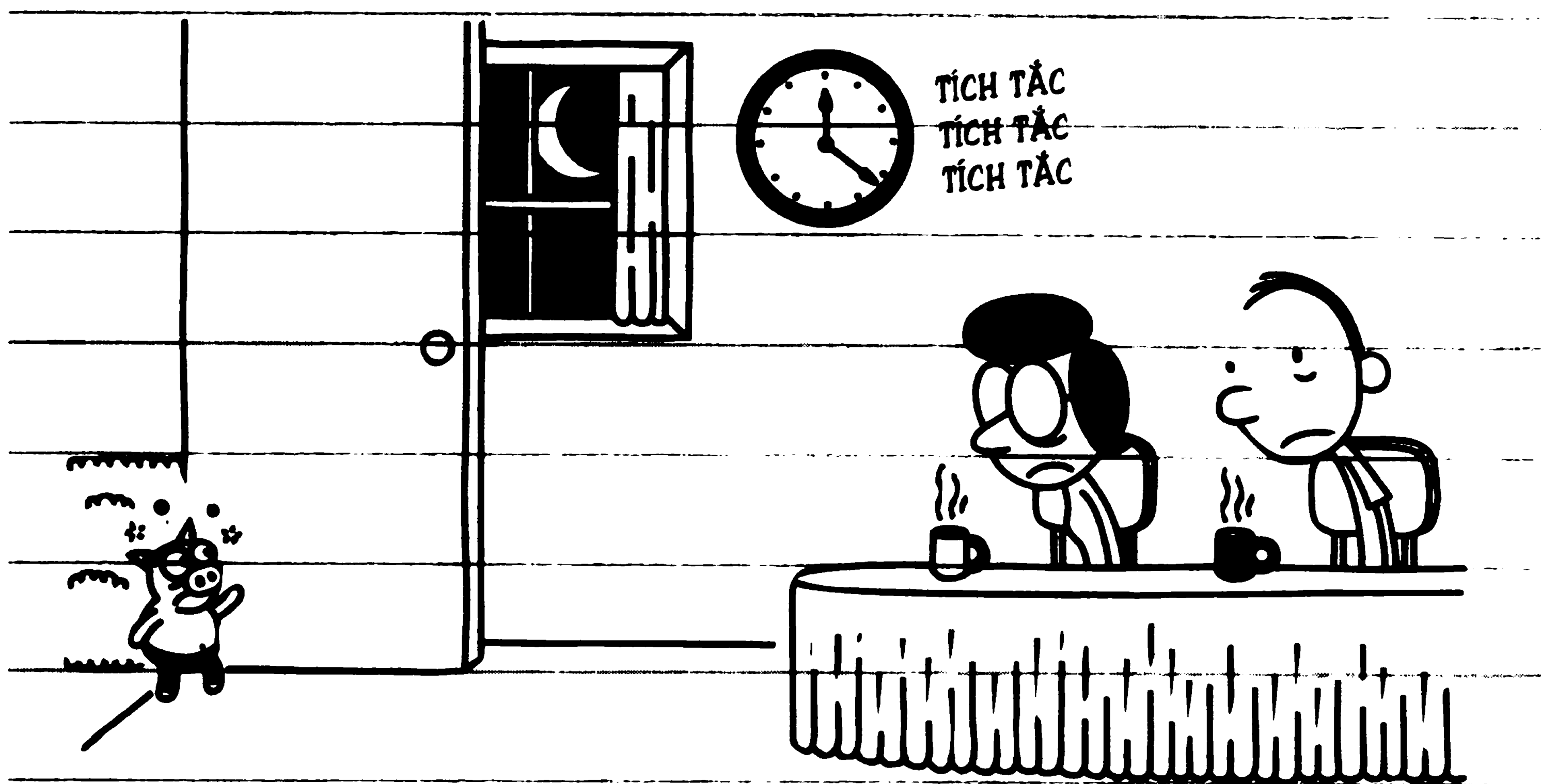

Mẹ lo rằng nếu con lợn chạy trốn, chúng tôi sẽ chẳng bao giờ tìm được nó, vì thế mẹ sắm một chiếc vòng cổ gắn chip định vị GPS.

Nhưng mỗi lần mẹ đeo chiếc vòng vào cổ con lợn, thì chỉ trong vòng năm phút nó đã TẮT NGÓM. Đừng hỏi tôi tại sao con lợn làm được THẾ, khi lợn thậm chí còn không có NGÓN TAY.

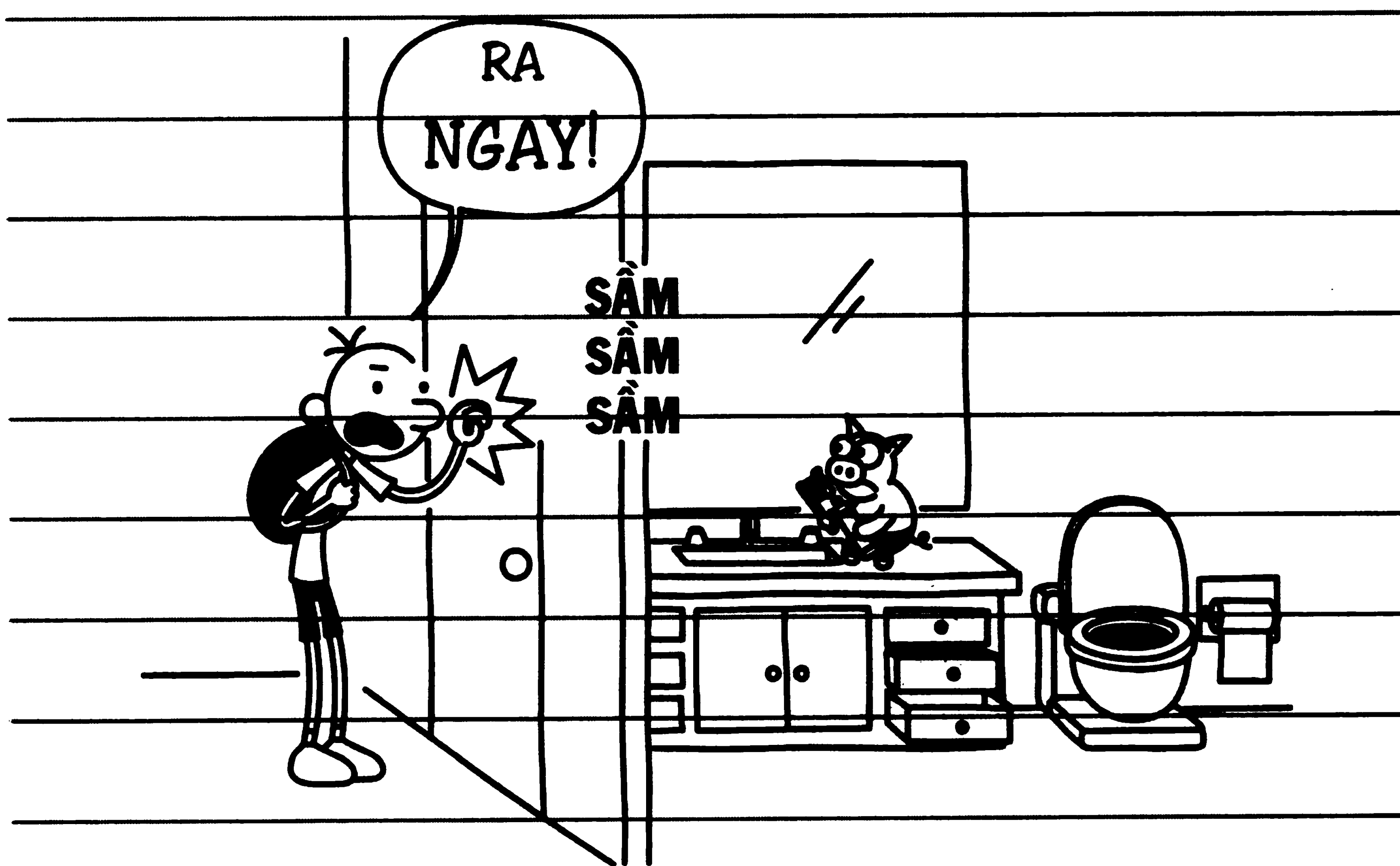

Thế là từ giờ con lợn cứ việc đi đi về về theo ý nó, và ai BIẾT nó lang thang ở những đâu. Điều thực sự khủng khiếp là tôi phải chịu lệnh giới nghiêm còn con lợn thì KHÔNG.

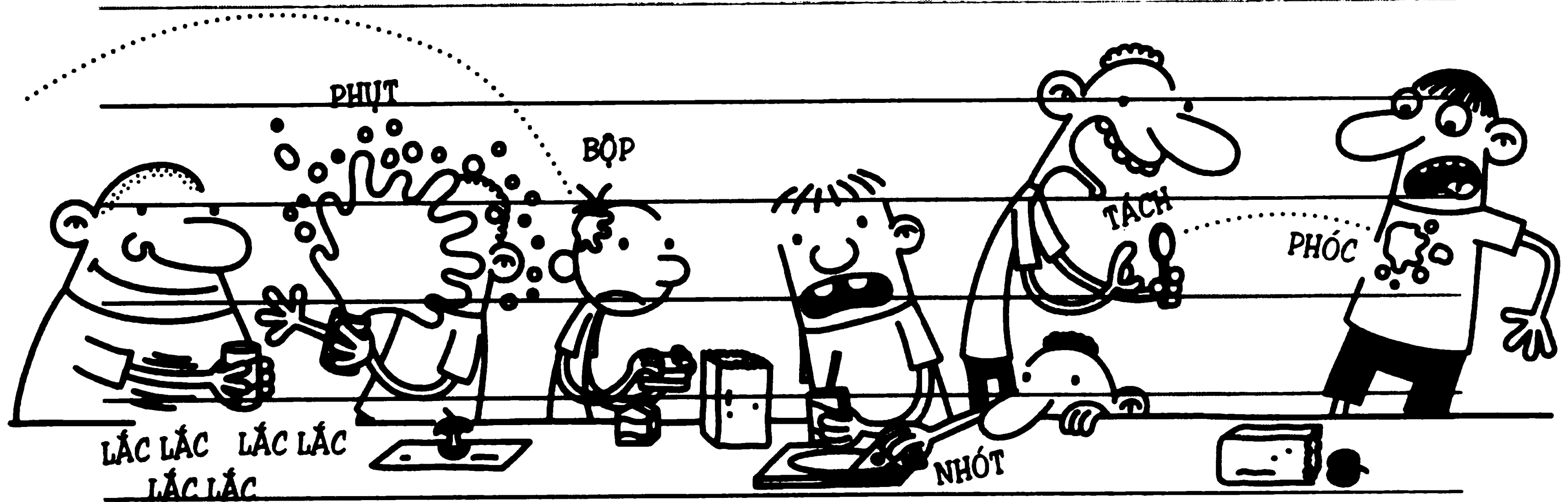
Tôi nghĩ việc trao cho con lợn quá nhiều đặc quyền là một ý tưởng THỰC SỰ tệ hại. Rồi một ngày loài lợn sẽ thống trị thế giới, và gia đình tôi sẽ có tội vì đã khởi đầu tất cả.

Tôi cũng không khó dễ gì lắm với con lợn nếu nó không xen vào và quấy rầy cuộc đời TÔI. Nhưng ngay ngày đầu tiên của năm học mới, tôi đã bị muộn do nó chiếm độc quyền nhà tắm.

Với một con lợn như thế trong nhà, tôi thực lòng MONG MỎI năm học bắt đầu. Nhưng đến lúc ấy tôi mới nhận ra mọi sự vẫn như cũ mà thôi.

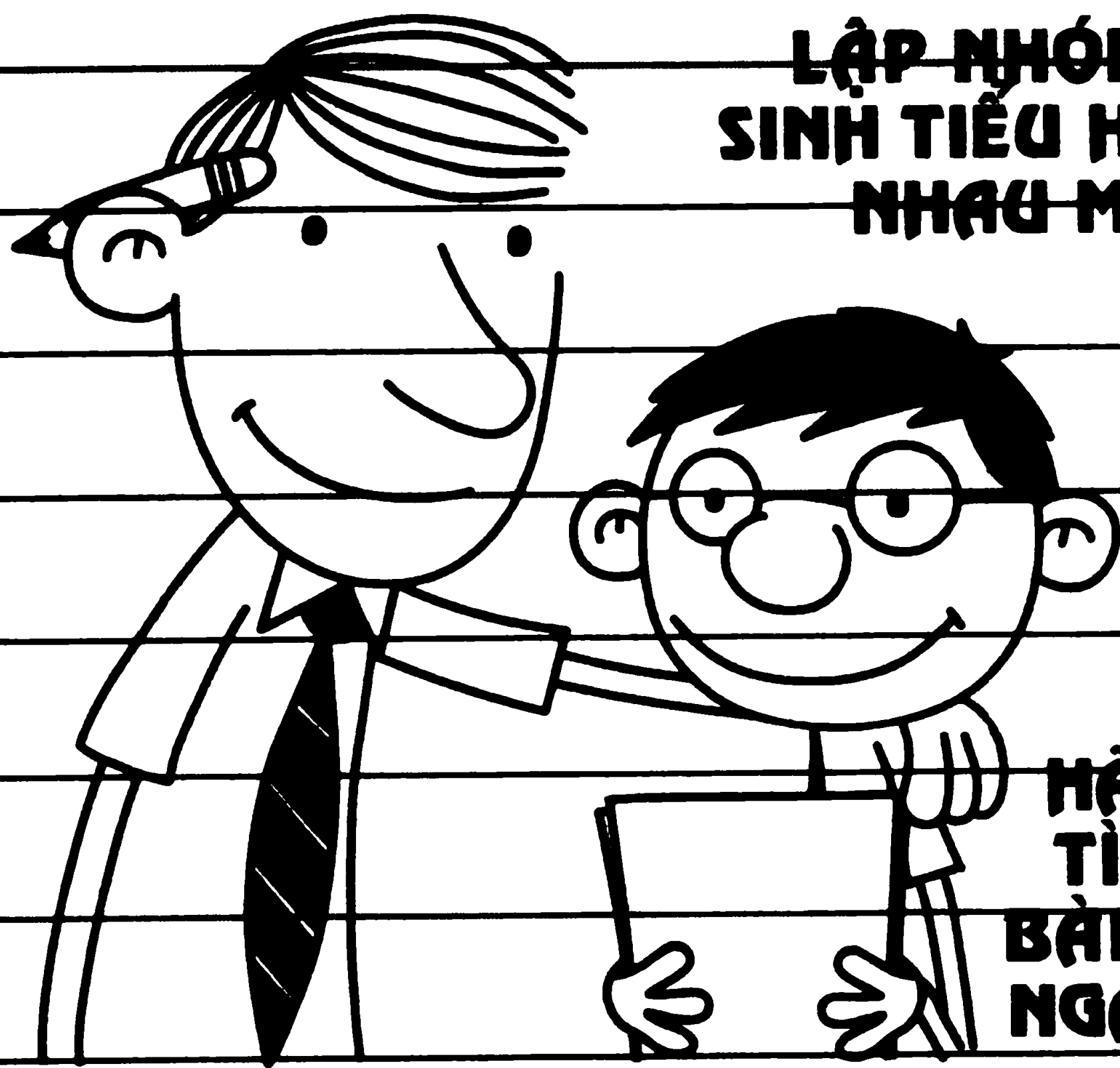
Thành thật với các bạn, tôi cảm thấy như thể mình đang phải học trường trung học CẢ ĐỜI.

Tôi cần phải thay đổi cái trật tự này một chút, nếu không tôi sẽ phát điên lên mất. Thế là tuần đầu đi học, tôi xung phong tham gia chương trình Tìm bạn làm Bài tập về nhà.

MÌNH LÀM BẠN NHÉ!

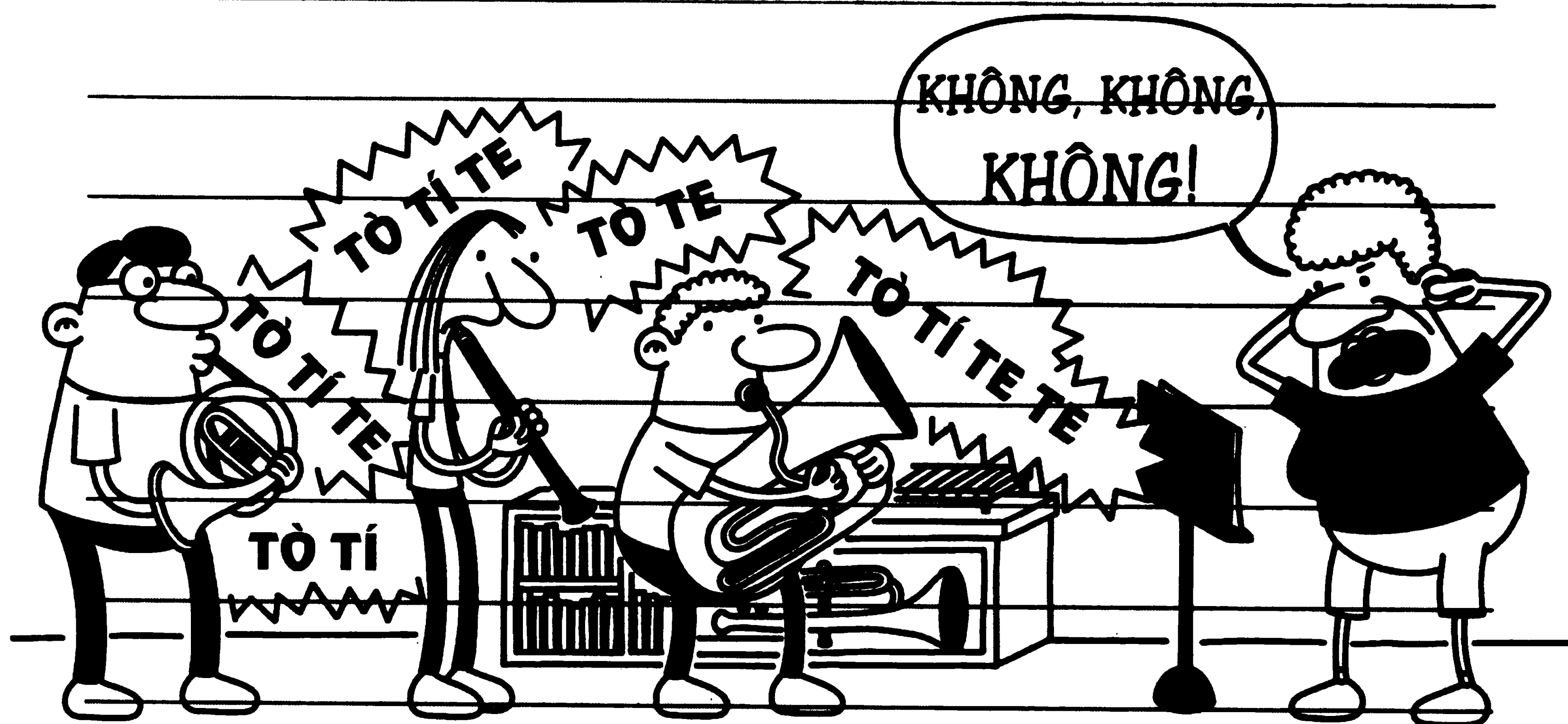
LẬP NHÓM VỚI HỌC
SINH TIỂU HỌC ĐỂ GIÚP
NHAU MỘT TAY!

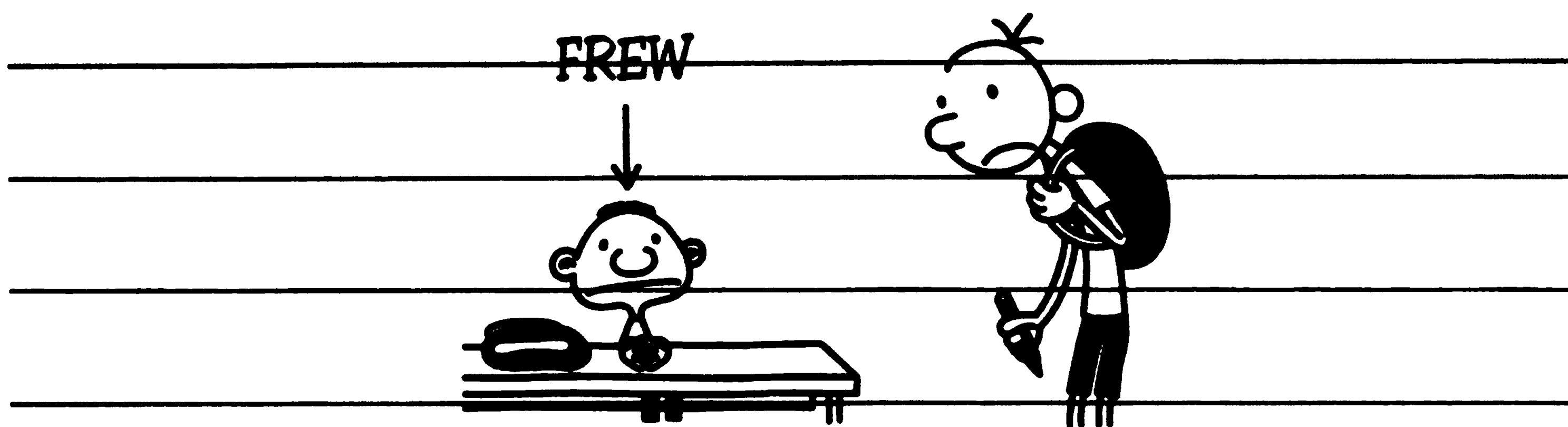
HÃY ĐĂNG KÝ
TÌM BẠN LÀM
BÀI TẬP VỀ NHÀ
NGAY HÔM NAY!

Nhưng lý do chính để tôi đăng ký là nhằm trốn tiết học thứ ba, đó là giờ Âm nhạc của cô Graziano.

Để bạn có thể hình dung được thâm niên cô Graziano đã làm giáo viên âm nhạc, BỐ TÔI cũng từng là học trò của cô hồi bằng tuổi TÔI. Và rõ ràng, việc dành tận ba mươi năm trời dạy những học sinh trung học biết chơi nhạc cụ đã TÁC ĐỘNG không nhỏ đến một con người.

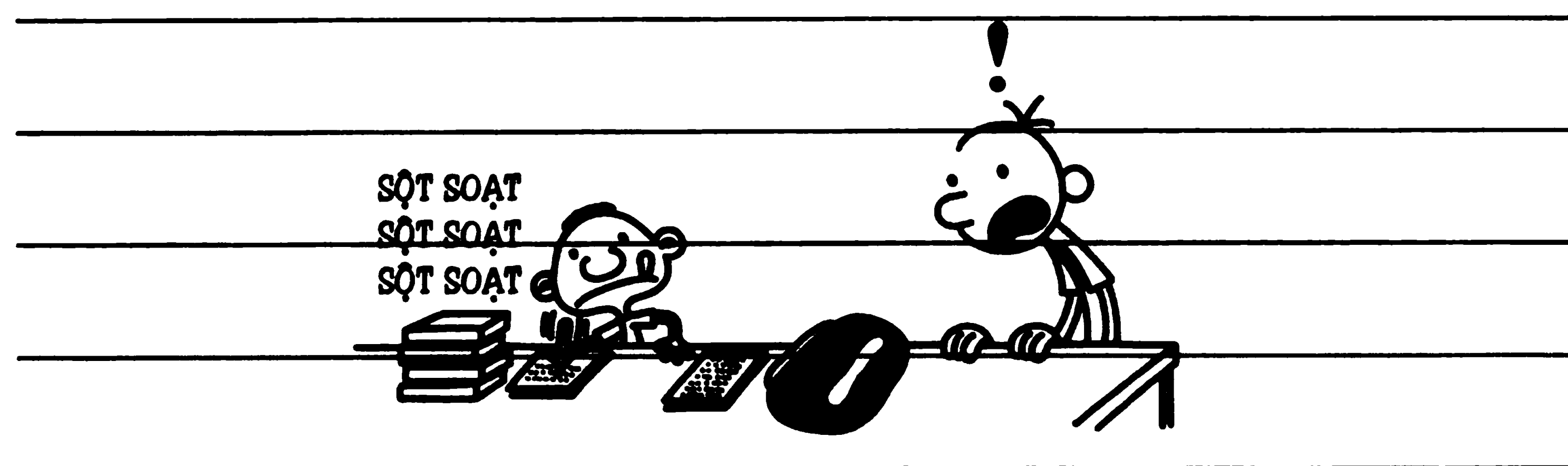

Tuần trước tôi đã gặp Bạn cùng làm Bài tập về nhà của mình, tên nó là Frew. Dù vậy, tôi chả hiểu sao nó lại đăng ký chương trình này, vì nó là một trong những thằng đọc tạp chí khoa học và giáo trình đại học để GIẢI TRÍ.

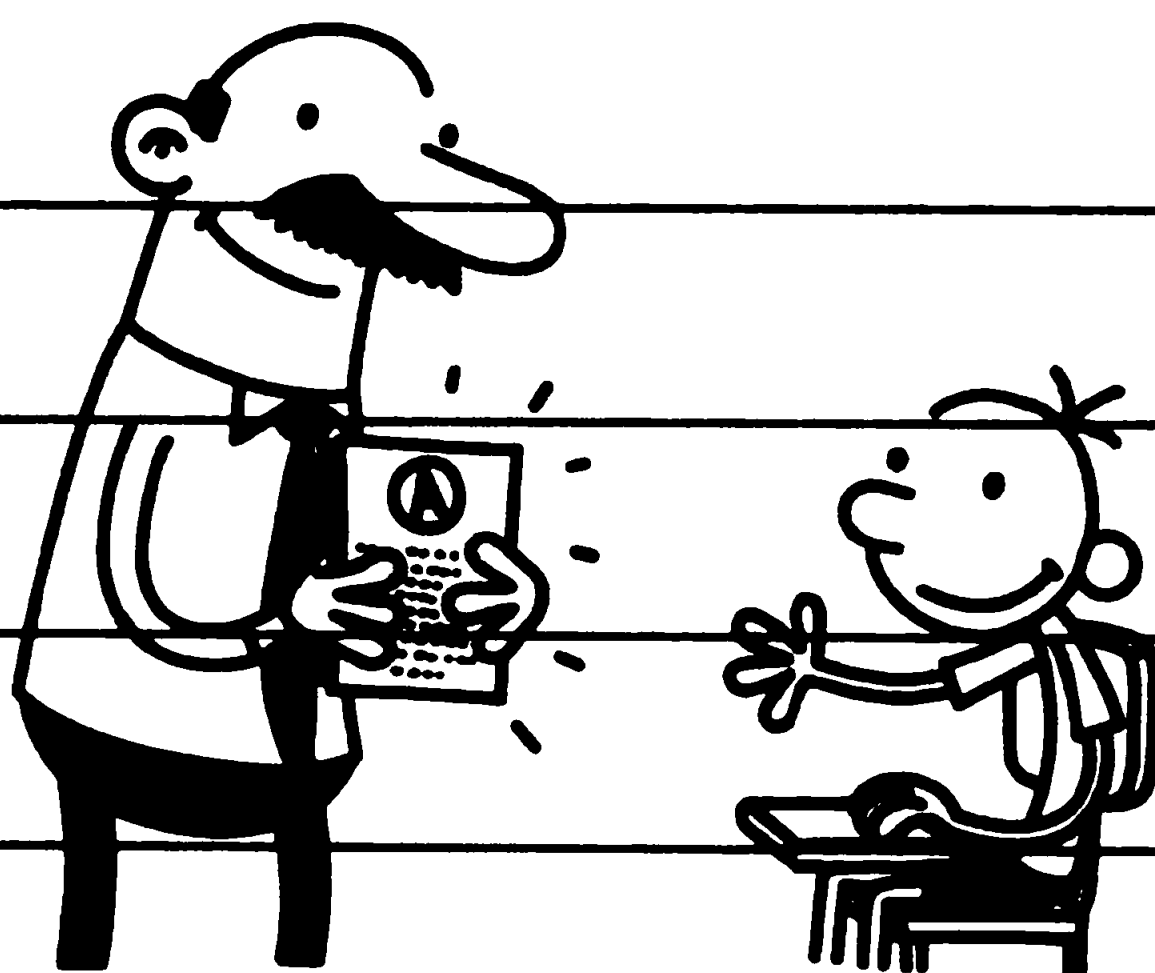
Lần đầu chúng tôi học chung, Frew cho tôi xem bài tập về nhà của nó, có vài bài tập tô màu và một bài tìm từ. Frew nói nó không cần giúp gì, rồi đòi xem bài tập về nhà CỦA TÔI.

Tôi có ÍT NHẤT một đồng bài Toán phải mất hàng giờ mới làm xong và một bài tập môn Địa lý mất khoảng hai giờ NỮA, nhưng Frew nhoeằng một cái đã xong tất tạt chỉ trong khoảng mười lăm phút.

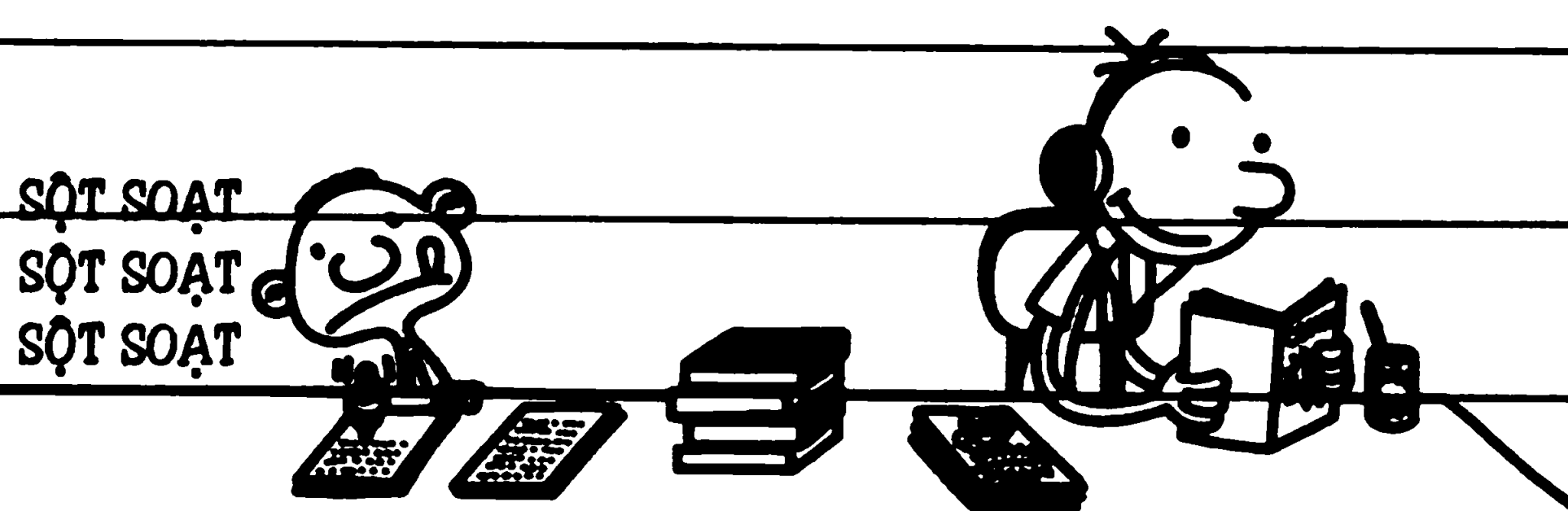

Và nó không chỉ làm cực nhanh mà còn GIỎI nữa. Ngày hôm sau tôi nộp bài Địa lý, và khi thầy giáo trả bài, tôi đã đạt điểm tối đa.

Đầu tiên tôi cảm thấy hơi tệ khi phải nhận sự giúp đỡ từ một thằng bé lớp ba. Nhưng rồi tôi nhận ra chương trình Tìm bạn làm Bài tập về nhà LÀ ĐỂ bạn bè giúp đỡ nhau mà.

Thế là kể từ bây giờ, bất cứ khi nào tôi và Frew gặp nhau, tôi chỉ cần đưa cho nó một chồng bài tập và để nó làm mọi việc. Theo như tôi thấy, thế này lợi cả đôi bên.

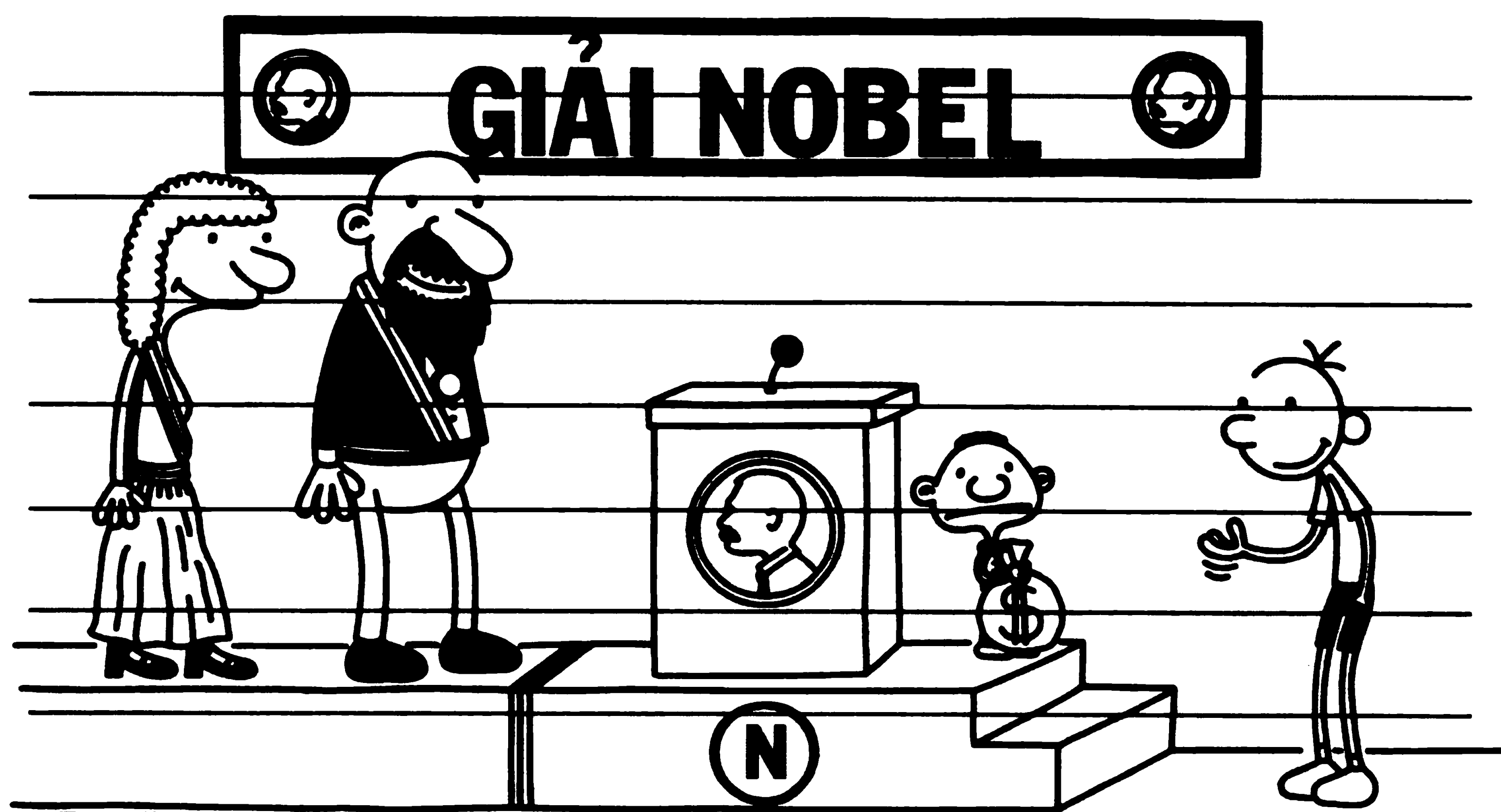
Điều phàn nàn duy nhất của tôi về Frew là đôi lúc nó trở nên hui ích THÁI QUÁ. Buồn chán với đồng bài của tôi, nó bắt đầu nghĩ ra những bài tập để THỬ THÁCH chính mình.

Một ngày, Frew viết một mảnh giấy và gắn vào bài tập CỦA TÔI để nhận thêm điểm cộng. Nhưng may thay tôi đã kiểm tra nó trước khi nộp.

**Khám phá sự thay đổi độ thẩm
thấu trong Vật lý học.**

~~By Frew~~
Greg Heffley

Lúc trước tôi chỉ sống vì được giúp đỡ về bài tập. Nhưng dạo gần đây tôi hay nghĩ về chuyện mình đã "khai phá" ra Frew, thế nên mình xứng đáng được chia chác nếu nó có làm nên nghiệp lớn.

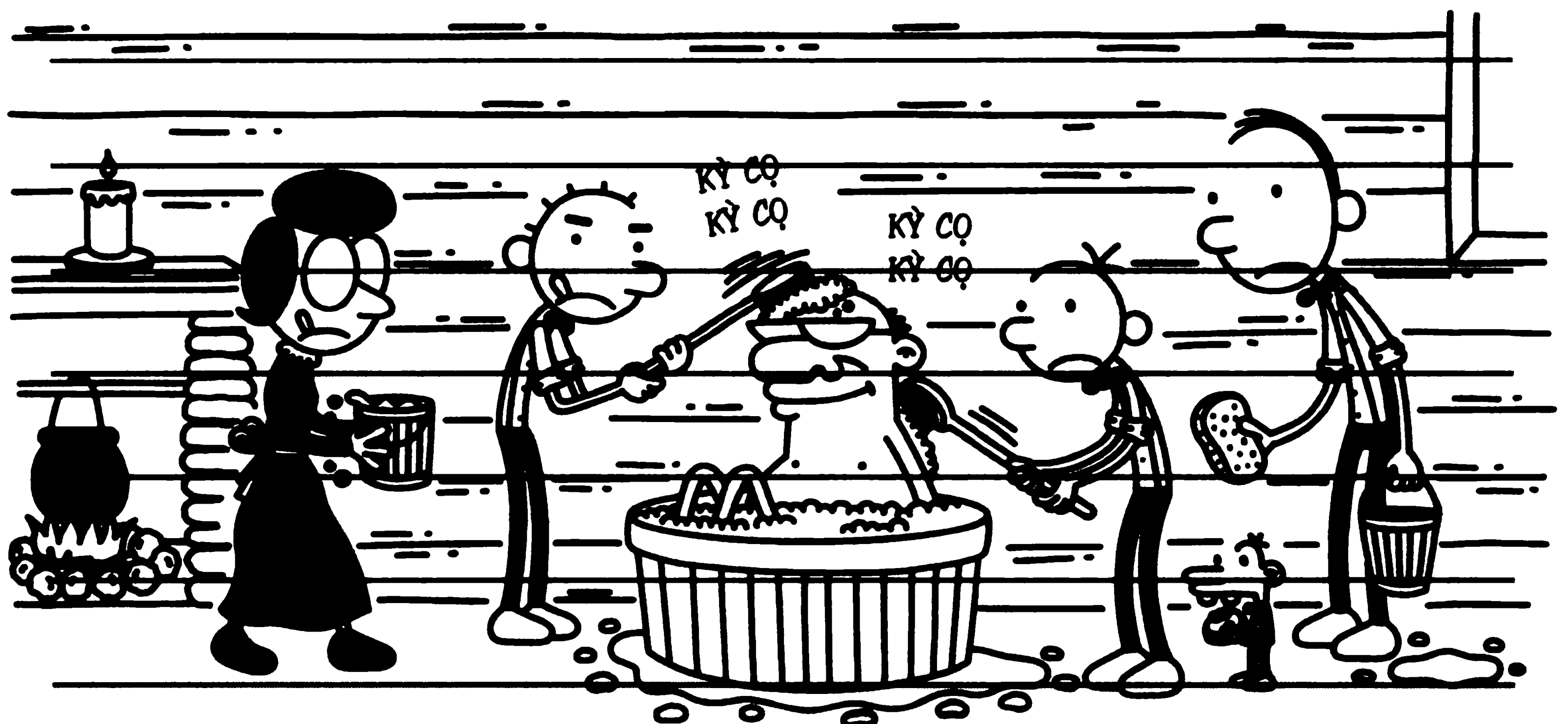
Thứ Tư

Nhà tôi như vậy vẫn còn chưa ĐỦ đông đúc, giờ ÔNG NỘI còn chuyển đến ở với chúng tôi.

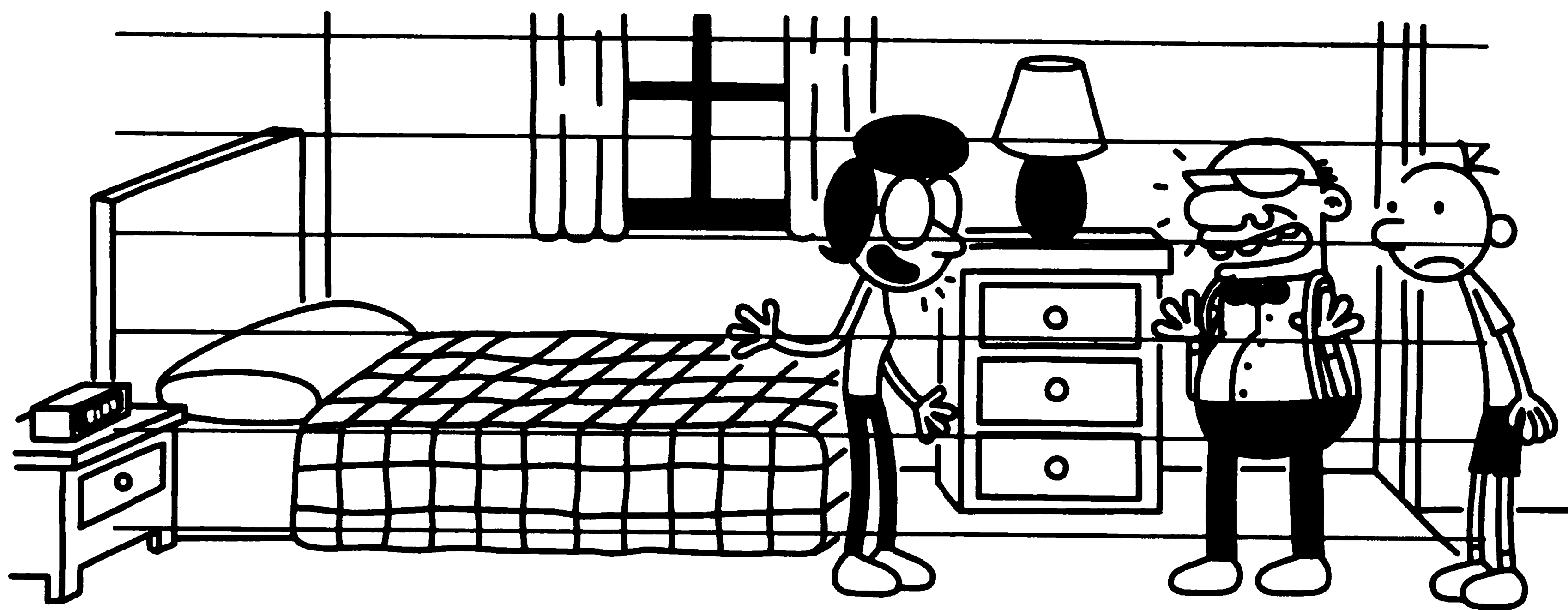
Họ tăng tiền thuê nhà trong khu Leisure Tower, và ông không đủ tiền sống ở đó nữa. Thế là mẹ mời ông dọn đến ở với nhà TÔI.

Bố không hào hứng với ý tưởng ấy lắm, thậm chí dù ông là cha ruột của bố. Nhưng mẹ nói chuyện này giống như ngày xưa, khi ba thế hệ cùng sống chung dưới một mái nhà.

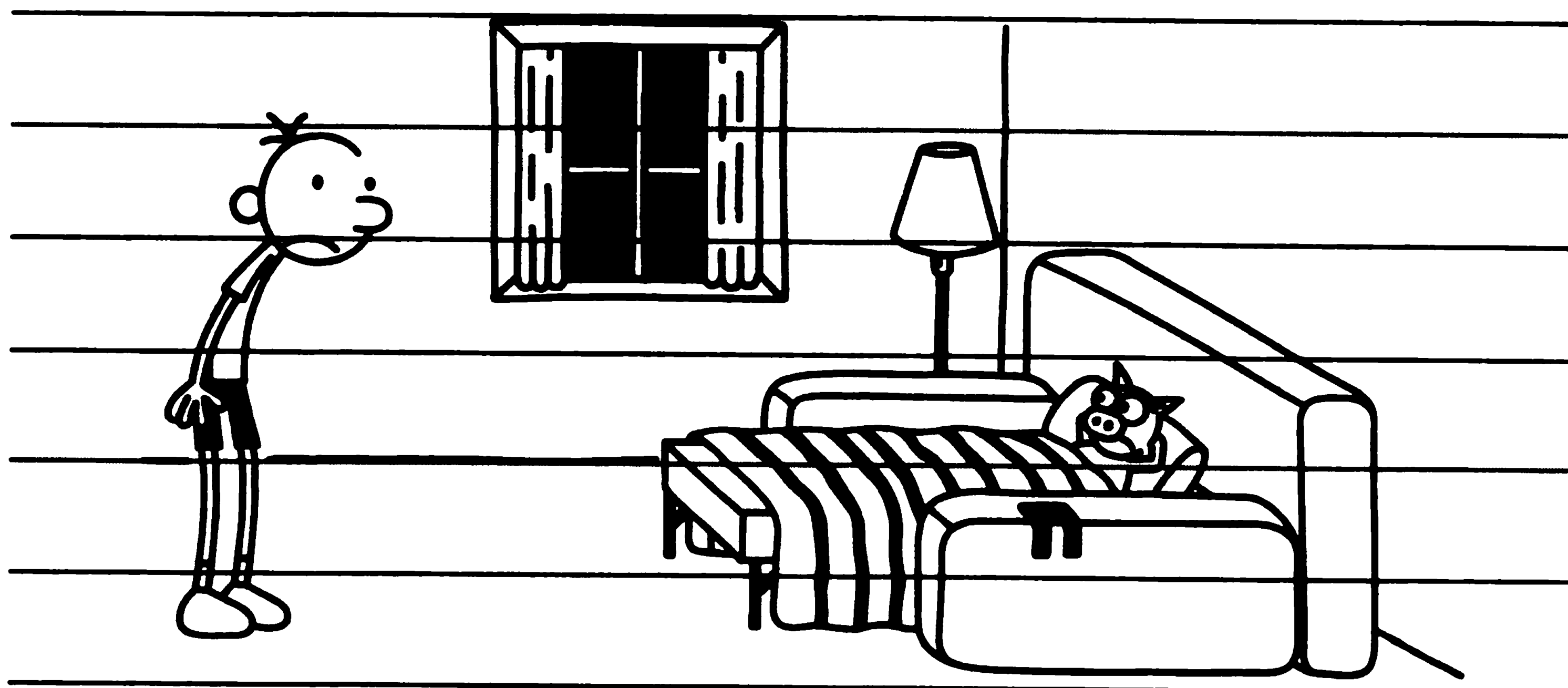
Tôi nghĩ mẹ đang tô hồng mọi thứ của ngày xưa, chứ tôi thì có một hình dung HOÀN TOÀN khác về việc mọi thứ hẳn sẽ thế nào khi trở về thời đó.

Thực lòng tôi thấy khá ỔN với việc ông nội chuyển đến ở cùng nhà tôi cho đến khi tôi nhận ra chuyện đó ảnh hưởng đáng kể với MÌNH. Mẹ để ông chọn bất cứ phòng ngủ nào ông muốn, và tất nhiên ông chọn phòng CỦA TÔI.

Điều đó có nghĩa là tôi cần tìm một chỗ mới để ngủ. Đầu tiên tôi nghĩ ngay tới phòng khách, nhưng tôi quên mất đó là nơi ăn ở của con lợn. Và KHÔNG ĐỜI NÀO tôi nằm chung đi-văng với một con gia súc.

Tôi loại bỏ ngay phương án vào phòng RODRICK, vì thực lòng, có lẽ anh ta còn thua CON LỢN một bậc.

Lựa chọn còn lại duy nhất của tôi là chung phòng với Manny, vì thế tôi lôi cái đệm hơi ra và đặt trên sàn. Nhưng ngủ trong phòng Manny cũng có những rắc rối riêng của nó.

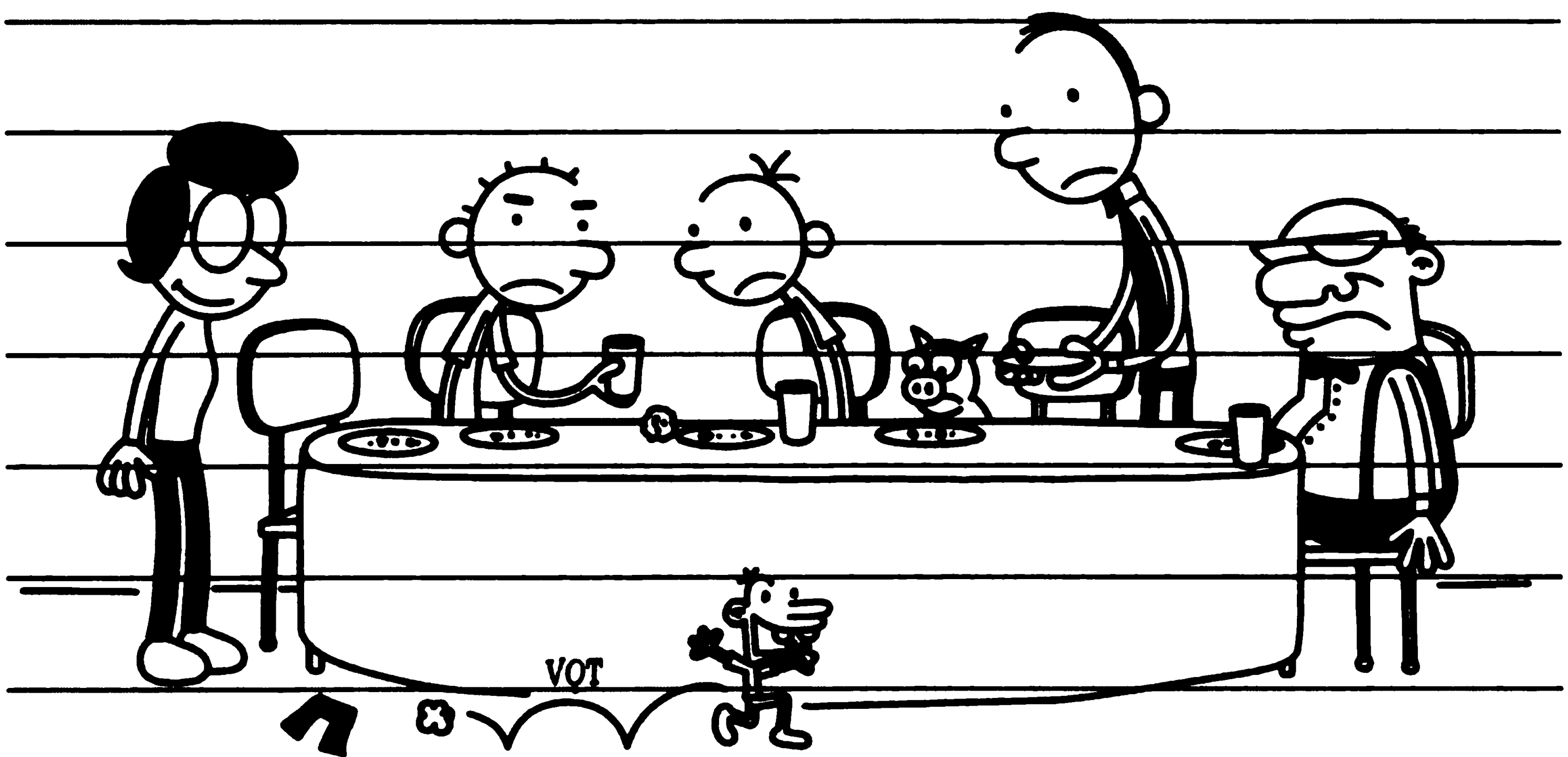
Đêm nào mẹ cũng đọc cho Manny nghe một câu chuyện trước giờ đi ngủ, và đôi khi chúng DÀI LÊ THỀ. Thực tế, gần đây tôi nghĩ thằng Manny đã chọn ra những cuốn sách dày nhất chỉ để chọc tức tôi.

Mọi chuyện trở nên hơi căng thẳng kể từ khi ông nội chuyển đến. Có thể nói ông không thực sự tán thành cách bố mẹ nuôi dạy chúng tôi, dù ông chưa bao giờ tỏ thái độ và NÓI RA điều đó.

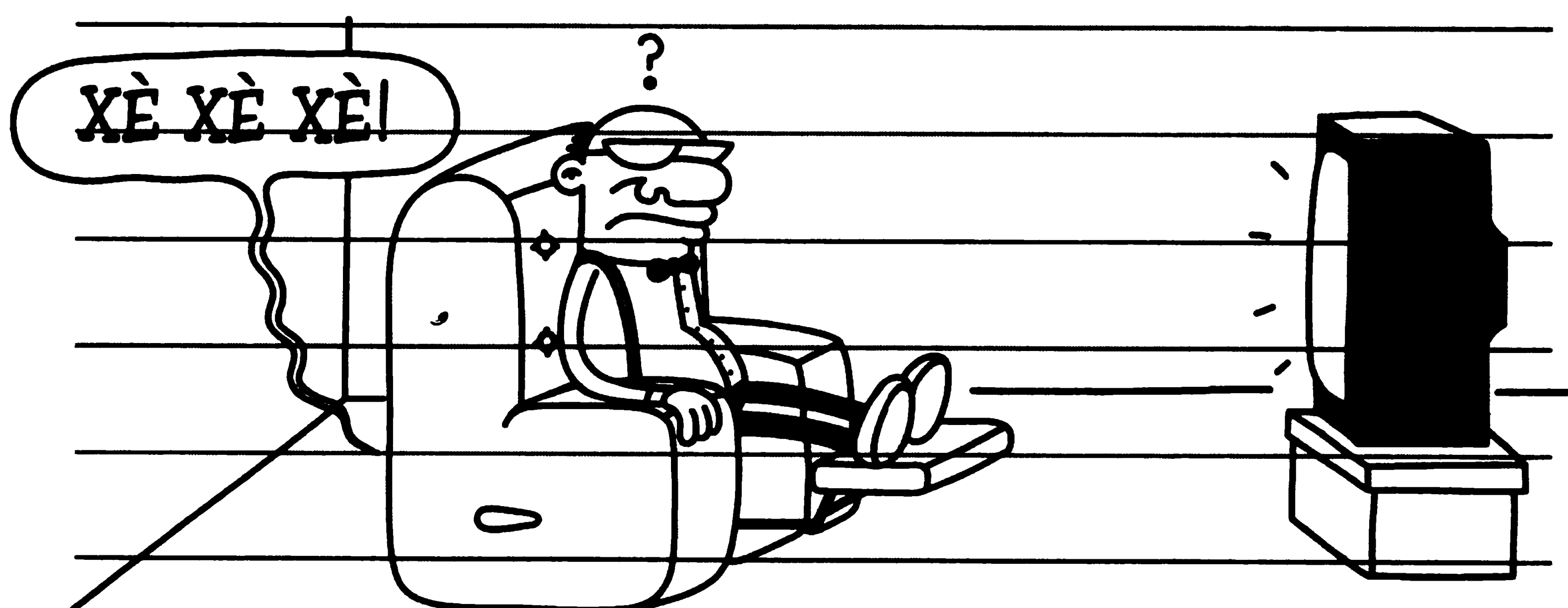
Mẹ đang cố huấn luyện Manny cai HẢN việc dùng bộ vệ sinh, và mẹ thử nghiệm một phương pháp gọi là "Không mặc quần sau bữa tối."

Và CHÍNH XÁC nó là như thế.

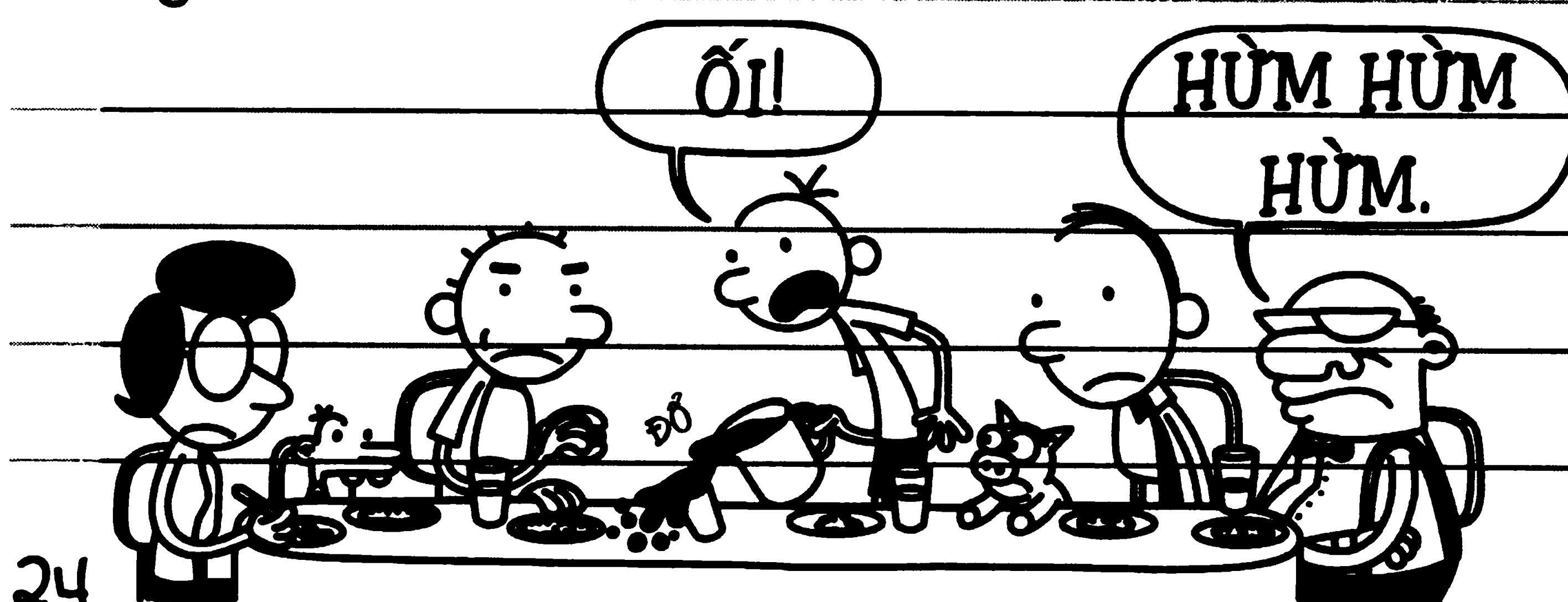
Theo LÝ THUYẾT của phương pháp này thì mỗi khi Manny thấy buồn ĐI VỆ SINH, nó sẽ tự mình chạy vào nhà tắm.

Nhưng cả tối Manny chỉ đi nghênh ngang với phần dưới trần như nhộng. Và cuối cùng nó nấp sau cái ghế tựa trong phòng sinh hoạt chung.

Có lẽ bố không phải là một fan hâm mộ nhiệt tình của "Không mặc quần sau bữa tối", nhưng bố thậm chí còn không thoải mái HƠN khi ông ở đây và chúng kiến cảnh đó.

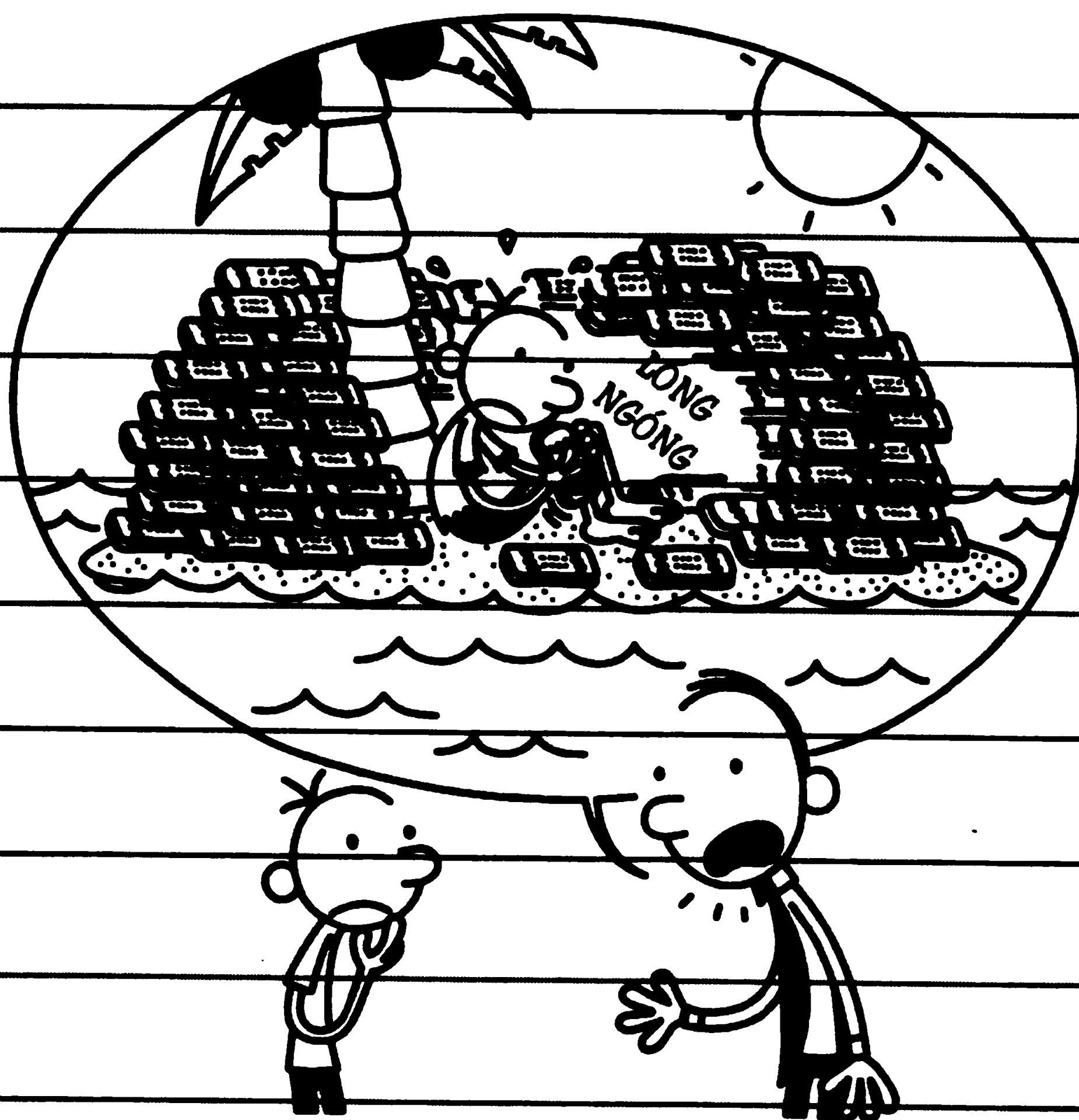
Rõ ràng việc ông hiện diện trong nhà thực sự làm bố căng thẳng. Và mỗi lần một đứa trong số anh em tôi hậu đậu làm hỏng thứ gì đó, bố thậm chí còn căng thẳng HƠN.

Việc dường như bố khó chịu NHẤT là khi anh em chúng tôi nhờ mẹ làm một việc gì đó mà lẽ ra chúng tôi nên Tự làm.

Hôm qua tôi đã nhờ mẹ bóc một cái bánh burrito cho tôi, bởi vì tôi luôn gặp khó khăn với những cái túi nhựa như thế.

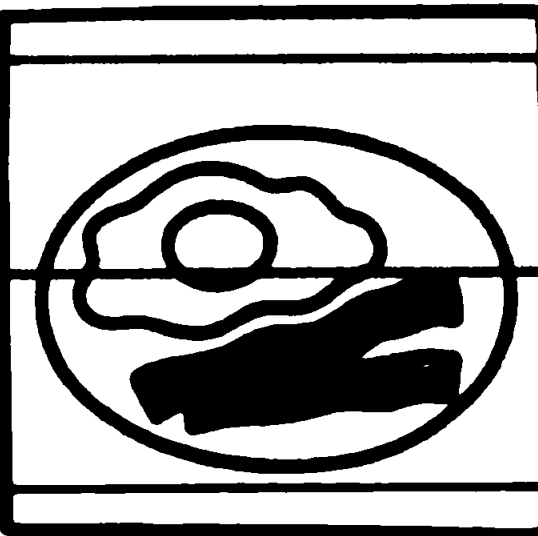
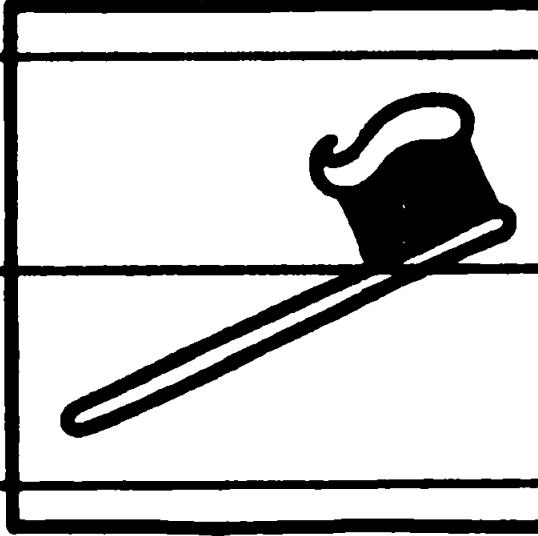
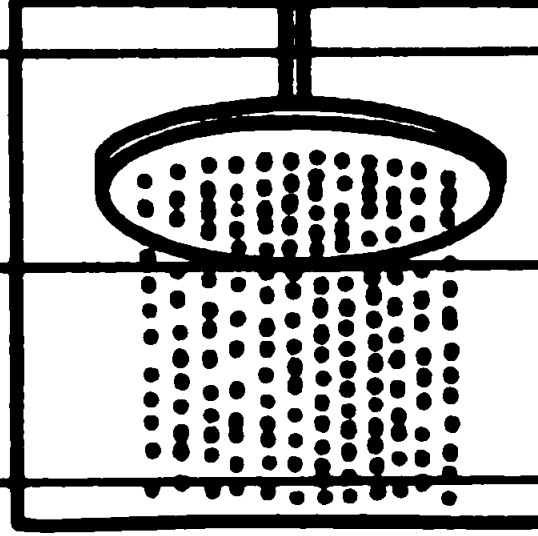
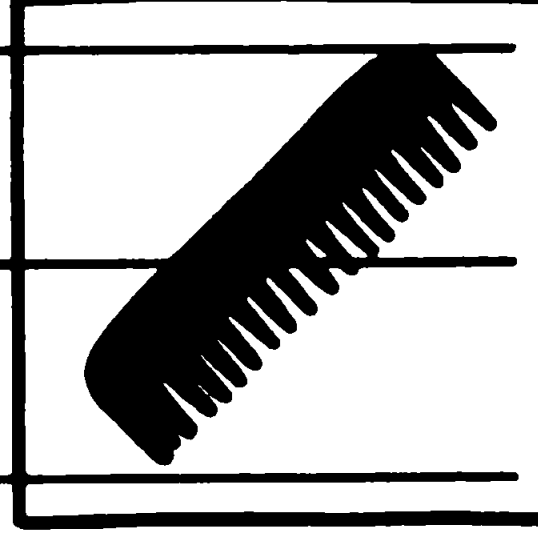
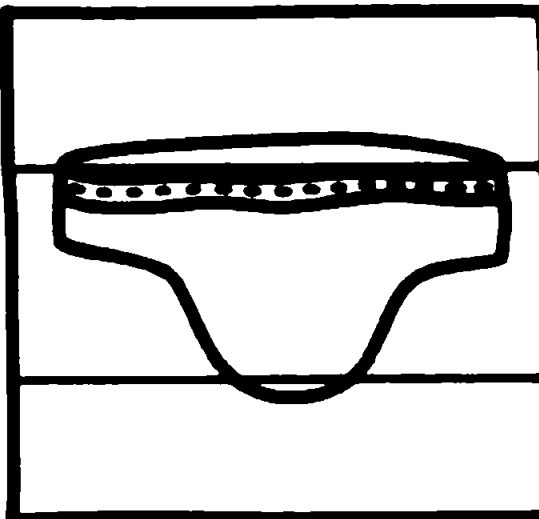
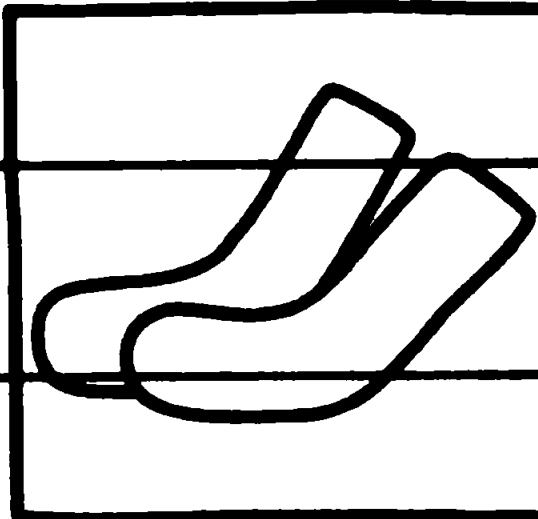
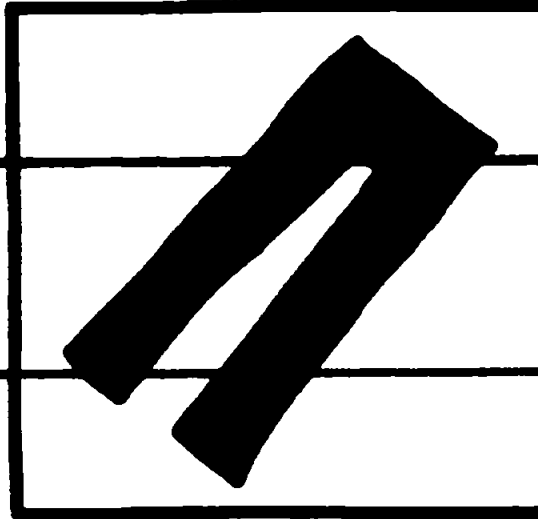
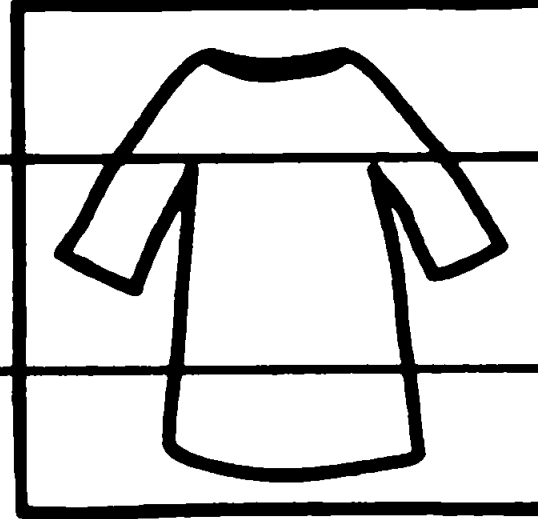
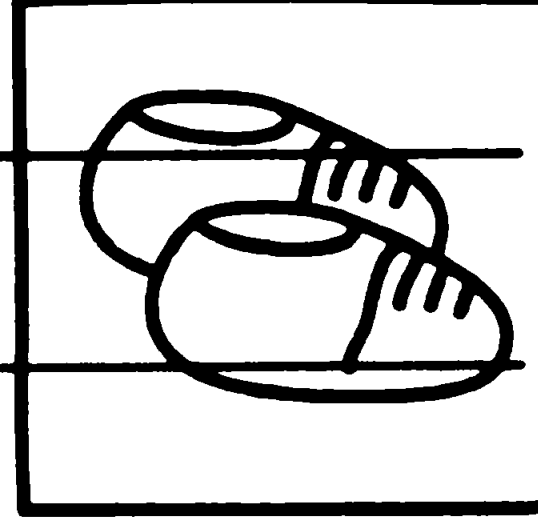
Nhưng bố đã chen vào câu chuyện của hai mẹ con tôi và nói nếu tôi bị mắc kẹt trên một hòn đảo hoang với hàng nghìn cái bánh burrito, tôi cũng sẽ CHẾT ĐÓI vì không tự tìm ra cách bóc chúng.

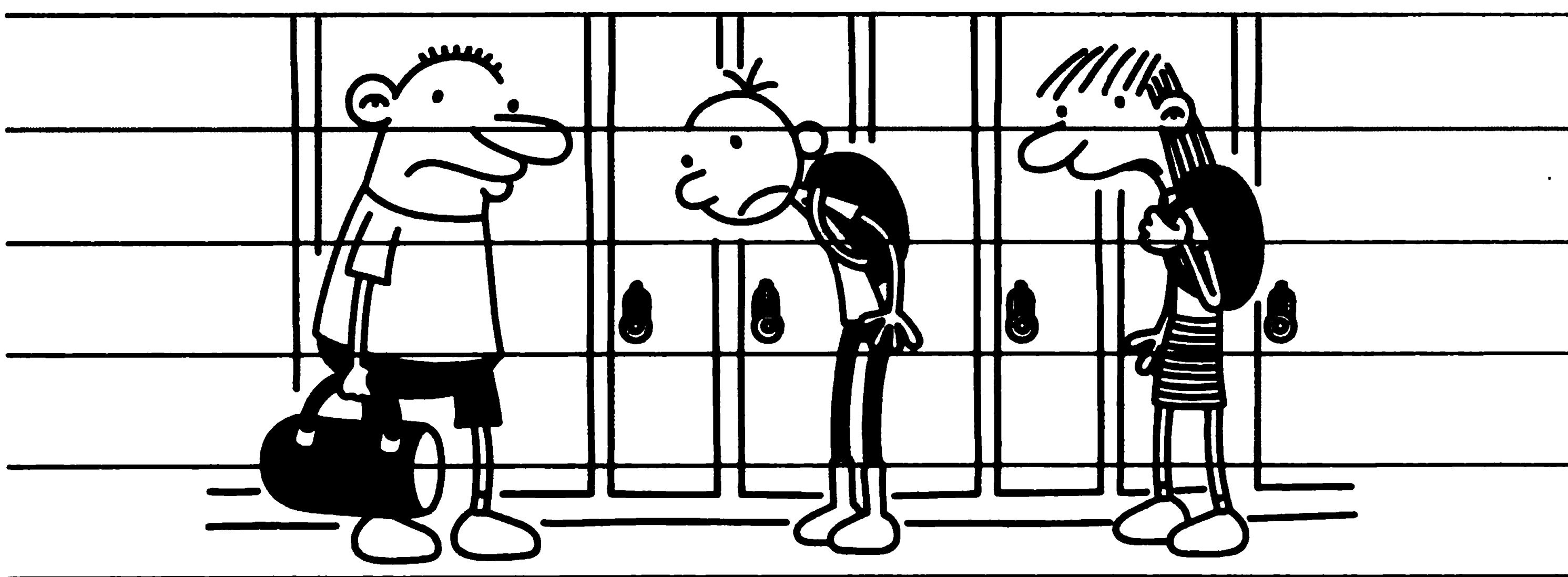
Tôi bảo bố rằng khả năng tôi bị dạt vào một hòn đảo hoang với một nghìn cái bánh burrito là khá mong manh, nhưng bố nói tôi không hiểu được tầm quan trọng của chuyện đó.

Bố nói nếu tôi không học cách TỰ BẢN THÂN MÌNH làm mọi thứ, thì tôi sẽ không thể sống sót ở ngoài "xã hội" được.

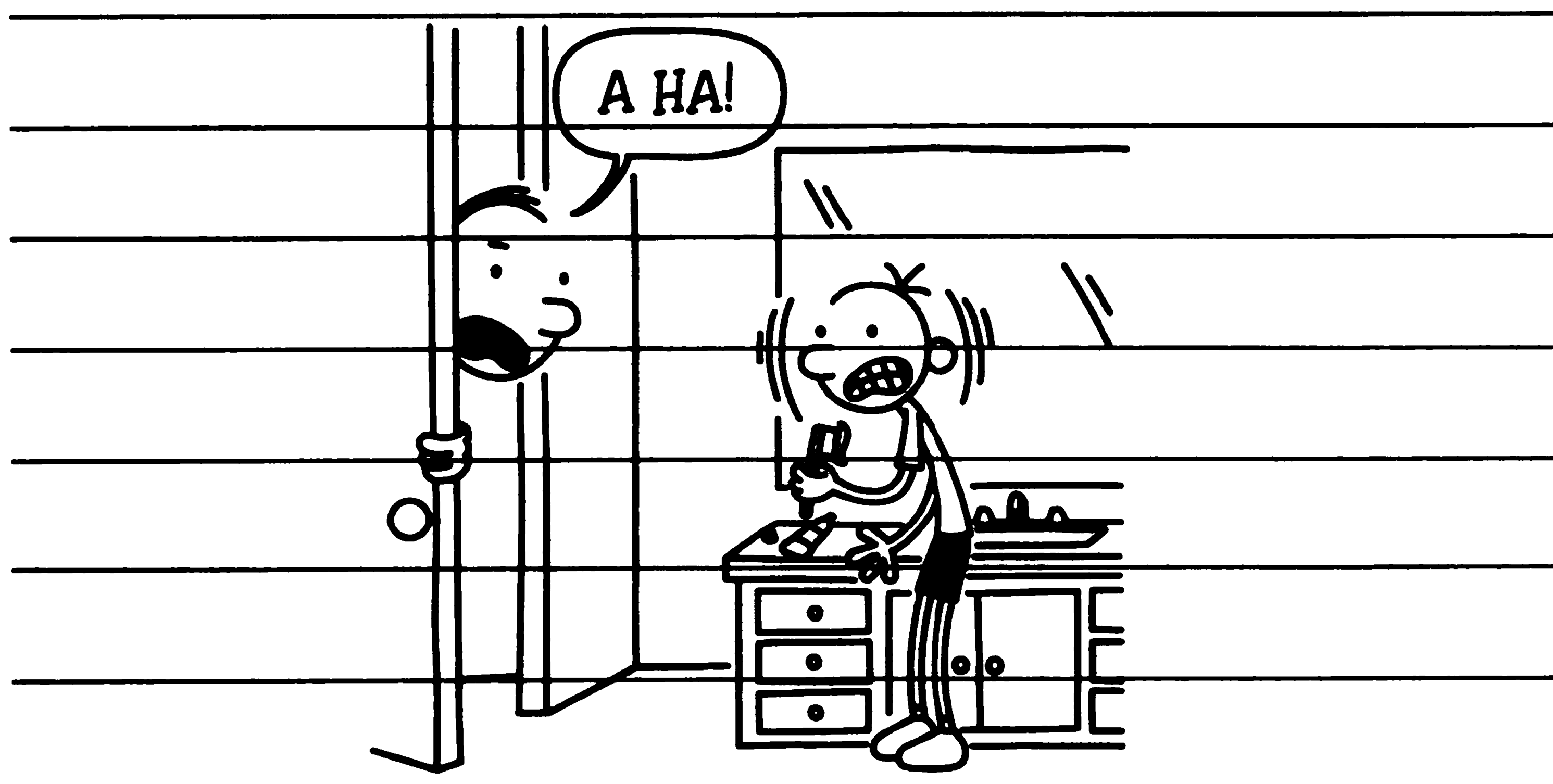
Một chuyện nữa mà bố rất ghét là mẹ vẫn giúp tôi chuẩn bị đến trường vào buổi sáng. Mẹ chọn quần áo cho tôi vào tối hôm trước, và mẹ có một biểu đồ dán trong bếp để giúp tôi theo dõi.

Rửa Tay	Bữa Sáng	Đánh Răng	Tắm Gội	Chải Đầu
				
Mặc Đồ Lót	Đi Tắt	Mặc Quần	Mặc Áo	Đi Giày
				

Tôi đoán bố cảm thấy khá là xấu hổ với cái biểu đồ đó, vì vậy một ngày nọ bố đã dỡ nó xuống. Nhưng không có thứ ấy chỉ dẫn cho tôi trong mỗi buổi sáng, tôi sẽ làm rồi tung hết cả mọi thứ và cuối cùng đã đi tất ra ngoài giày.

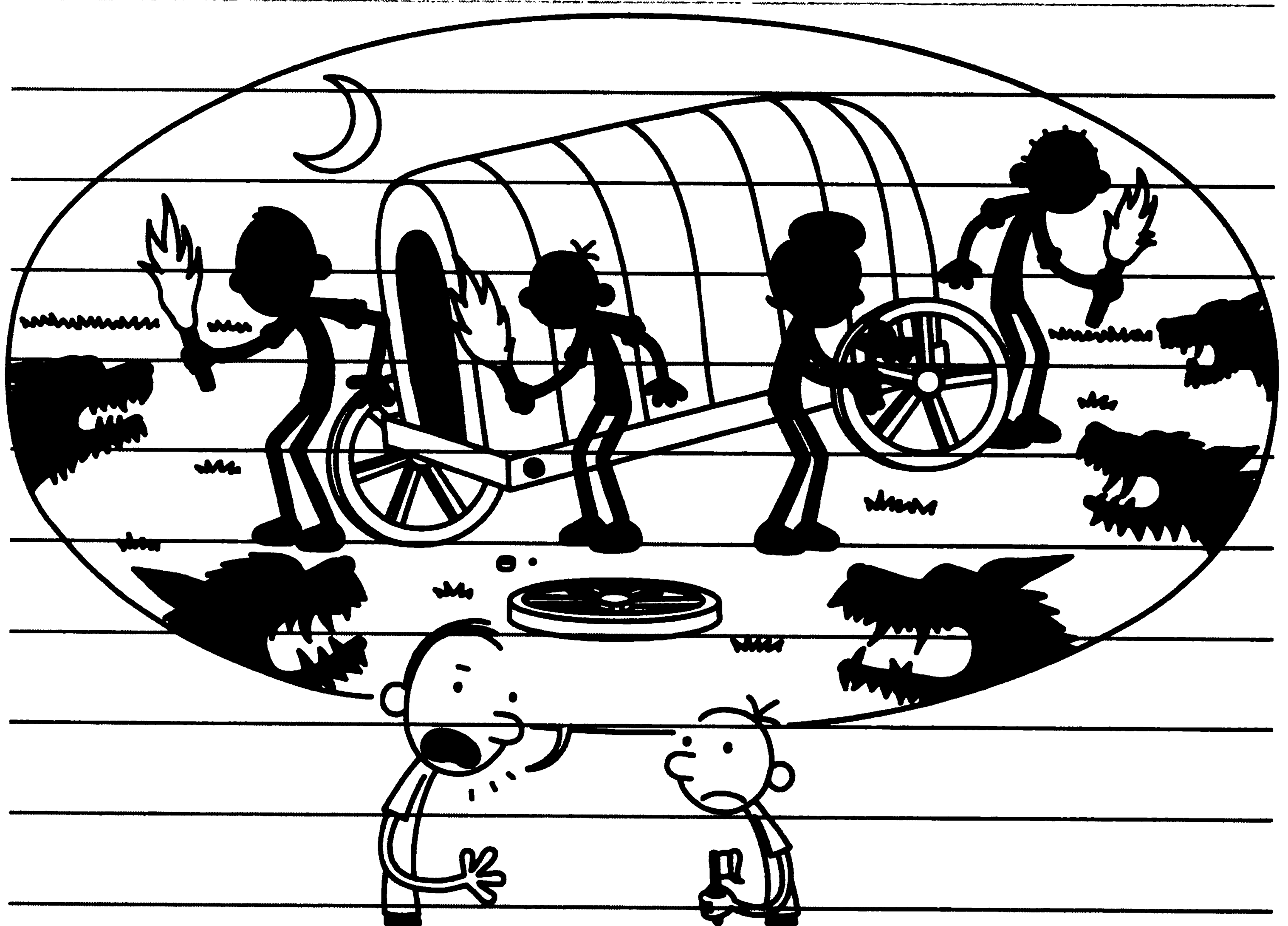

Những ngày này, tôi nghĩ bố chỉ ĐỢI tôi làm hỏng thứ gì đó. Sáng nay tôi quên vặn lại cái nắp của tuýp kem đánh răng, thế là bố ngay lập tức XÔNG VÀO.

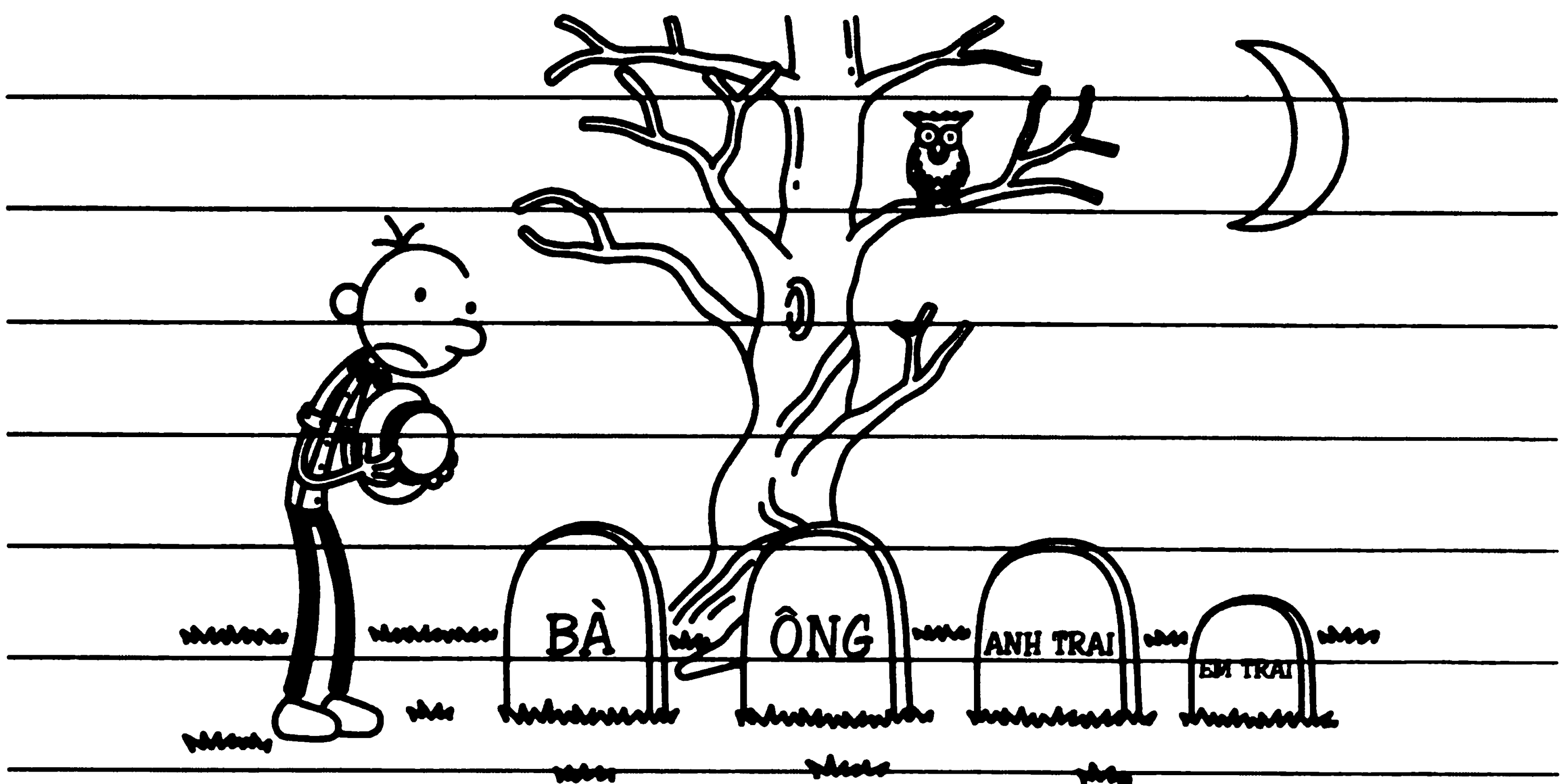

Tôi nghĩ nó chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng bố đã diễn thuyết cho tôi một bài dài về việc "những thứ nhỏ có thể gây ra hậu quả lớn như thế nào."

Bố nói nếu tôi là một đứa trẻ lớn lên trong thời đại khai hoang và nhiệm vụ của tôi là vặn chặt các bu-lông ở bánh xe ngựa mà tôi lại QUÊN làm, thì những bánh xe sẽ long ra và nhà tôi sẽ bị sói ăn thịt.

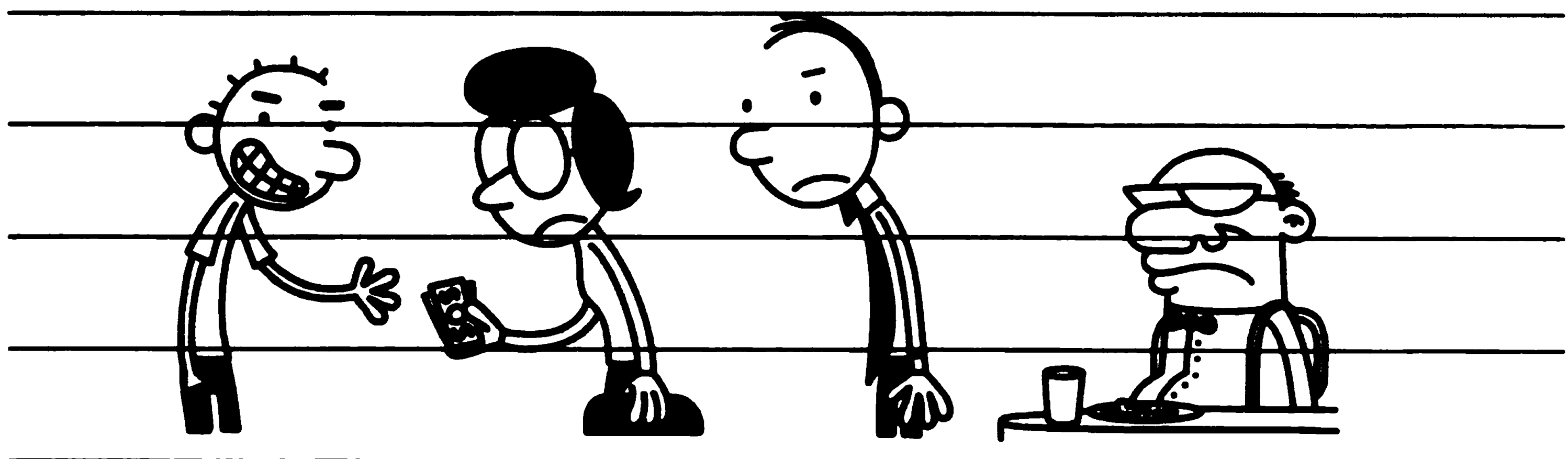

Tôi nghĩ bố đang phần nào kịch hóa câu chuyện lên cho xúc động, nhưng quả thật tôi CÓ cảm thấy hơi tội lỗi về vụ nắp tuýp kem đánh răng.

Dù vậy, tôi không phải đưa duy nhất làm bố nổi điên. Gần đây, Rodrick cũng đã chọc tức bố.

Bất cứ khi nào Rodrick cần đồ xăng cho chiếc xe tải của anh ta, Rodrick lại xin tiền mẹ. Nhưng tối hôm nọ anh ta đã mắc sai lầm là làm việc đó trước mặt ông.

Bố nói từ giờ trở đi, Rodrick phải tự trả tiền xăng xe của mình. Và khi Rodrick hỏi bố làm thế nào kiếm được tiền để trả, bố bảo đã đến lúc anh ta phải kiếm một CÔNG VIỆC.

Vì thế mẹ giúp Rodrick xem trang Việc tìm người trên báo để tìm cho anh ta một công việc không yêu cầu kỹ năng hay kinh nghiệm gì.

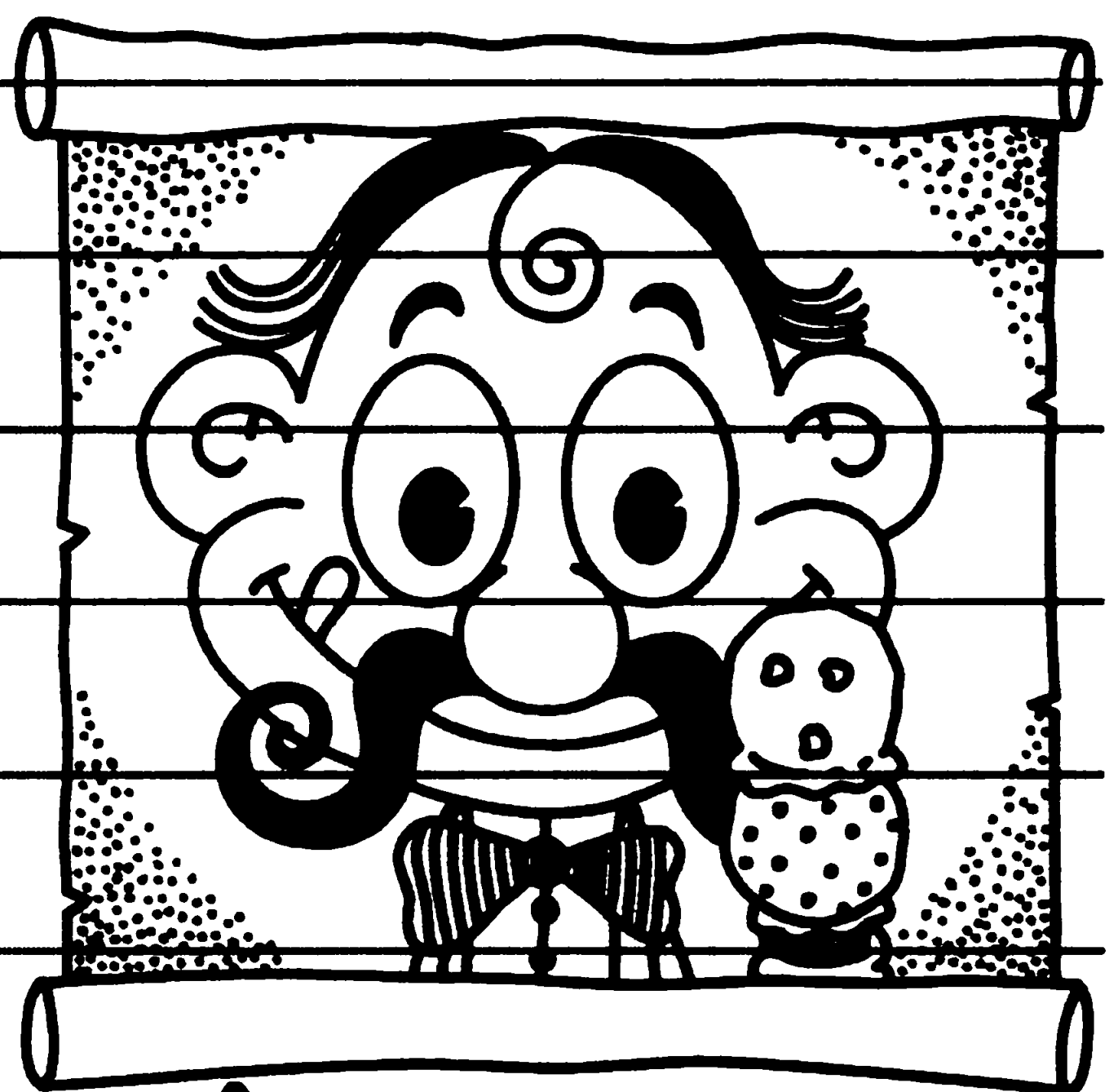
Cuối cùng họ cũng tìm được một mẫu quảng cáo tuyển dụng từ một nhà hàng cách nhà tôi khoảng mười lăm phút đi xe.

TUYỂN NHÂN VIÊN!

Tìm kiếm những người tận tụy để gia nhập đội ngũ ở

TIỆM KEM

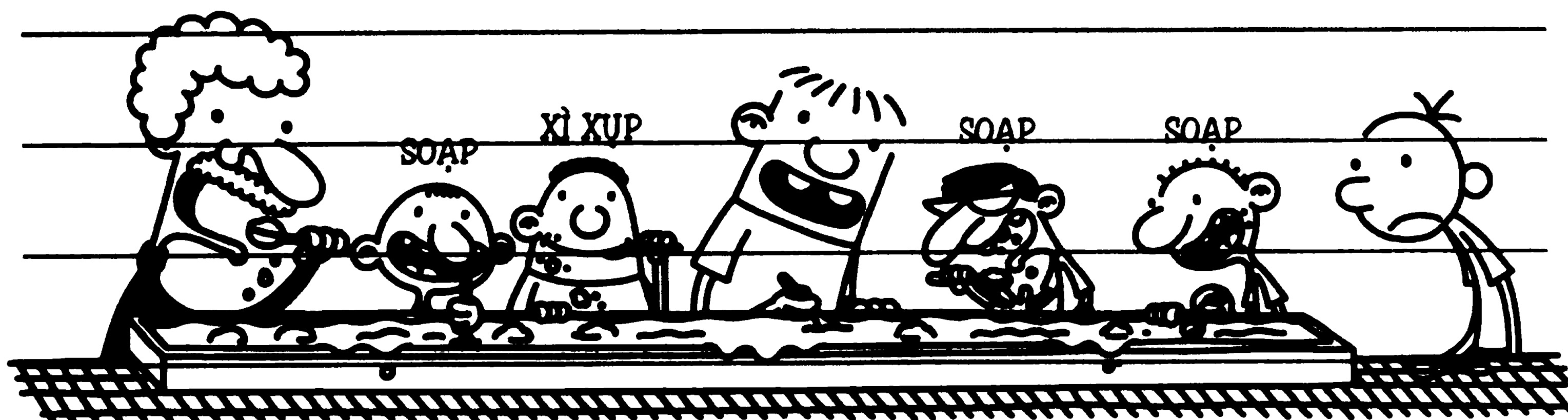
HOÀI CỔ!

Ông già Tobias

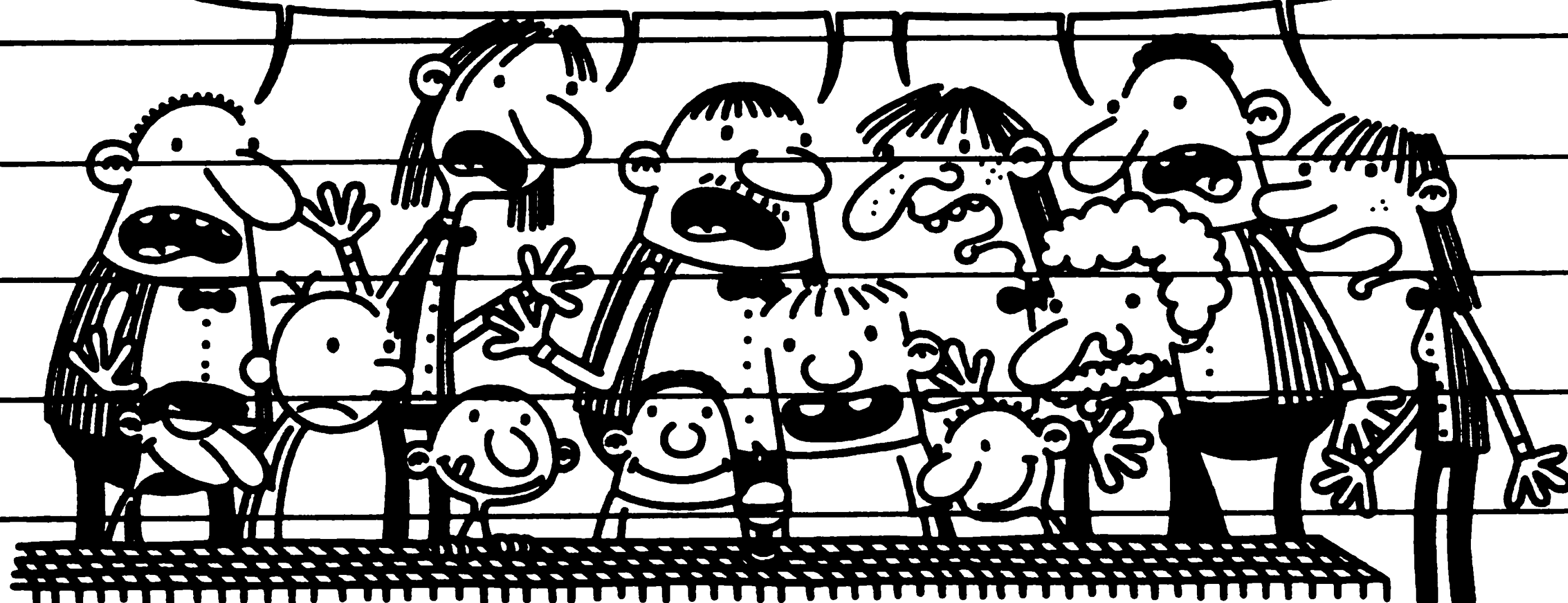
Tôi đã từng đến Tiệm Kem Hoài Cổ vào bữa tiệc Sinh nhật năm ngoái của Rowley, và trải nghiệm tại đó có lẽ đã VĨNH VIỄN làm sụp đổ ấn tượng của tôi về món kem.

Họ có một món tráng miệng trong thực đơn tên là "Ăn bằng máng", đó là BỐN MƯƠI muỗng kem được xếp trên một cái khay dài. Và khi bạn pha trộn lẫn lộn các vị kem khác với nhau, nó chuyển thành một vũng kem màu xám.

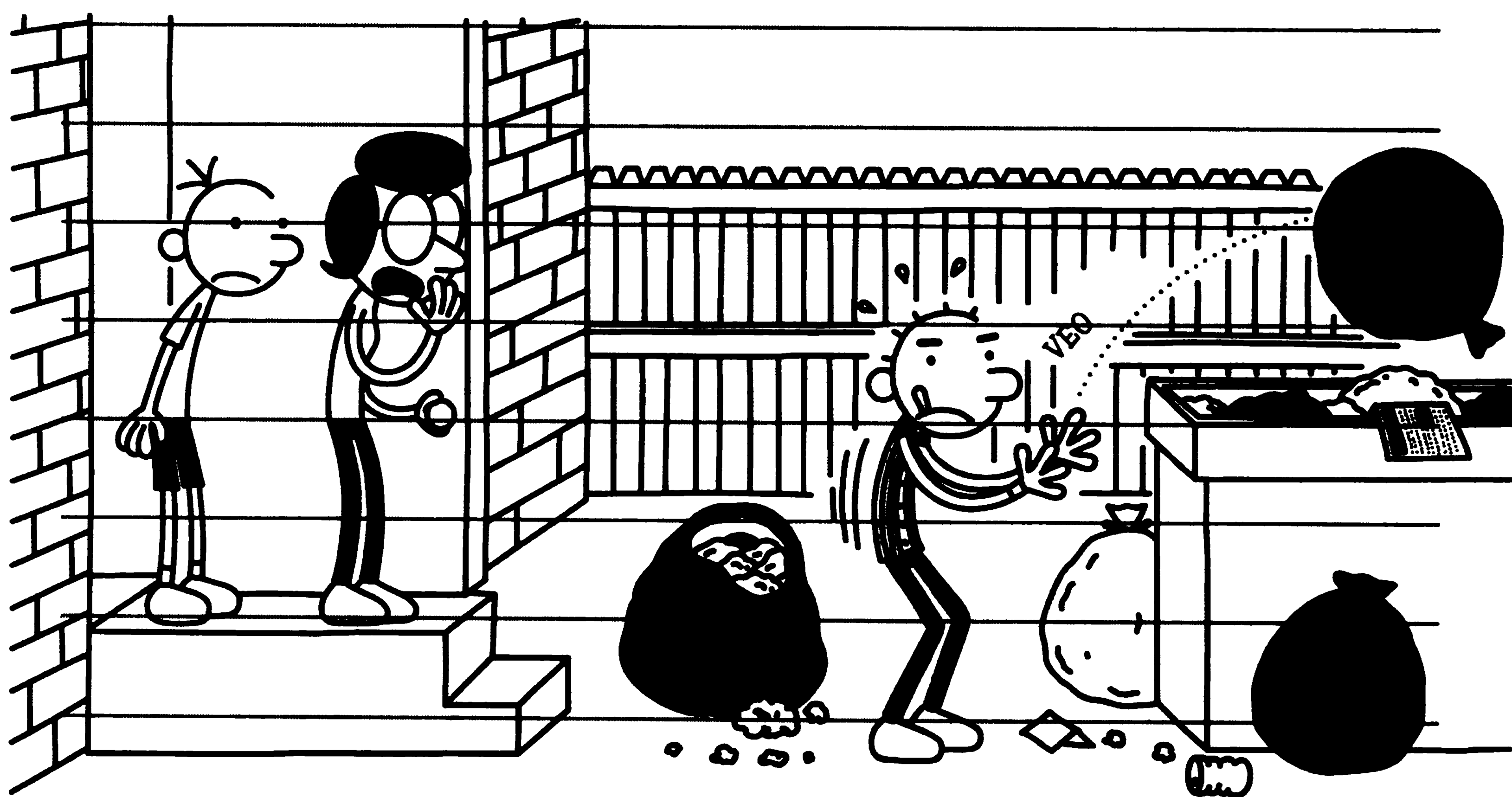
Tiệm Kem Hoài Cổ là một trong những nơi mà toàn thể nhân viên sẽ tới bàn của bạn để hát chúc mừng sinh nhật bạn. Chuyện này khiến tôi thực sự không thoải mái, vì rõ ràng họ nên làm BẤT CỬ VIỆC GÌ khác hay hơn.

♪ HÔM NAY LÀ SINH NHẬT BẠN, VÀ ♪
CHÚNG TÔI ĐẾN ĐÂY ĐỂ NÓI RẰNG, MONG ♪
NGÀY VUI CỦA BẠN SẼ TRỞ NÊN TUYỆT
ĐIỀU, THEO MỘT CÁCH XƯA THẬT LÀ XƯA ♪

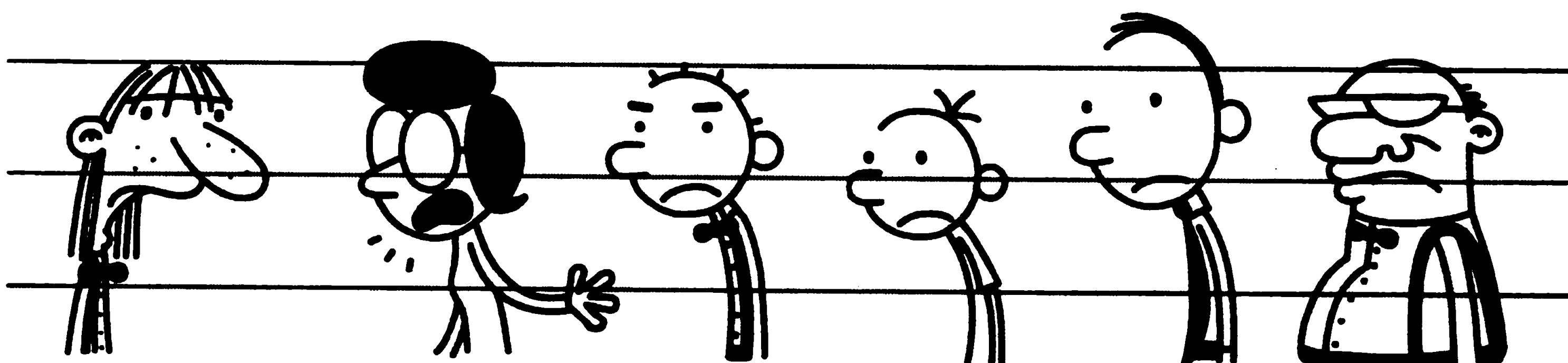

Rodrick đã đi phỏng vấn ở nhà hàng ấy vào đầu tuần, và dù bạn tin hay không, anh ta đã được nhận. Tối thứ Bảy Rodrick đi làm buổi đầu tiên, và mẹ nghĩ sẽ thật tuyệt nếu cả nhà tới khích lệ anh ta và làm anh ta ngạc nhiên.

Nhưng khi tới nhà hàng, chúng tôi chẳng thấy Rodrick đâu cả. Mẹ khá lo lắng, nhưng cuối cùng cả nhà cũng tìm thấy anh ta ở khu ngoài trời phía sau.

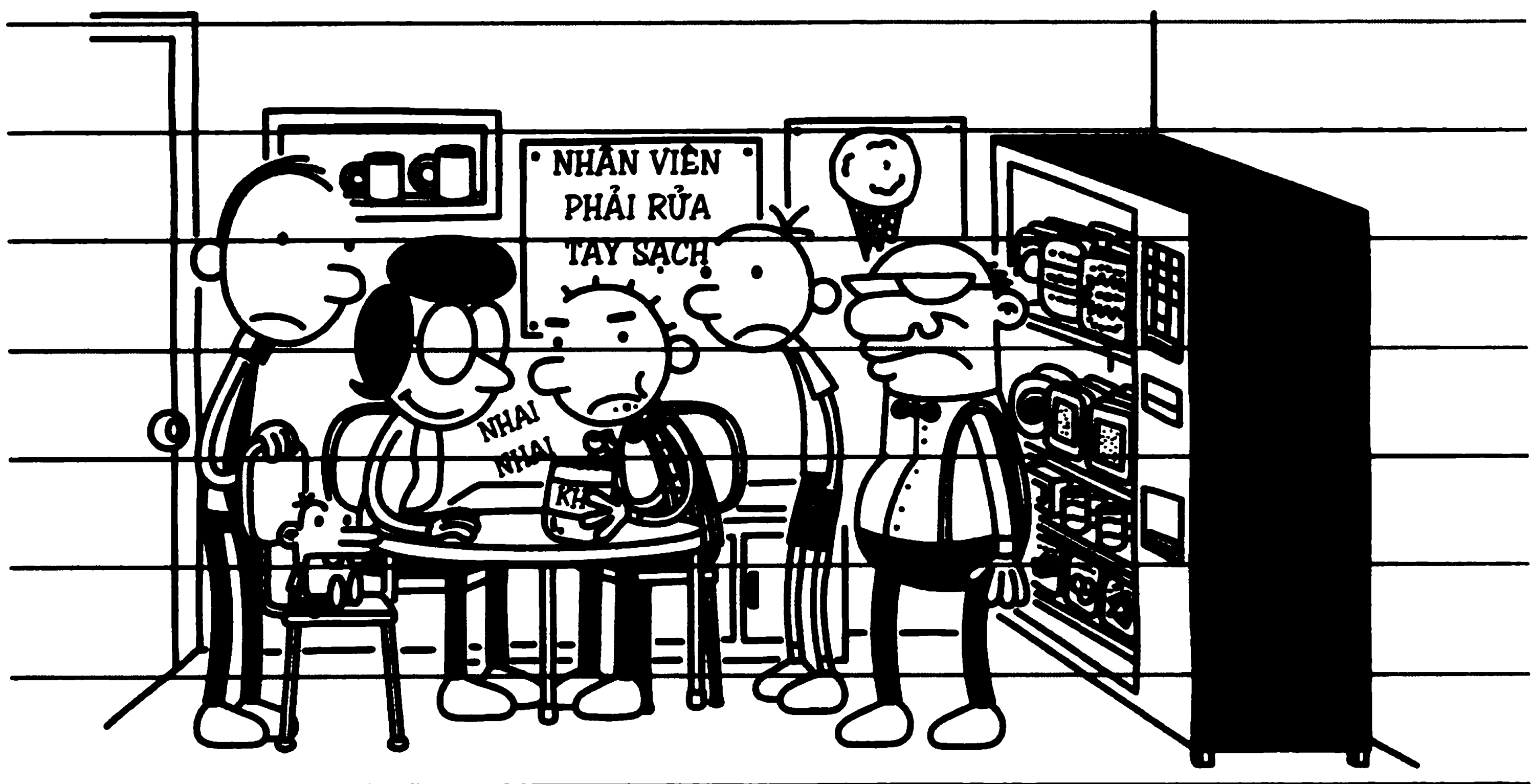

Không vui khi thấy Rodrick làm công việc dọn rác, mẹ tới gặp người quản lý và bày tỏ ý kiến.

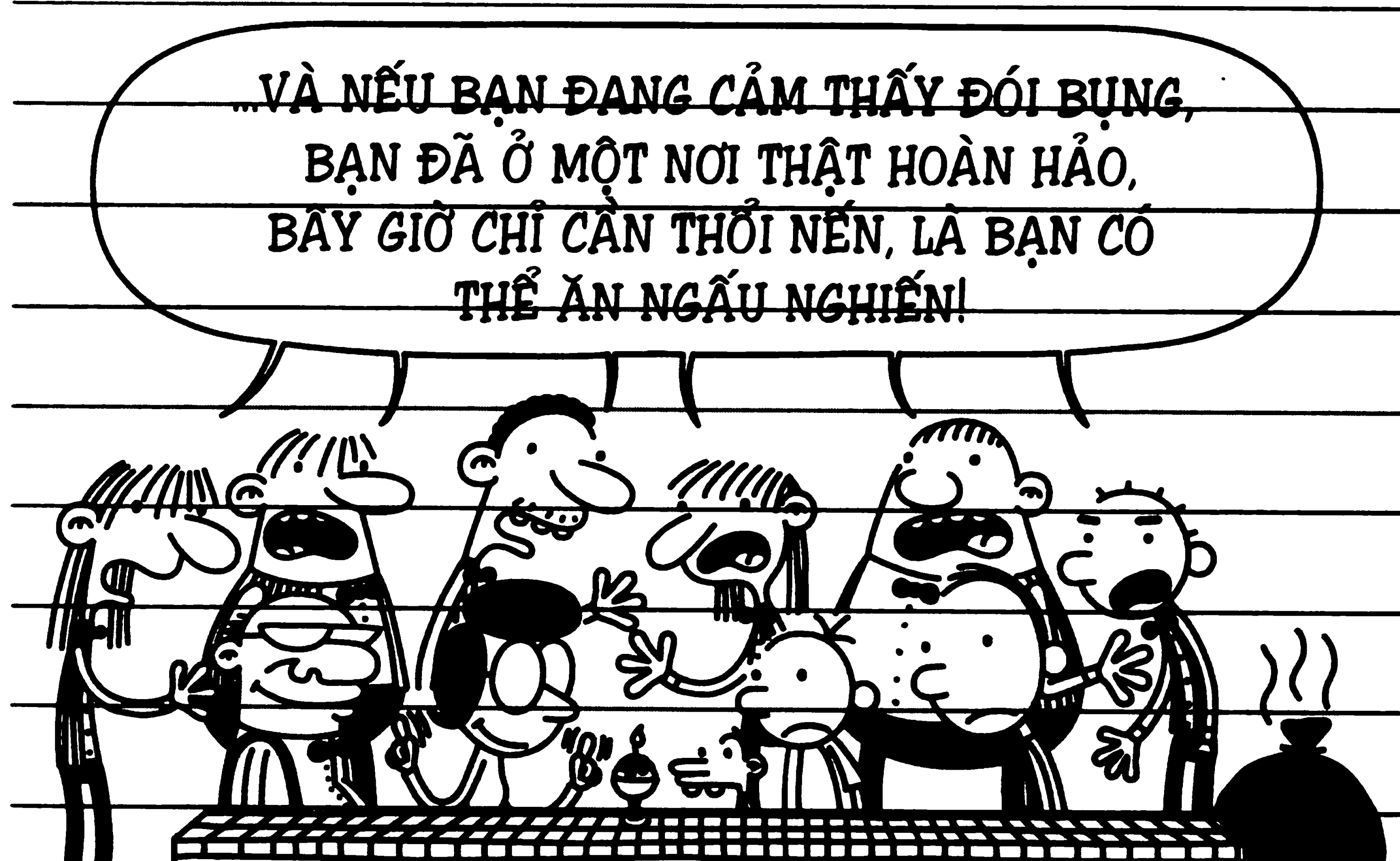
Nhưng người quản lý nói Rodrick là một "nhân viên cấp tập sự" và mọi người ở nhà hàng đều phải làm việc chăm chỉ mới được thưởng xứng đáng.

Tôi khá chắc Rodrick chỉ mong sao chúng tôi về hết nhà và để anh ta lại một mình, nhưng mẹ vẫn muốn quanh quẩn ở đó. Và khi Rodrick được nghỉ giải lao mười lăm phút, cả nhà tôi ngồi cùng anh ta ở buồng nhân viên.

Thời gian còn lại của buổi tối, Rodrick phải chuyển rác từ khu bếp ra thùng đựng rác loại lớn, và tôi đoán mẹ muốn nhìn anh ta một lần nữa trước khi cả nhà ra về. Mẹ bảo người phục vụ rằng hôm nay là sinh nhật Manny, thế là người phục vụ gọi toàn thể nhân viên tới bàn chúng tôi.

Nhưng tôi ước gì mẹ đừng làm thế, vì có mùi gì đó thum thum như mùi nước rác thực sự làm tiêu tan cảm giác thèm ăn của bạn.

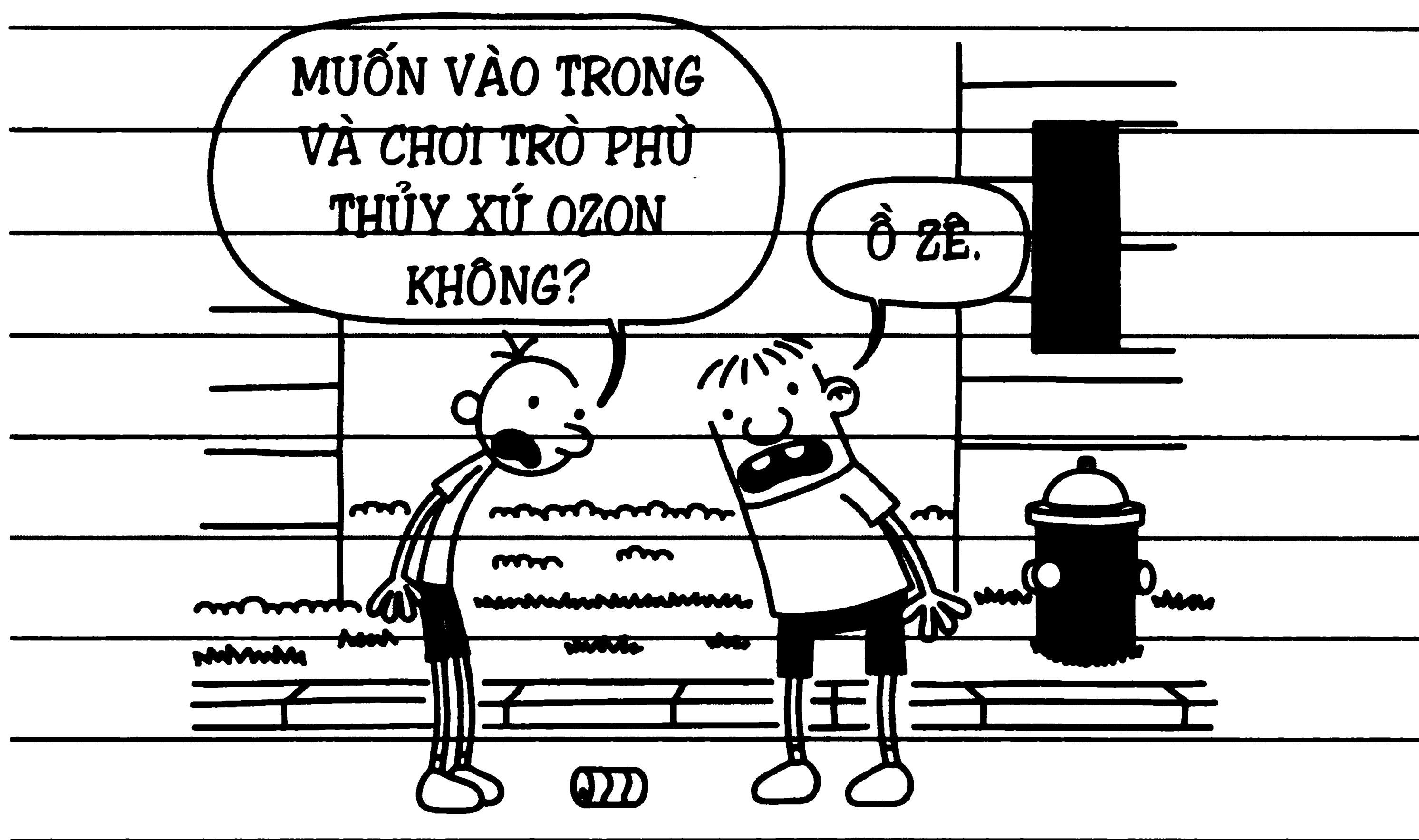

Thứ Hai

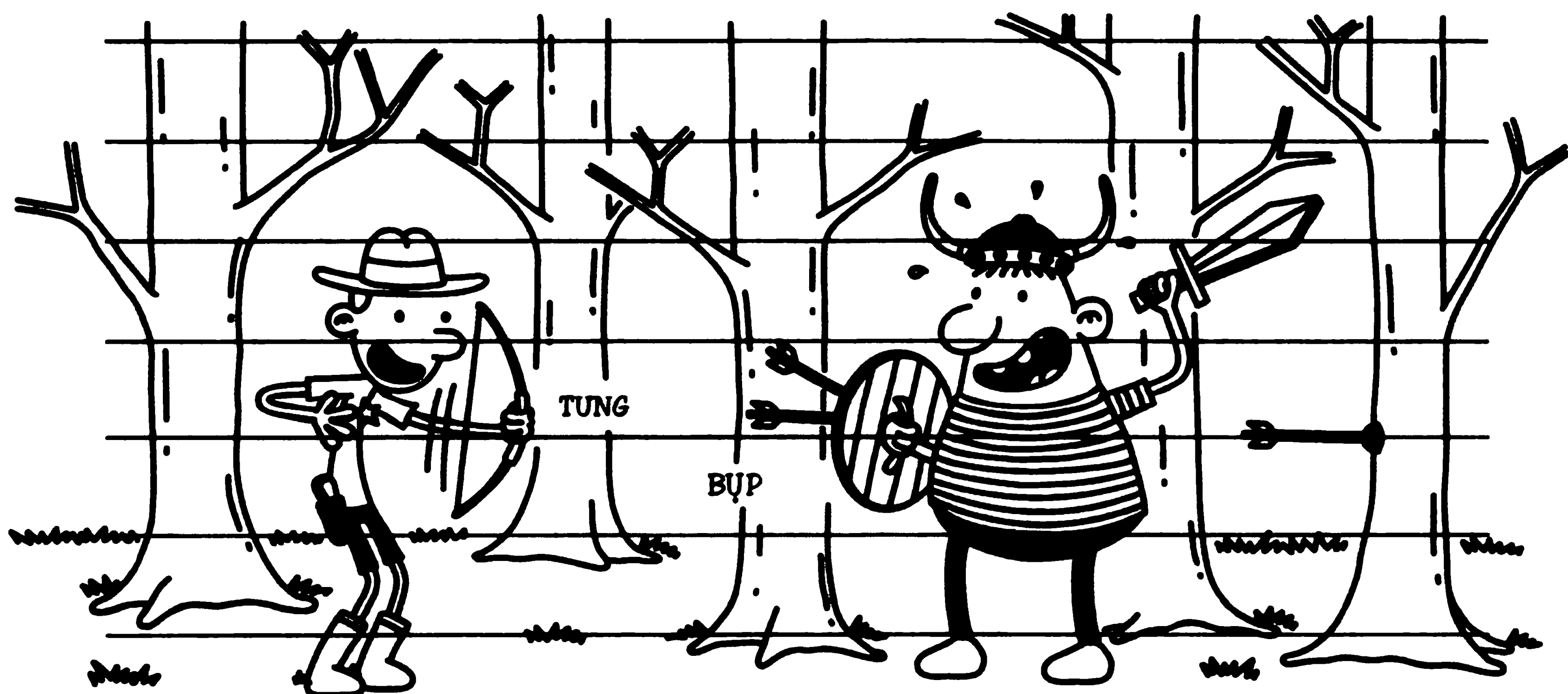
Gần đây, mẹ đang cố nhờ ông nội kể cho anh em chúng tôi về cuộc sống khi ÔNG lớn lên nó như thế nào.

Ông nói rằng hồi ông còn trẻ, chẳng hề có Ti vi hay bất cứ thứ gì tương tự, vì thế bọn trẻ con dành toàn bộ thời gian ở ngoài đường để chơi những trò chơi như Đá ống bơ.

Những người lớn LÚC NÀO cũng kể về trò Đá ống bơ.
Một lần tôi và Rowley thử chơi thật xem nó có gì hay
ho không, nhưng chúng tôi đã từ bỏ sau khoảng ba
mươi giây.

Bố nói khi bố còn là một bé, bố và cậu bạn thân nhất
của mình, Giles, chỉ dùng trí tưởng tượng và chơi cả
ngày trong rừng.

Ừm, tôi và Rowley từng cố dùng trí tưởng tượng CỦA MÌNH một lần, nhưng bố Rowley đã đặt dấu chấm hết cho trò đó trước khi chúng tôi kịp bắt đầu.

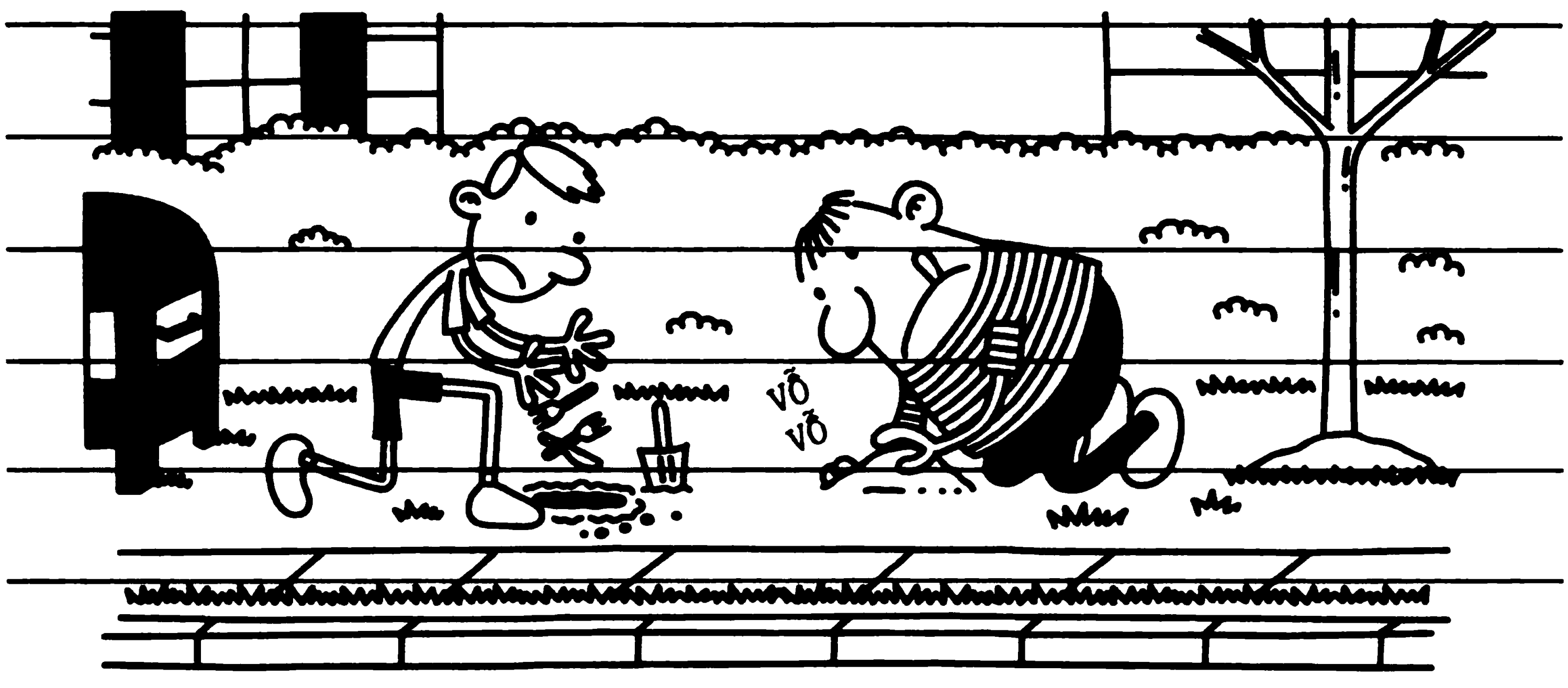
Bố nói những bậc cha mẹ ngày nay thường quá bao bọc con cái. Hồi bố còn nhỏ, bố và cậu bạn Giles cứ thoải mái lang thang khắp nơi mà không bao giờ buồn nói cho cha mẹ biết họ đã đi đâu.

Nhưng mẹ nói hồi đó mọi thứ AN TOÀN hơn nhiều, còn ngày nay, sẽ quá nguy hiểm cho một đứa trẻ nếu tự ra đường mà không có sự trông nom của người lớn. Bố nói điều đó có thể đúng, nhưng những đứa như tôi và Rowley cần học cách tự BẢO VỆ bản thân.

Bố bảo hồi học trung học, bố và chú Giles đã chôn "đồ" ở khắp thị trấn để nếu có lúc bị dồn vào chân tường, họ vẫn có thể chiến đấu tìm đường thoát.

Nhưng ông nội lại kể một câu chuyện hoàn toàn khác. Ông nói rằng bố và chú Giles đã đột nhập vào nhà bếp để lấy những đồ dùng bằng bạc rồi chôn giấu tất cả những THỨ ĐÓ khắp vùng lân cận.

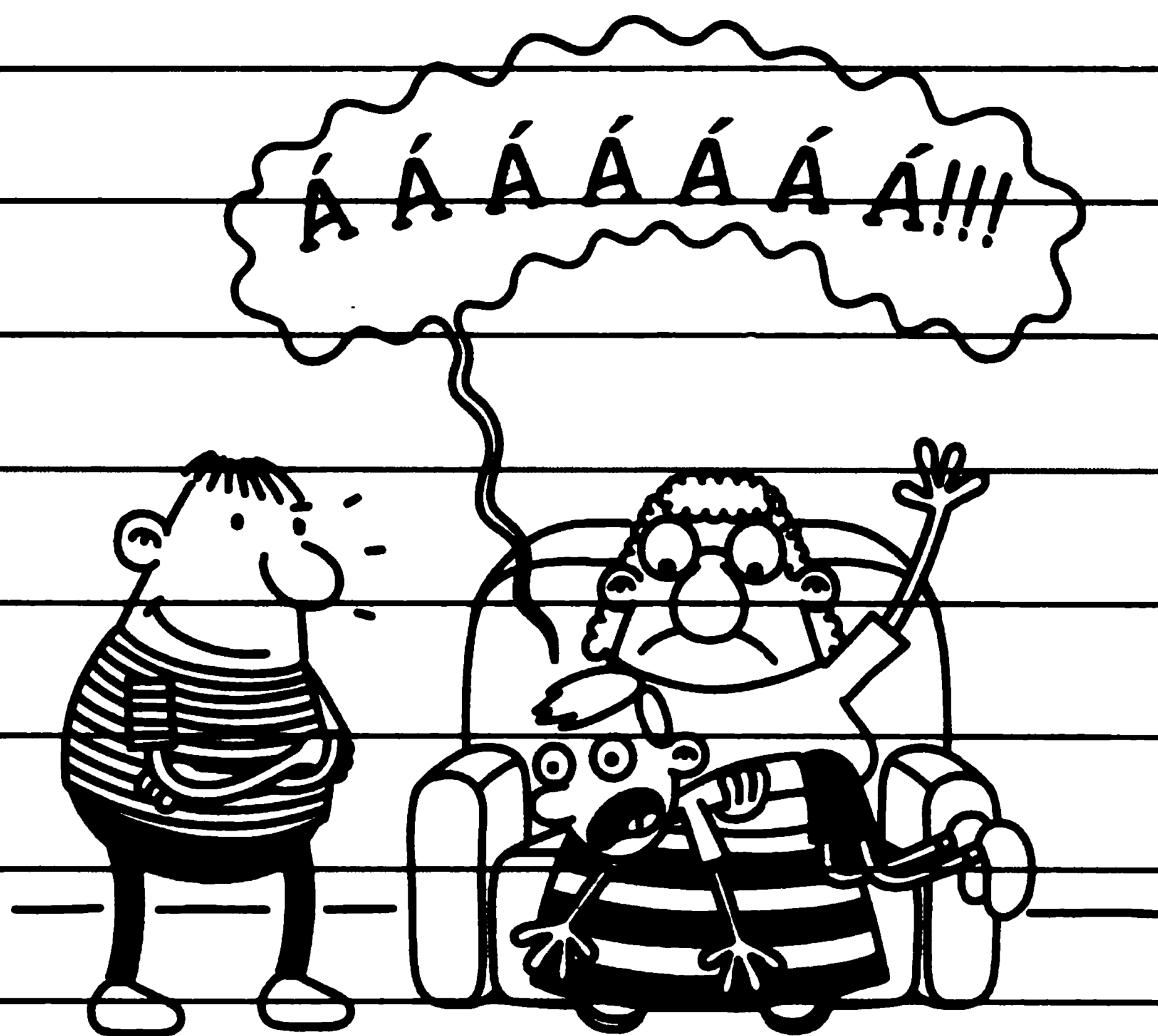

Khi bà nội phát hiện ra dao đĩa trong nhà biến mất, bà đã bắt hai người họ đào toàn bộ chúng lên và TRẢ LẠI cho bà.

Sau đó, bố và chú Giles lại tìm ra những đồ dùng bằng NHỰA. Nhưng rồi họ tranh cãi về chuyện một chiếc thìa lai đĩa có thể dùng để tự vệ hay không, và mọi chuyện diễn biến xấu đi.

Chú Giles bèn mách mẹ của chú về chuyện bố đã làm và trưng ra những vết đĩa đâm để chứng minh. Tôi đoán chắc phải có rất nhiều lần khác như vậy nữa, vì mẹ chú Giles đã bắt bố nằm ngang ra và TẾT MÔNG bố.

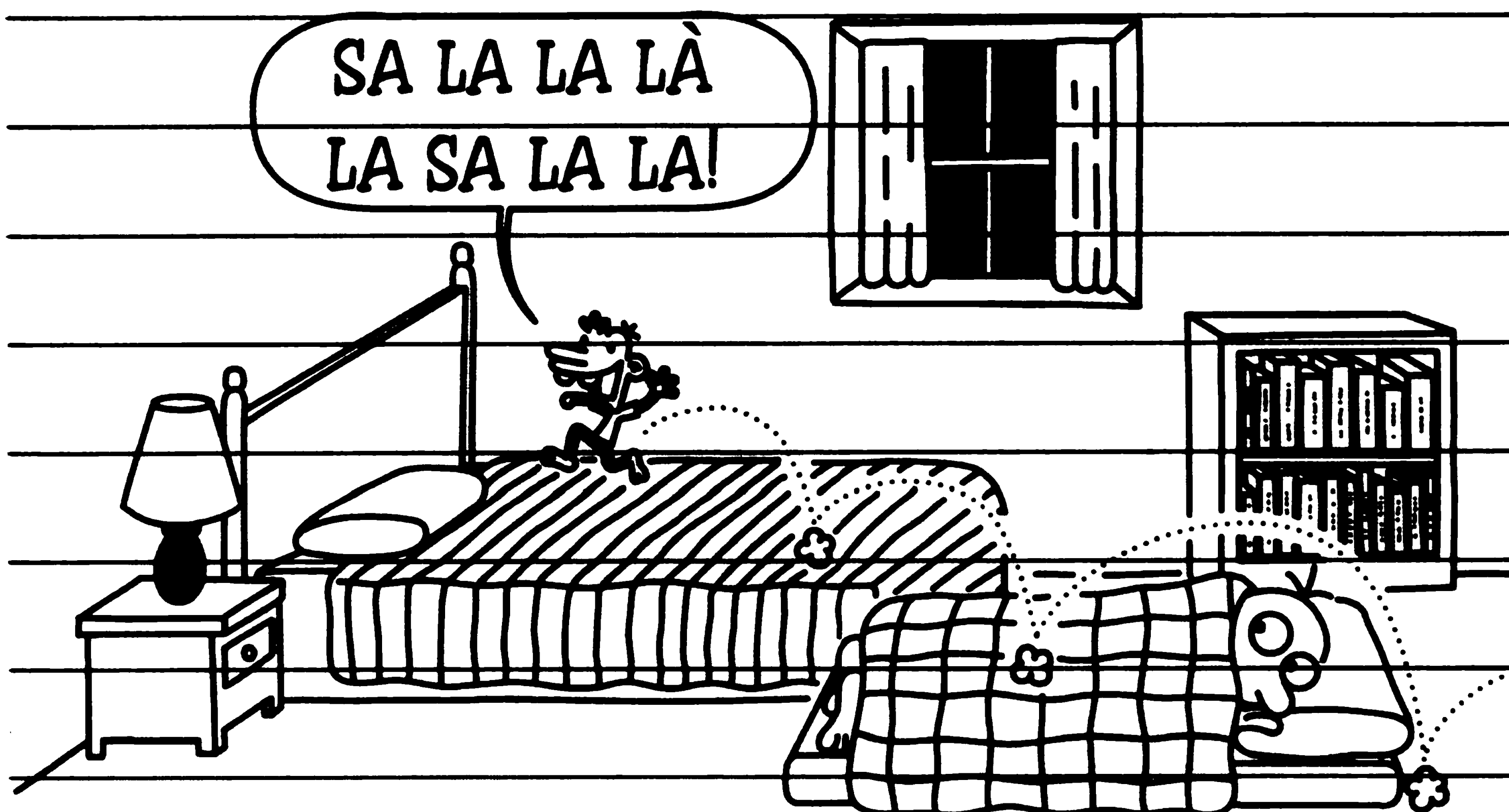
Xem xem, đó là vấn đề của việc đánh giá quá cao những ngày xưa. Bạn chỉ nhớ những chuyện TỐT ĐẸP, mà lại quên mất cái lần bị chính mẹ của thằng bạn thân tát mông.

Thứ Tư

Tôi tưởng ông nội chỉ sống cùng với nhà tôi một thời gian ngắn rồi sẽ tìm một nơi nào rẻ hơn khu Leisure Tower. Nhưng giờ tôi bắt đầu lo chuyện này là VĨNH VIỄN.

Và chuyện đó thực sự không phải chuyện thú vị, vì tôi không chắc mình có thể ở chung phòng với Manny thêm bao lâu.

Vì một lý do, ở chung phòng với một kẻ không mặc quần sau bữa tối thật chẳng tôn nghiêm chút nào.

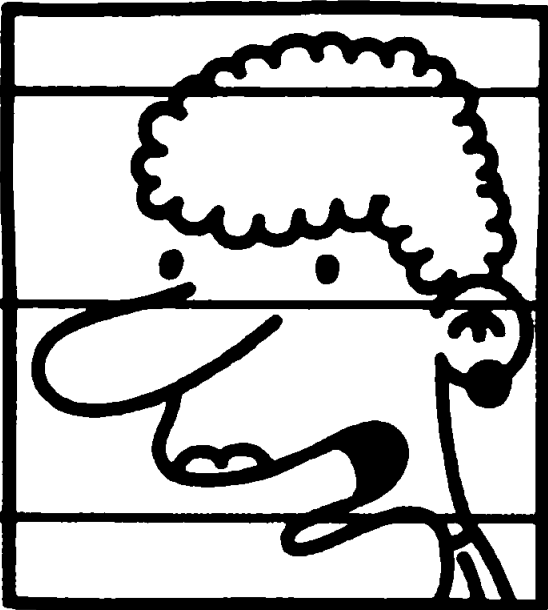
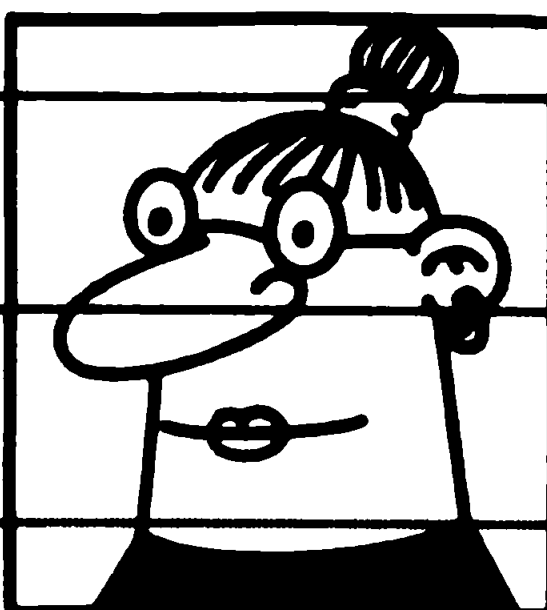
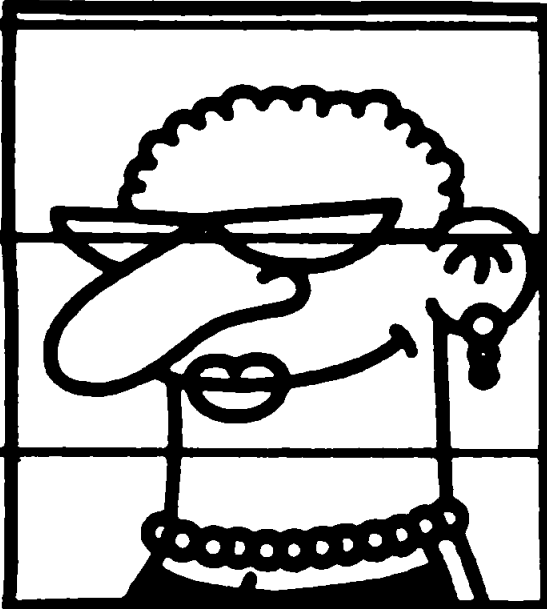
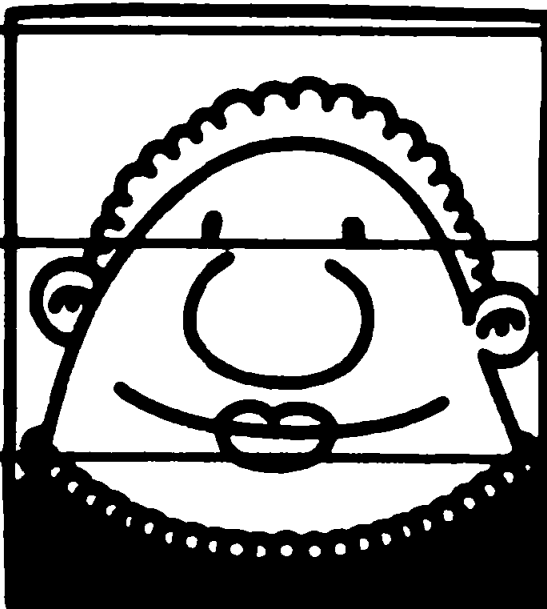
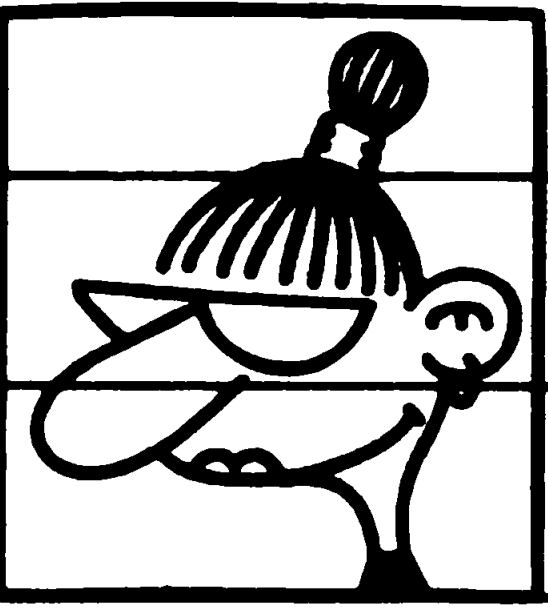
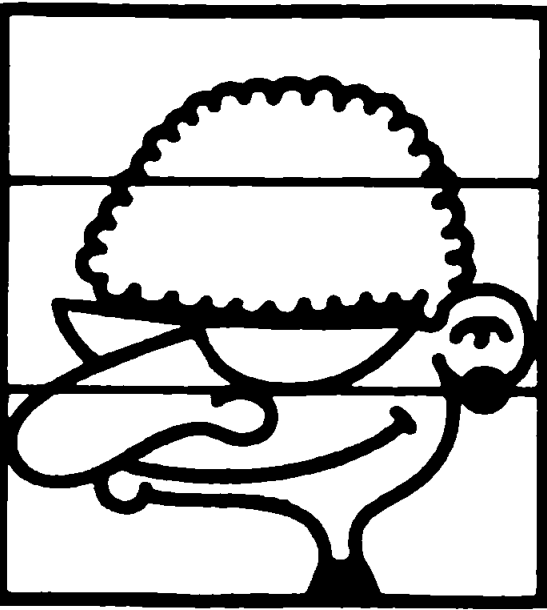
Và dường như ông nội cũng tệ như vậy. Khi ông rời khỏi khu Leisure Tower, bạn gái của ông là Darlene đã chia tay ông. Gần đây, ông cứ thần thờ đi quanh nhà trong bộ áo choàng tắm, thế nghĩa là tôi thực sự không thể mời bạn đến nhà được nữa.

Tôi tính ông nội "tái xuất giang hồ" càng sớm thì ông sẽ chuyển đi càng sớm. Thế là tôi chỉ cho ông nội cách hện hò qua mạng để giúp ông vượt qua được nỗi chán nản này.

Nhưng tôi nghĩ mình đã tạo ra một con ÁC MỘNG. Bây giờ ông nội dùng máy tính hai tư giờ một ngày, và ông có ÍT NHẤT khoảng năm mươi mối quan hệ cùng một lúc.

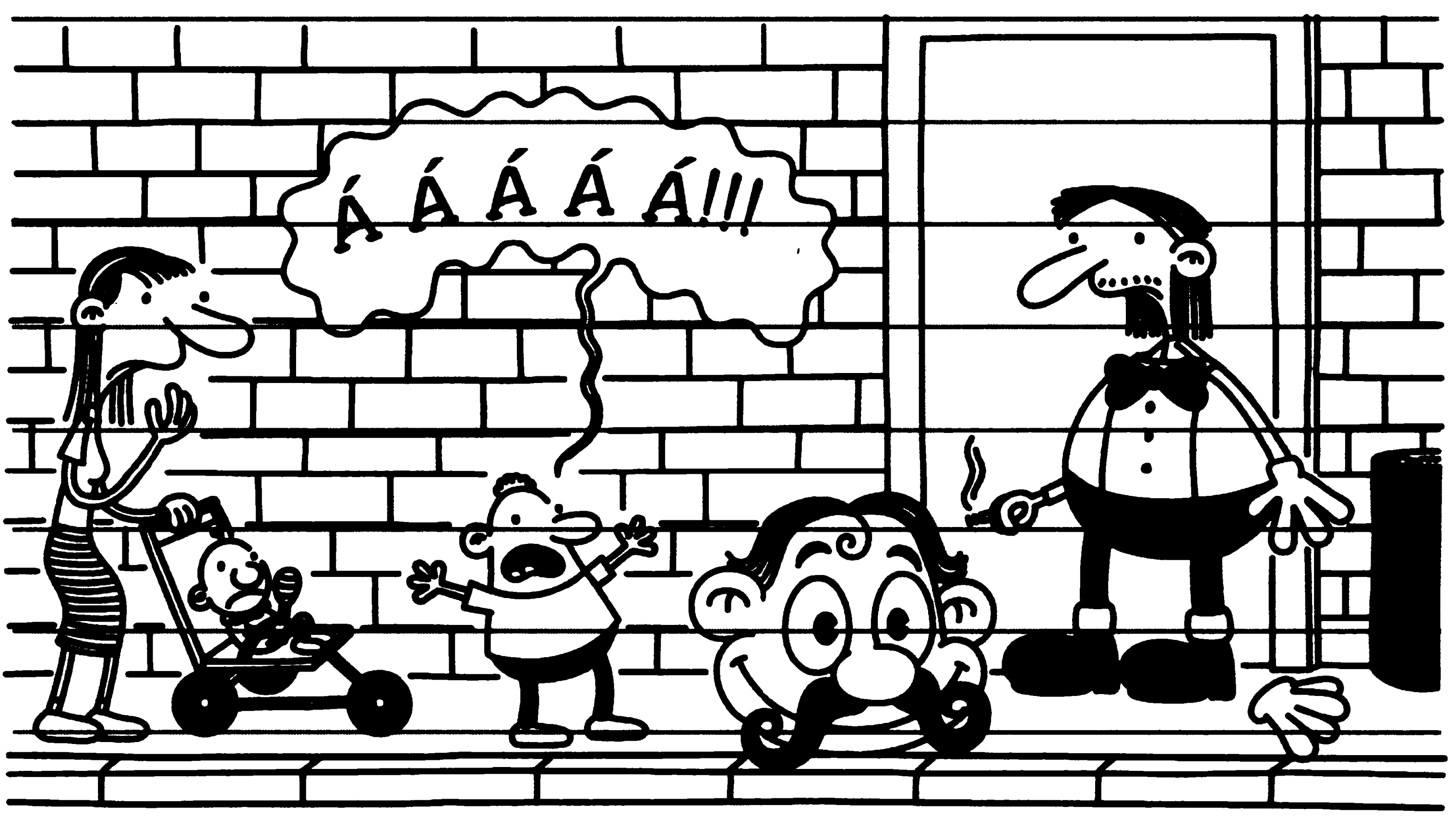
Đừng hỏi tôi làm sao ông có thể nhớ rõ được ai với ai.

	Belinda vừa gửi cho bạn biểu tượng nháy mắt		Bethany muốn gặp bạn
	Martha thích ảnh đại diện của bạn		Tiffany vừa chọc bạn
	Sylvie thích câu nói đùa có dùng chơi chữ của bạn		Marjorie nghĩ bạn thật tốt

Mọi chuyện với Rodrick cũng đang bắt đầu thay đổi. Anh ta bảo mẹ vừa được thăng tiến trong công việc, vì thế dĩ nhiên tối nay nhà tôi sẽ nhồi nhét vào trong xe để đến ủng hộ anh ta.

Dù vậy, tôi không chắc có thể gọi vị trí mới của Rodrick là một sự THĂNG TIẾN hay không. Người ta bảo anh ta mặc đồ giống Ông già Tobias, linh vật của nhà hàng.

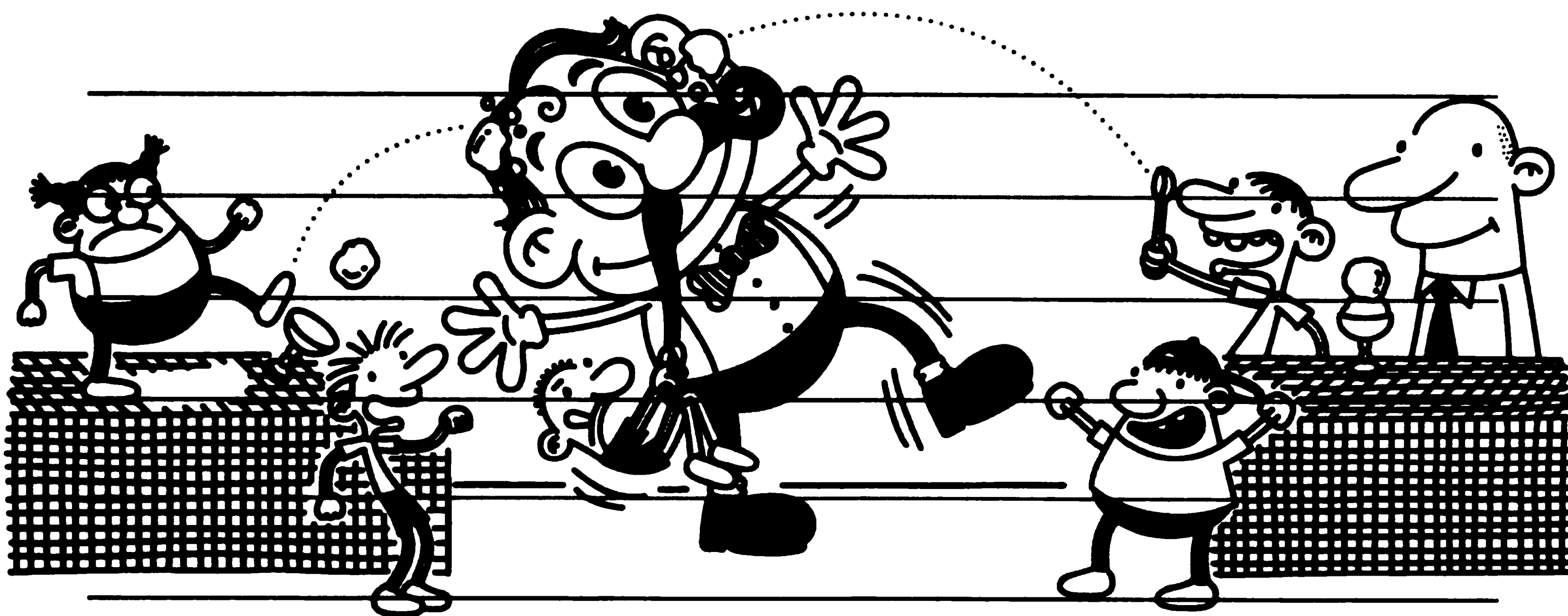
Rõ ràng cái tay làm công việc này LÚC TRƯỚC đã bị đuổi vì bị khách hàng nhìn thấy trong tình trạng không đầu. Và tôi đoán với linh vật biểu diễn, điều này là một sai lầm KHỦNG KHIẾP.

Ông già Tobias sẽ đi bộ vòng quanh nhà hàng từ bàn này sang bàn khác để khiến lũ trẻ con vui sướng. Nhưng có thể nói, Rodrick đã gây ra hiệu ứng NGƯỢC LẠI.

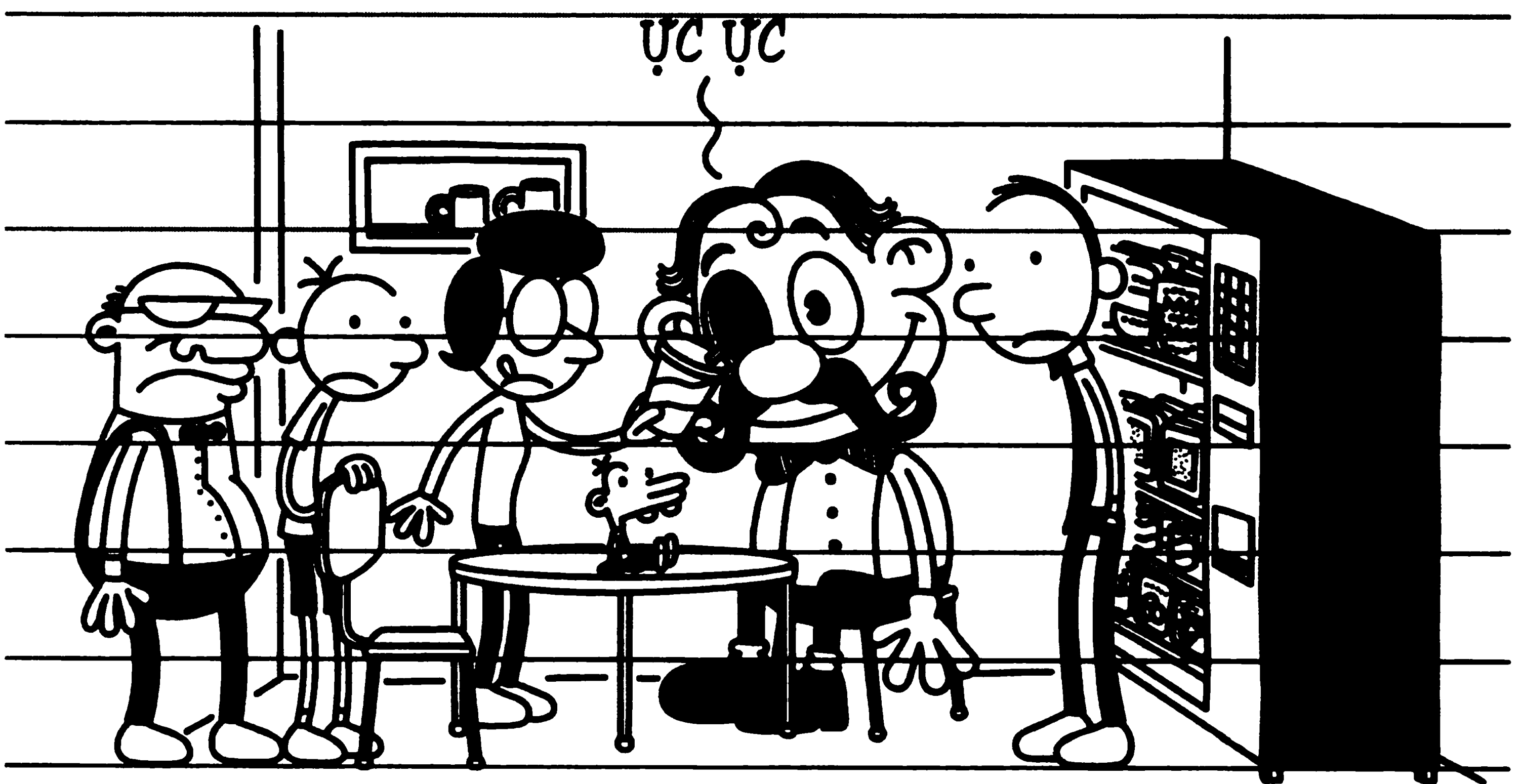

Thực tế, lũ trẻ dường như ghét cay ghét đắng Ông già Tobias. Tối nay, khi chúng tôi tới đó, Rodrick đang hứng trọn sự tấn công từ tứ phía.

Rodrick bảo mẹ rằng người quản lý cảnh báo nếu anh bị bắt gặp trong tình trạng bỏ cái đầu Tobias ra, anh sẽ bị đuổi việc ngay lập tức.

May sao, một con mắt của cái đầu linh vật rơi ra, nhờ cách duy nhất đó mà Rodrick có thể uống nước cho đỡ khát.

Tôi bắt đầu bán khoản liệu có phải anh chàng mặc quần áo Ông già Tobias lúc trước bị CỐ TÌNH cho nghỉ việc.

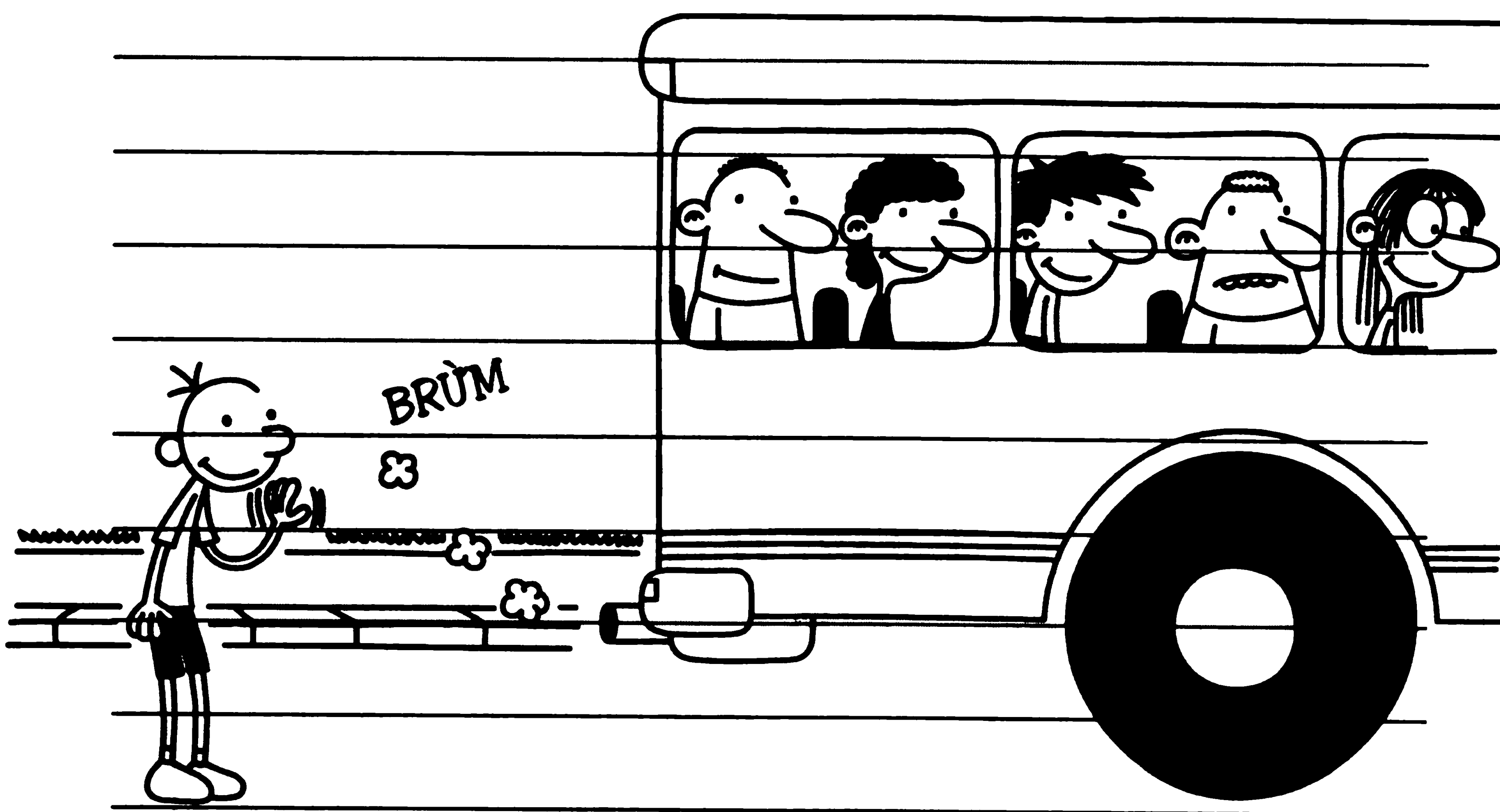
Nếu phải cá cược Rodrick trụ được ở đó bao lâu, tôi sẽ cá cùng lắm là hai tuần.

Thứ Sáu

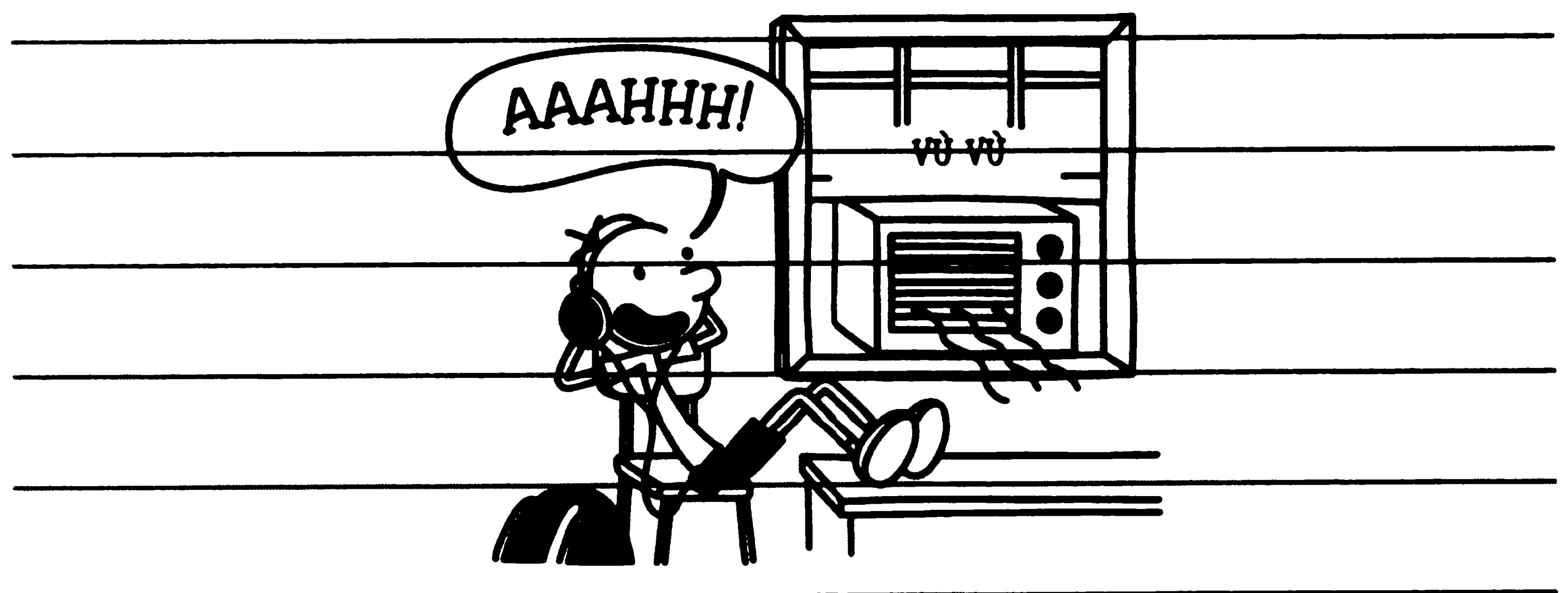
Mọi tin đồn xôn xao ở trường đều xoay quanh về chuyến hành trình tới nông trại Hardsrabble vào tháng tới.

Khi bạn học lên lớp tôi, cả lớp sẽ có một chuyến đi dài cả tuần tới một nơi mà bạn phải ngủ trong lều gỗ, học về tự nhiên và lao động cực nhọc.

Tôi chắc chắn bạn sẽ cực hào hứng nếu tham gia vào chuyến đi thực tế này, nhưng tôi đã quyết định là đưa duy nhất Ở LẠI trong khi tất cả những người khác hào hứng lên đường.

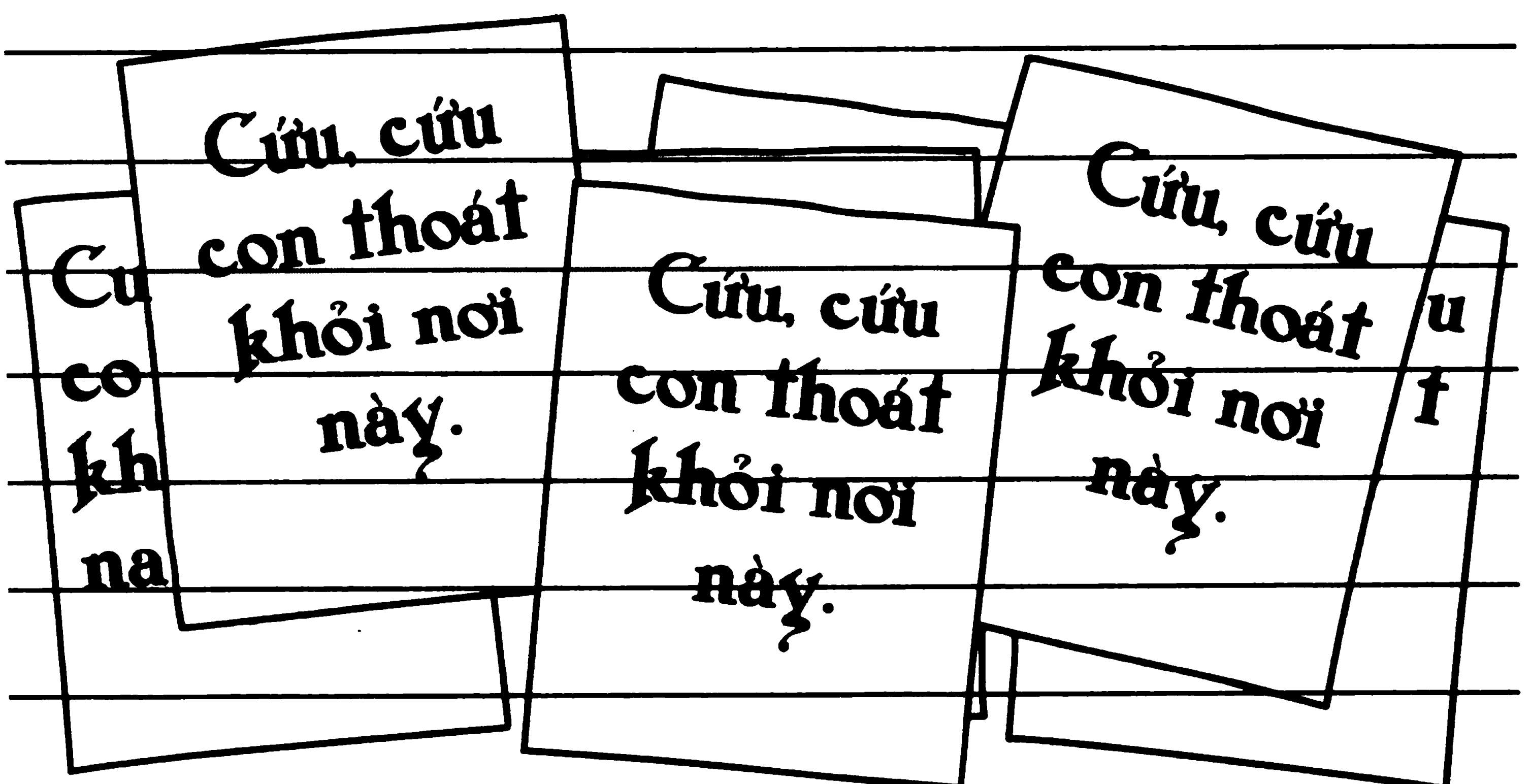

Và trong khi lũ bạn CÒN LẠI đang đâm đĩa mỡ hôi trong rừng, tôi sẽ ở trong thư viện trường, tận hưởng tất cả tiện nghi của thế giới hiện đại.

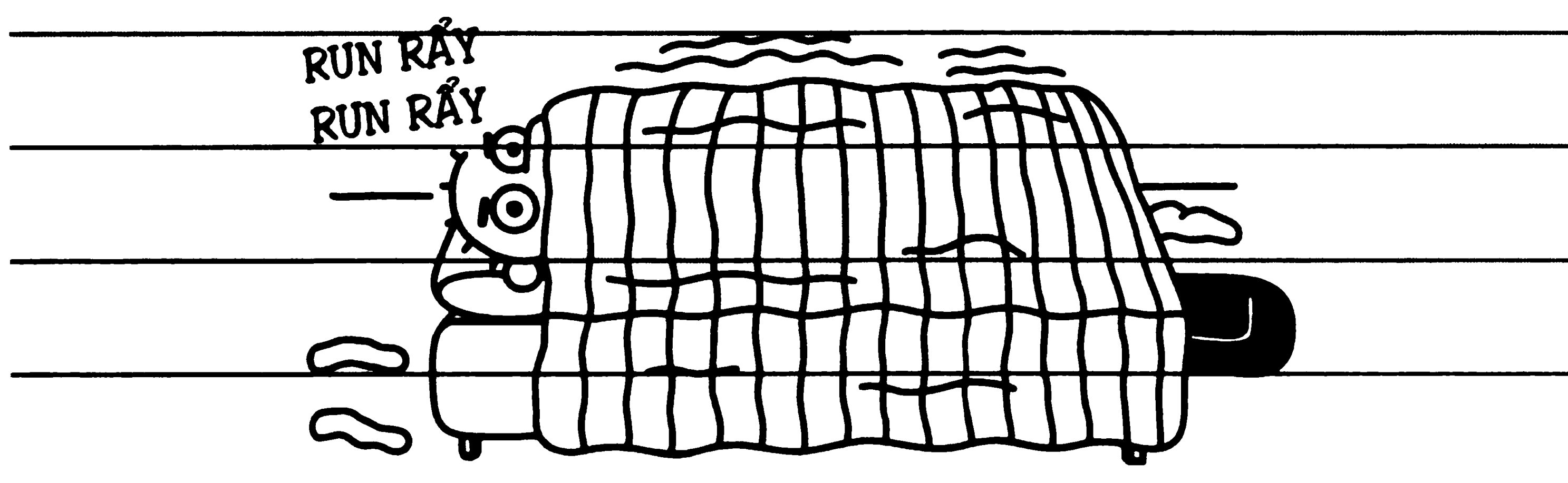

Mẹ cố làm tôi thay đổi ý định đó, vì mẹ nghĩ tôi sẽ nuối tiếc khi không đi.

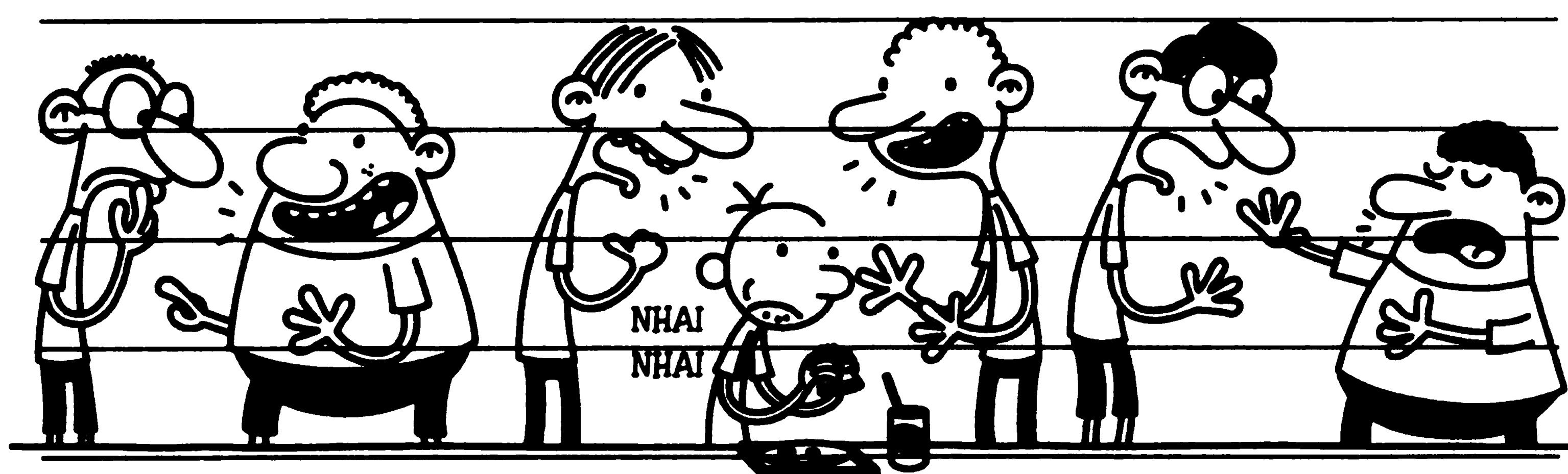
Tôi thực sự nghi ngờ chuyện đó xảy ra. Tôi đã nghe những câu chuyện kinh hoàng từ mấy học sinh trở về từ nông trại Hardscrabble, và vẫn nhớ những lá thư Rodrick gửi về nhà khi anh ta ở đó.

Thực tế, Rodrick dường đã như bị tổn thương tâm lý sau toàn bộ trải nghiệm ấy. Khi anh ta trở về nhà sau chuyến đi, anh ta bò lê bò lết lên giường và nằm bẹp đó cả tuần.

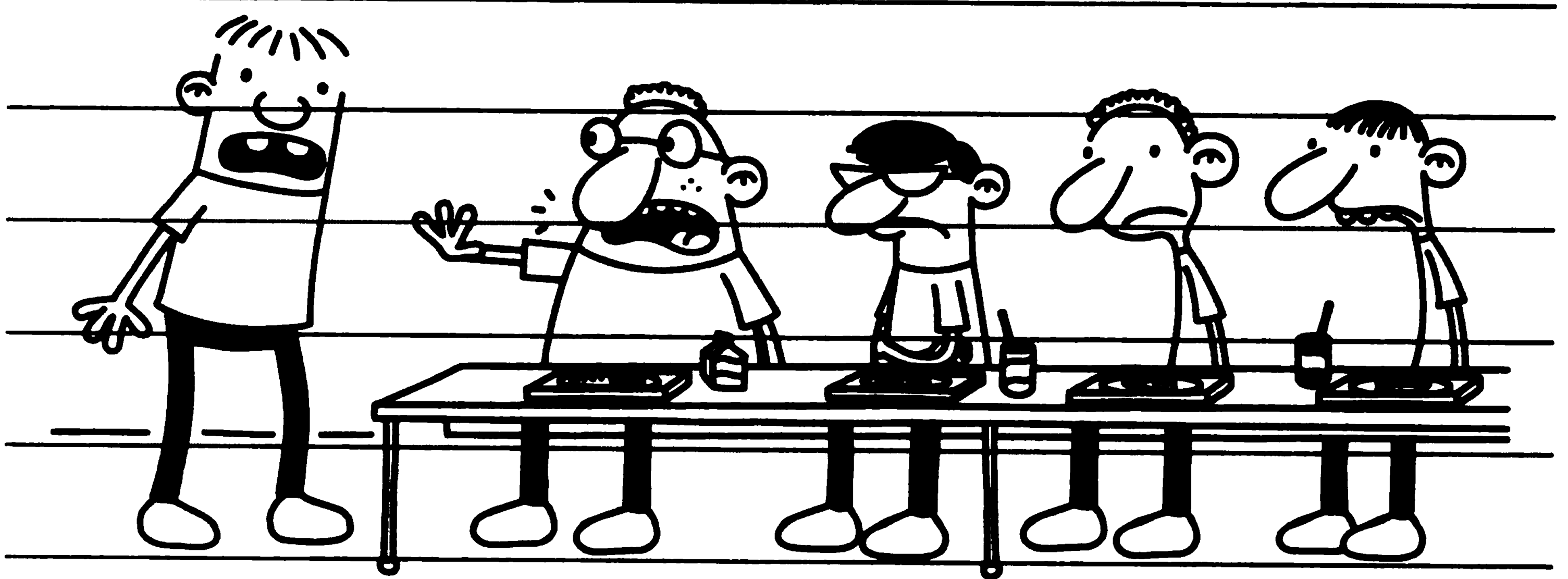

Hôm nay là hạn cuối đăng ký bạn muốn ở chung phòng với ai, và vào giờ ăn trưa cả lũ tranh nhau để được ở căn lều tử tế. Tôi mừng vì mình đã quyết định không đi, bởi tôi thực sự không muốn dây dưa vào mấy chuyện kịch tính may rủi này.

Tôi thấy hơi áy náy cho Rowley vì nó tính sẽ ở cùng với TÔI. Khi tôi bảo nó tôi sẽ không đi, nó bèn đi xung quanh xem có ai còn chỗ trống trong lều không.

Đã hết giờ ăn trưa mà có vẻ nó không may mắn cho lắm.

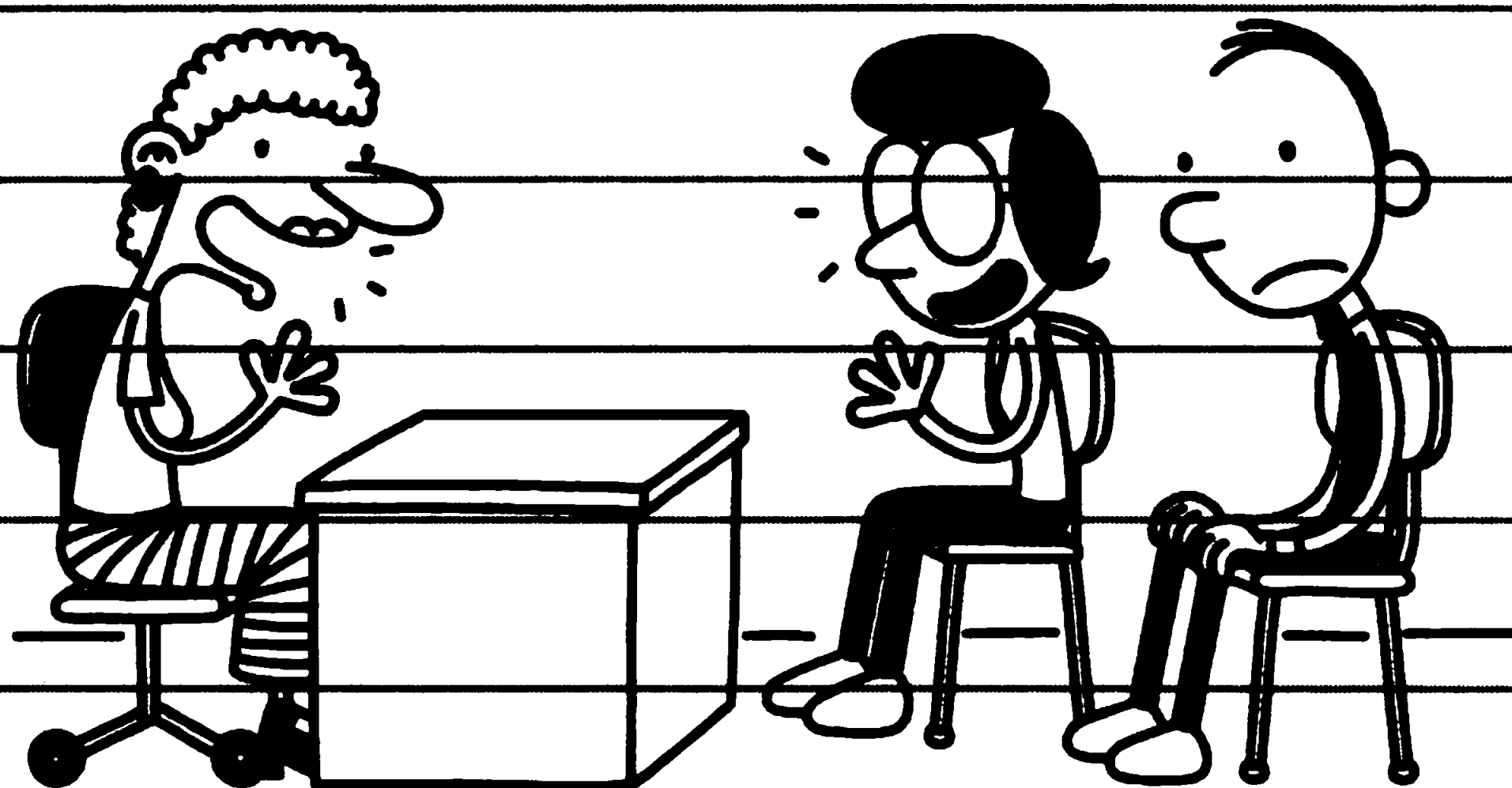
Dù vậy, thực sự tôi không thể lo lắng cho Rowley, vì tôi còn có những vấn đề CỦA RIÊNG MÌNH phải giải quyết.

Thứ Hai, bố mẹ đã nhận được một bức thư từ nhà trường nói rằng họ phải tới trường dự một cuộc họp phụ huynh đặc biệt.

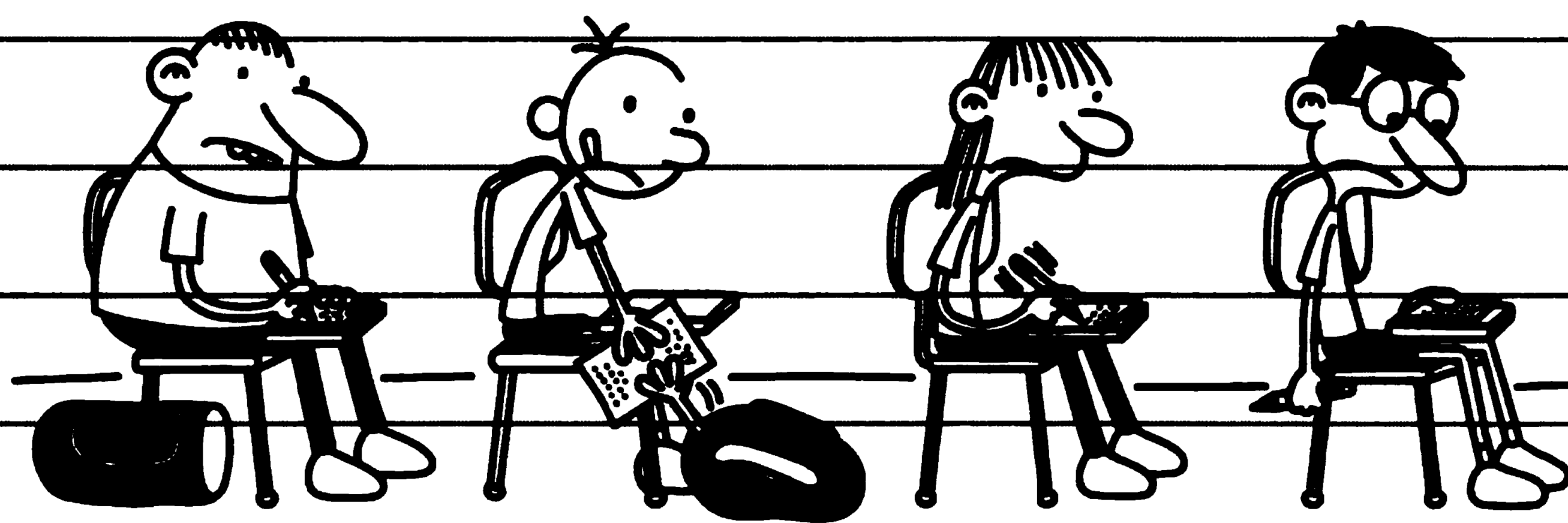
Cả tuần tôi lo lắng đến phát ốm vì tưởng rằng mình hẳn đã quên không gạch tên Frew đi trong một bài tập về nhà và mình đang gặp rắc rối to.

Nhưng không phải NHƯ THẾ.

Lý do nhà trường mời bố mẹ tôi đến là để thông báo cho họ biết điểm bài tập về nhà của tôi đang tiến bộ vượt bậc, và tôi được chuyển vào lớp giỏi hơn.

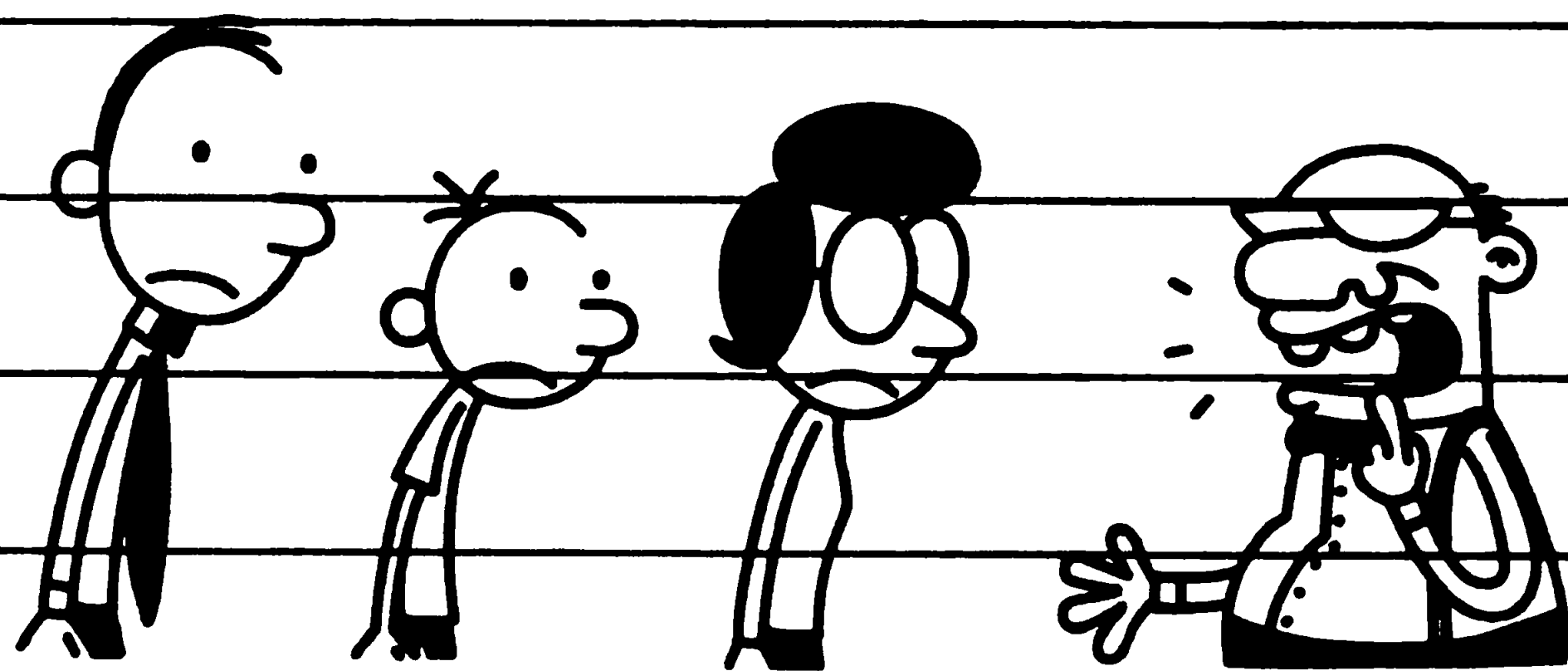
Ừm, tôi chắc chắn rằng Frew sẽ đánh giá cao những bài tập khó hơn, nhưng nó không thể ở đó để giúp tôi làm những BÀI KIỂM TRA. Vì thế trừ khi tôi có thể tìm ra cách lén đưa nó vào lớp, tôi sẽ không bao giờ làm được bài.

Khi bố mẹ trở về nhà từ cuộc họp phụ huynh đặc biệt với giáo viên, mẹ nói cả nhà chúng tôi cần ăn mừng "tin tốt lành" này.

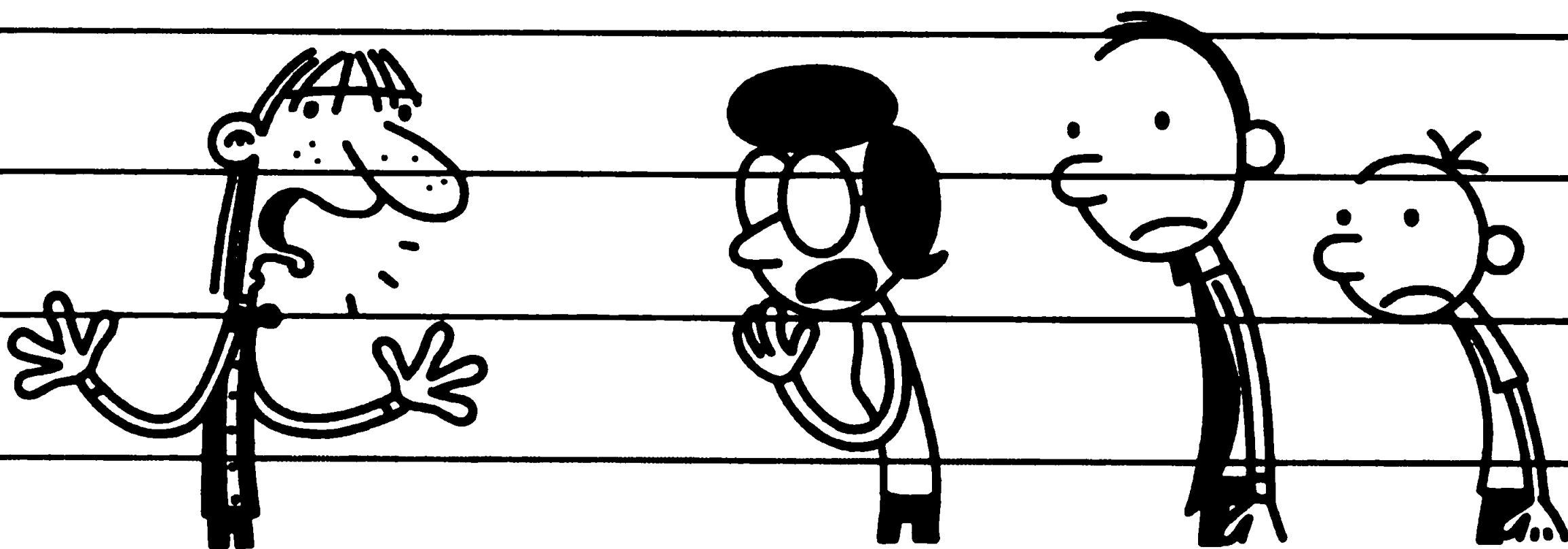
Tất nhiên ĐIỀU ĐÓ có nghĩa chúng tôi sẽ đến Tiệm Kem Hoài Cổ.

Mỗi lần đến chỗ làm của Rodrick vào buổi tối, tôi lại cảm thấy nôn nao khó chịu, và tôi nghĩ ông nội cũng cảm thấy như thế. Ông bảo mẹ rằng kem làm ông bị đau lợi, và lần này ông sẽ ở nhà.

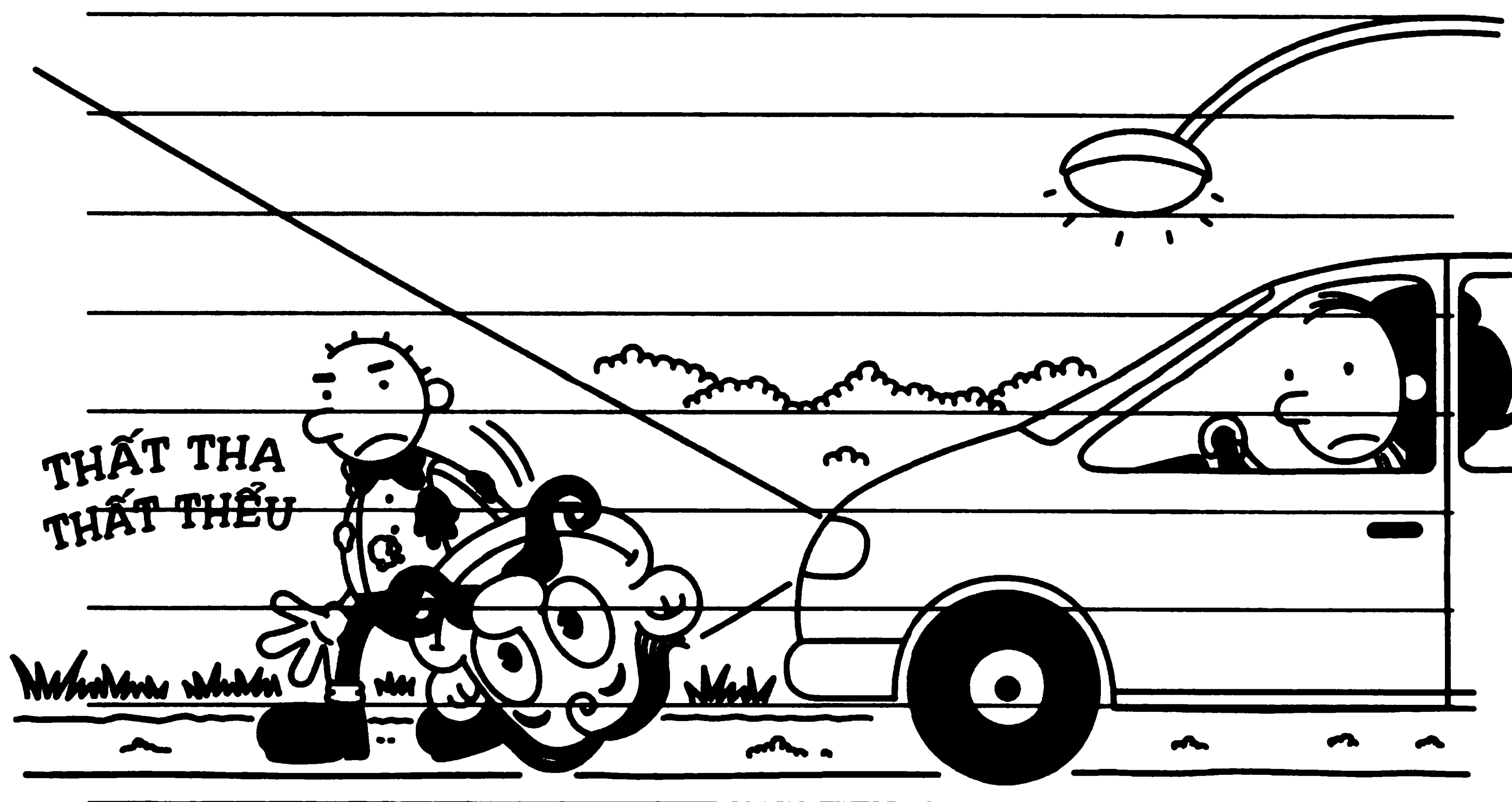

Tôi thử dùng lý do ấy để xin miễn, nhưng mẹ kiên quyết bắt chúng tôi lên đường.

Dù vậy, khi cả nhà đến nhà hàng, chẳng ai thấy Rodrick đâu. Người quản lý bảo mẹ là chưa thấy Rodrick đến làm.

Nghe tin đó mẹ SỢ CUỐNG cả lên, và chúng tôi ra xe để tìm đi Rodrick. Chúng tôi lái xe khắp nơi, và cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy Rodrick đang cuốc bộ dọc đường cao tốc.

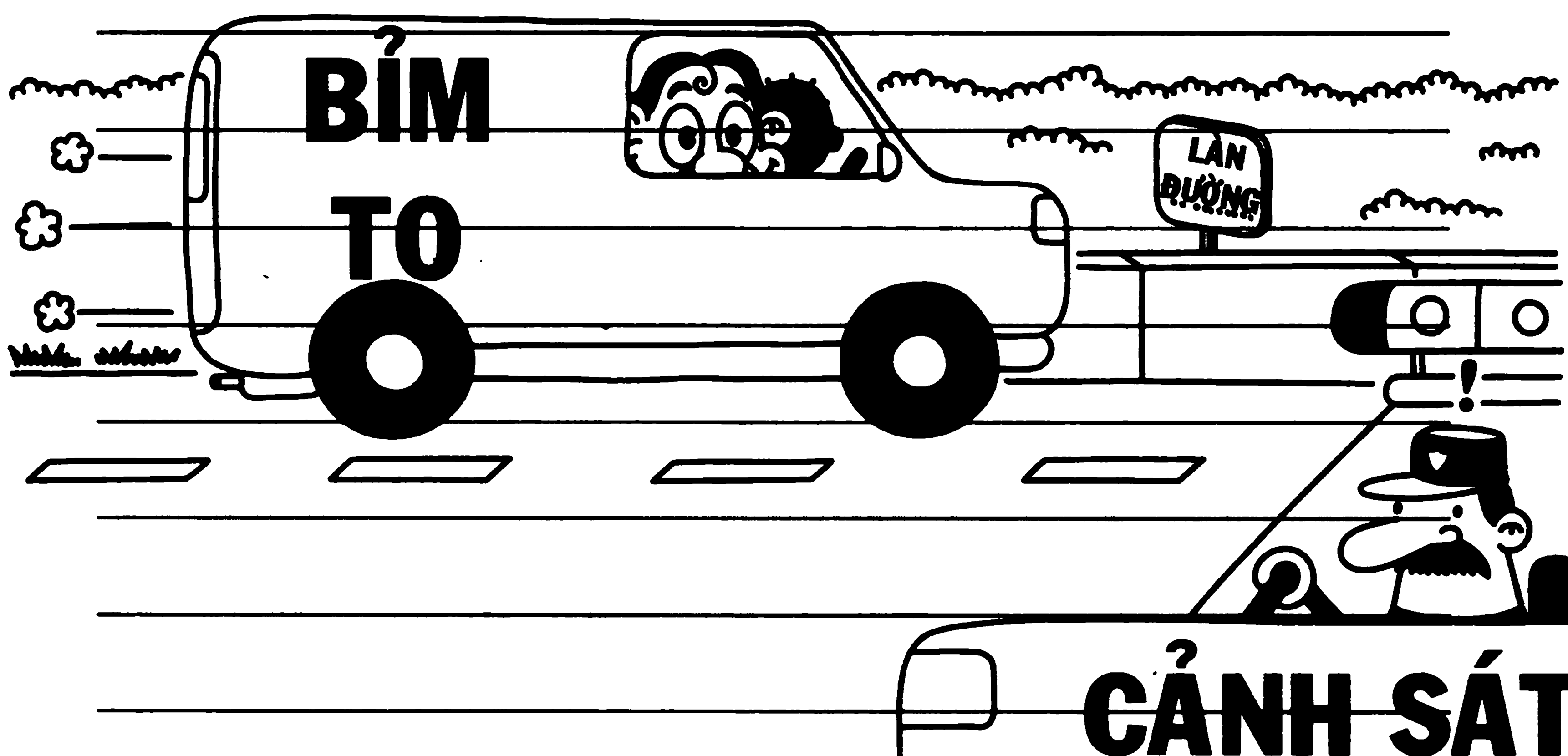

Khi chúng tôi tấp xe vào, Rodrick leo lên xe và giải thích chuyện mọi chuyện xảy ra. Rodrick nói đường cao tốc bị tắc khiến anh ta có nguy cơ bị muộn giờ làm, thế là anh ta rẽ vào làn đường car-pool để đi NHANH HƠN.

Nhưng luật quy định làn đường car-pool chỉ dành cho xe chở ít nhất HAI NGƯỜI trở lên.

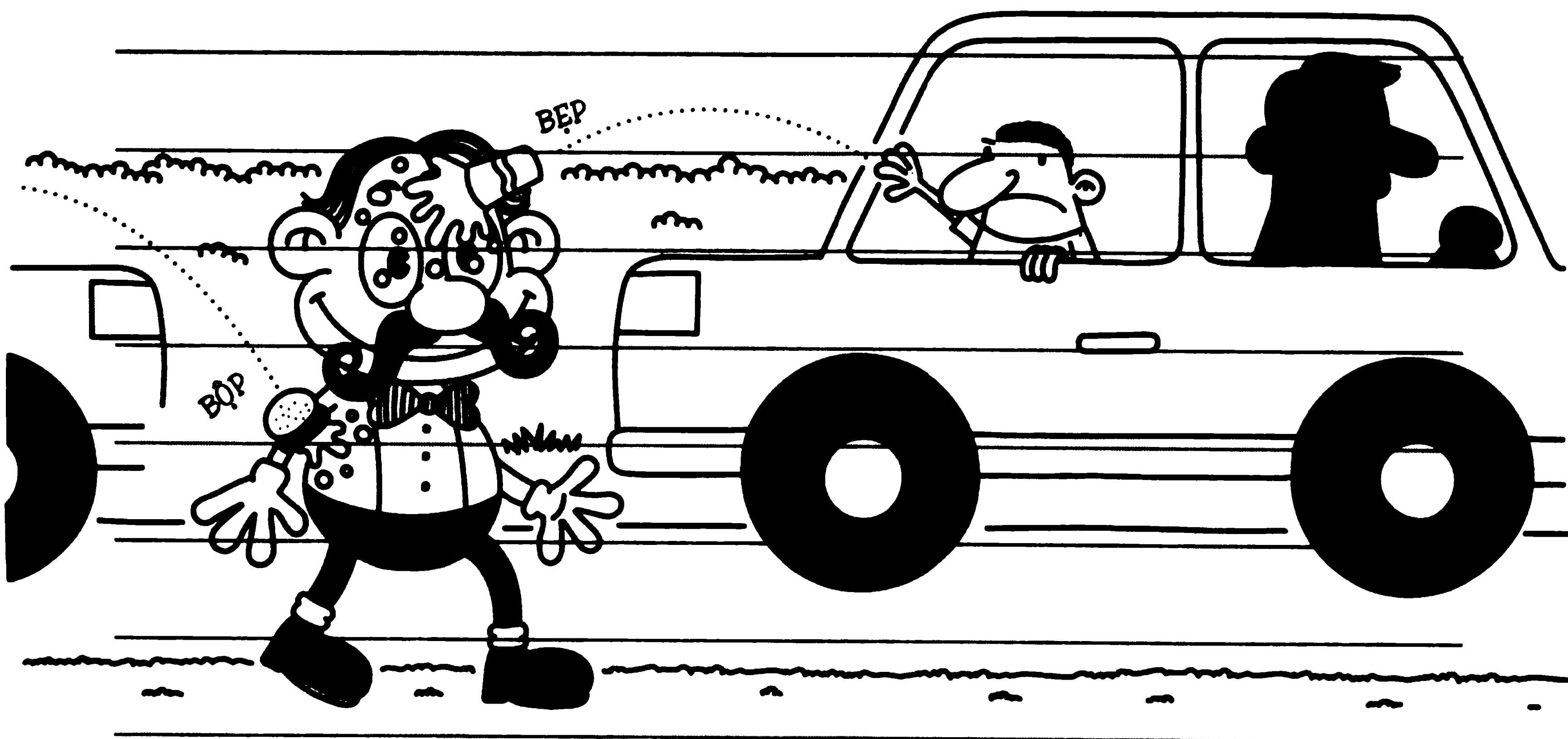
Vì thế Rodrick để Ông già Tobias ngồi cạnh mình trên ghế hành khách.

Xui thay, một viên cảnh sát mắt cú vọ nào đó đã dừng xe anh ta lại.

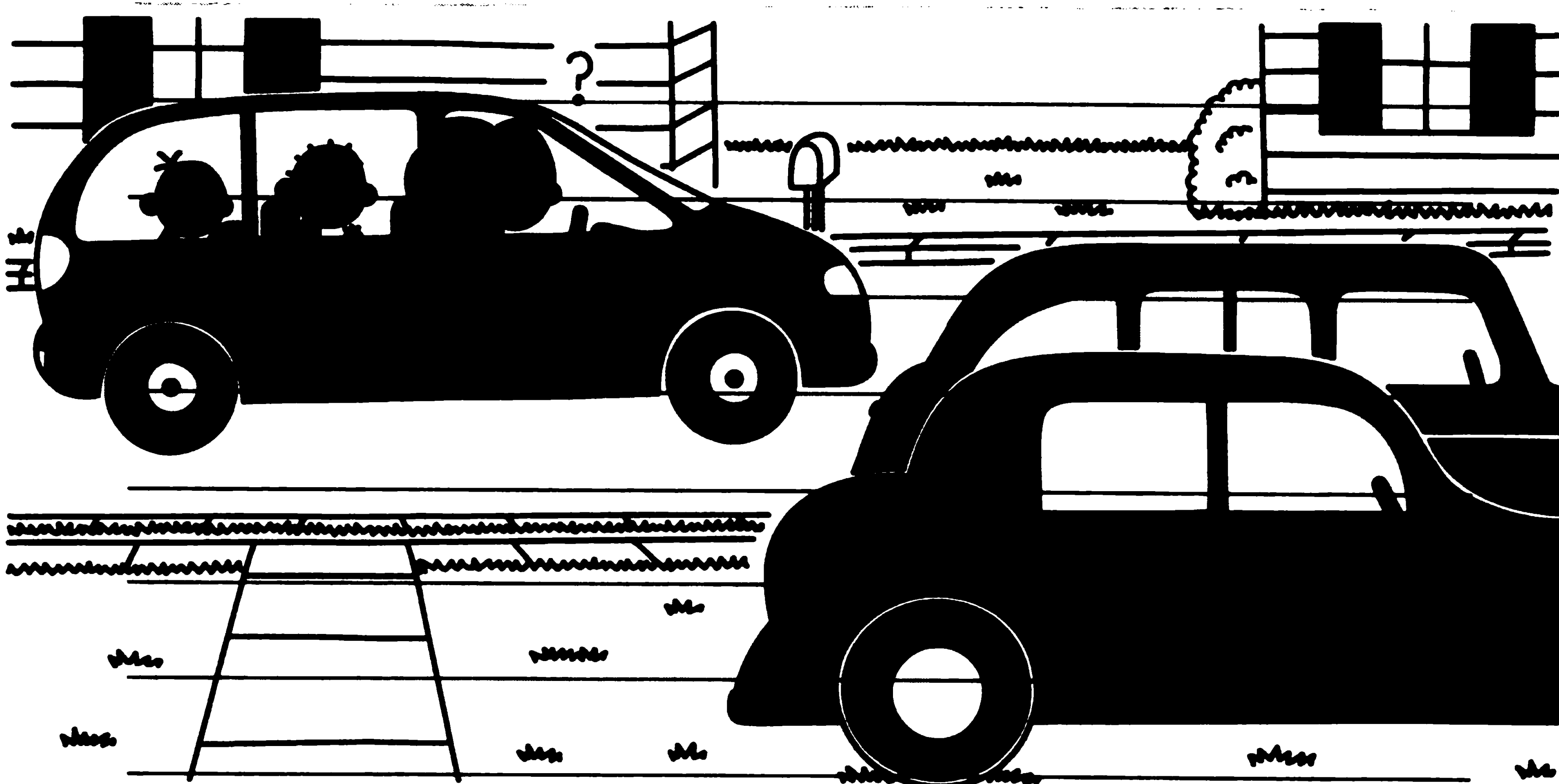
Viên cảnh sát không ngạc nhiên và đưa cho Rodrick vé phạt 100 đô-la. Rồi ông ta còn phát hiện ra hàng loạt những sai phạm của chiếc xe, như đèn sau bị vỡ và nhãn dán kiểm tra đã hết hạn.

Sau đó, viên cảnh sát kéo xe của Rodrick về đồn, để lại anh ta chổng chơ bên lề đường. Thế là Rodrick trở thành mục tiêu KHỔNG LỒ cho tất cả trẻ con trên con đường tắc.

Mẹ bảo bố lái xe về nhà để bỏ phục trang của Rodrick vào máy giặt. Nhưng khi chúng tôi về đến phố nhà mình, xe cô đang đỗ ngược xuôi hai bên đường.

Thậm chí còn có cả chiếc xe đỗ trên BÃI CỎ nhà tôi, kỳ lạ thật!

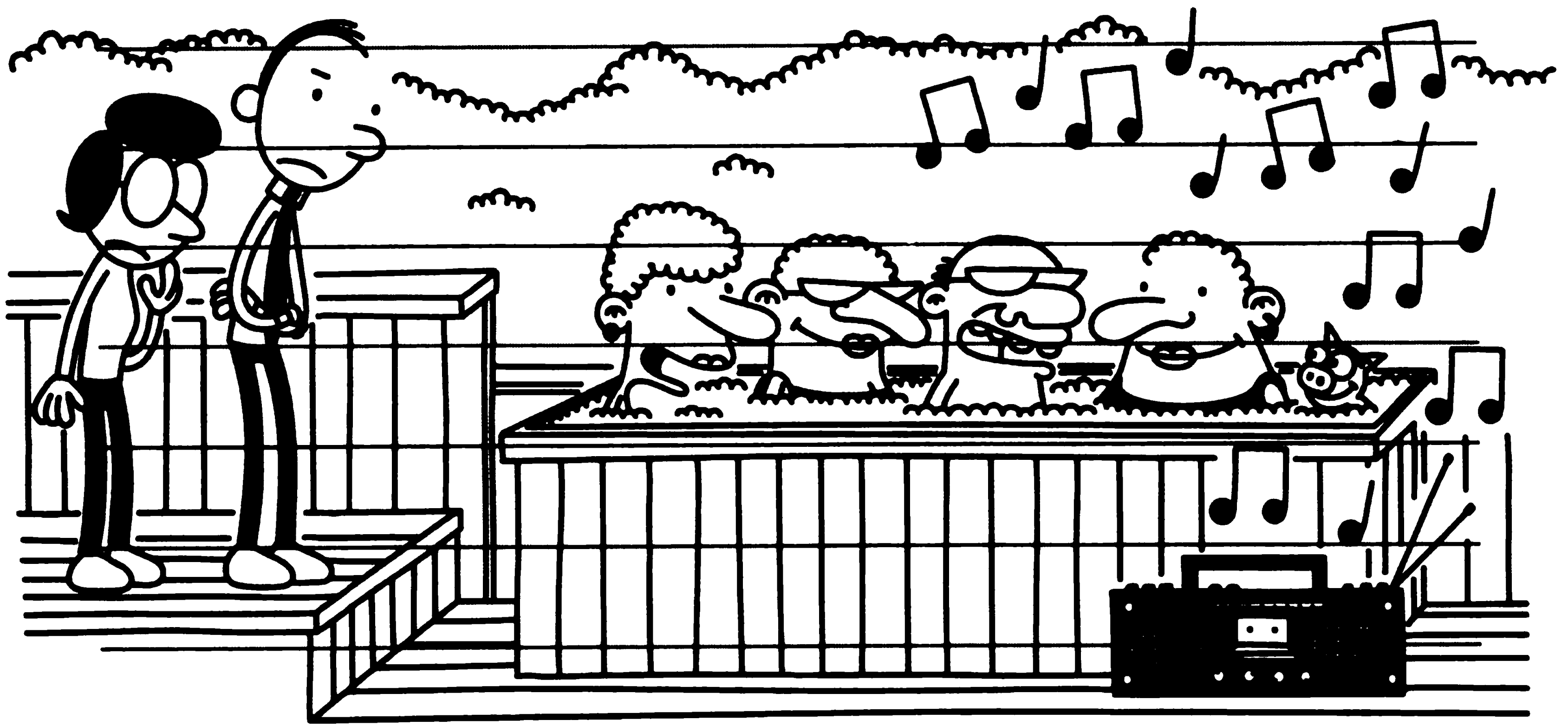

Chúng tôi phải đỗ chiếc xe tải dưới tận chân con dốc và đi bộ lên phố. Cuối cùng, khi đi đến sân nhà mình, chúng tôi nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ vọng từ trong nhà ra ngoài.

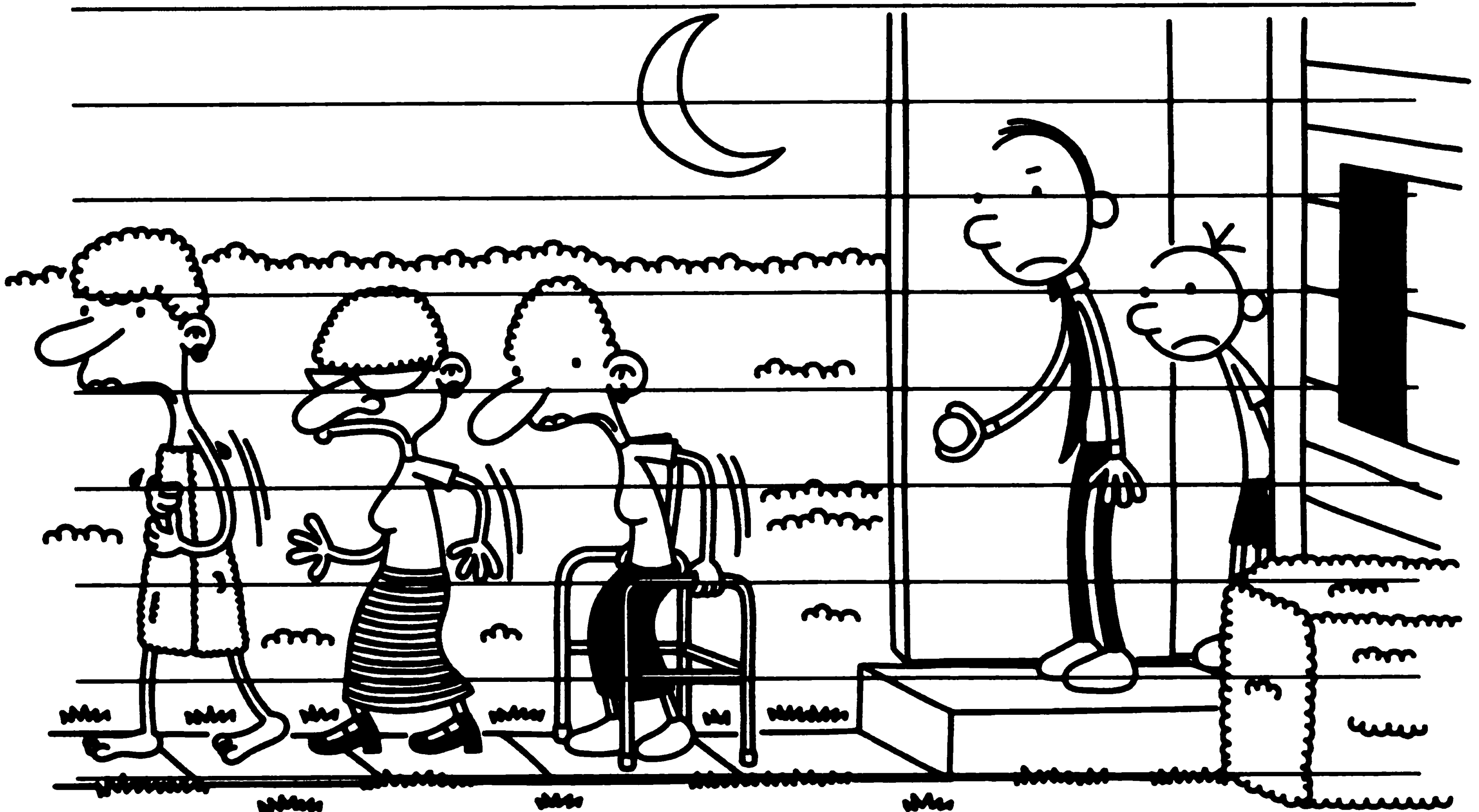
Và khi chúng tôi mở cửa trước, có một bữa tiệc CUỒNG LOẠN ở bên trong.

Chúng tôi phải chen qua đám đông để tìm ông, ông đang ở sau nhà, trong cái bồn tắm nóng cũ của nhà tôi. Và từ cảnh tượng ấy, có thể thấy ông đang sống lại thời trai trẻ của mình.

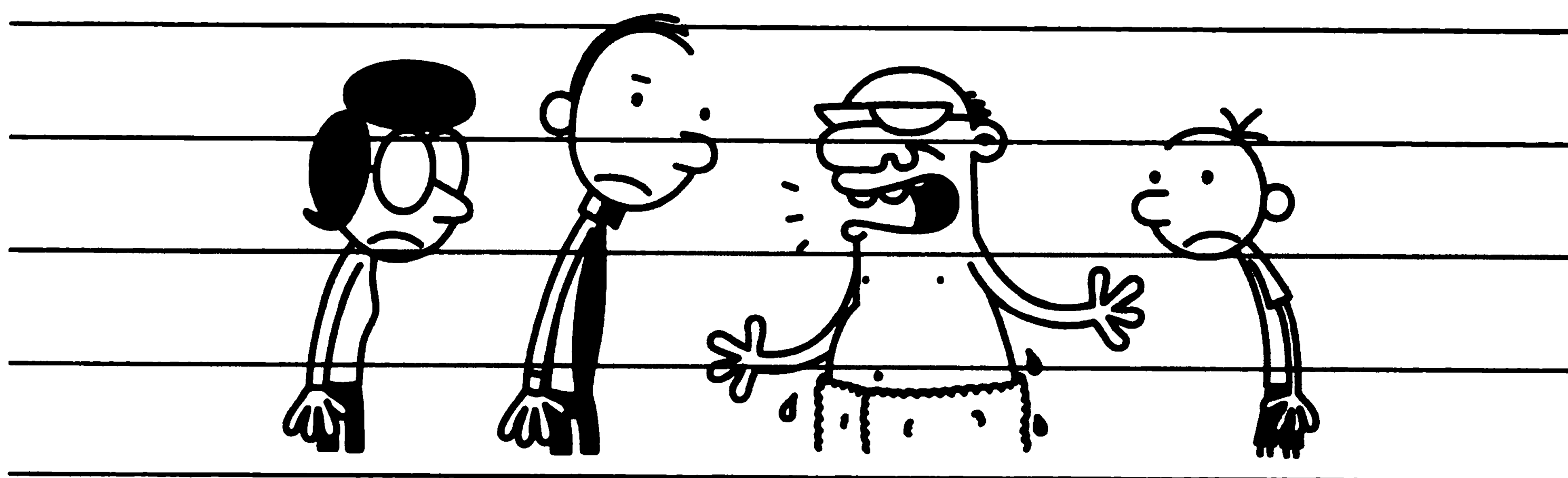

Bố đã đuổi tất cả khách khứa ra khỏi nhà, nhưng phải
tốn KHA KHÁ thời gian, vì hầu như chẳng ai muốn vội
vàng rời đi cả.

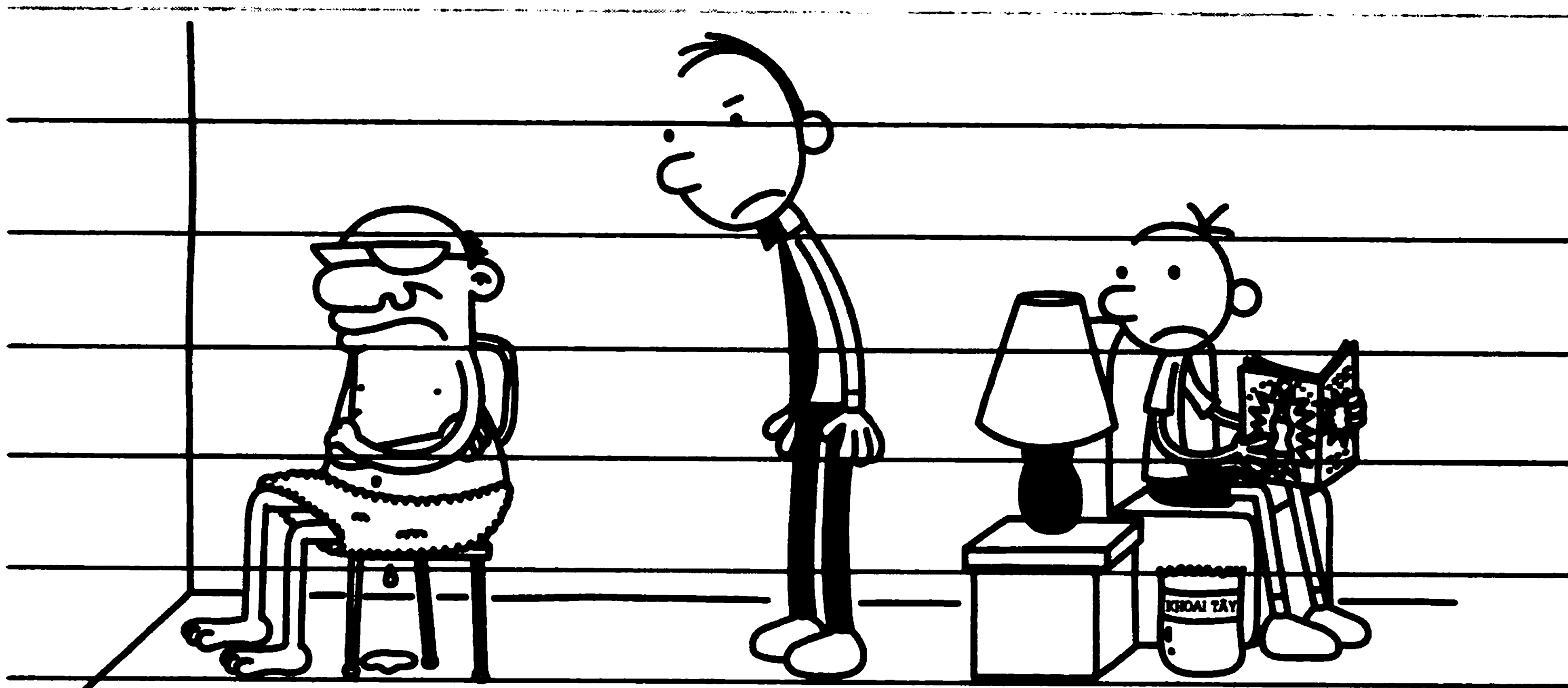
Khi bọn họ đã đi hết, bố làm ồn lên với ông vì đã mở
tiệc trong nhà.

Ông nói ông không CỐ KẾ HOẠCH mở tiệc. Ông chỉ cố mời MỘT quý bà ở trang hẹn hò tới nhà để xem phim, nhưng ông đã vô tình kích phải nút "Gửi cho tất cả". Thế là mọi người đến đây cùng một lúc.

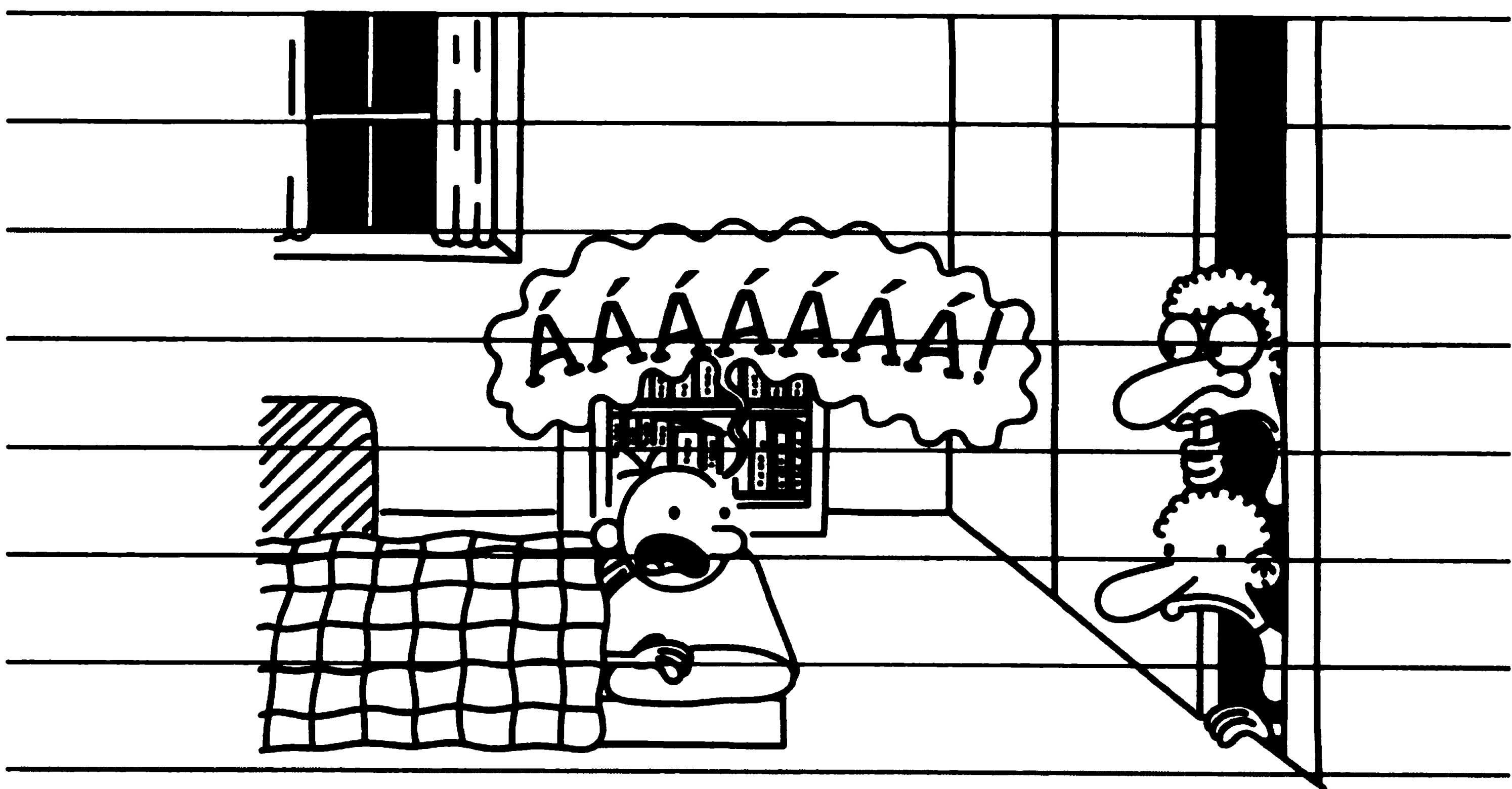

Bố thực sự như phát điên, nhưng hẳn bố cũng khó xử khi phải nổi cáu với chính cha đẻ của mình.

Không biết phải làm gì với ông, nên bố chỉ yêu cầu ông ngồi để tự kiểm điểm.

Tôi ước rằng chúng tôi đã làm tốt hơn việc tổng cổ các vị khách dự tiệc khi trở về nhà, vì có vài anh chàng lang thang ở trong phòng Manny vẫn không chịu thò đầu ra cho đến khi họ nghĩ mọi việc đã êm.

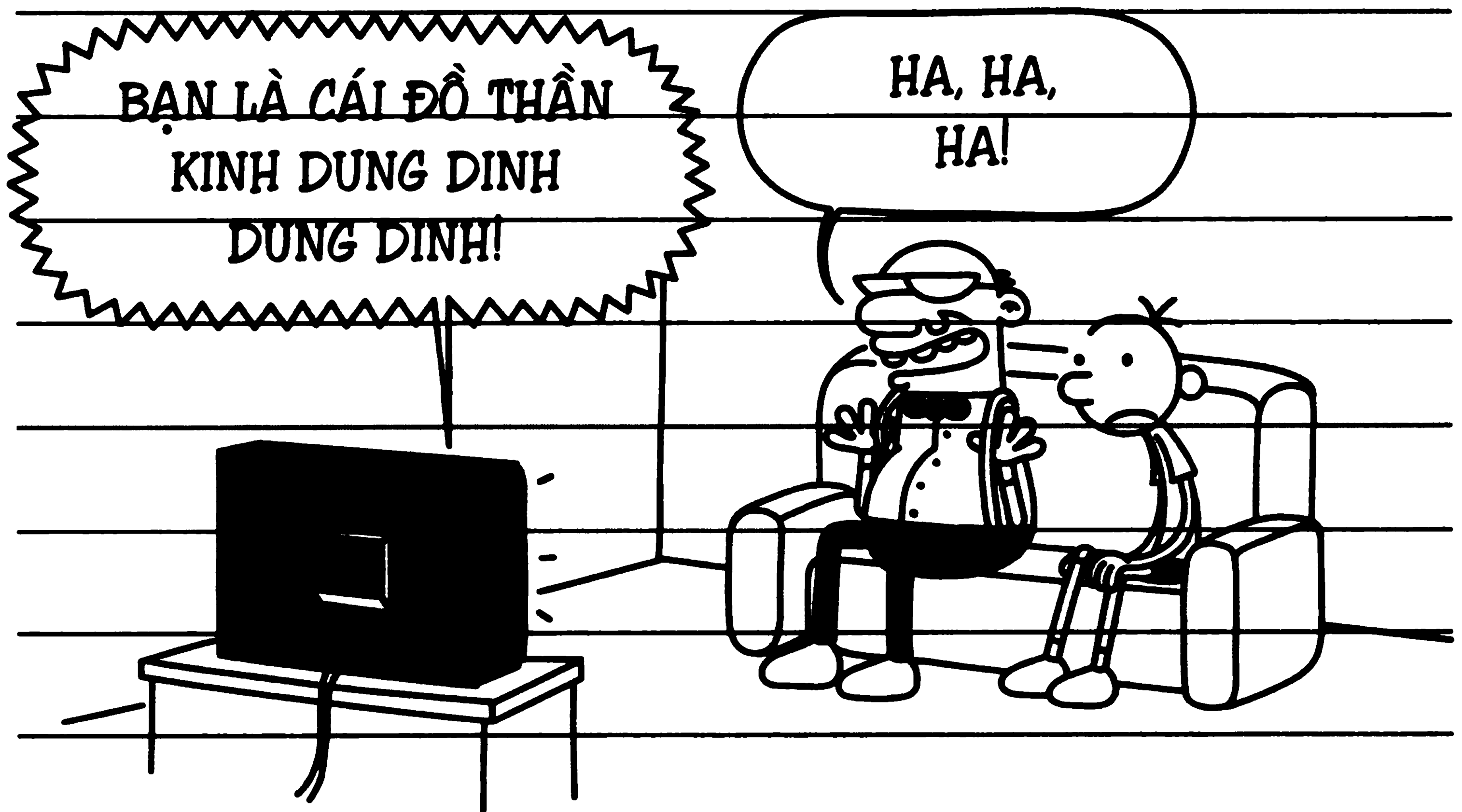

Thứ Ba

Kể từ lúc ông nội tổ chức bữa tiệc đó, bố không yên tâm để ông ở nhà một mình. Và vì không thể ở nhà canh chừng ông, bố bảo một đứa trong anh em chúng tôi làm việc đó.

Ông nội vẫn phải ngồi ở để tự kiểm điểm một giờ mỗi ngày, nhưng ông lại muốn thực hiện việc đó trước cái Tivi hơn là ngồi im lặng một góc.

Vì thế đến phiên trông ông, tôi phải canh chừng bất kỳ thứ gì ÔNG muốn xem.

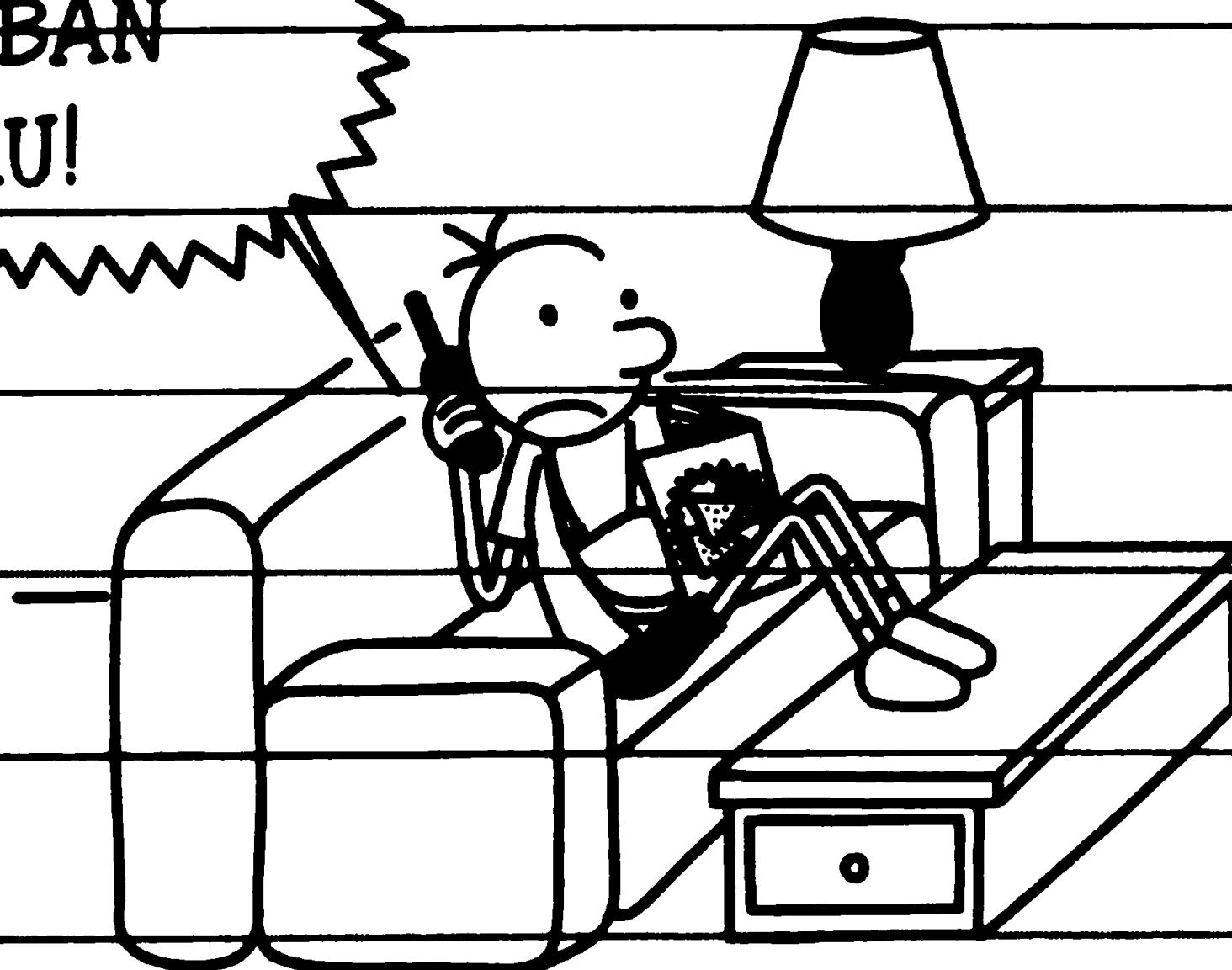

Nhưng khi bắt đầu vào năm học, ông nội ở nhà MỘT MÌNH, và tôi nghĩ chắc hẳn bố lo lắng sẽ có một bữa tiệc khác.

Thế là bố đã ra ngoài và mua về một chiếc máy quay để chắc chắn không có sự vụ đáng cười nào diễn ra khi bố đi làm.

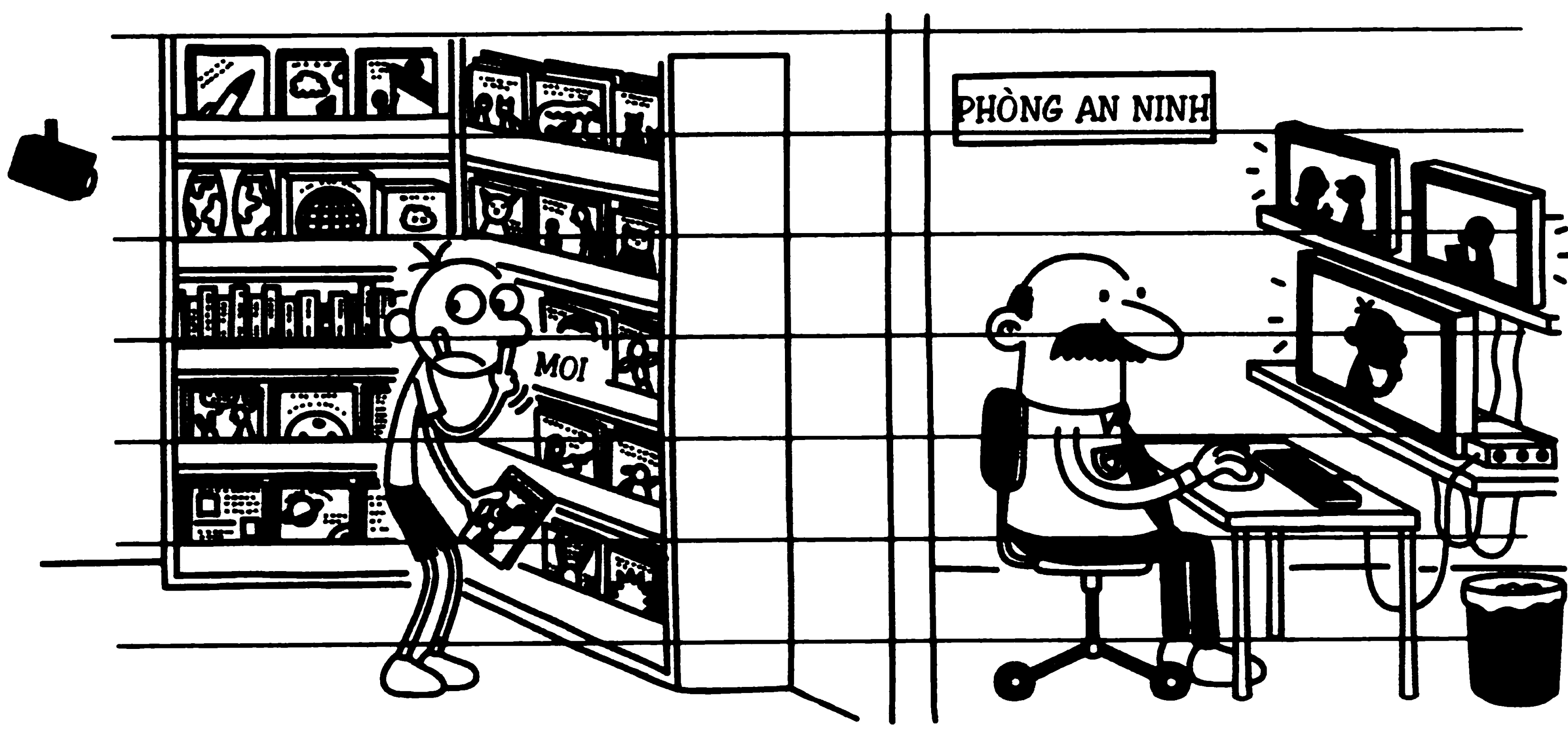
Tôi không biết chính xác bố ĐẶT chiếc máy quay ở đâu. Nhưng tôi biết RÕ là bố dùng nó không chỉ để theo dõi mình ÔNG NỘI.

CON BỎ CHÂN
XUỐNG KHỎI BÀN
CÀ PHÊ MAU!

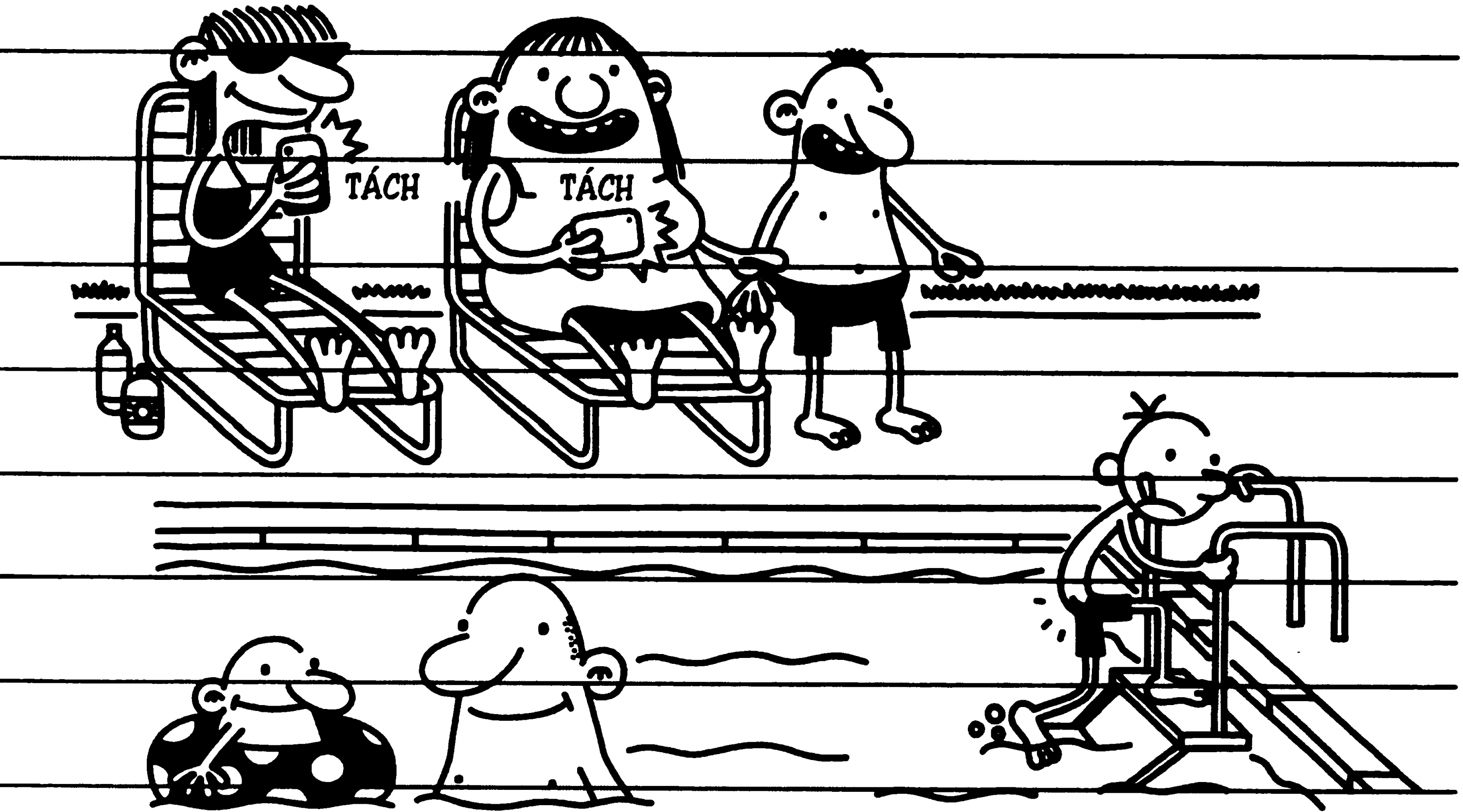
Tôi hoàn toàn ủng hộ công nghệ, nhưng không phải khi nó được dùng để CHỐNG LẠI tôi. Tôi không thích có một chiếc camera trong nhà, vì ngày nay chỗ nào bạn đi cũng có nhan nhản camera rồi.

Và nếu bạn làm chuyện gì đáng xấu hổ ở nơi công cộng, tin tôi đi, nó sẽ được ghi lại.

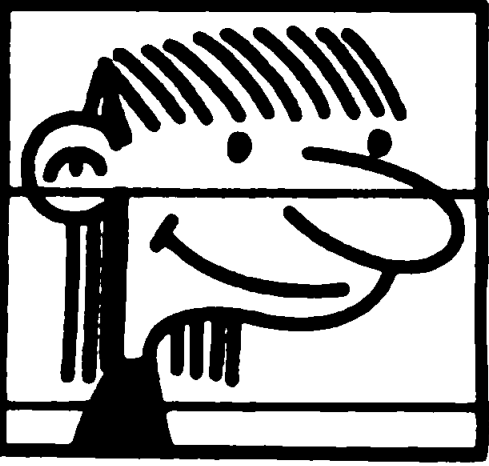
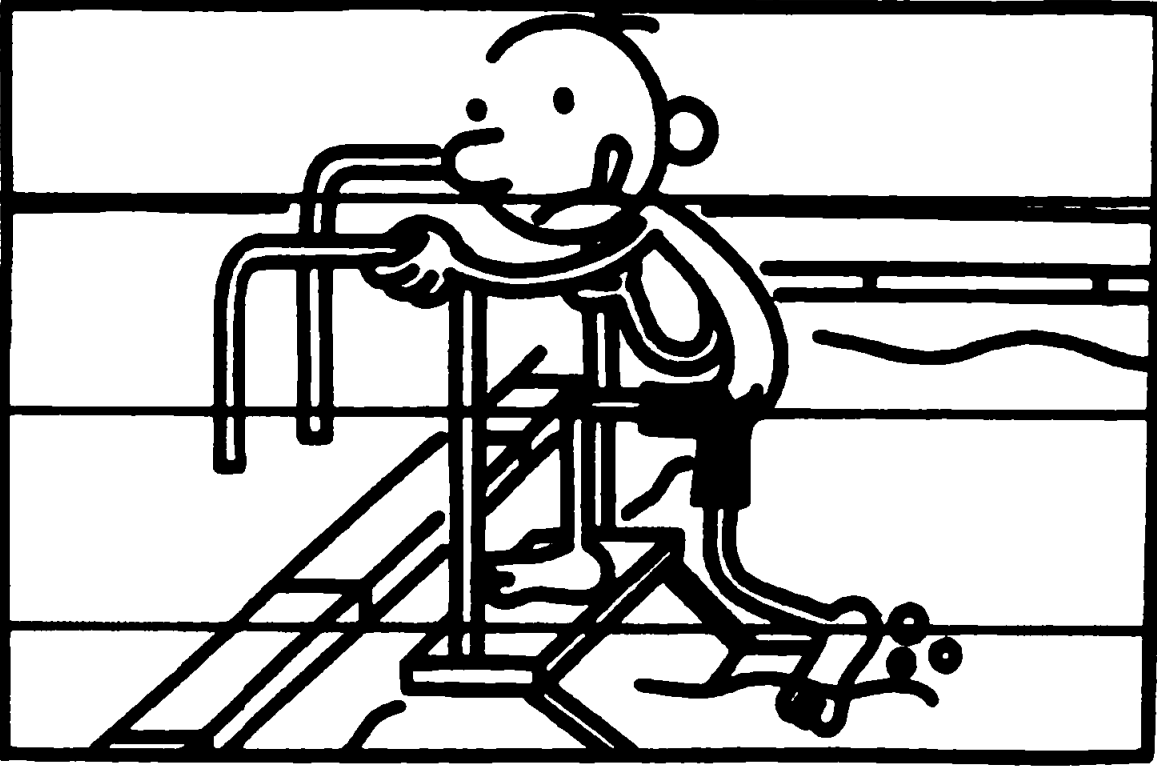
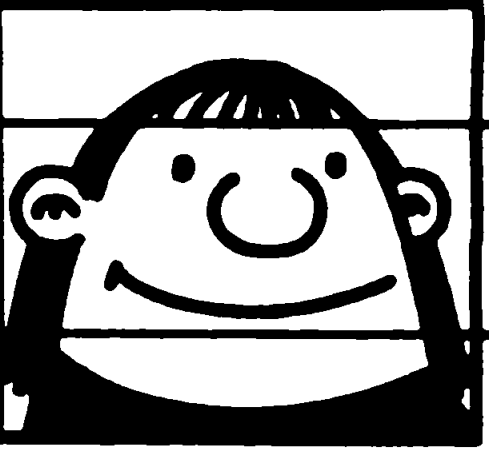
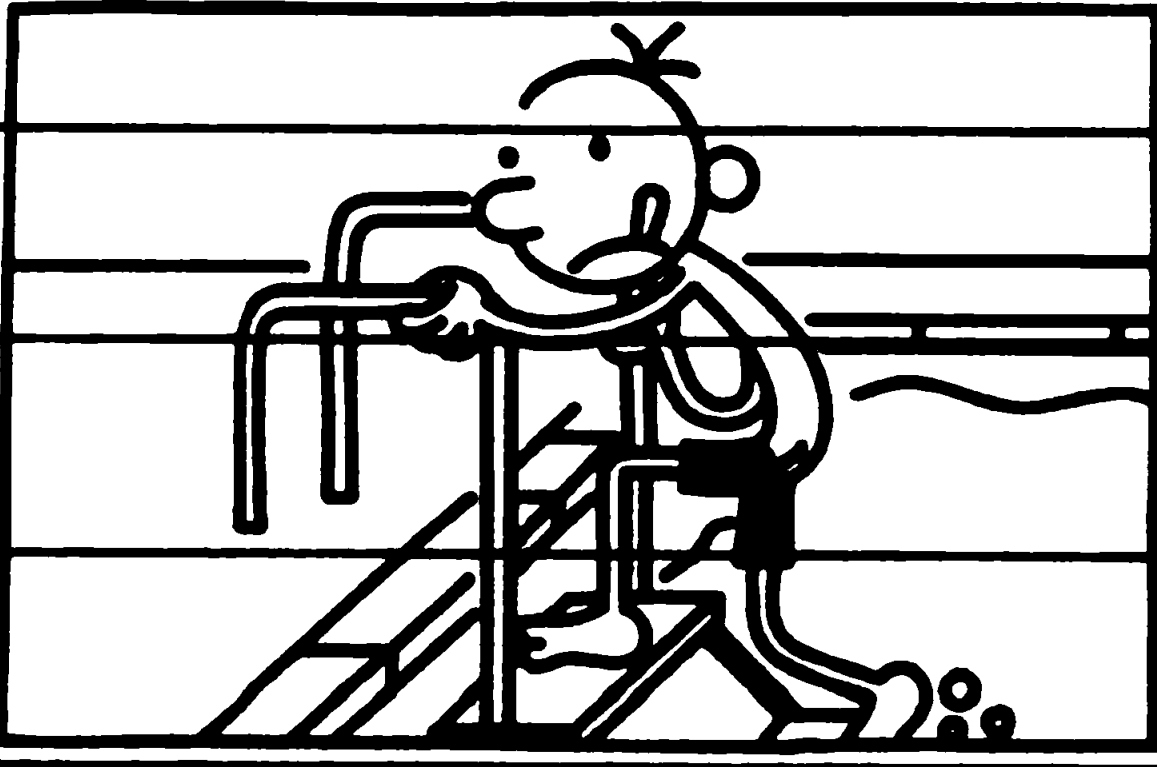

Nhưng kinh khủng nhất là camera trên điện thoại, vì ngày nay AI CŨNG có một cái.

Mùa hè năm ngoái, khi tôi đi bơi ở bể bơi thành phố, bộ đồ bơi của tôi bị tụt một tí và mọi người đều chứng kiến cảnh ấy.

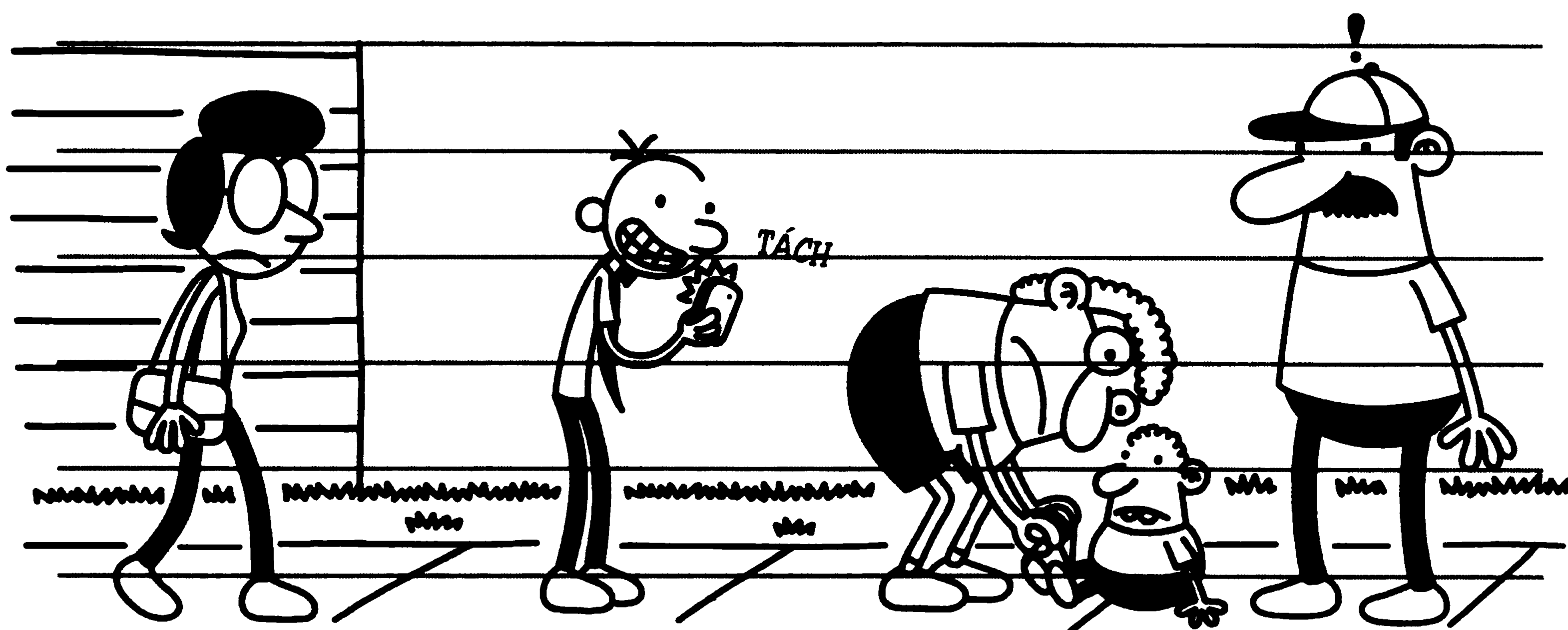

Và thậm chí trước khi người tôi kịp khô, nhưng bức ảnh đã tràn lan trên mạng.

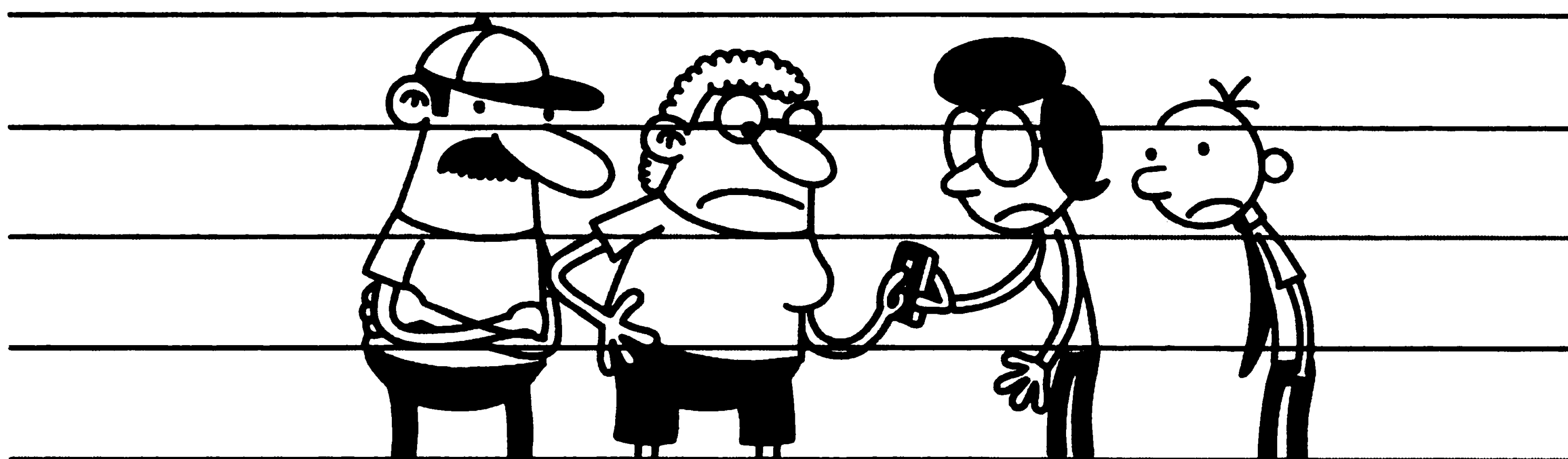
	Carla Hãy xem bể bơi ngày hôm nay này 👍 24 likes	
	Nancy Thằng nhóc này thực sự khiến tớ cười như điên	

Ngày nay, bạn thậm chí còn gặp rắc rối khi chụp ảnh CHÍNH MÌNH. Vài tháng trước chúng tôi đi ăn sau buổi lễ nhà thờ, và khi rời nhà hàng, tôi cảm thấy rằng mình vẫn bị mắc rau cải bó xôi.

Gần đây không có gương, thế là tôi mượn điện thoại của mẹ để chụp ảnh mình cho chắc chắn.

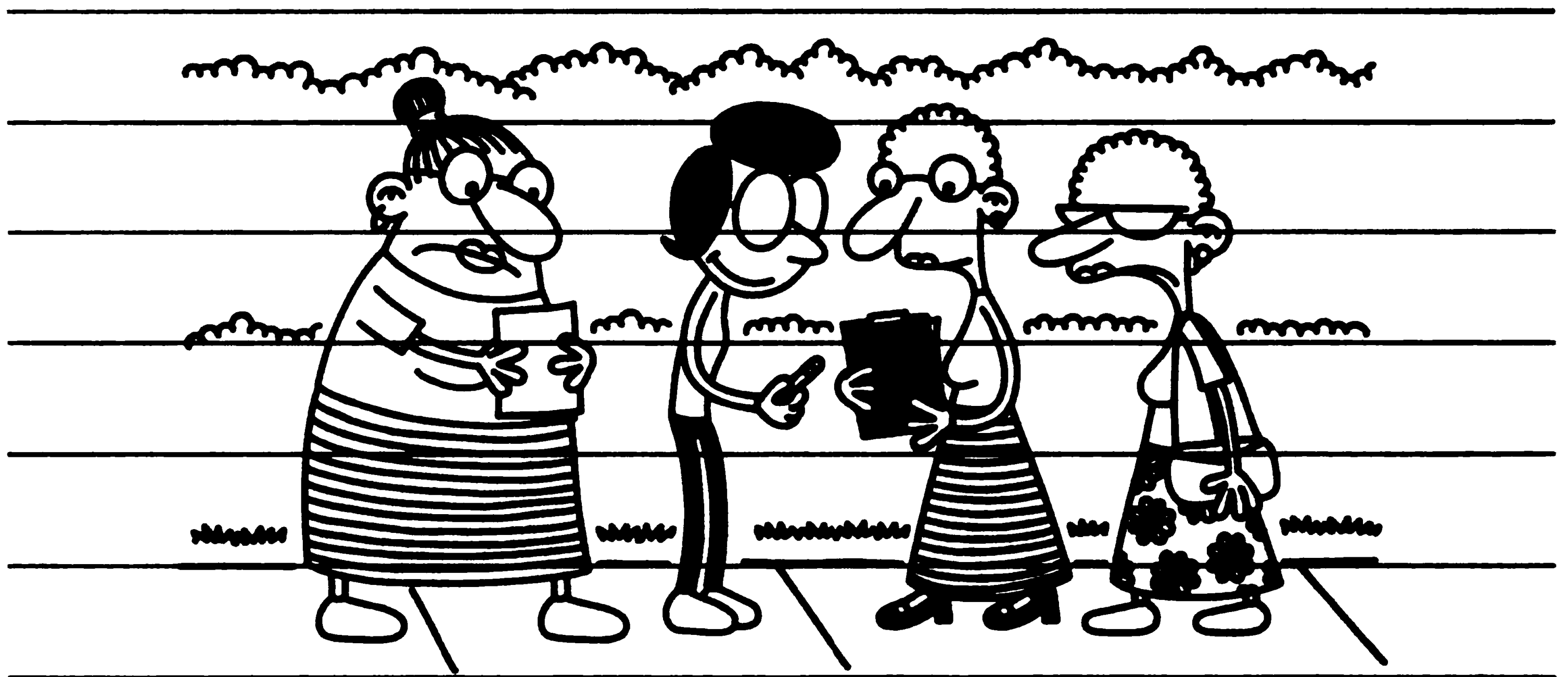
Nhưng một bà già phía trước tưởng tôi chụp ảnh BÀ TA. Bà ta không cho chúng tôi rời đi cho đến khi nhìn thấy những bức ảnh trên điện thoại của mẹ chúng tỏ tôi KHÔNG LÀM CHUYỆN ĐÓ.

Giờ tôi nghĩ lại mọi chuyện, có lẽ chính việc ấy đã khiến mẹ bắt đầu nảy ra ý tưởng giải-phóng-khỏi-đồ-điện tử.

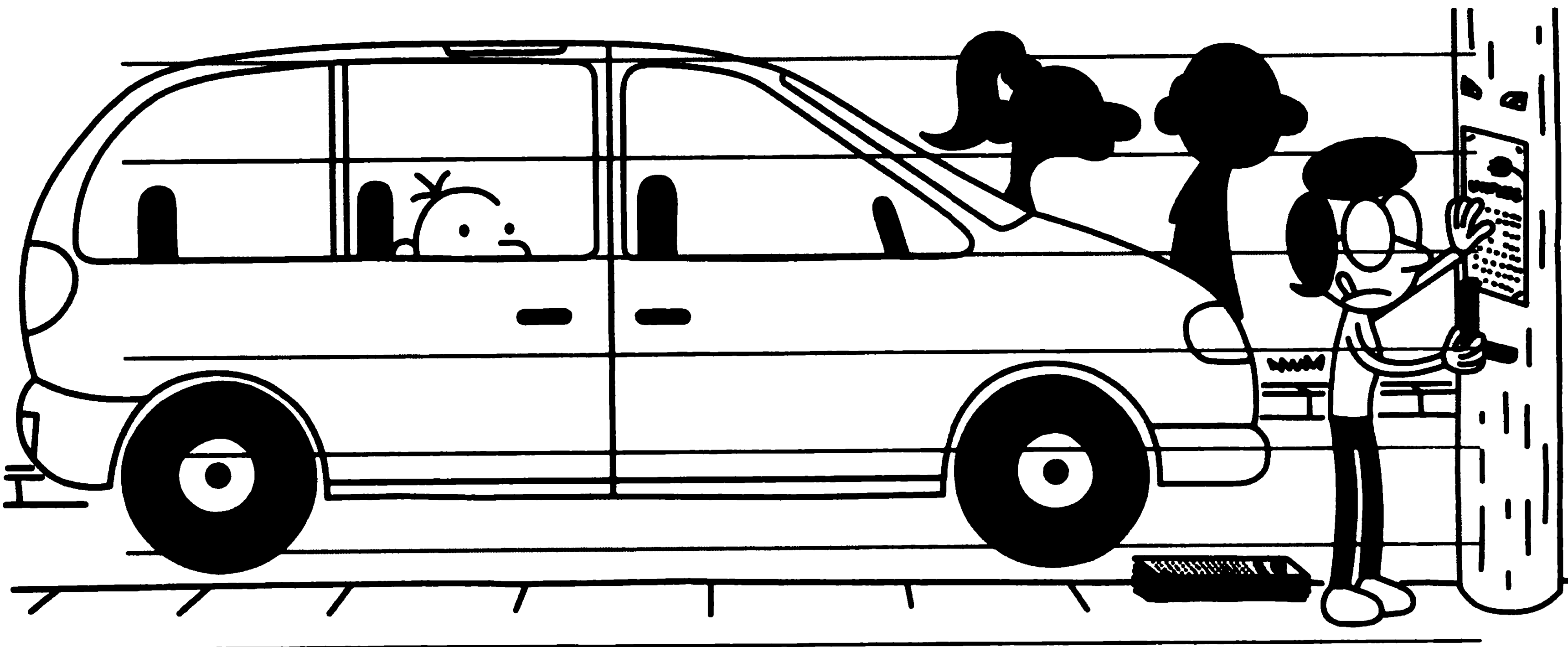
Nói đến đây, mẹ đã có đủ chữ ký cần thiết để đưa đơn kiến nghị lên Tòa Thị Chính.

Mẹ THU THẬP được chứng bằng cách chặn lại tất cả những người dự bữa tiệc của ông nội khi họ rời khỏi nhà tôi tối qua.

Sau khi mẹ gửi đơn lên Tòa Thị Chính, những người đứng đầu đã bỏ phiếu và đưa nó ra công khai. Thế là thứ Bảy tuần này, toàn thị trấn sẽ tình nguyện "thoát ly" khỏi đồ điện cho đến hết cuối tuần.

Mẹ đang thực hiện sứ mệnh là loan báo cho nhiều người nhất có thể. Tôi thì cố gắng tránh né sự chú ý của đám đông cho đến khi chuyện này qua đi, nhưng mẹ khiến chuyện đó chẳng dễ dàng chút nào.

Tôi nghĩ tự tách mình khỏi thế giới ngoài kia là một ý tưởng tồi tệ. Nếu có một vụ khải huyền của giới zombie hay vụ gì tương tự, chúng tôi sẽ là những người CUỐI CÙNG hay biết.

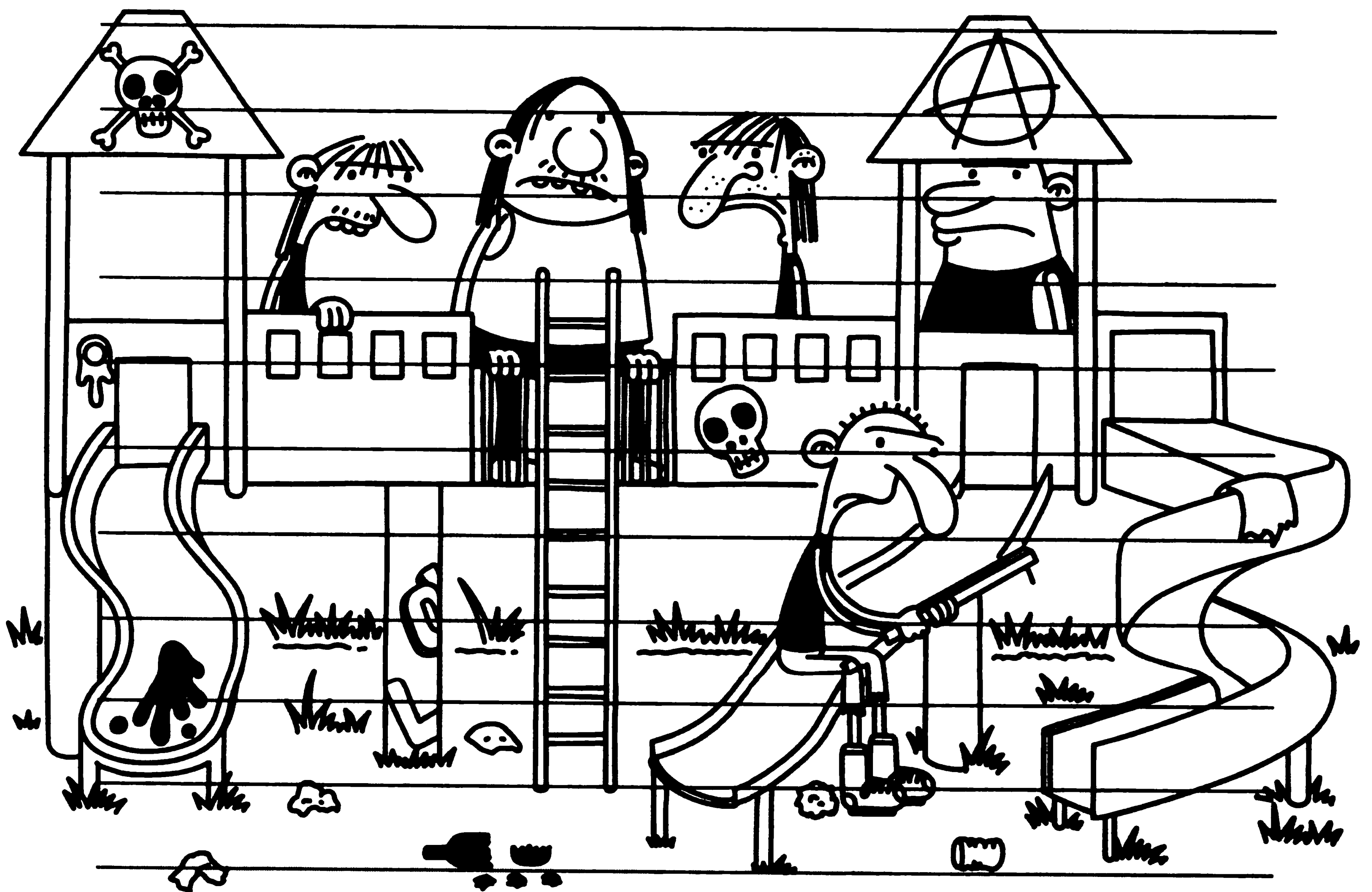

Thứ Sáu

Như một phần của chiến dịch giải-phóng-khỏi-đồ-điện-tử, ngày mai mọi người phải ra công viên thị trấn để tình nguyện dọn dẹp.

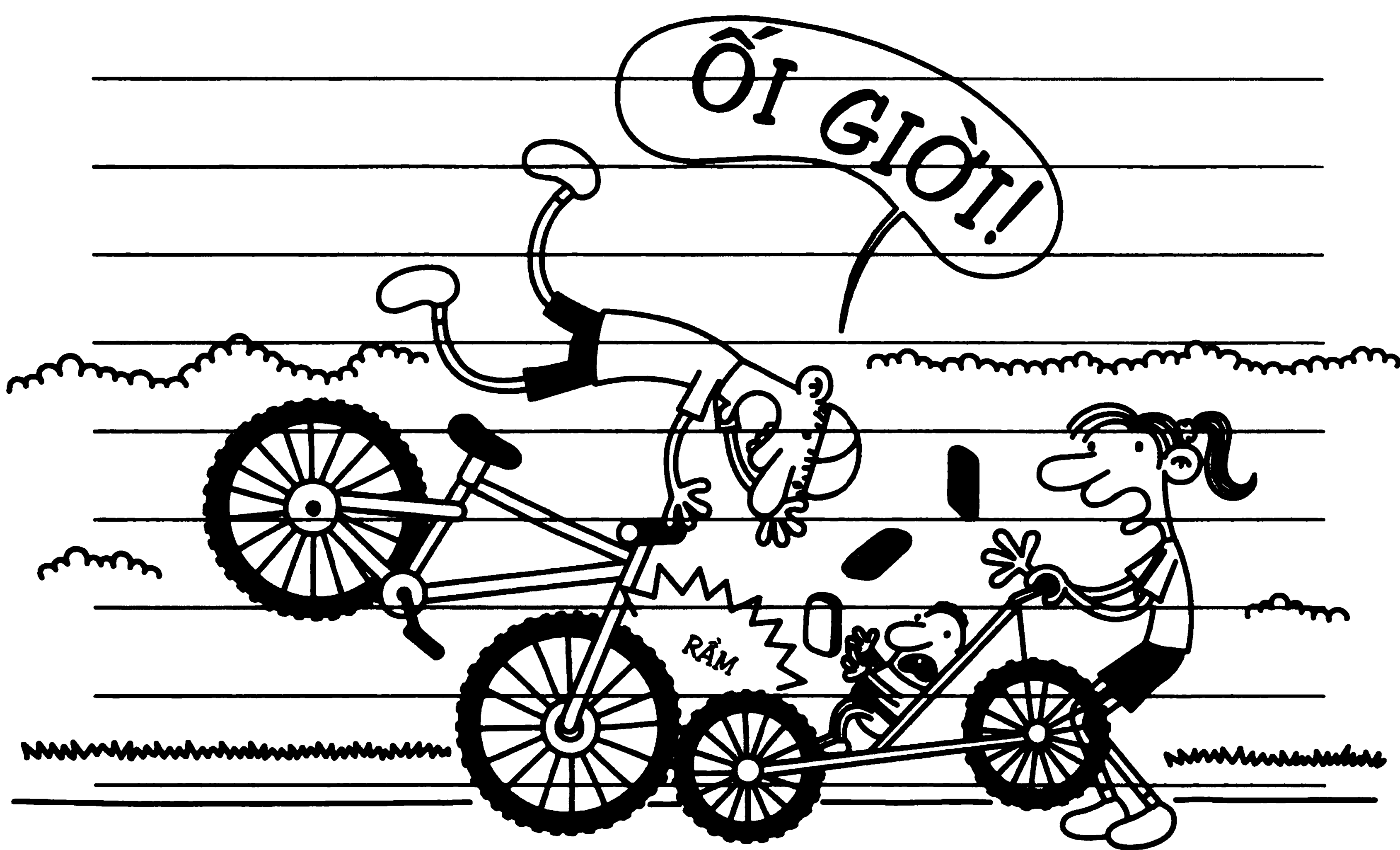
Nhưng chắc phải mất hơn một buổi chiều để làm voi bớt cái đồng bừa bộn ĐỒ đi.

Những ngày này, công viên trông như thể một bộ phim về chiến tranh hạt nhân.

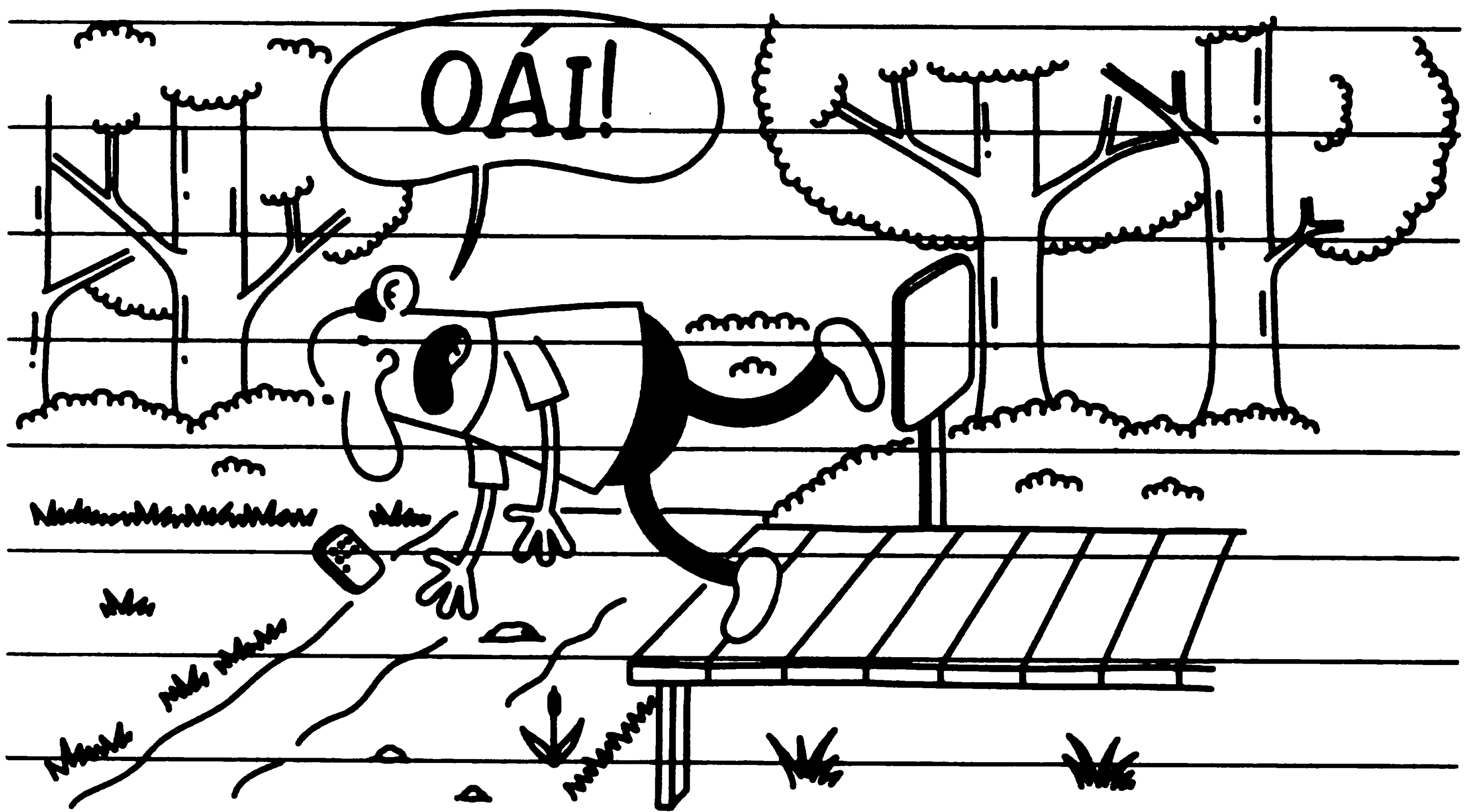
Ngày xưa công viên cũng ĐẸP ĐẸ lắm, nhưng mọi thứ trở nên xuống cấp kể từ khi thị trấn cạn tiền.

Lý do chính là vì họ đã bỏ phiếu cho việc xây dựng con đường một chiều "chỉ dùng điện thoại" đi xuyên qua công viên, từ đó có đến quá nửa thời gian mọi người THƯỜNG XUYỀN đi lối đó không cần biết đến là mình đang đi đâu.

Thế là toàn bộ tiền của dùng để vệ sinh công viên theo định kỳ giờ đổ vào con đường mới dành cho những người muốn dùng các thiết bị điện tử trong khi đi dạo.

Nhưng dự án này quá đắt đỏ, và họ phải dùng nó trước khi hoàn thiện cây cầu đi bộ bắc qua con rạch.

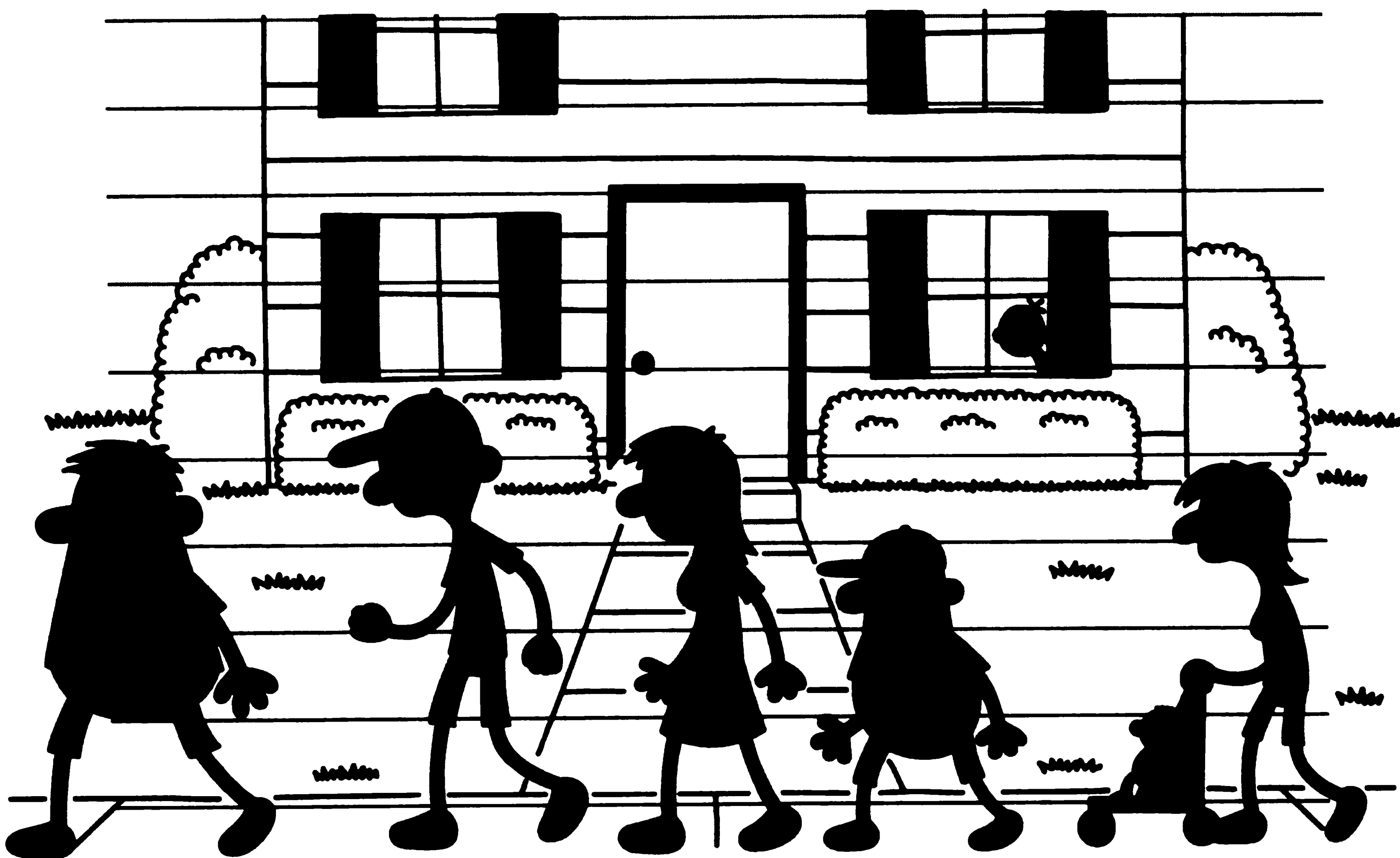

Từ đó công viên thực sự xuống cấp, và các gia đình cũng không còn lui tới kể từ khi đám thanh niên mới lớn tiếp quản nơi này. Vì vậy, nếu những người tổ chức vụ dọn dẹp này mà thông minh, thì việc đầu tiên họ làm là tìm một chuyên gia hủy diệt lũ chơai chơai kia.

Thứ Bảy

Tôi không biết sáng nay mình thức dậy lúc mấy giờ, vì chiếc đồng hồ trên tủ đồ của mẹ đã bị rút phích cắm ra khỏi ổ điện. Thực tế, MỌI THỨ trong nhà đều đã bị ngắt điện, chứng tỏ mẹ đã thực sự tiến hành vụ giải-phóng-khoẻ-đồ-điện này.

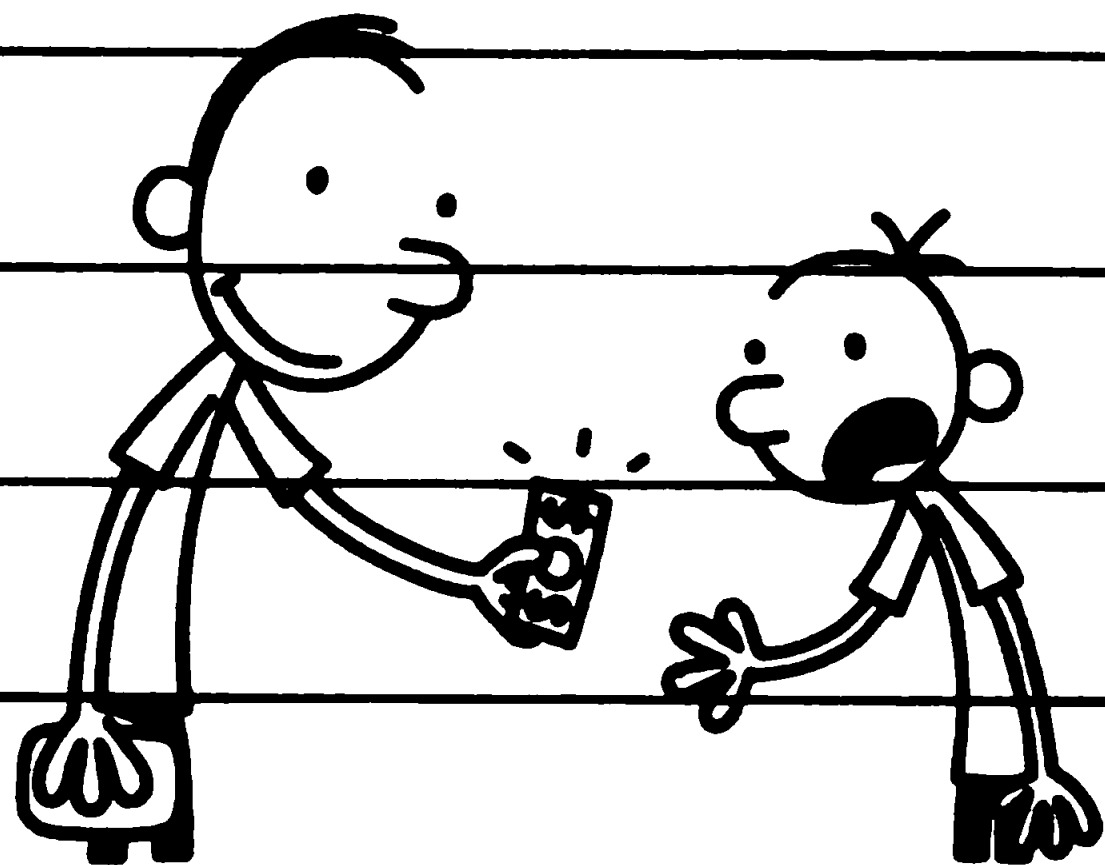
Điều tiếp theo tôi nhận thấy là có rất NHIỀU NGƯỜI đang đi bộ xung quanh khu, và tôi đoán mọi người đã quyết định hòa mình vào tinh thần của "những ngày xưa cũ".

Tôi đang lên kế hoạch nghỉ ngơi và nằm đi vắng đọc sách cả ngày thì bố nói tôi nên tận dụng lợi ích của việc "đi bộ ra đường".

Bố bảo hồi BỐ còn bé, bố và chú Giles từng mở một quầy bán nước chanh và kiếm đủ tiền sắm cho mỗi người một cái ván trượt mới. Tôi thấy quầy bán nước chanh quả là một ý tưởng VĨ ĐẠI.

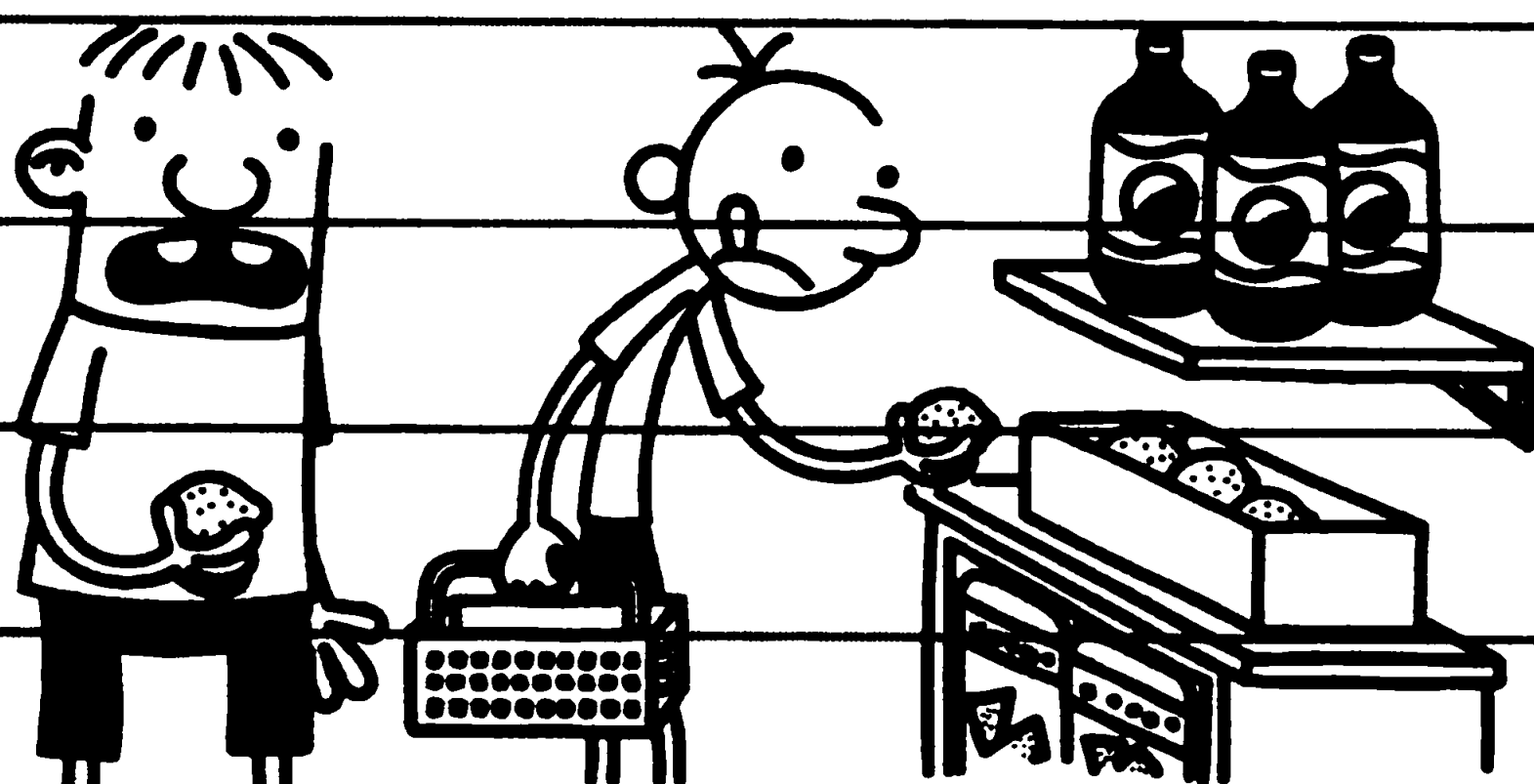
Quá ngạc nhiên khi bố cho tôi hai mươi đô-la làm "tiền vốn" để giúp tôi "khởi nghiệp".

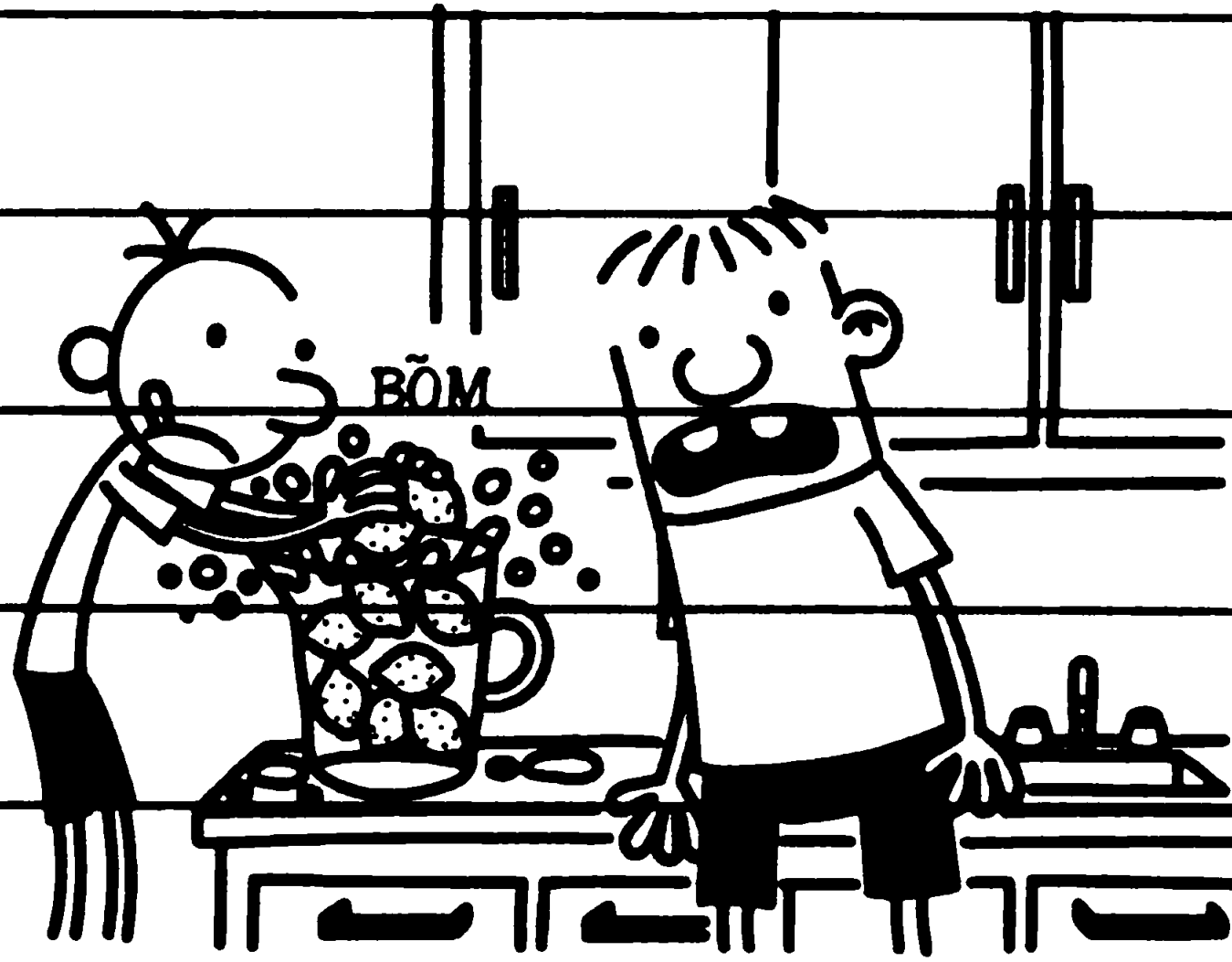
Tôi biết mình sẽ cần một người hợp tác làm ăn, thế là tôi gọi cho Rowley và bảo nó tới.

Tôi tính chúng tôi sẽ phải tra cứu công thức trên mạng, nhưng mẹ đã giấu dây nguồn của máy tính đi rồi. Tôi lại hơi xấu hổ khi phải hỏi bố, nên tôi và Rowley quyết định tự thân vận động.

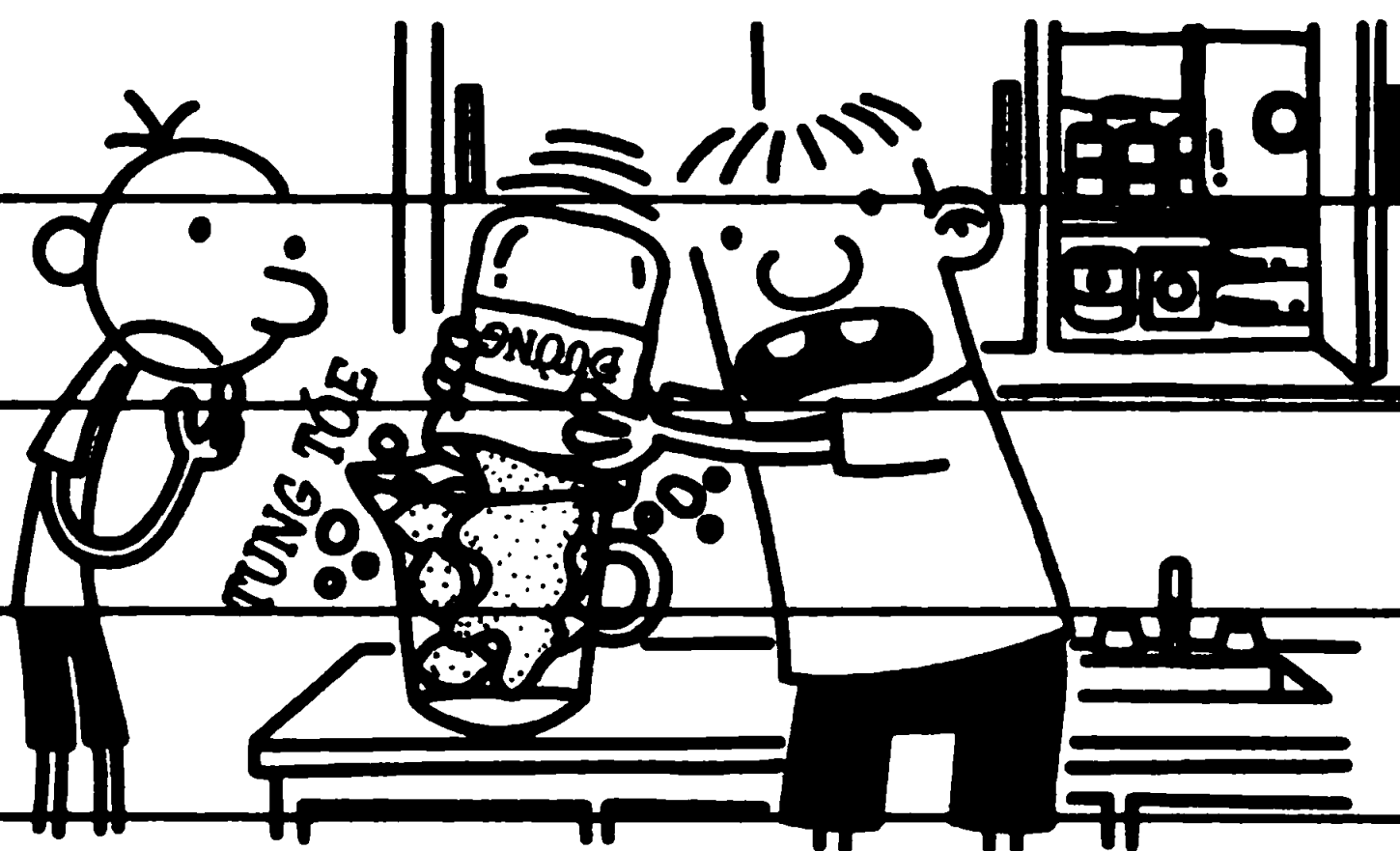
Tôi biết mình phải có chanh - chắc luôn, thế là hai đứa đạp xe xuống phía cửa hàng tiện dụng để mua toàn bộ số chanh họ có.

Trở về nhà, chúng tôi không biết phải bỏ vào bình chính xác bao nhiêu quả chanh. Vì vậy chúng tôi cứ trút cả vào cho chắc ăn.

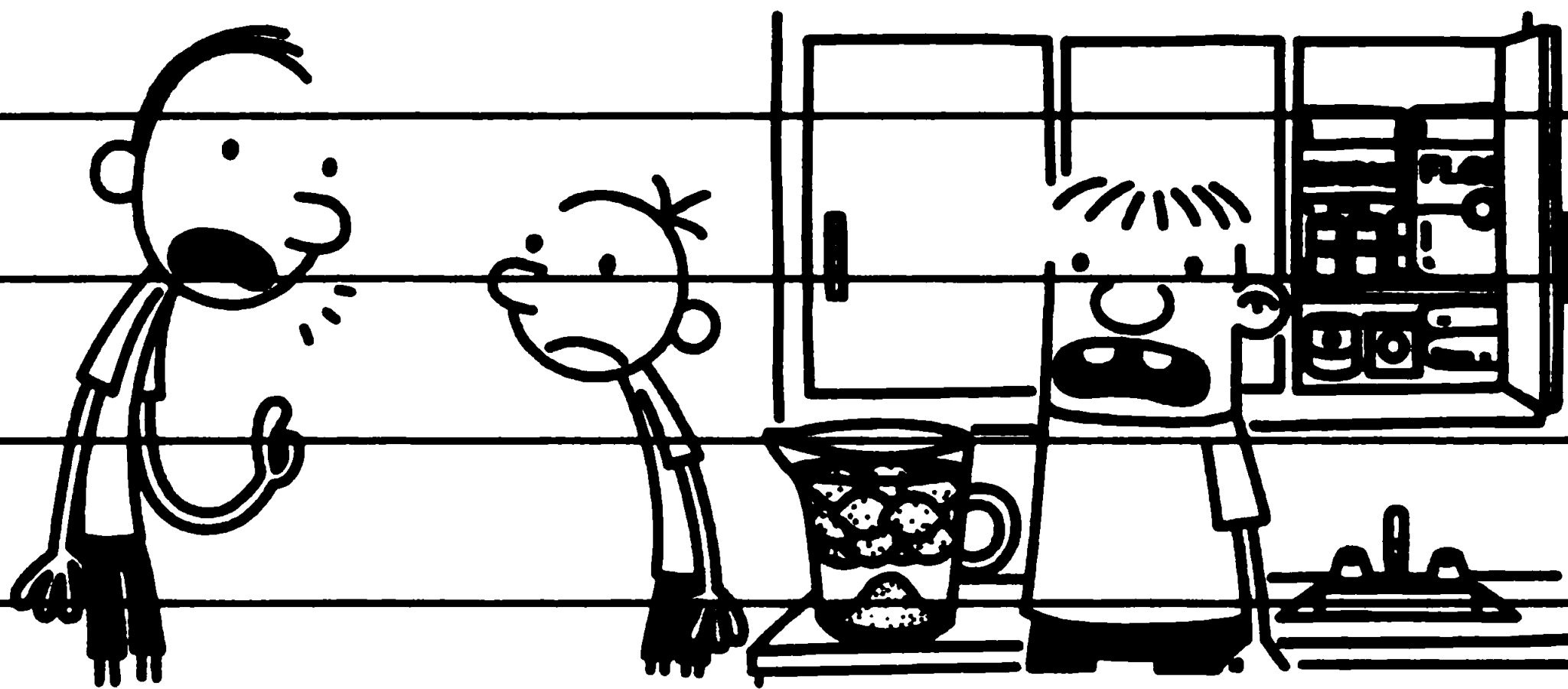
Tôi khá chắc nguyên liệu duy nhất còn lại cho món nước chanh ngoài nước chính là ĐƯỜNG, nhưng lại không biết mình cần cho bao nhiêu đường thì đủ. Bởi thế chúng tôi dốc bừa vào.

Tôi tưởng sau đó mình có thể sung sướng mà lên đường, nhưng rồi bố tôi xuống nhà xem hai đứa đang làm gì và bảo rằng chúng tôi đã làm sai hết cả.

Bố nói, đầu tiên, đóng chanh MÀU XANH mà chúng tôi mua thực ra là CHANH XANH, vì thế chúng tôi phải đổ hết đi.

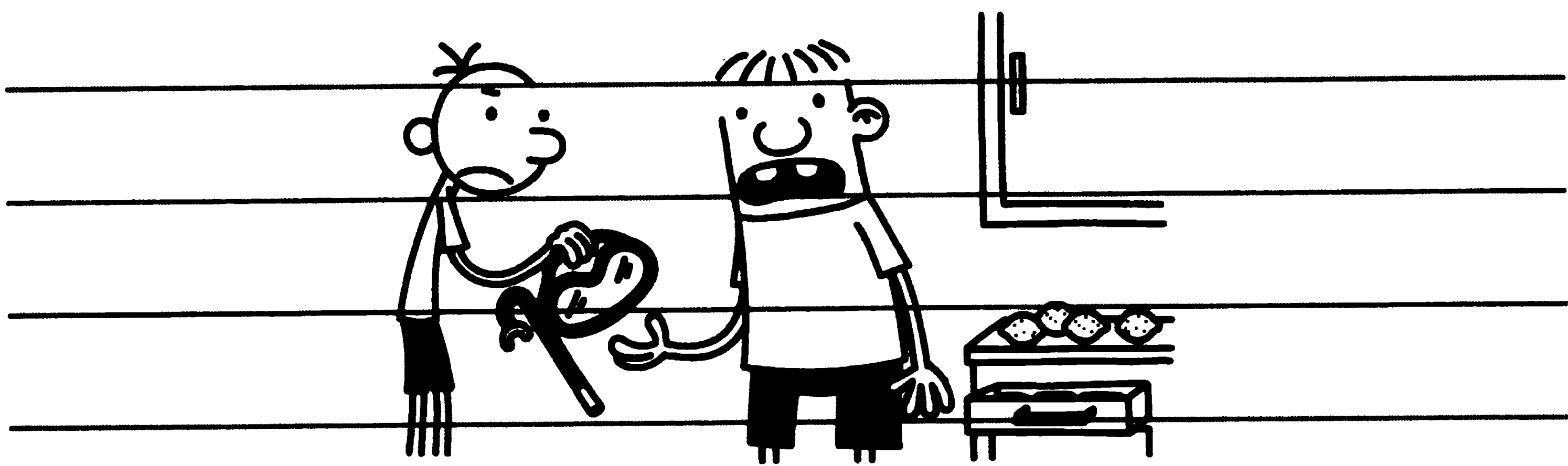
Rồi bố nói để làm món nước chanh, chúng tôi cần bổ quả chanh LÀM ĐÔI và VẮT chúng vào nước. Biết được điều đó ngay từ đầu có phải tốt không.

Nhưng Rowley quá sợ hãi với việc bổ chanh vì nó bảo chanh làm nó chảy nước mắt. Tôi bảo rằng nó đã bị nhầm chanh với HÃNH rồi.

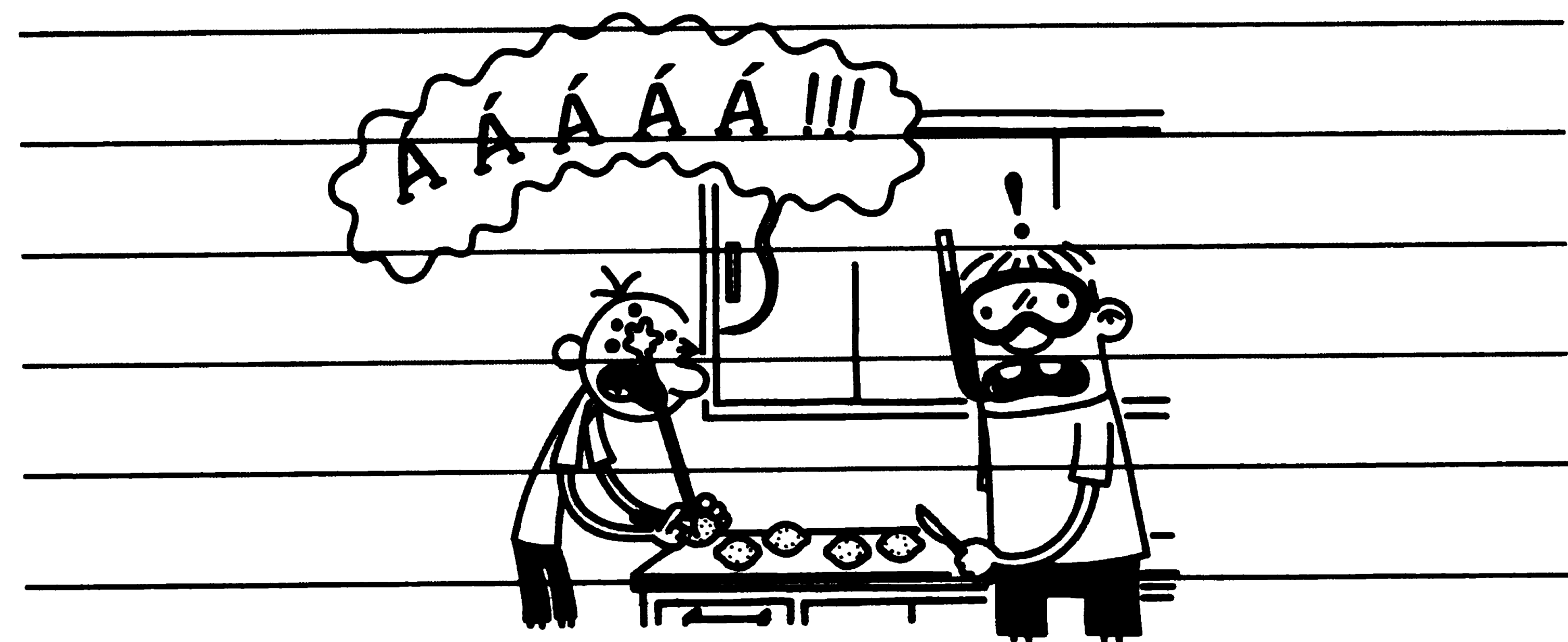
Nhưng Rowley vẫn không chịu, và tôi biết mình phải làm điều gì đó chứ nếu không nó sẽ chẳng giúp đâu.

Thế là tôi lục tung ga-ra cho đến khi tìm thấy một cái mặt nạ có thể giúp Rowley che mắt.

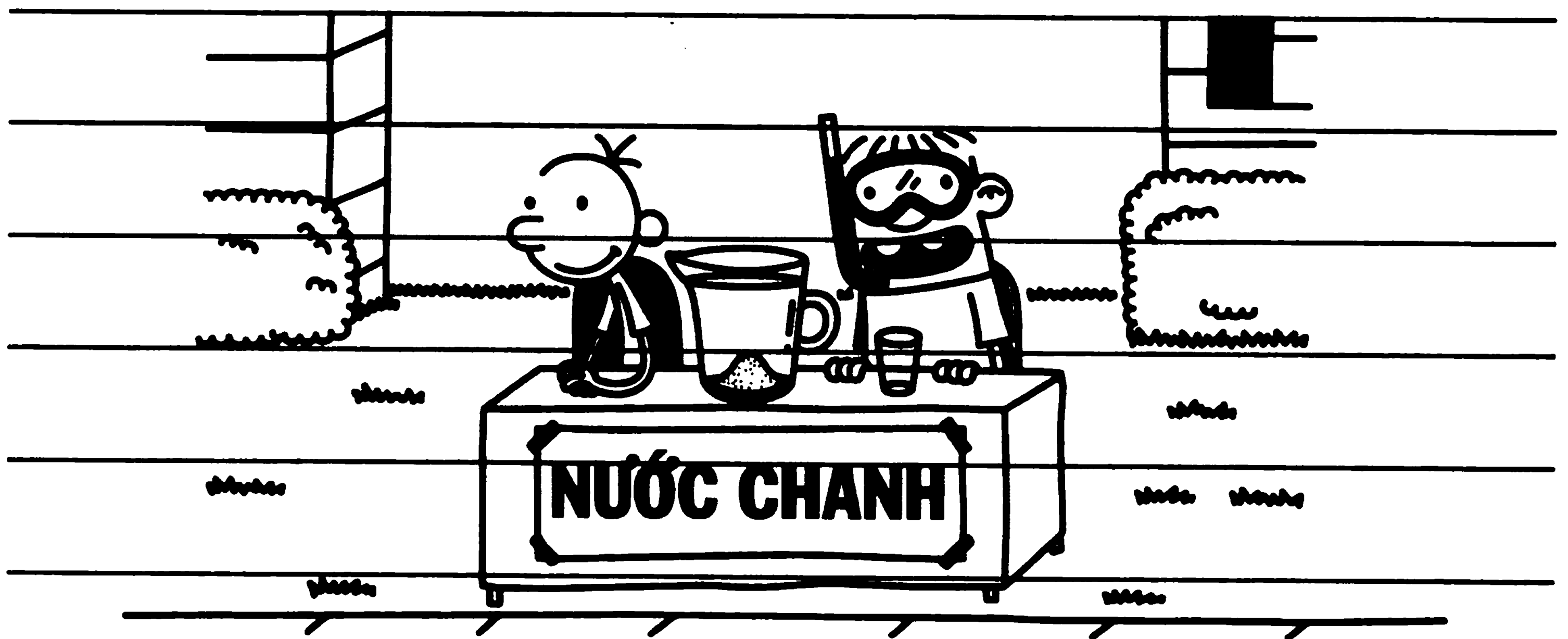
Khi Rowley đã bình tĩnh lại, chúng tôi bắt đầu bỏ chanh, việc này khó hơn NHIỀU so với những gì tôi hình dung.

Bỏ quả chanh ĐẦU TIÊN, tôi đã bị nước chanh bắn ngay vào mắt.

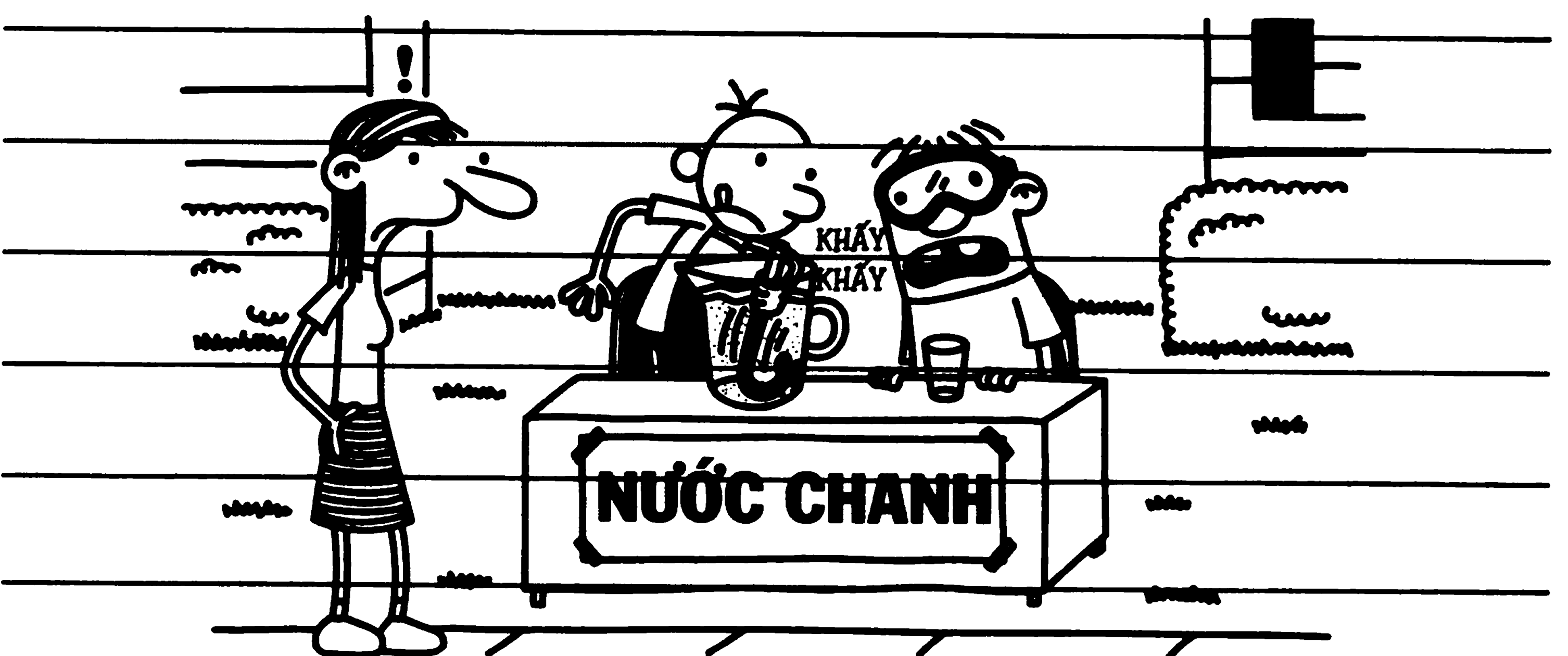

Nó đau nhói giống PHÁT ĐIỆN, và tôi không thể nhìn được. Rowley bỏ cái ống thông khí ra khỏi mồm rồi bắt đầu bài ca "tớ đã bảo cậu rồi mà", nhưng tôi không muốn nghe.

Sau khi tôi nhìn lại được, chúng tôi vắt hết chỗ chanh vào nước rồi bày biện bàn ghế ra ngoài vỉa hè.

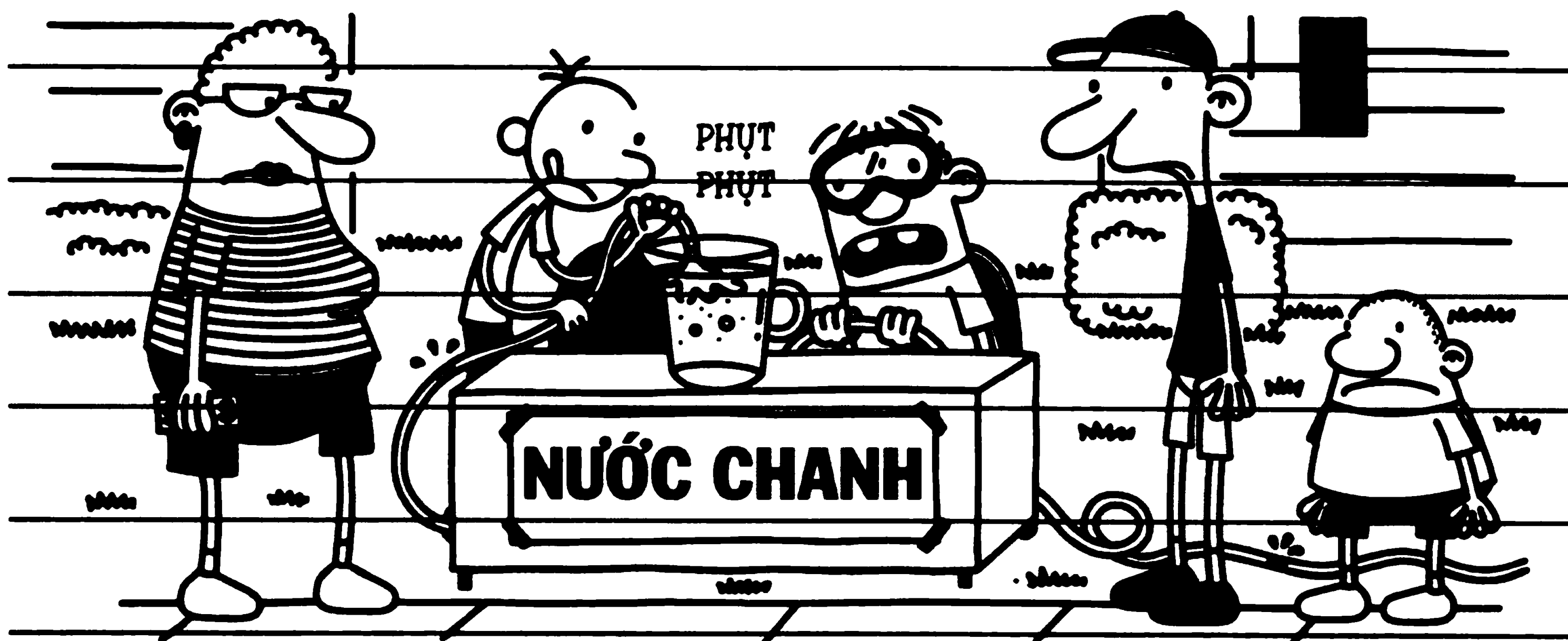

Vài người cũng dừng lại, nhưng chỉ để phê bình mọi thứ chúng tôi đang làm. Một bà bảo chúng tôi cần khuấy nước chanh lên cho đường hòa tan. Nhưng thậm chí sau khi hai đứa làm VIỆC ĐÓ, bà ta cũng chẳng thêm mua lấy một cốc.

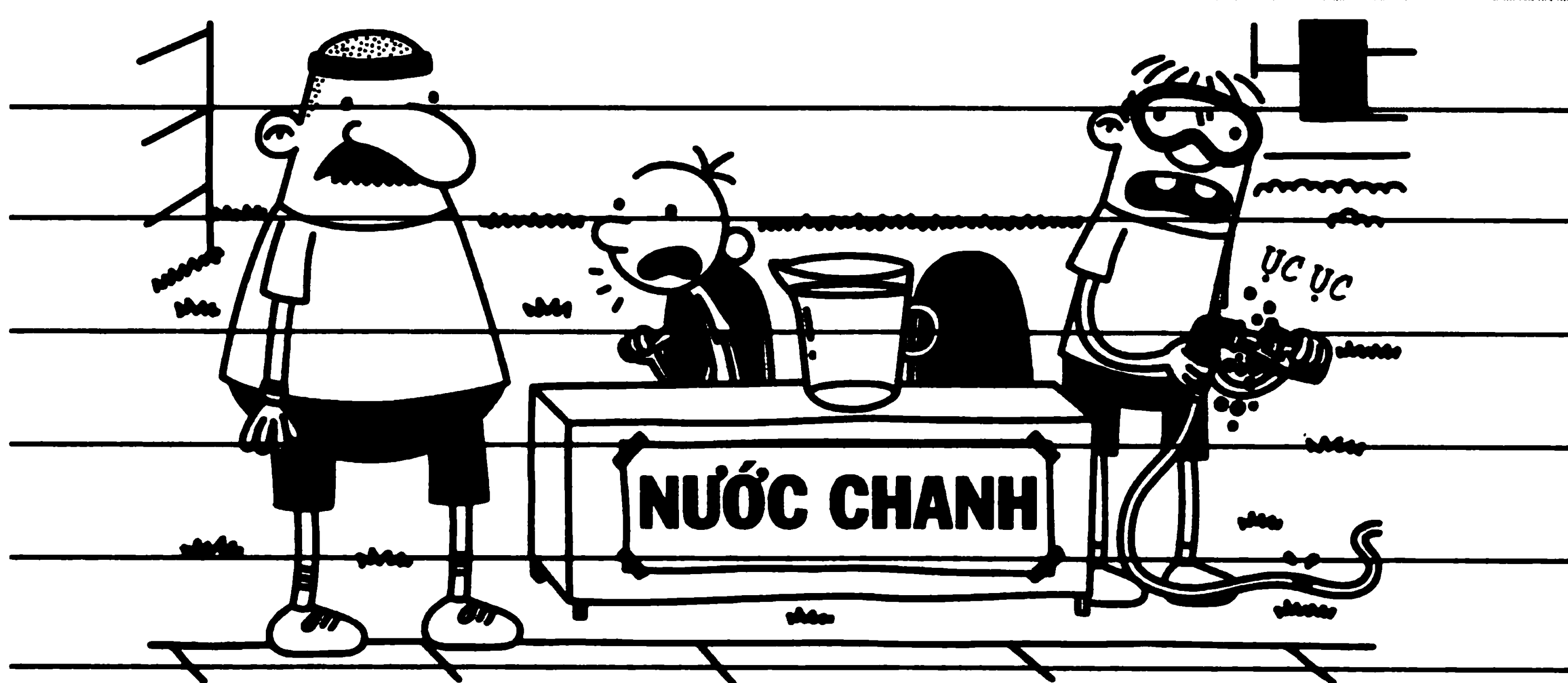

Một gã khác nếm thử nước chanh của chúng tôi và phàn nàn rằng nó quá NGỌT.

Vài người tiếp theo cũng nói tương tự. Thế là tôi đổ nửa bình ra và chế thêm nước vào. Nhưng người ta lại không thích việc tôi LẤY NƯỚC từ đâu.

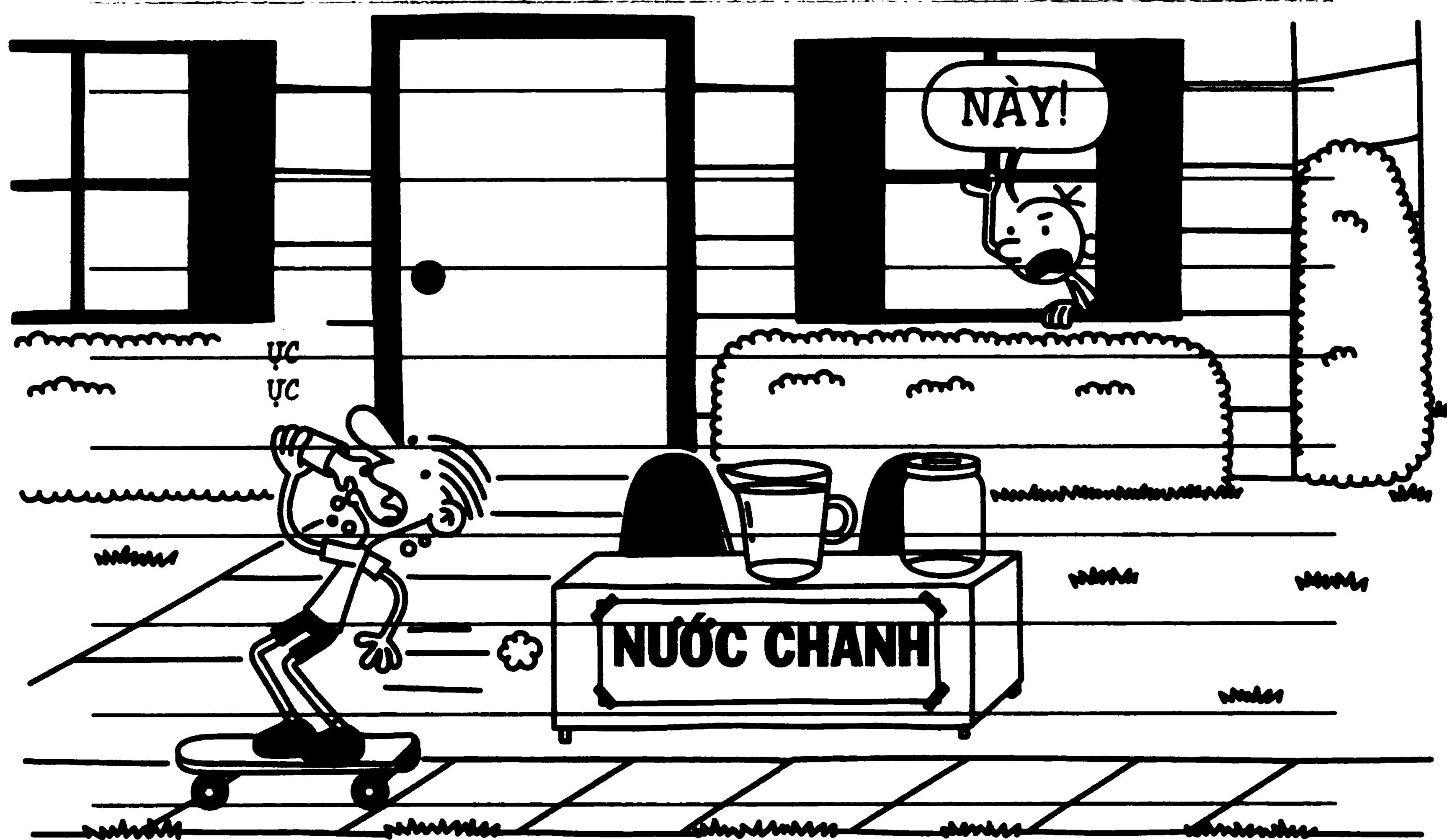

Một ông lại không hài lòng với việc chúng tôi dùng chung cốc cho mọi khách hàng, dù tôi giải thích rằng chúng tôi luôn rửa sạch cốc sau mỗi lần sử dụng.

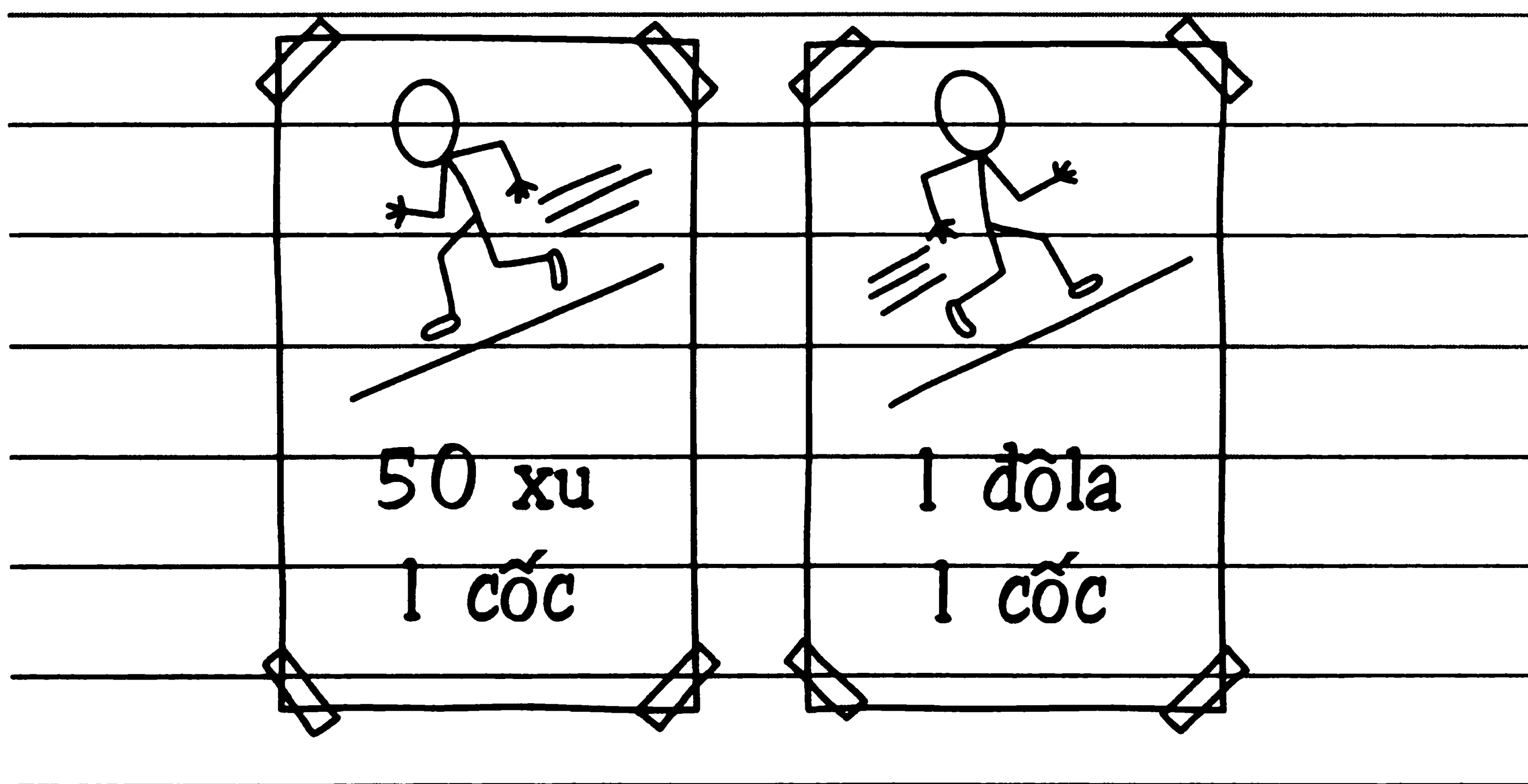
Mệt mỏi với việc phải ngồi dưới trời nắng và quyết định rằng quầy nước chanh có thể hoạt động dưới hình thức tự-phục-vụ, chúng tôi đặt một bình nước chanh ở đó và người ta sẽ trả tiền cho thứ mình uống.

Nhưng đúng giây phút bạn thiết lập một hệ thống về sự trung thực, rằng có mua có trả, thì kẻ nào đó sẽ tới và phá hoại TẤT CẢ.

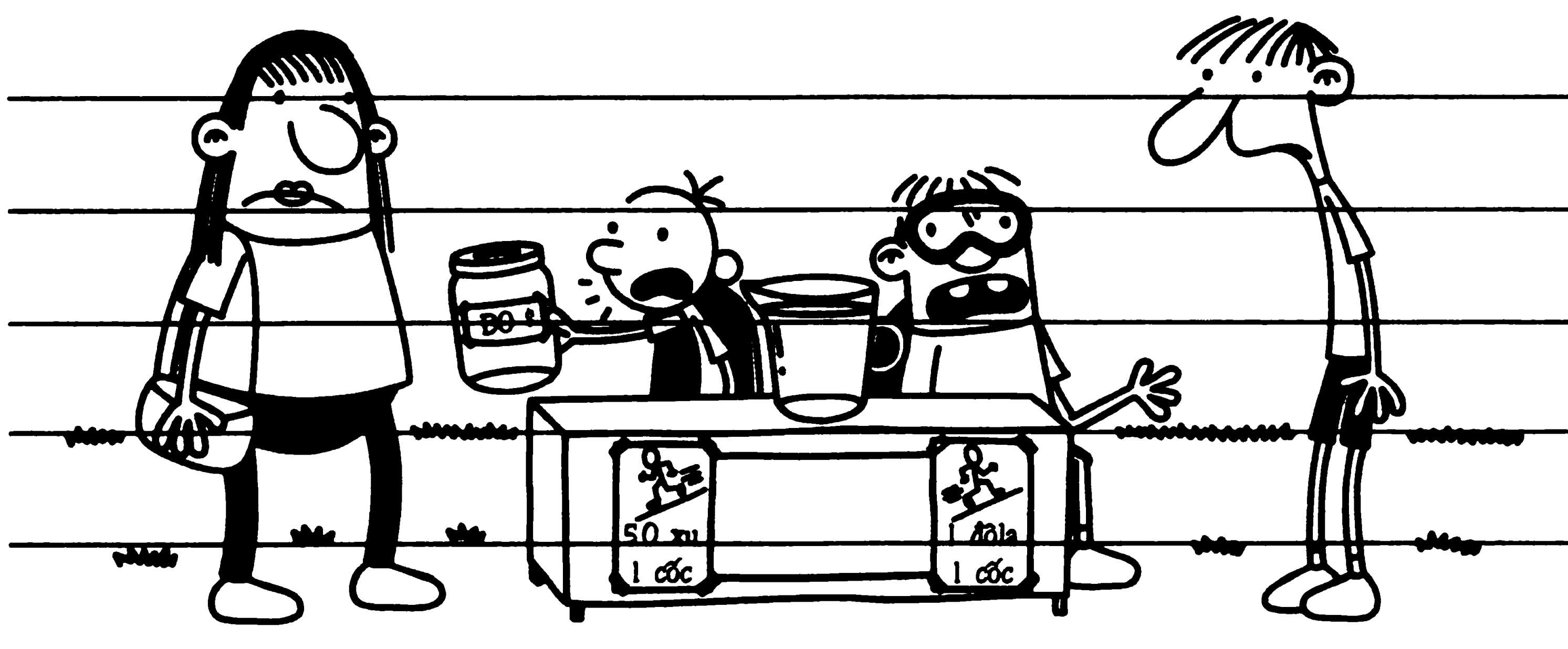

Chúng tôi nhận ra rằng chúng tôi phải chấp nhận hiện thực khó khăn và luôn phải túc trực bên quầy nước chanh. Thế là hai đứa lấy thêm ly từ tủ bếp và ra bên ngoài.

Tôi bắt đầu nhận thấy người đi LÊN dốc trông có vẻ khát hơn nhiều so với người đi XUỐNG. Vì thế chúng tôi trưng ra bảng giá mới để tận dụng cơ hội đó.

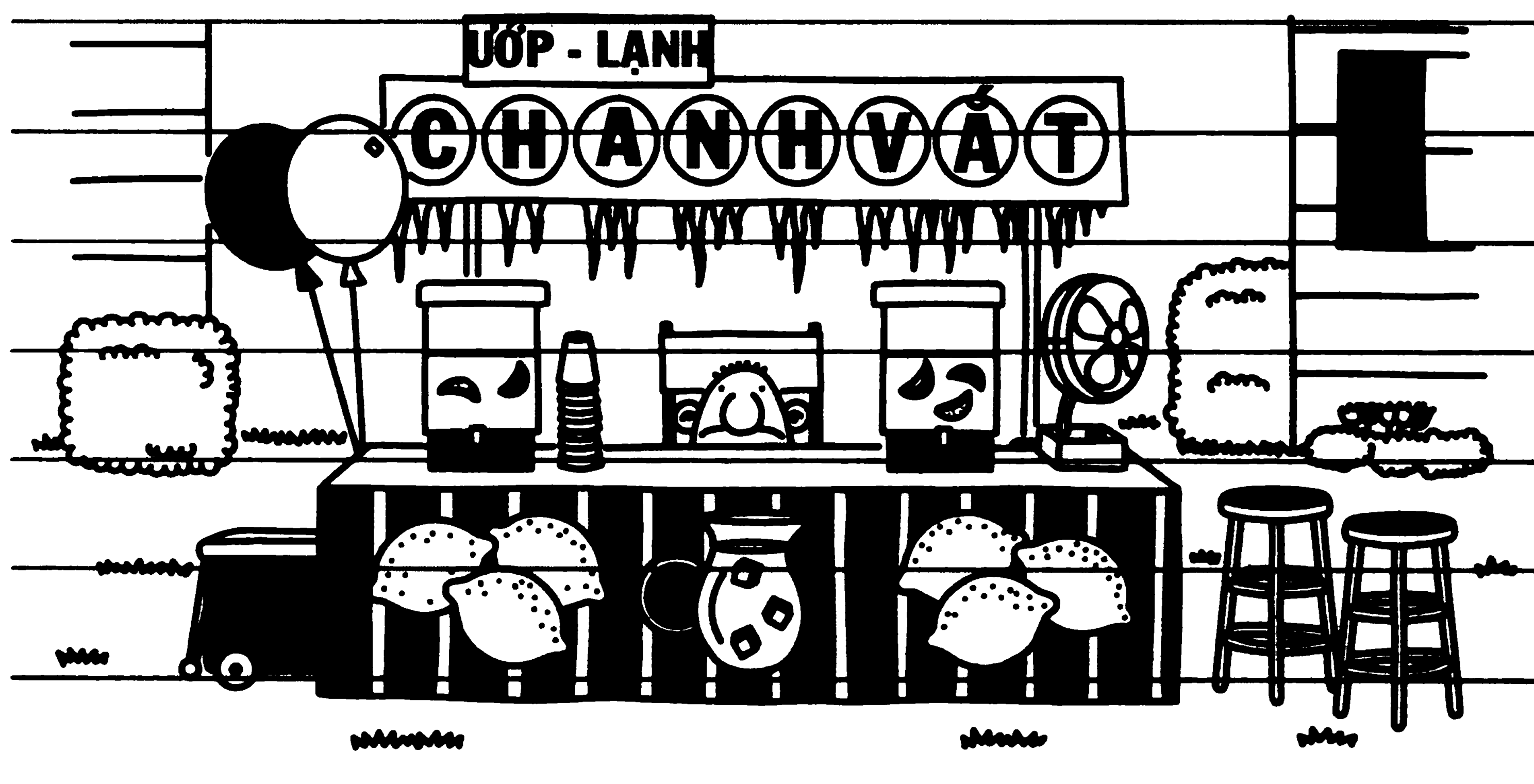

Một cặp đôi tưởng cái bình của chúng tôi là để đựng TIỀN TÍP, họ bèn bỏ vào đó ít tiền lẻ. Kể từ lúc ấy, chúng tôi đẩy mạnh việc xin tiền típ, vì bất cứ khoản tiền nào chúng tôi nhận được theo cách ấy đều 100% là tiền lãi.

Tôi bắt đầu cảm thấy sung sướng về chuyện này, cho đến khi một thằng tên Cedric Cunningham cũng dựng một quầy nước chanh CỬA NÓ cách đây mấy nhà.

Và rõ ràng là bố mẹ Cedric đã giúp đỡ nó rất nhiều, vì quầy CỬA NÓ khiến quầy của chúng tôi trông như một TRÒ HỀ.

Thấy chưa, đây là vấn đề khi bạn là người nẩy ra ý tưởng đầu tiên đấy. Năm giây sau đã có cả triệu kẻ bắt chước rồi.

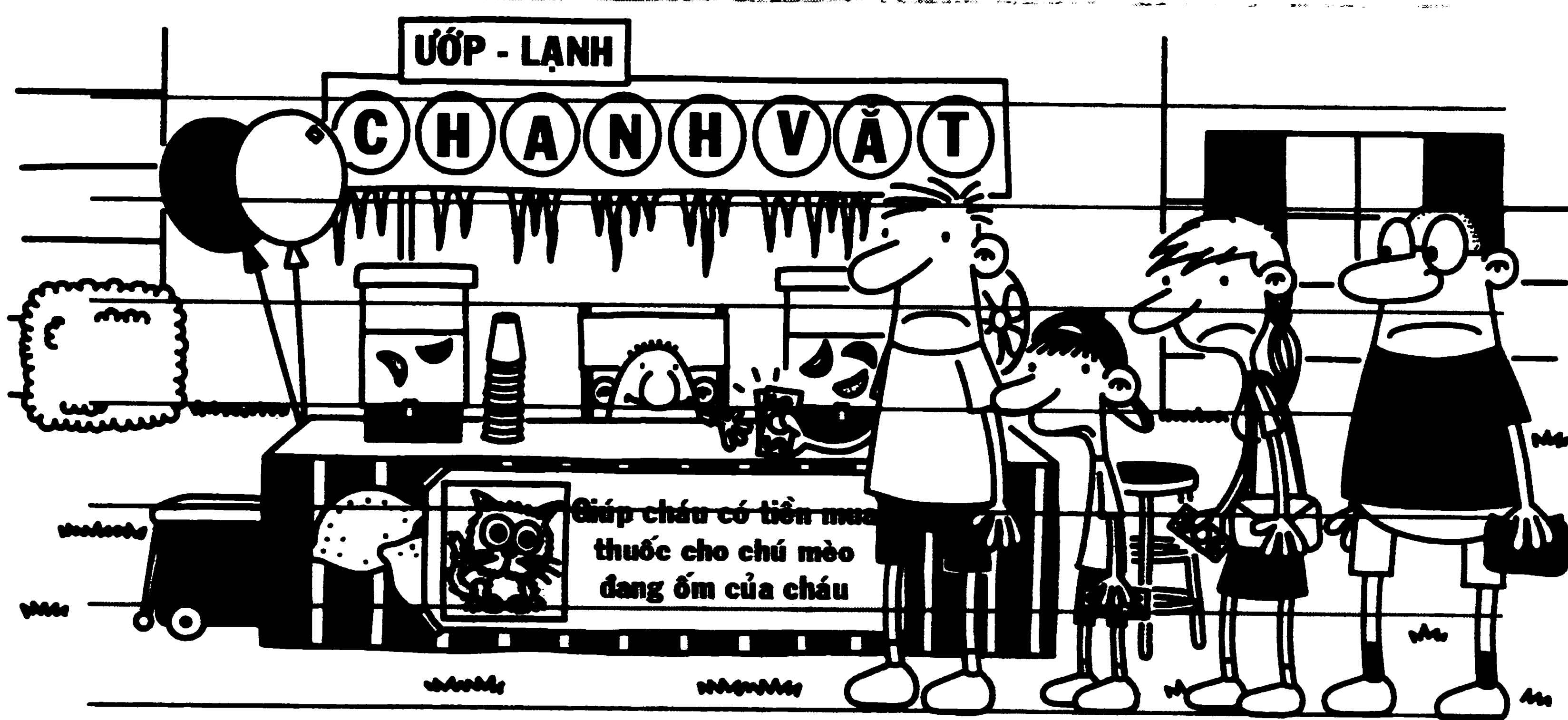
Dù vậy, tôi là người chuyên nghiệp, và cá nhân tôi chẳng muốn cạnh tranh nhỏ lẻ làm gì. Vì thế tôi đưa thằng Cedric hai đô-la và đề nghị nó hạ cái quầy nước chanh xuống. Nó đồng ý.

Nhưng một phút sau, nó lại dựng quầy lên, lần này ở ngay bên kia đường, đối diện thẳng với chúng tôi.

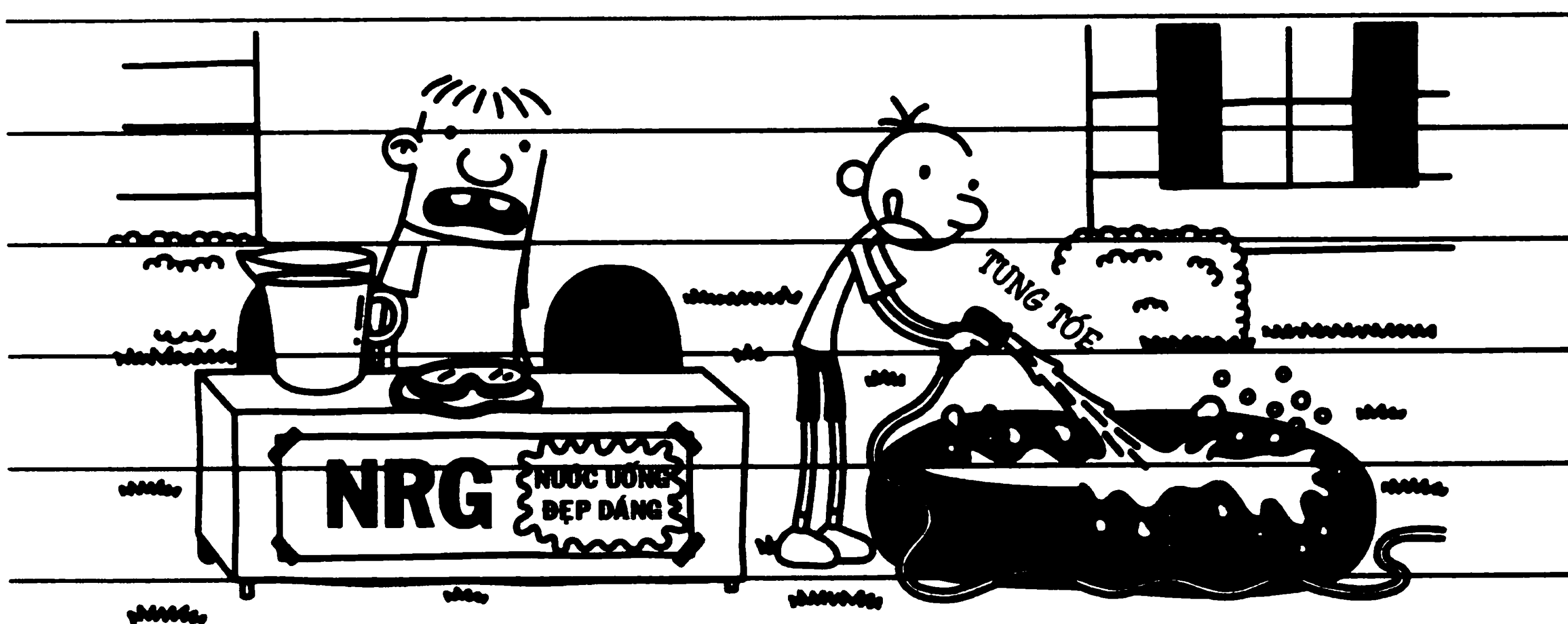
Tôi khá là khó chịu vì mình đã hết nước chanh và bố hẳn sẽ không cho chúng tôi thêm tiền để mua thêm nguyên liệu.

Đúng lúc ấy tôi nhận ra nếu hai đứa tôi bán NƯỚC thay cho nước chanh, chúng tôi sẽ tránh được rất nhiều rắc rối.

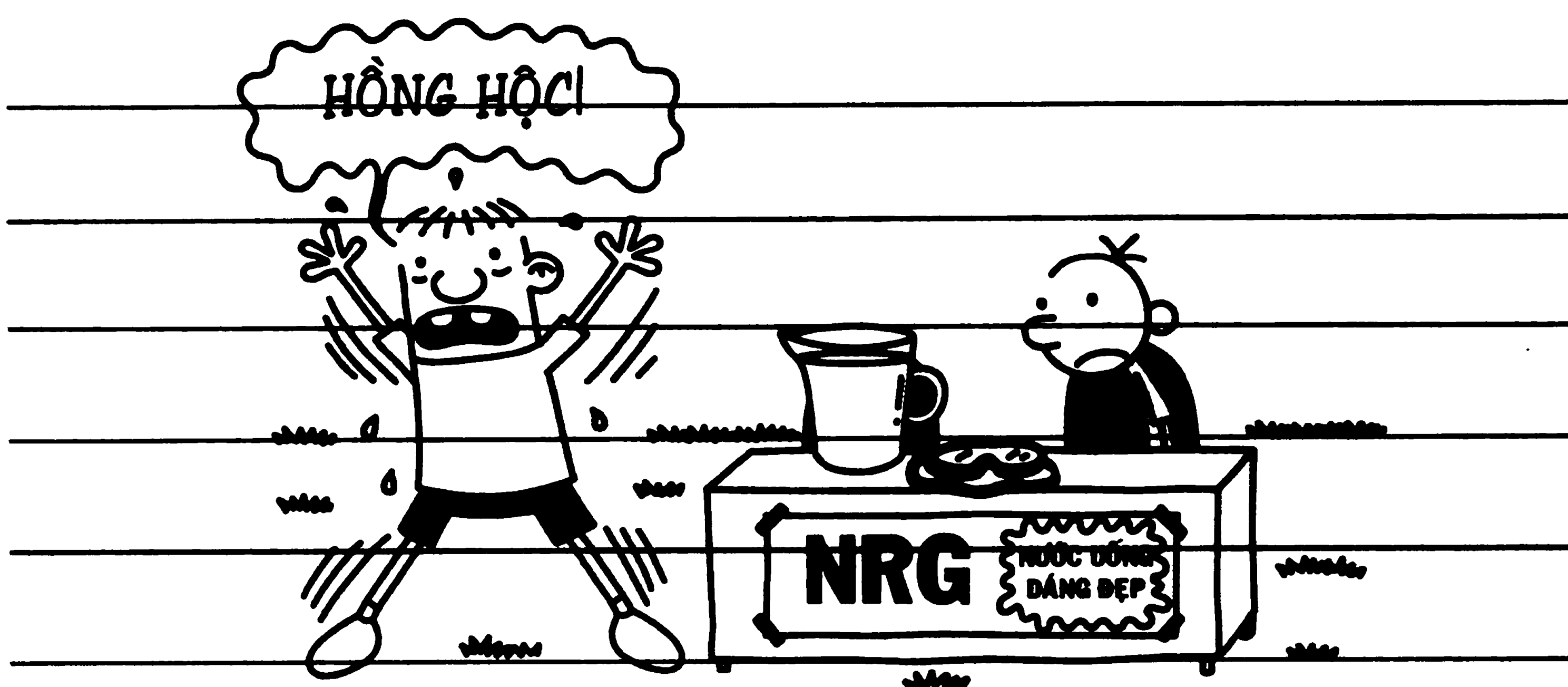
Hơn nữa, điều rõ ràng là Cedric đã lũng đoạn thị trường nước chanh, cạnh tranh không lành mạnh, NHẤT LÀ sau khi nó trưng cái biển mới.

Nhưng tôi biết nếu chúng tôi bán nước, dường như có phần khác thường khi bắt mọi người phải **TRẢ TIỀN** cho nó. Tôi bèn nghĩ ra một cái tên nghe thật sang chảnh, rồi đổ đầy nước vào cái bể bơi của thằng Manny để phòng khi hết nước.

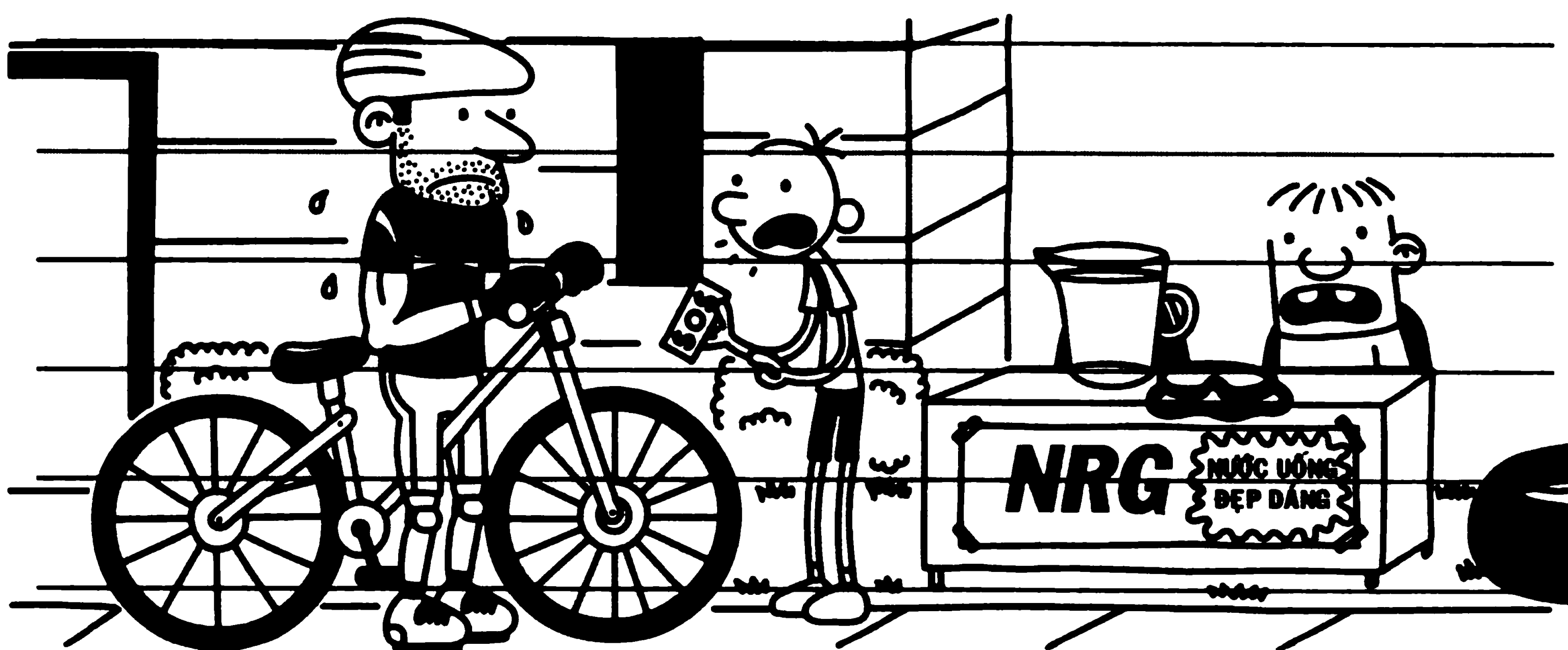
Nếu đã gọi thứ này là "nước uống đẹp dáng", chúng tôi phải cho người ta biết nó thực sự **HIỆU QUẢ**. Thế là tôi bảo Rowley làm vài động tác nhảy lên rồi chống đẩy trước quầy.

Vấn đề là, thân hình Rowley không được chuẩn cho lắm, và đó là một hình ảnh xấu cho nhân hàng của chúng tôi.

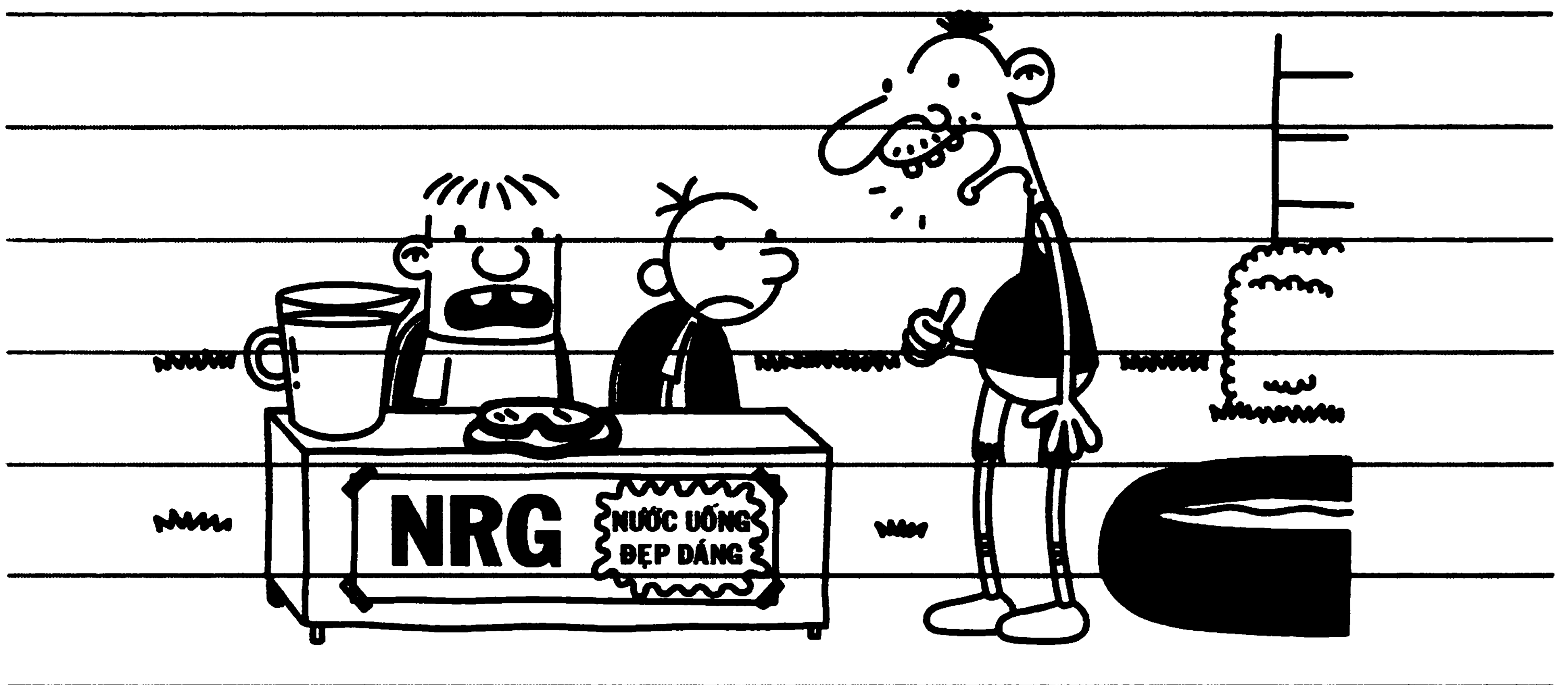

May sao, ngay sau đó một anh chàng người đẹp dáng chuẩn đi lên dốc, và tôi đề nghị tặng anh ta mấy đô la nếu anh ta nói với mọi người rằng mình có được thân hình này là nhờ uống Nước Đẹp dáng NRG của chúng tôi.

Nhưng tôi đoán anh ta có những việc hay hơn để làm, vì anh ta bảo chúng tôi rằng mình chả quan tâm.

Xui xẻo, một gã đang đi XUỐNG con dốc đã nghe lỏm được chuyện, và gã nói gã rất SẴN LÒNG kiểm chứng sản phẩm của chúng tôi.

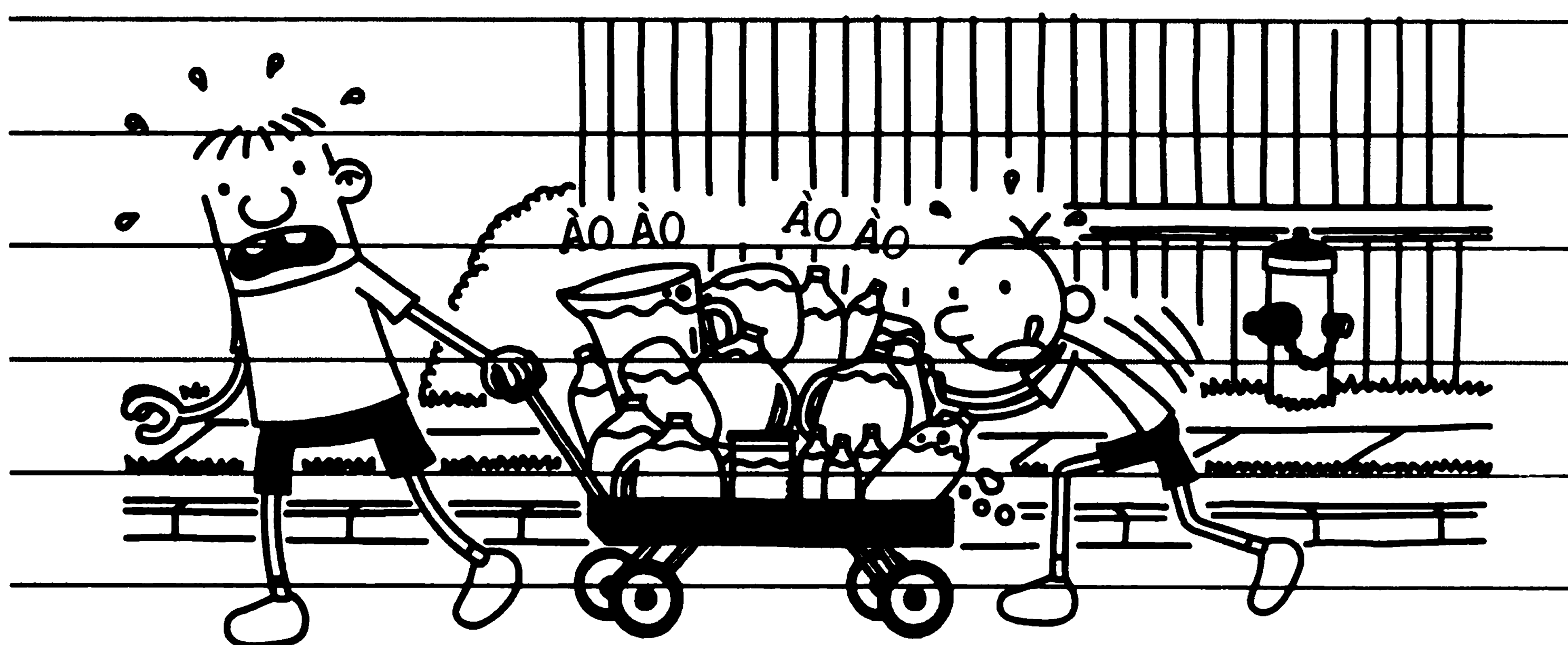
Không trông đợi hay bất cứ điều gì, nhưng gã này rõ ràng không có vẻ ngoài mà chúng tôi mong muốn.

Vì thế, để gã biến đi, tôi trả gã ba đô-la để nói với mọi người rằng gã KHÔNG dùng đồ uống của chúng tôi.

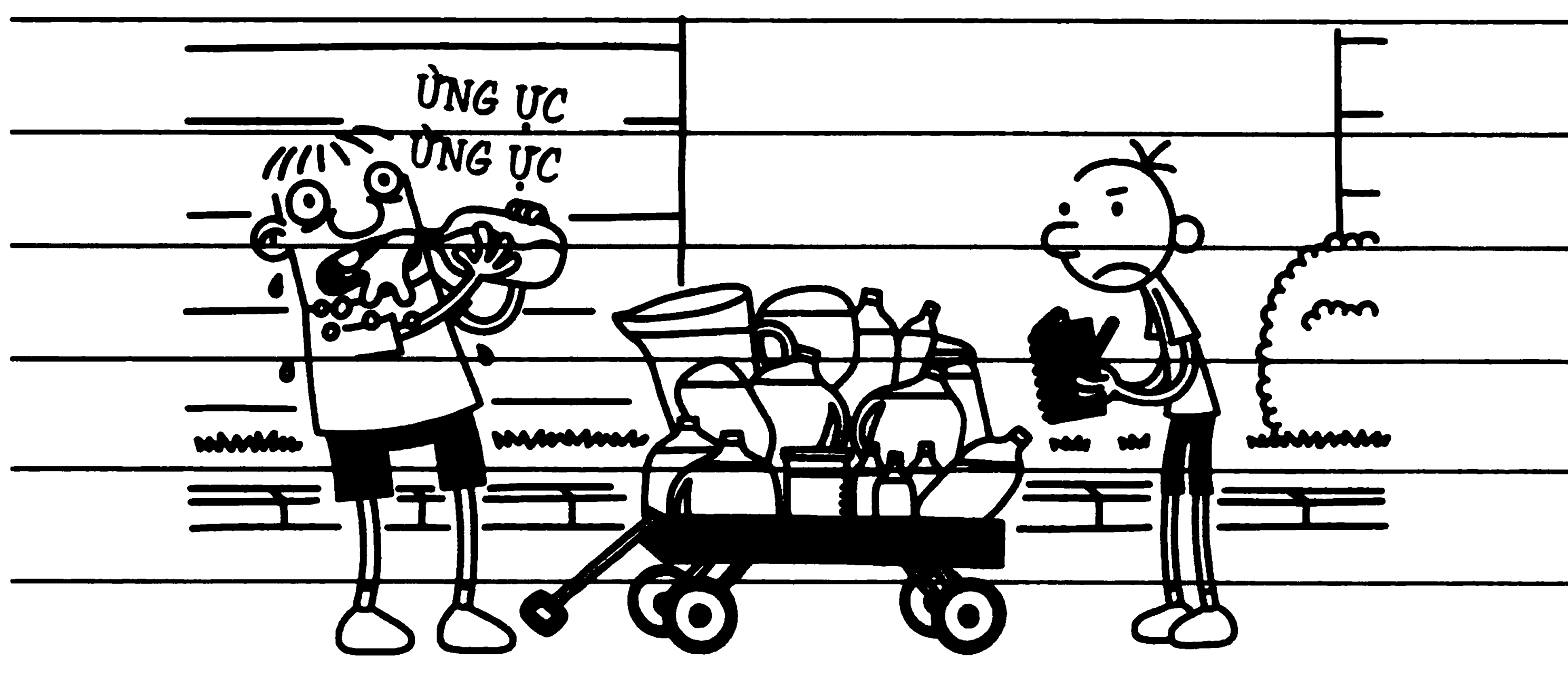
Tôi nhận thấy rằng mình vẫn đang cạnh tranh đồ uống với cái thằng bên kia đường, và nếu chúng tôi muốn kiếm tiền THẬT SỰ, chúng tôi cần di chuyển hoạt động tới một thị trường hoàn toàn mới.

Và tôi biết nơi ấy: công viên thị trấn.

Với công cuộc dọn dẹp hoành tráng đang diễn ra ở đó, tôi tính sẽ có VÔ SỐ tình nguyện viên khát nước. Thế là tôi và Rowley chất lên xe goòng nhiều nước nhất có thể rồi đi xuống con dốc.

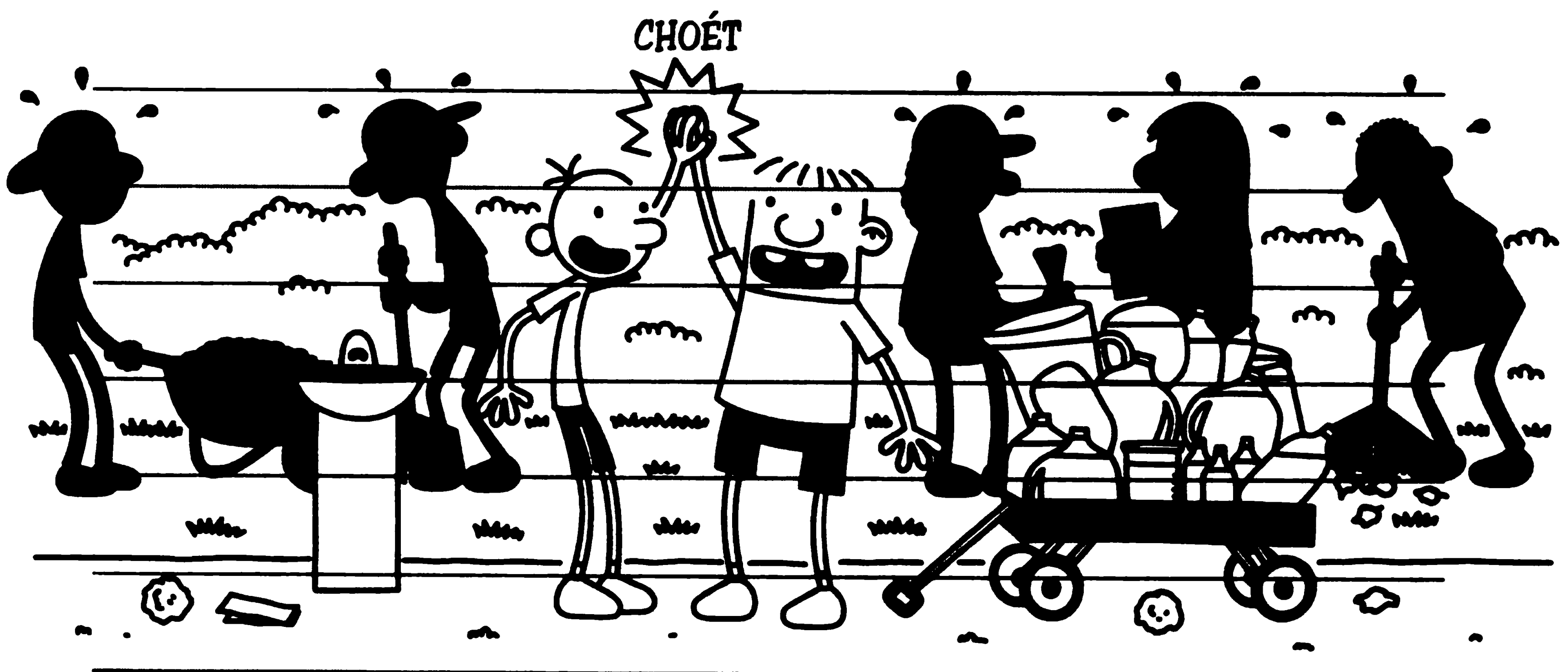

Mới đi được nửa đường đến công viên, Rowley nói nó đang chết khát và cần uống nước. Tôi không muốn dừng lại, nhưng nó trông như sắp ngất đến nơi, thế nên tôi cho nó lấy một chai và ghi lại để sau này còn trừ lương của nó.

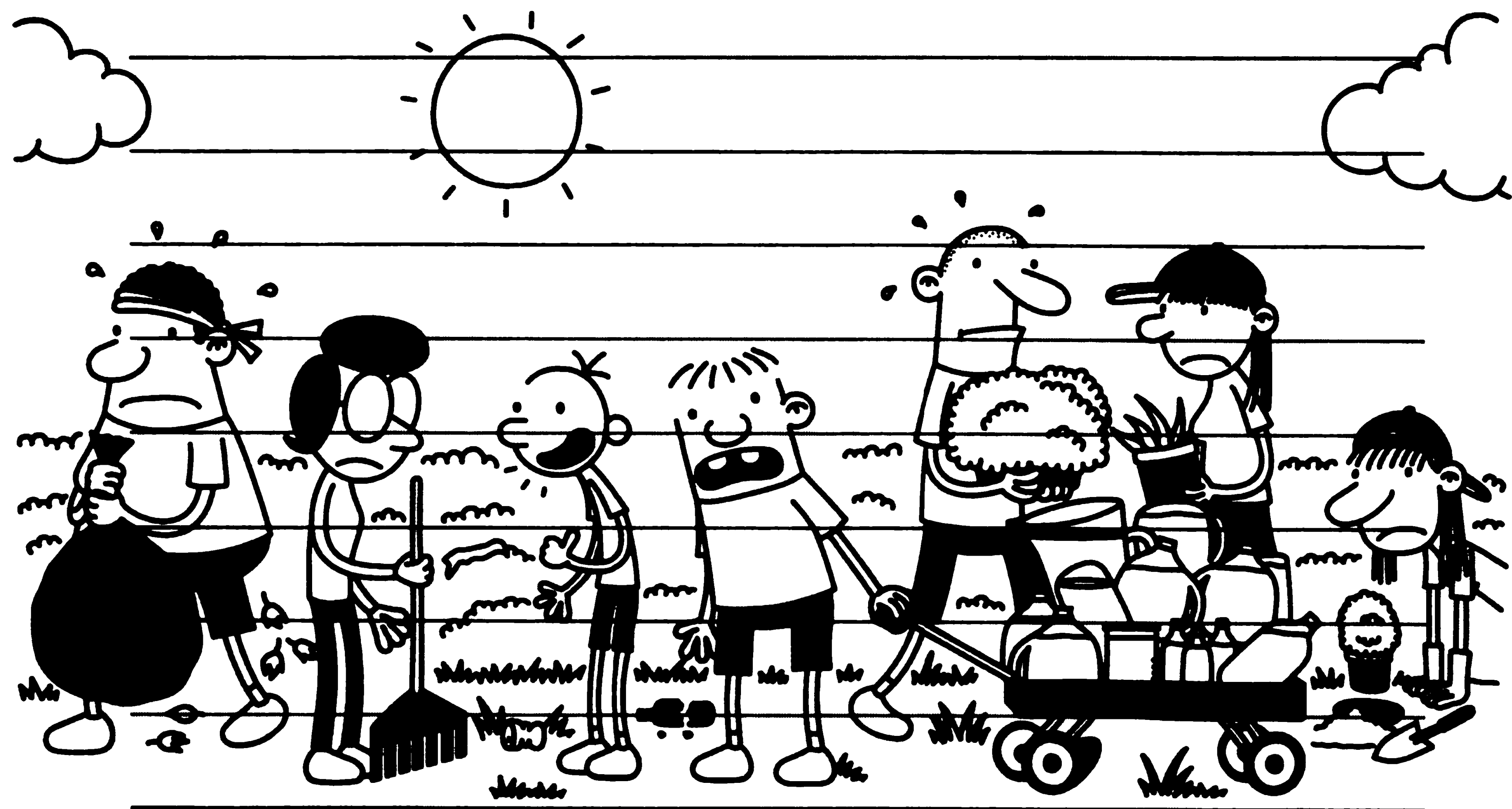
Khi chúng tôi xuống đến công viên, dường như cả THỊ TRẤN đang ở đó. Mọi người đang làm việc chăm chỉ, và trời thì khá là nóng bức.

Như một PHẦN THƯỜNG, vòi nước đang bị hỏng, có nghĩa người ta không còn lựa chọn thực sự nào để làm dịu đi cơn khát cả. Thế là chúng tôi biết hàng của hai đứa sẽ bán ĐẤT NHƯ TÔM TƯƠI.

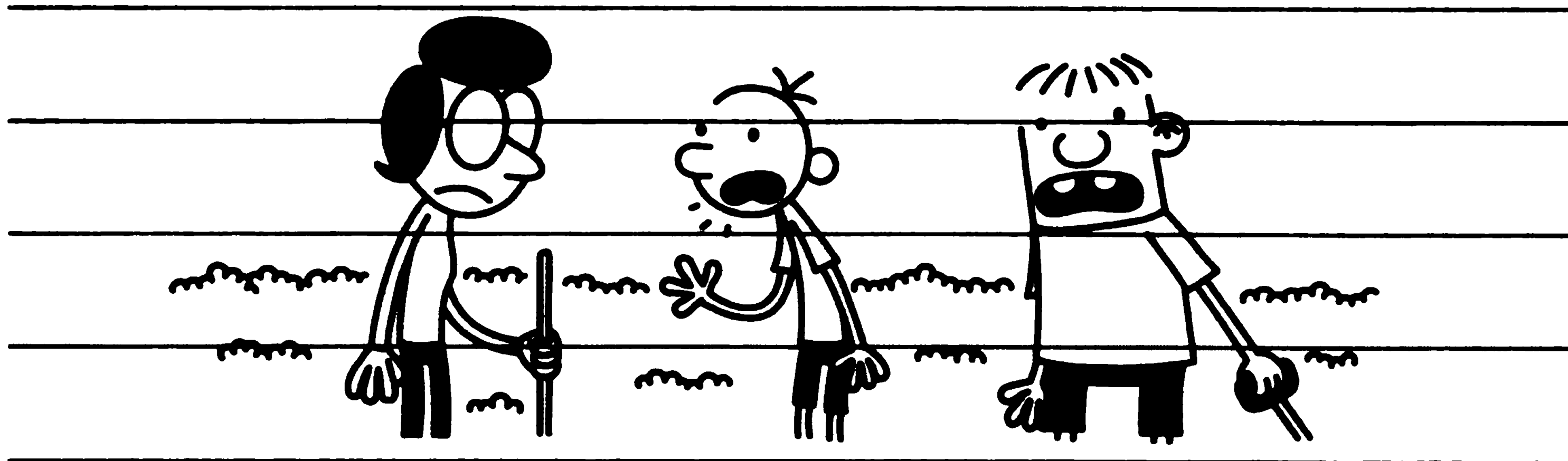

Nhung xui xẻo, mẹ nhận ra chúng tôi ngay lập tức và hỏi chúng tôi đến đây làm gì.

Tôi trình bày là chúng tôi định bán nước đẹp dáng cho bất cứ ai sẵn lòng chi ra vài đô.

Nhưng mẹ nói thật "tồi" khi thu lợi từ một nhóm người tình nguyện đã cống hiến cả ngày thứ Bảy để dọn dẹp công viên. Tôi nói với mẹ rằng ai uống nước của chúng tôi cũng có thể hăng say cống hiến GẤP ĐÔI, và công cuộc dọn dẹp sẽ nhanh chóng hơn rất nhiều.

Trong lúc hai mẹ con tôi còn đang tranh cãi, thì mấy quý bà dọn chỗ luống hoa đã đột kích hết hàng hóa của chúng tôi.

Và trước khi chúng tôi kịp làm bất cứ điều gì, họ đã đổ hết toàn bộ kho nước đẹp dáng của chúng tôi xuống đất như thể đó là một thứ nước bỏ đi rẻ tiền.

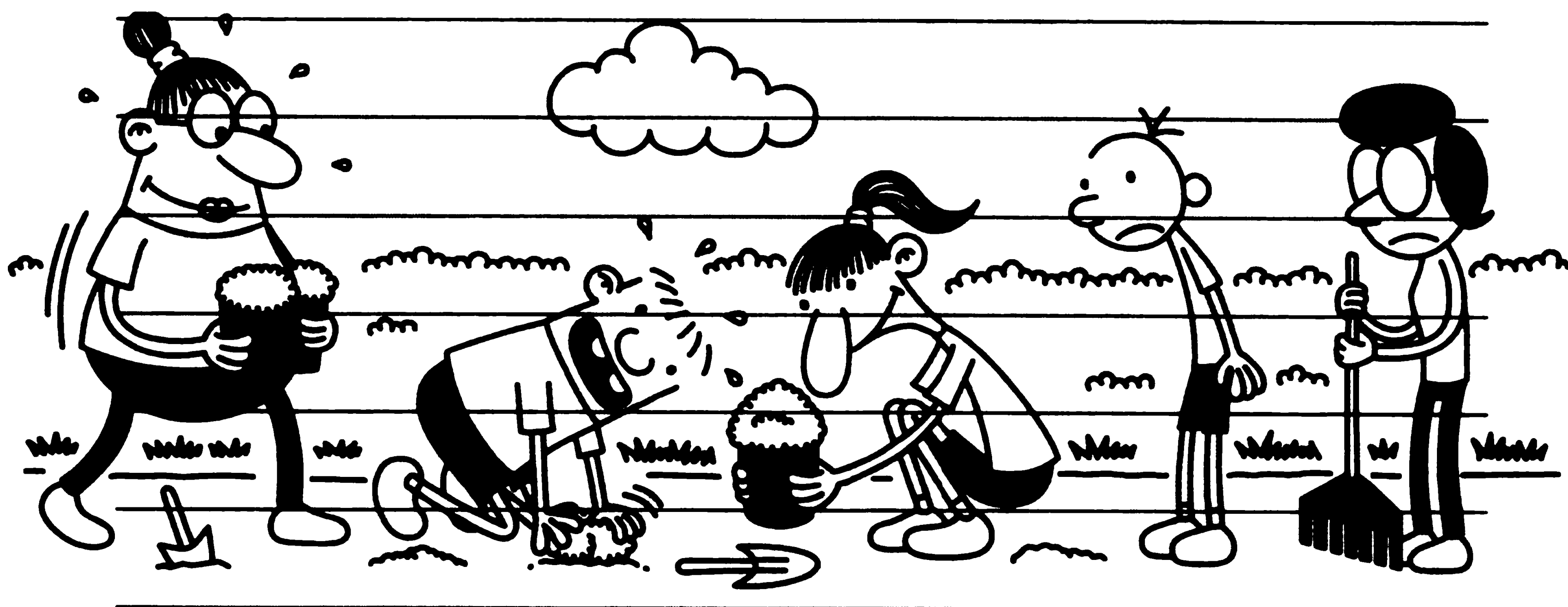

Tôi đã nhầm tính nhanh và nhận ra rằng là ít nhất hai trăm đô-la tiền lãi đã trôi tuột vào lòng đất. Nhưng những quý bà vừa ném tiền của tôi qua cửa sổ đã trở lại ngay với việc trông trọt như thể chẳng có chuyện gì to tát vừa xảy ra.

Tuy nhiên, vẫn chưa quá muộn để tôi và Rowley xoay chuyển tình thế. Chúng tôi lập tức thu thập đồng vỏ chai bị vứt lăn lóc dưới đất và đi xuống chỗ con rạch để lấy đầy nước.

Mẹ lập tức ngăn chúng tôi lại. Mẹ bảo rằng muốn hai đứa giúp những người tình nguyện dọn dẹp công viên, rồi đưa chúng tôi mấy dụng cụ làm cỏ để bắt đầu công việc.

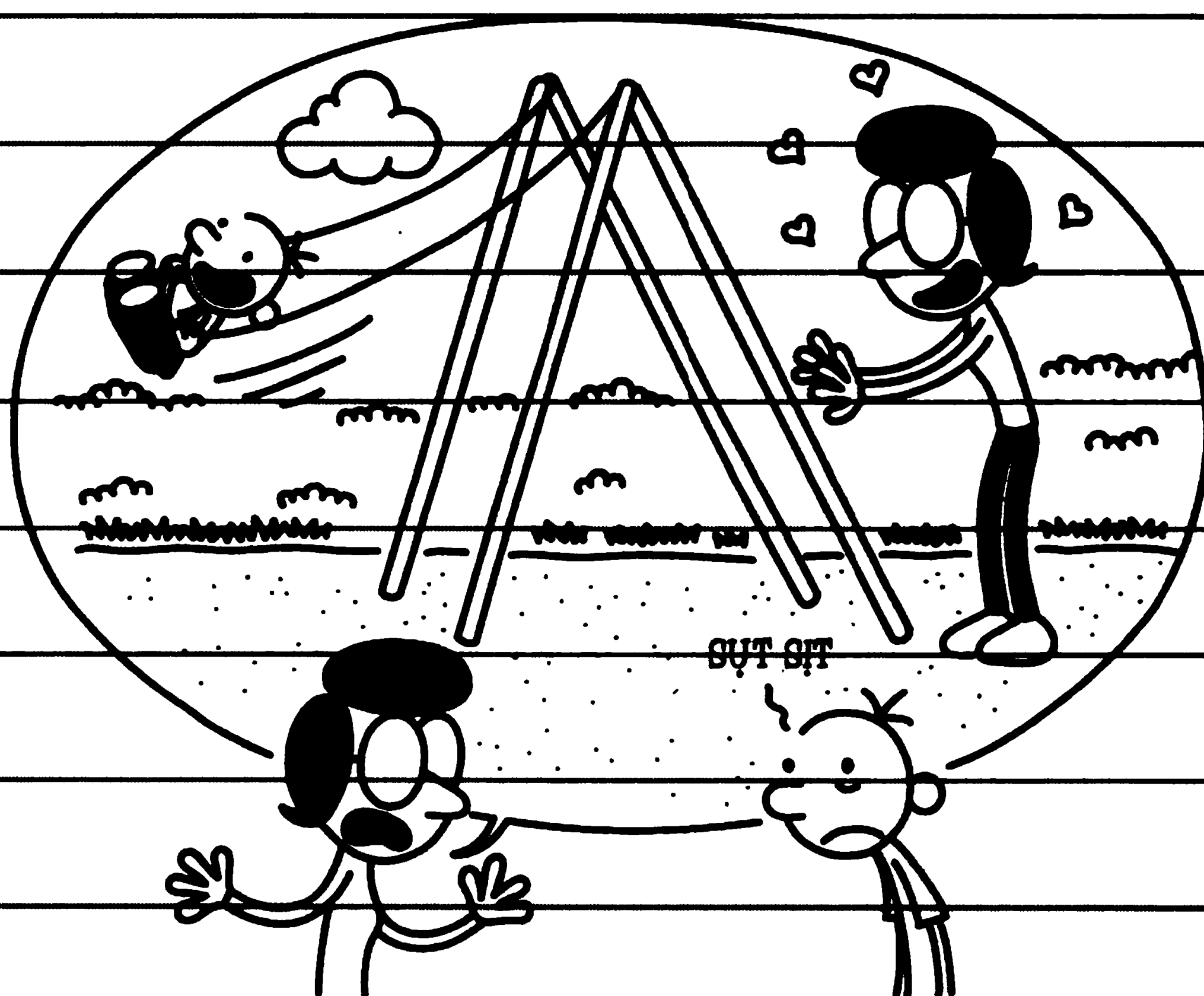
Tôi giải thích rằng chúng tôi là những DOANH NHÂN, và doanh nhân THỰC THỤ không làm gì miễn phí cả. Nhưng trước khi tôi kịp nói xong, thằng Rowley đã bỏ nhoài xuống để trồng mấy cái cây cỏ thụ.

Tôi biết mình phải chuồn khỏi đây thật nhanh, nếu không cũng sẽ bị lôi cổ vào ngay. Nhưng mẹ đã đi trước tôi một bước.

Mẹ nói hồi tôi còn bé, mẹ thường đưa tôi đến công viên mỗi ngày, và đó là những kỷ niệm đặc biệt nhất trong lòng mẹ về hai chúng tôi.

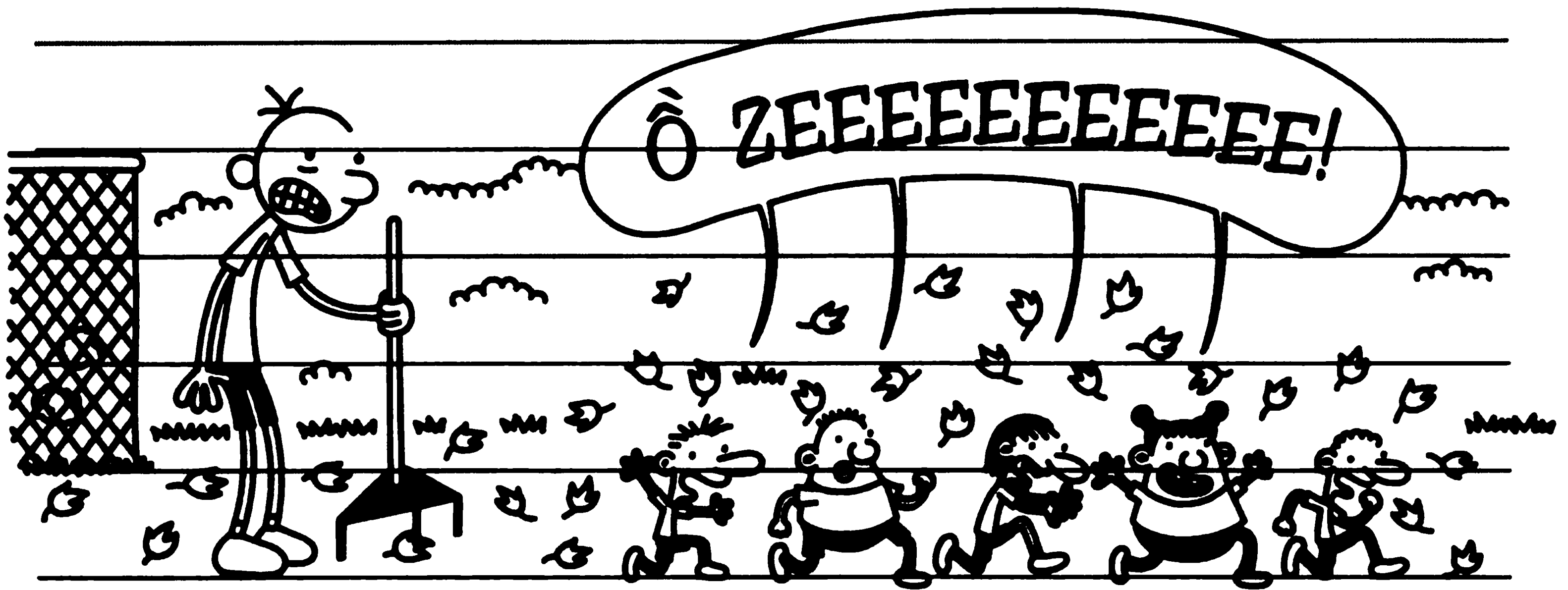
Mẹ nói nếu chúng tôi KHÔNG dọn dẹp công viên, những người mẹ KHÁC sẽ không thể có những khoảnh khắc quý giá tương tự với con CỦA HỌ.

Thấy chưa, mẹ biết CHÍNH XÁC cách tác động đến tôi. Và đó là lý do tôi thấy mình đang cào lá KHÔNG CÔNG thay cho việc kiếm được bộn tiền.

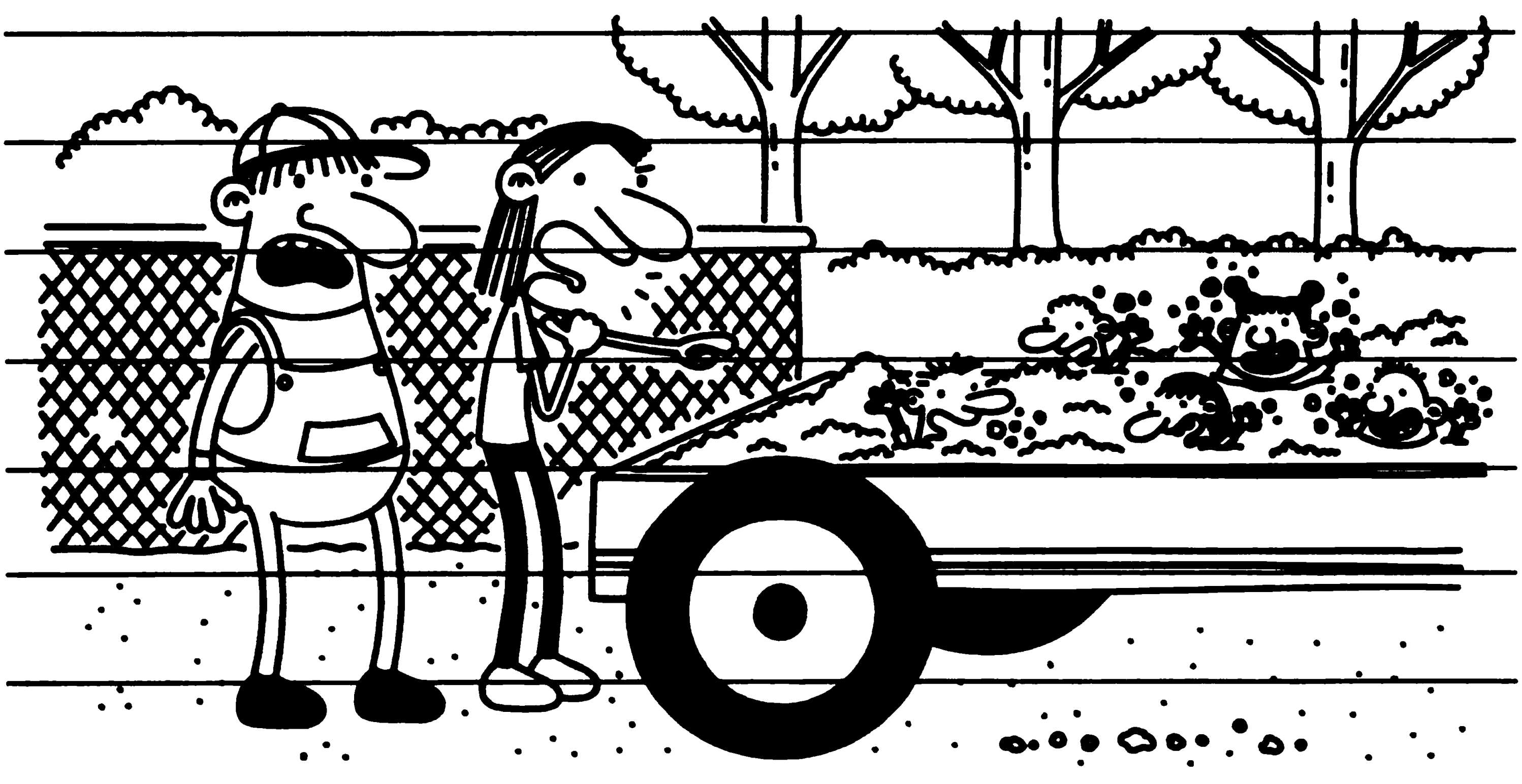
Cái cào mẹ đưa cho tôi chẳng khác gì đồ đồng nát, nhưng khi tôi hỏi mẹ một cái mới hơn, mẹ nói mọi người đều đang làm hết sức với thứ họ có trong tay.

Mất đến nửa giờ tôi mới vun xong một đồng lá vô tích sự, thế mà một đám oắt con chạy vèo qua và hủy hoại tất cả công sức của tôi.

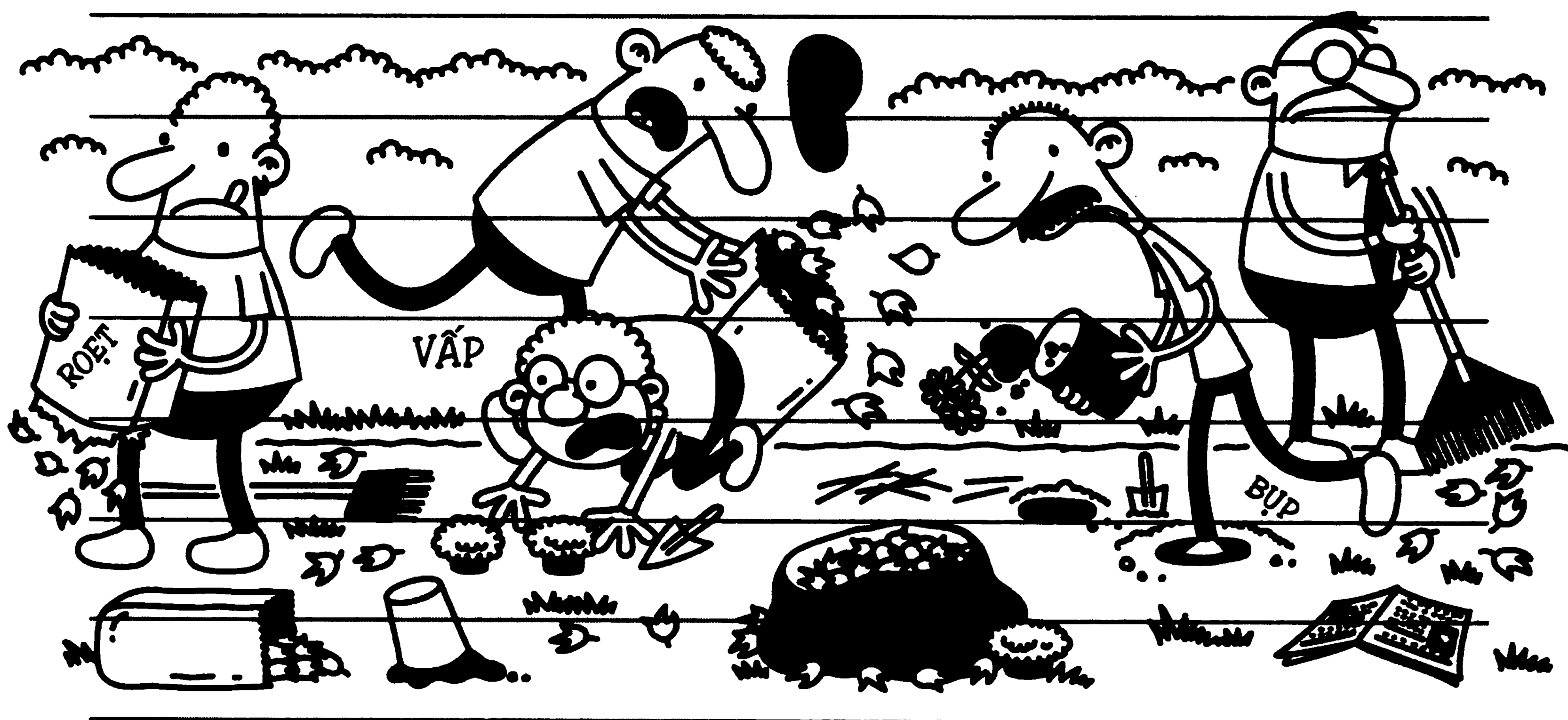

Đừng hỏi tôi sao người ta lại mang bọn trẻ con đến công viên dọn dẹp, trong khi chúng chẳng được TÍCH SỰ gì cả. Thực tế, chúng LUÔN LUÔN mang theo rắc rối.

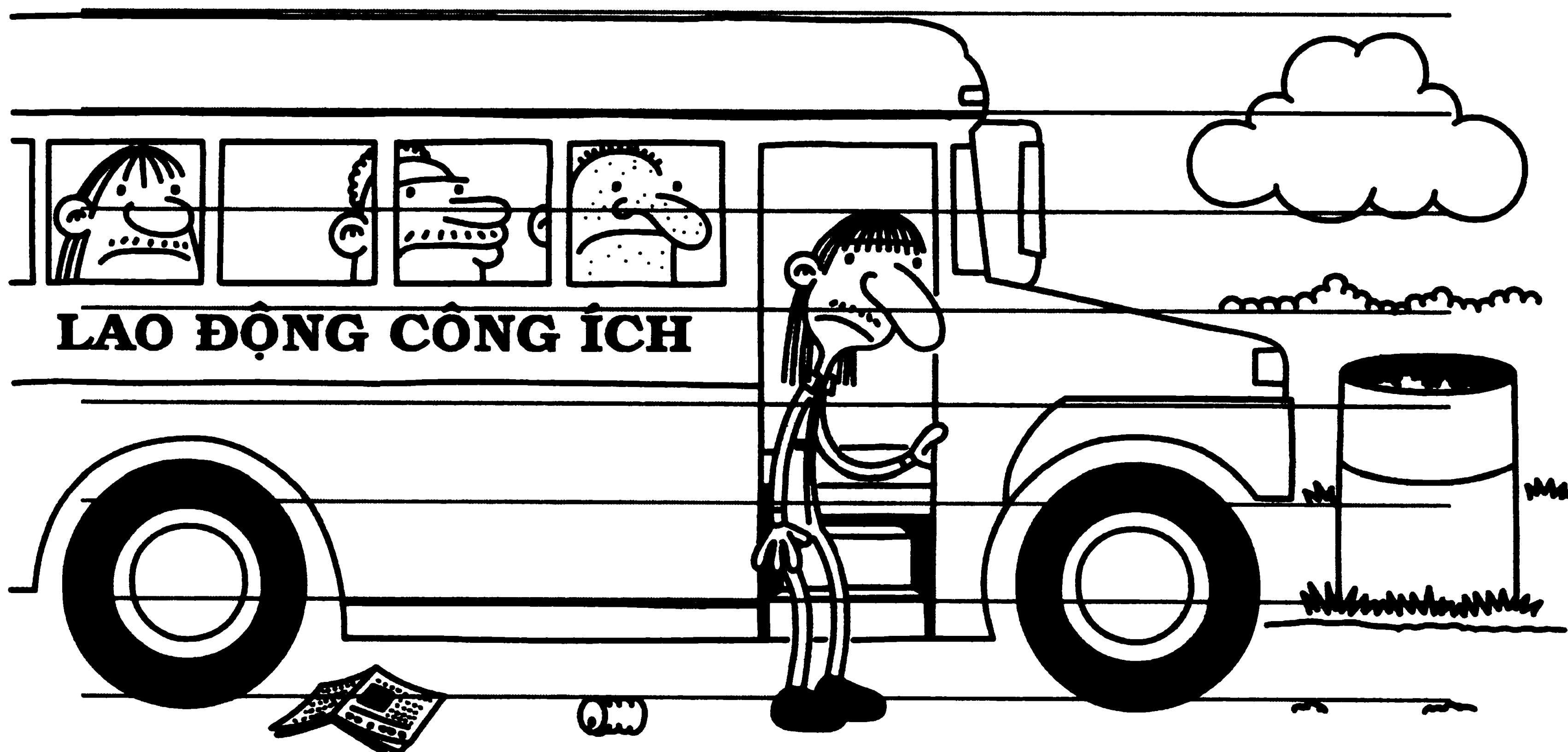
Ví dụ như có một lũ nhóc con đùa nghịch trong một đồng phân bón, và có vài người phải đuổi chúng ra khỏi đó.

Toàn bộ nỗ lực dọn dẹp công viên đã HOÀN TOÀN trở nên rối tung. Không ai đứng ra phụ trách, vì thế nó biến thành một mớ HỖN LOẠN toàn tập.

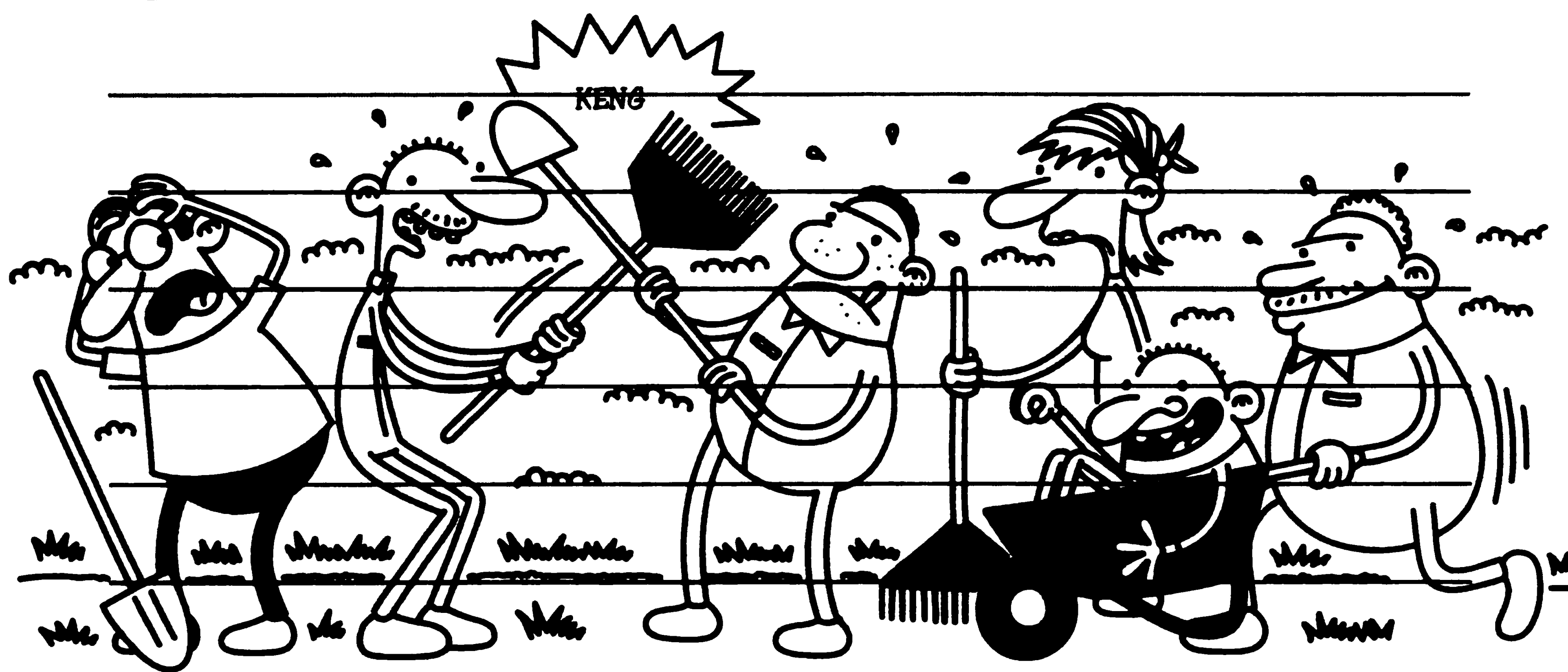

Mọi sự thậm chí còn ĐIÊN LOẠN hơn khi một chiếc xe bus tiến vào bãi đỗ xe và một đám thanh niên trong bộ áo liền quần màu cam kéo nhau đi ra.

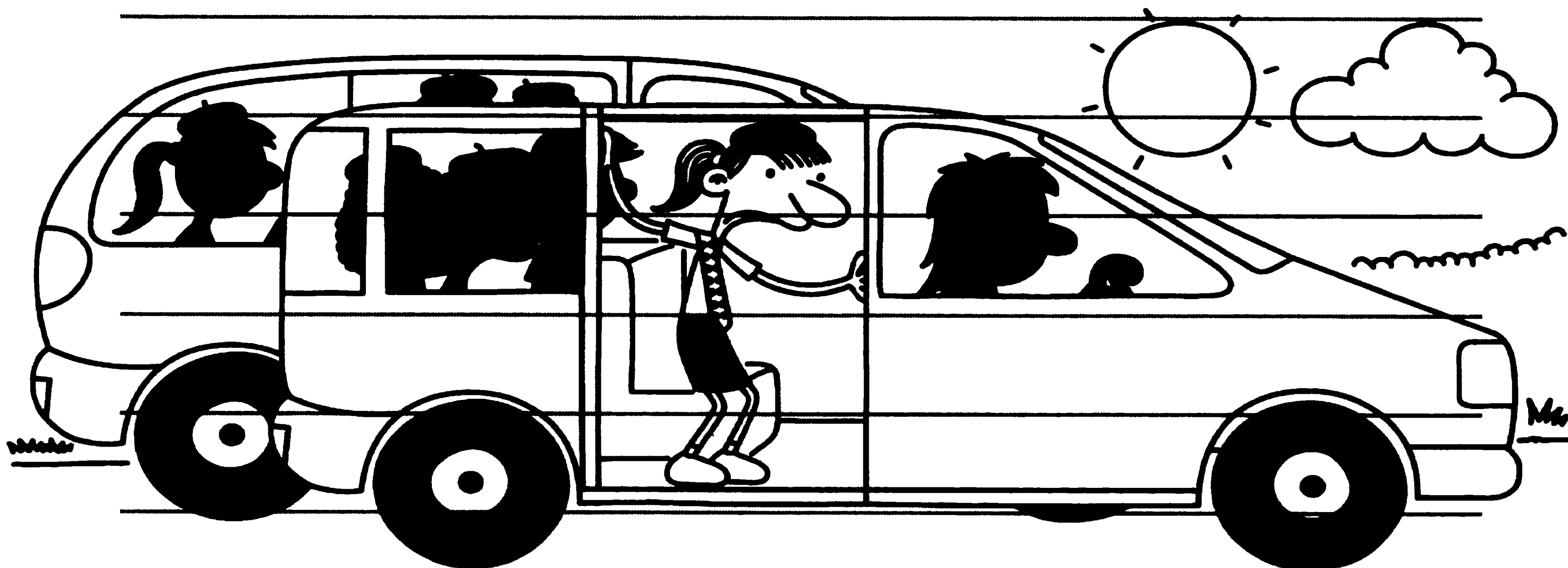
Có vẻ như những gã này được đưa đến đây để thực thi án phạt vì đã phạm những tội như ăn cắp hay hủy hoại tài sản. Và nếu tôi phải đoán, tôi cho rằng vài kẻ trong số đó liên quan trực tiếp tới mấy hình vẽ graffiti trên những thiết bị ở sân chơi.

Nhóm người tham gia lao động công ích này quan tâm đến mấy trò ngu ngốc hơn là hăng hái bắt tay vào làm việc. Và một vài trò bọn họ làm rành rành là NGUY HIỂM.

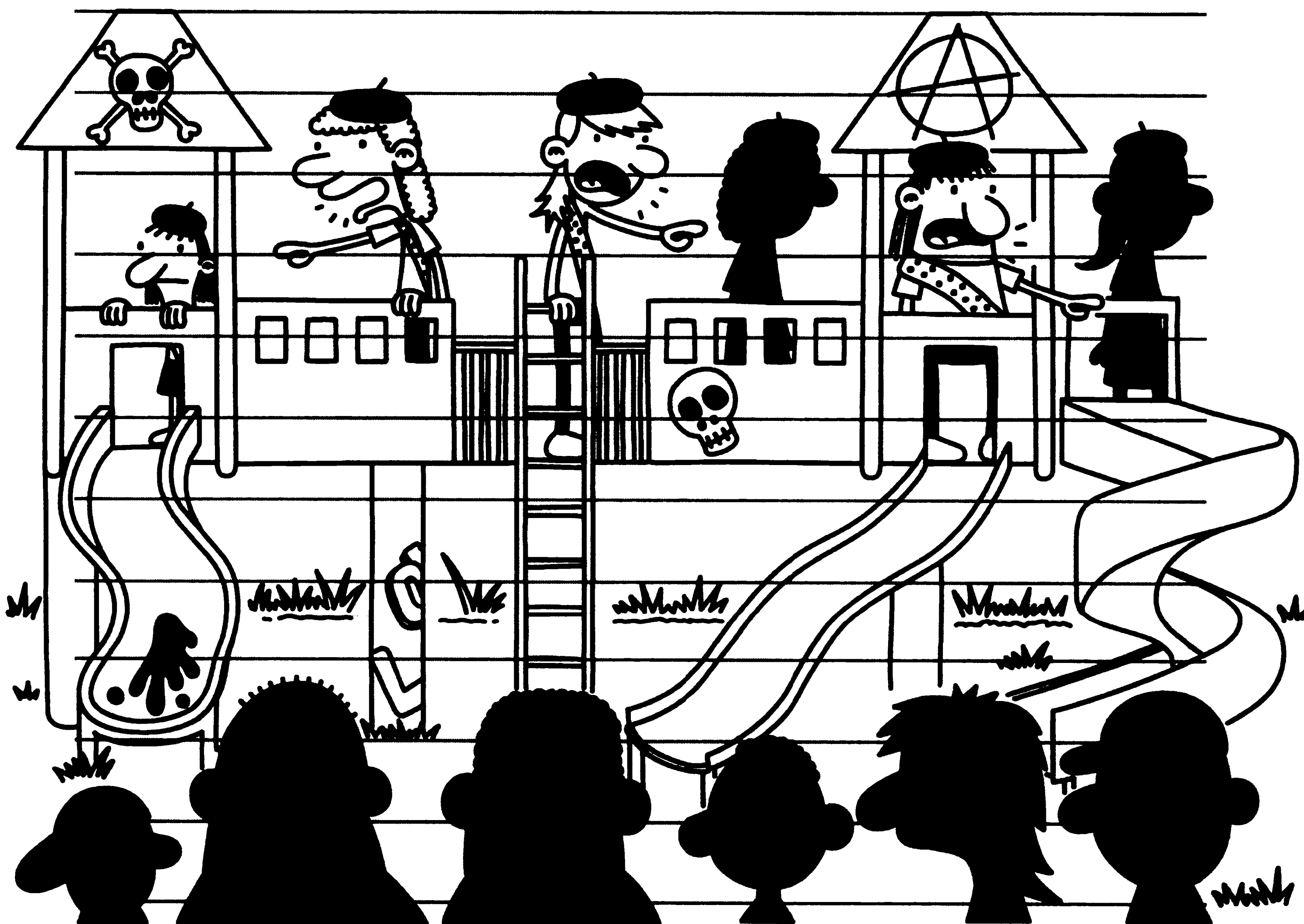

Nhưng ngay khi mọi chuyện có vẻ như không thể tệ hơn được nữa thì có một đoàn xe tải đang tiến vào bãi đỗ xe và một nhóm toàn Nữ Hướng đạo sinh bước xuống từ đó.

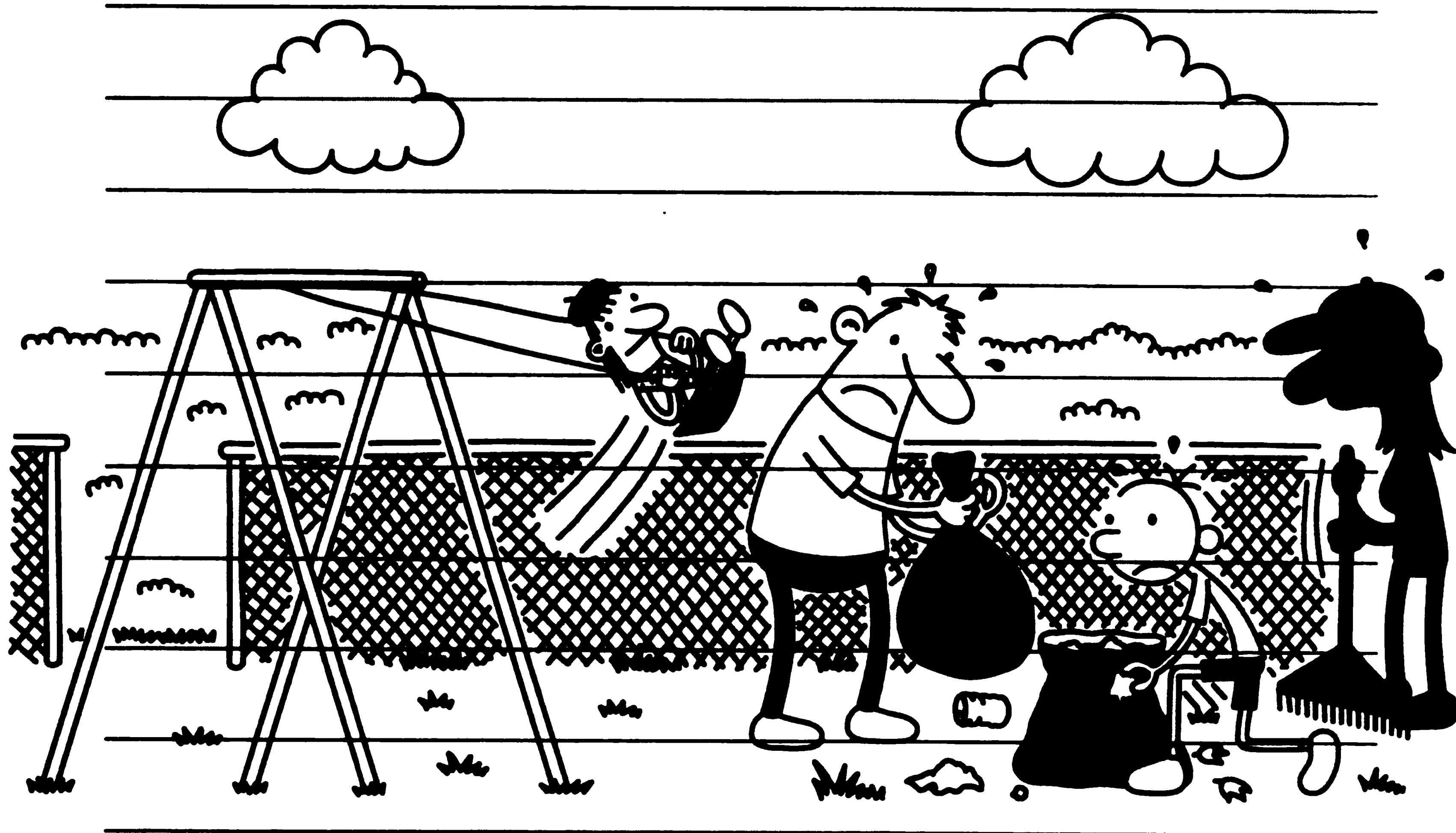
Và có vẻ họ sẽ làm việc một cách THỰC THỤ.

Trong vòng mười phút, họ đã tổ chức những người dọn dẹp công viên thành những đội riêng, mỗi đội có một Nữ Hưởng đạo phụ trách.

Đội tôi chịu trách nhiệm cào lá ở khu vực sân chơi, và cô gái phụ trách là một nữ hướng đạo sinh Chim non.

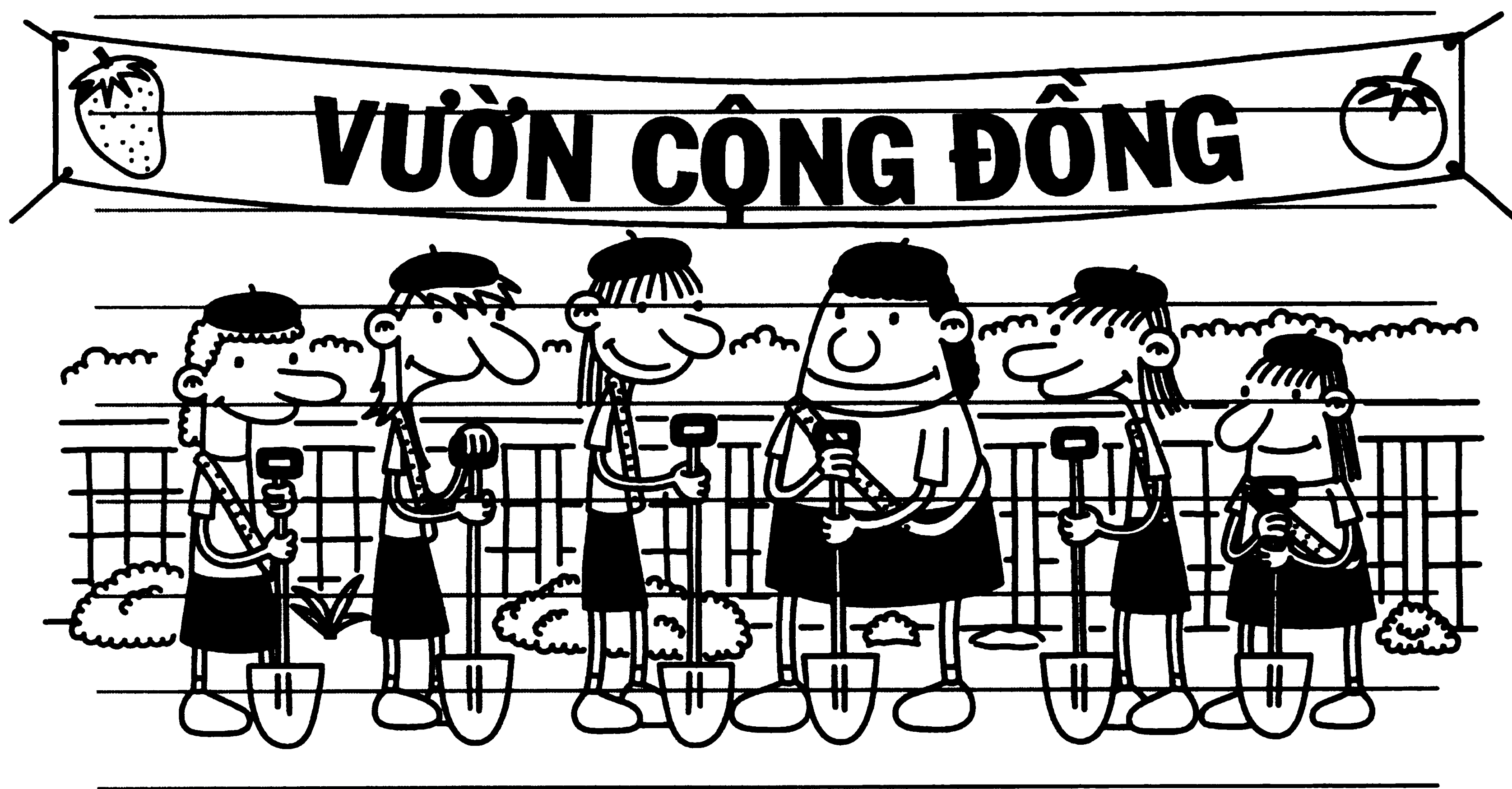

Hơi xấu hổ một tí, nhưng thành thật với các bạn, tôi thấy HẠNH PHÚC khi những Nữ Hướng đạo đến đây và chần chừ đâu vào đấy.

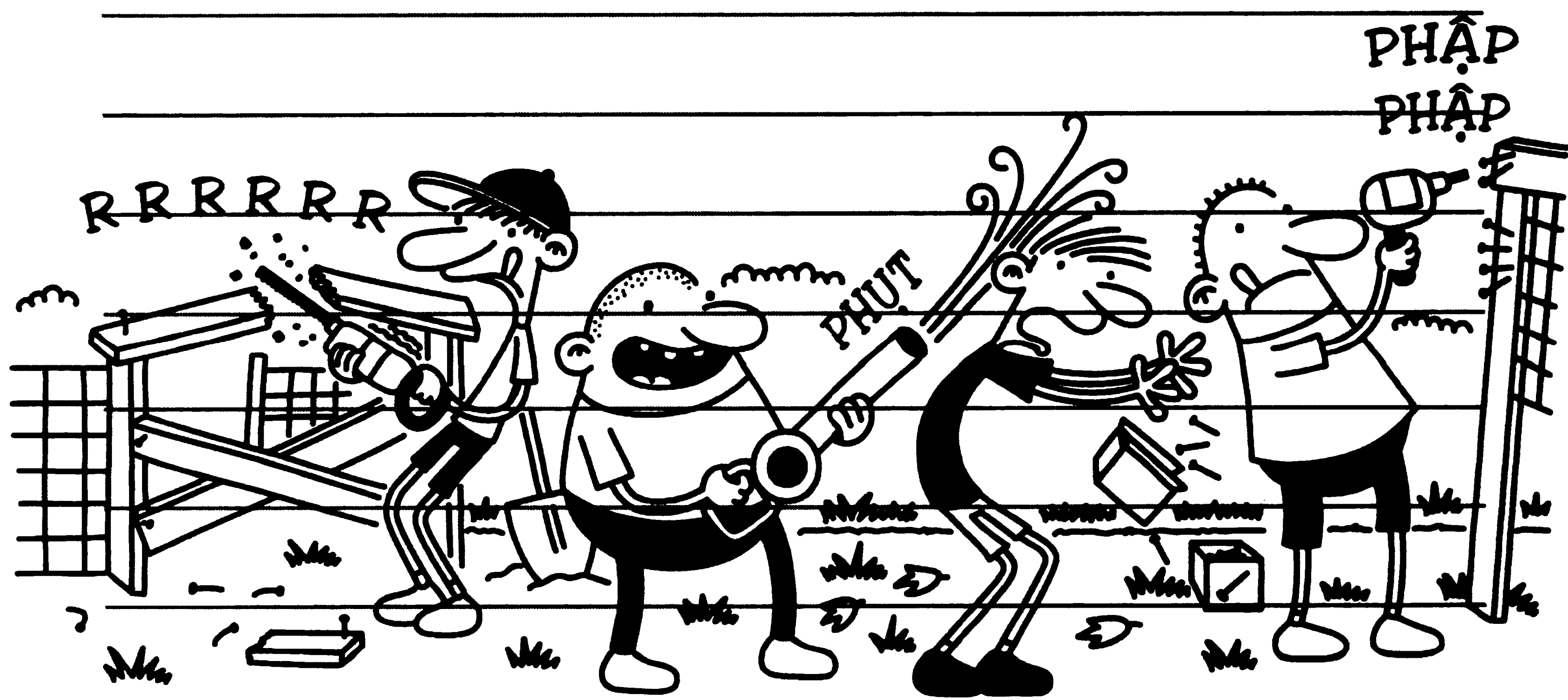
Mỗi lần chúng kiến những Nữ Hướng đạo can thiệp vào một dự án, tôi lại bị ẮN TƯỢNG.

Vài tháng trước, thị trấn muốn xây một khu vườn cộng đồng, nhưng không ai chịu chung tay cùng làm và dự án sau đó bị phá sản.

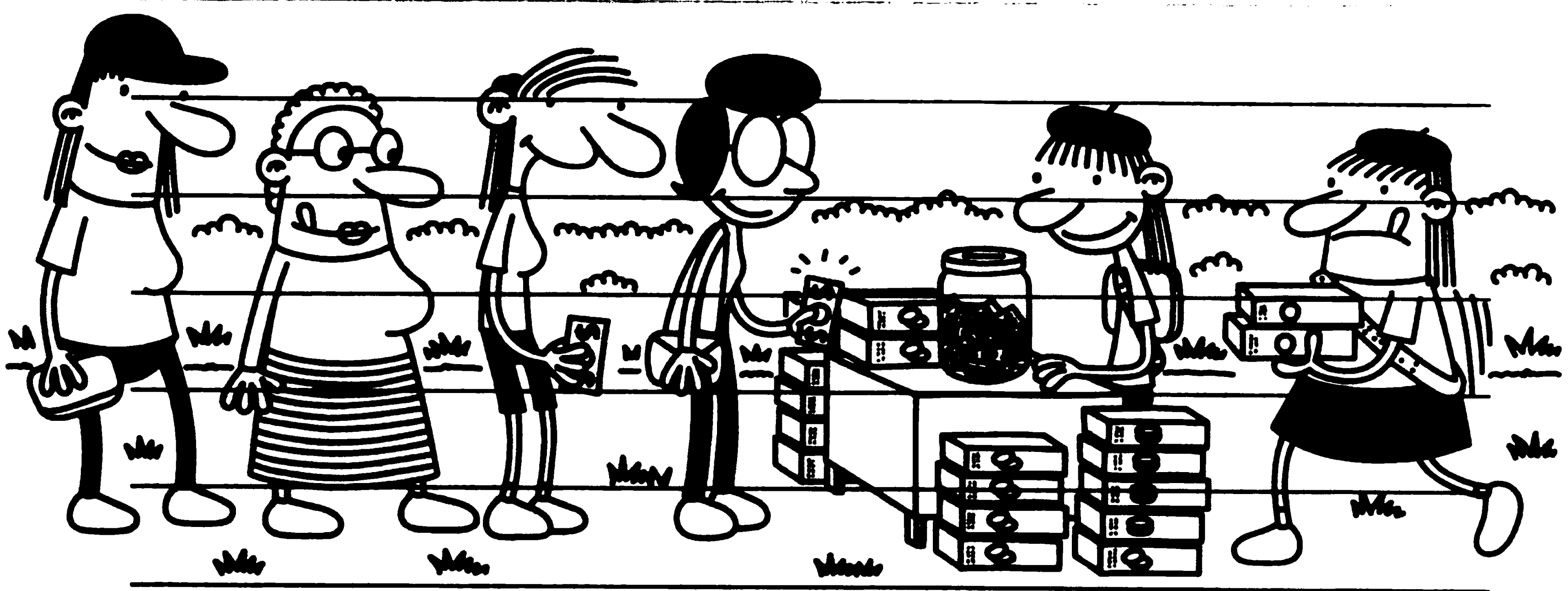
Nhưng rồi những Nữ Hưởng đạo ào tới và xây dựng mọi thứ trong một buổi chiều Chủ nhật.

Tôi sẽ nói cho bạn điều này: nếu bạn để một nhóm con trai ở tuổi tôi chịu trách nhiệm về một việc như thế thì sẽ chẳng làm nên trò trống gì tử tế. NHẤT LÀ khi ở đó có thêm những máy công cụ hạng nặng.

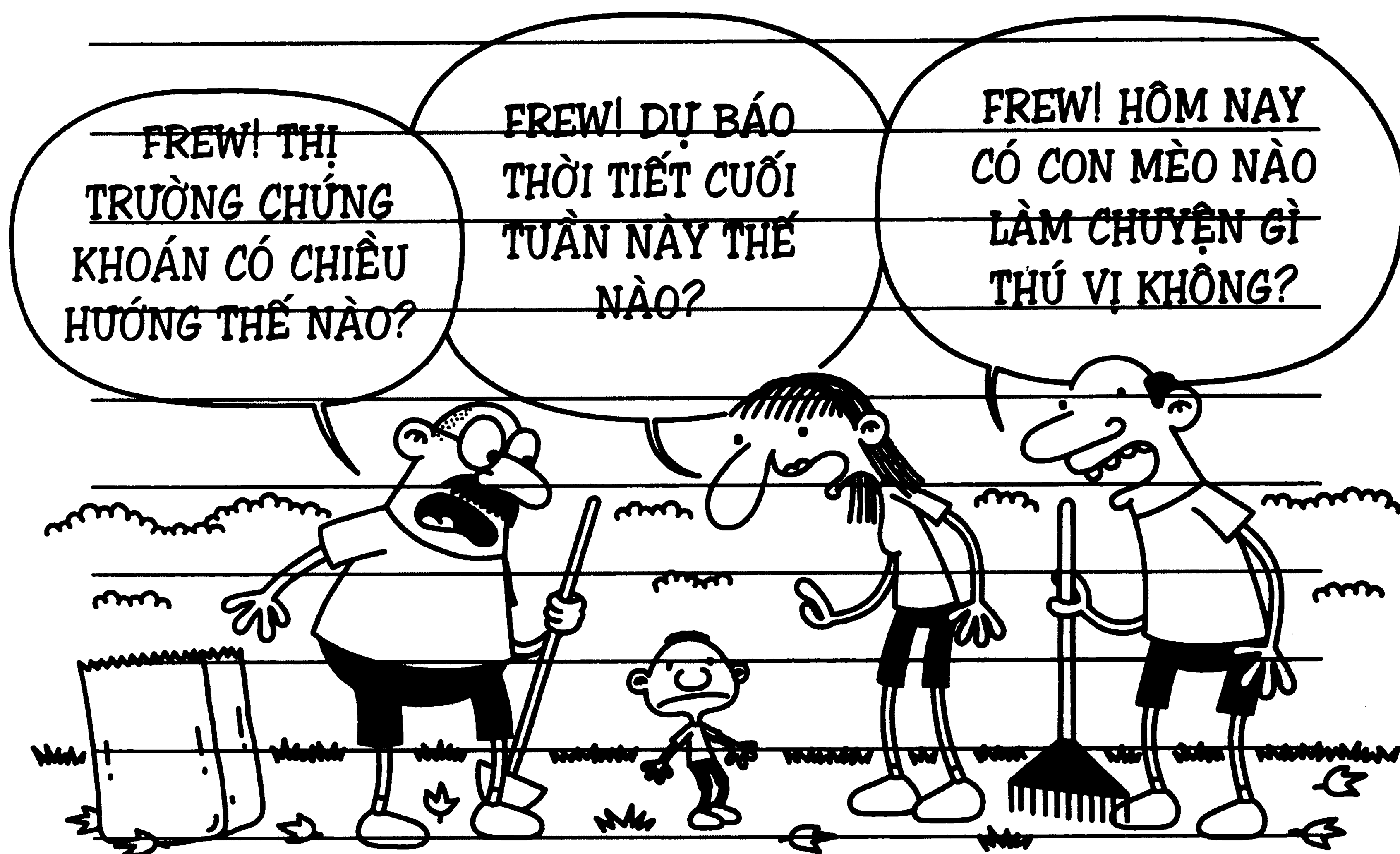
Mặc dù họ đến công viên thị trấn để lao động, nhưng những Nữ Hướng đạo sinh cũng không bỏ qua cơ hội gây quỹ. Họ dựng một quầy bán bánh quy, và một trong những khách hàng đầu tiên của họ là MẸ. Vì vậy tôi đoán mẹ đã đổi ý về chuyện bán hàng cho những người tình nguyện.

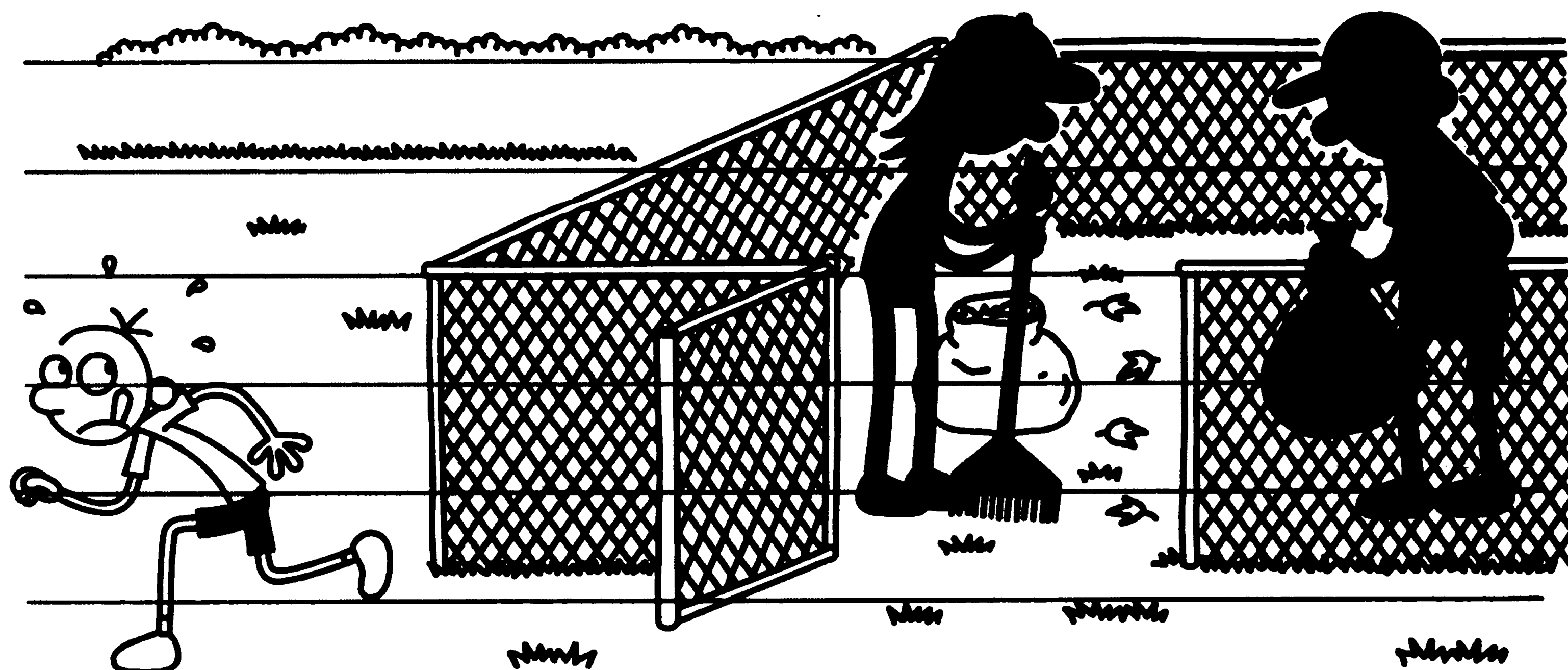
Tôi vui mừng vì những Nữ Hướng đạo điều hành công việc, nhưng họ cũng bắt chúng tôi làm việc VẮT VẢ hơn. Sau một giờ cào lá, tôi đã kiệt sức và muốn về nhà. Nhưng rõ ràng họ sẽ không để AI đi cho đến khi chiếc lá cuối cùng được cho vào bao.

Một thằng khác trong đội tôi có vẻ cũng hơi mệt. Đó chính là Bạn cùng làm Bài tập của tôi, Frew.

Những NGƯỜI KHÁC cũng nhận ra sự thông minh của Frew, và một nhóm các bác các chú bắt đầu "quay" nó bằng những câu hỏi họ vẫn lấy từ ĐIỆN THOẠI.

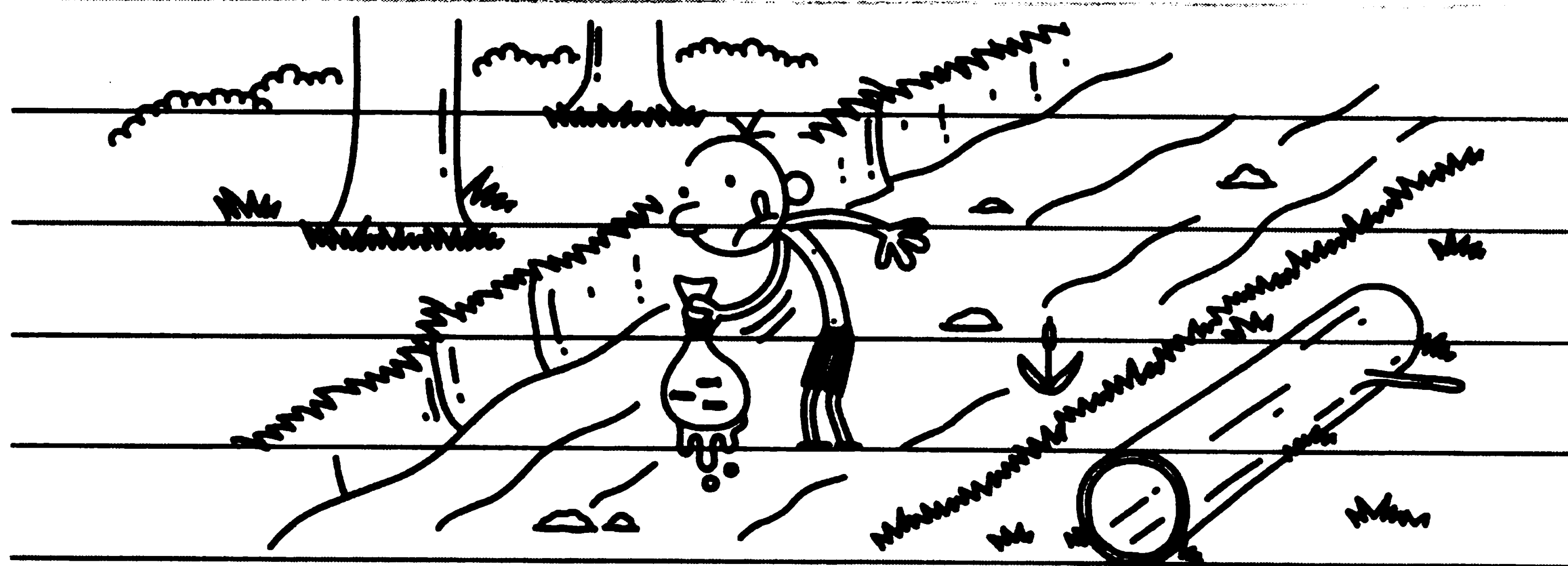

Tôi nhận ra cứ nửa tiếng, các Nữ Hưởng đạo lại luân phiên nhau đổi từ nhóm này sang nhóm khác. Thế là nhân một lần đổi ca, tôi nhận ra ngay cơ hội để CHUỒN.

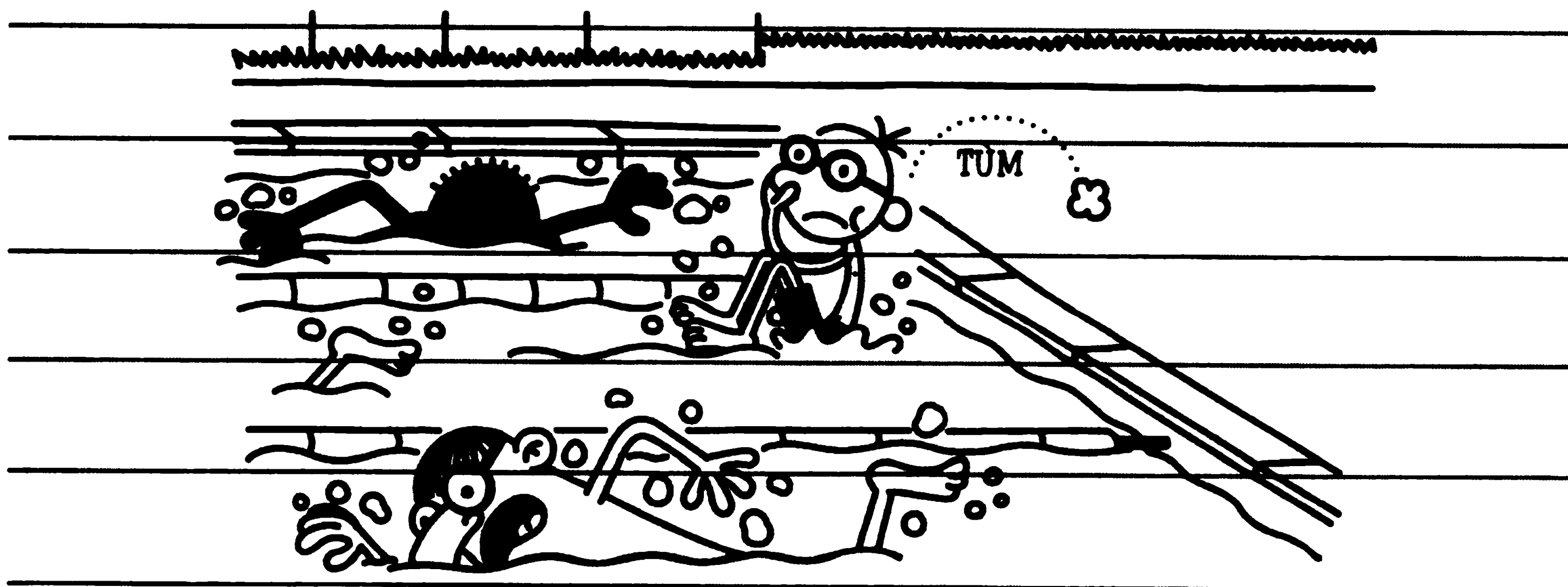

Tôi cũng biết CHÍNH XÁC mình cần đi tới đâu: đó là con rạch.

Năm lớp Một, khi tôi còn ở trong đội bơi, bố thường đưa tôi đến bể bơi thị trấn mỗi ngày. Nhưng GIÂY PHÚT bố lái xe đi, tôi liền chạy ngay xuống con rạch để bắt cá Tui cho đến khi buổi tập luyện kết thúc.

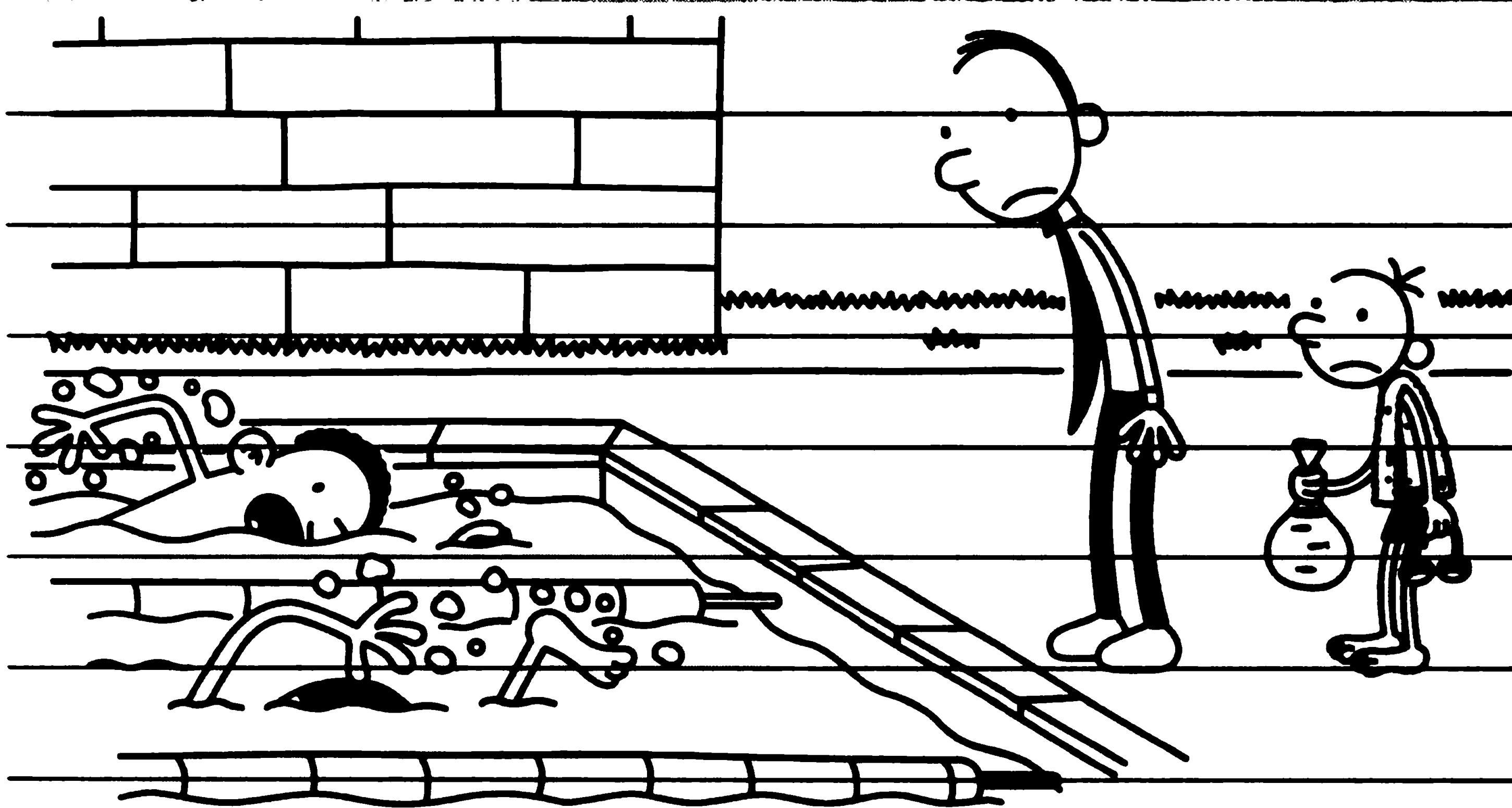

Tôi luôn chắc rằng mình phải về chỗ bể bơi trước khi bố đến đón, và tôi sẽ nhảy xuống bể vào những giây cuối cùng để trông như thể mình đã bơi suốt từ đầu đến giờ.

Nhưng một lần, bố đến SỚM để xem tôi tập, và tôi đoán lúc ý tôi đã trốn đi bắt cá Tui.

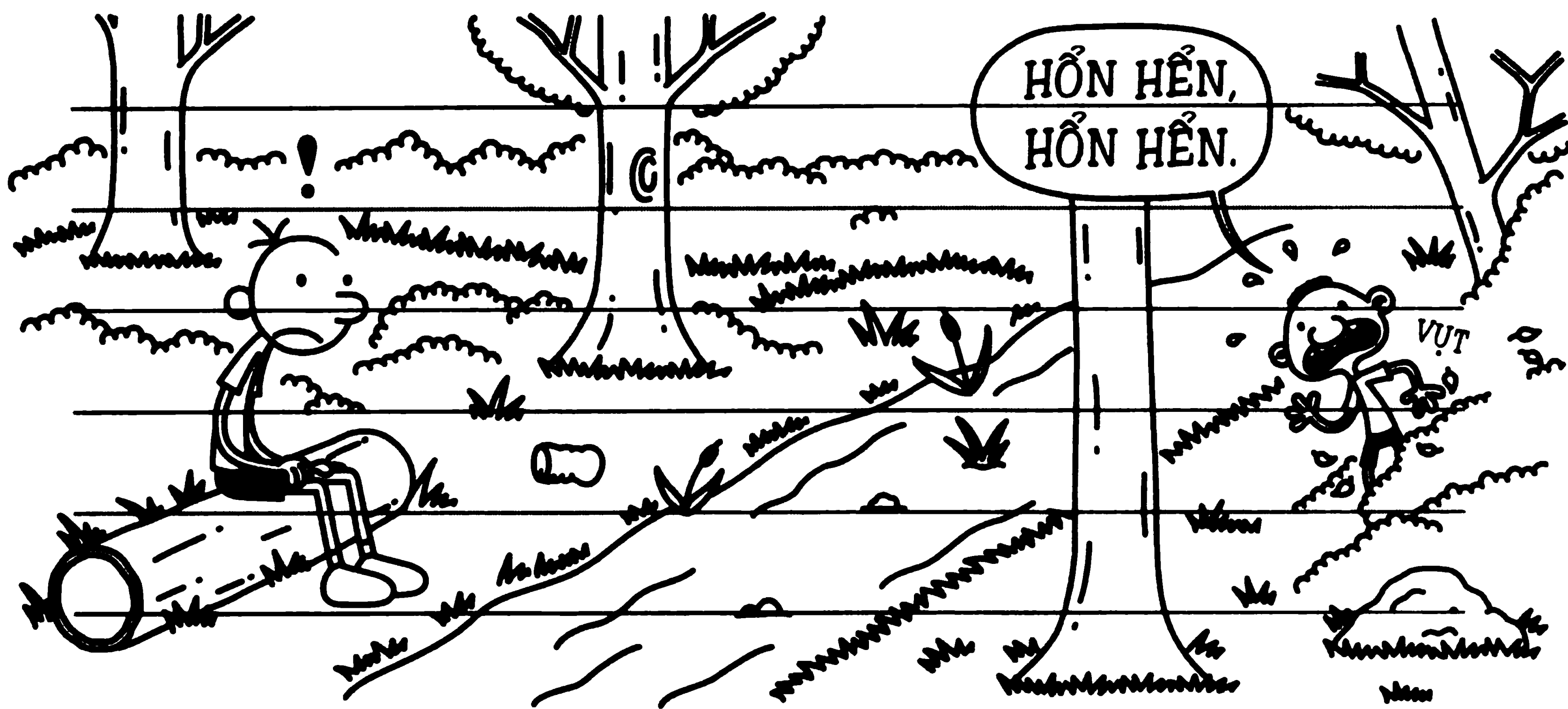
Thế là rút cuộc tôi có mặt ở bể bơi SAU bố, và bị bắt tại trận.

Hôm nay, tôi tính mình chỉ thư giãn một chút ở con rạch này và sau đó sẽ quay trở lại công việc.

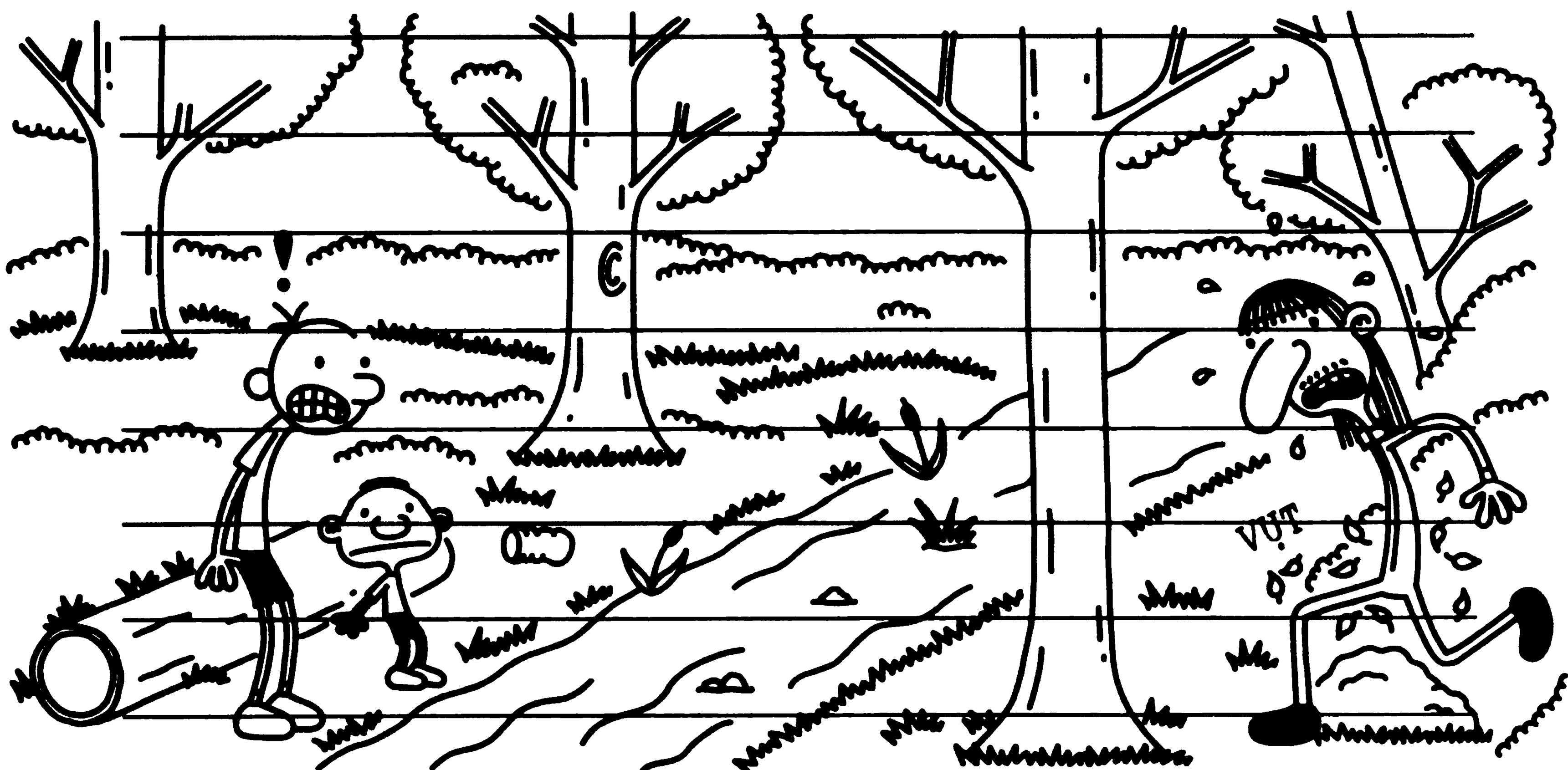
Nhưng chỉ ba mươi giây sau, tôi nghe thấy tiếng ai đó đang lao qua lùm cây.

Hóa ra thằng Frew đã nhìn thấy tôi chuẩn khỏi sân chơi và BẮM ĐUÔI tôi.

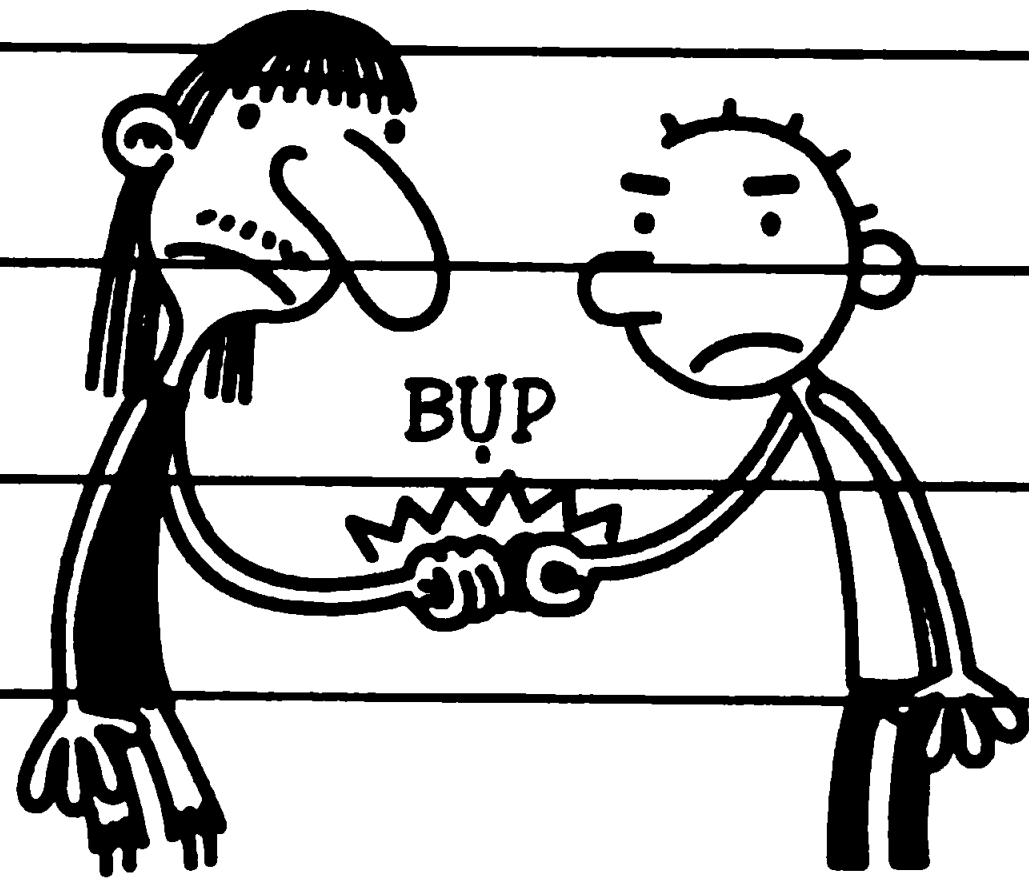

Frew nói nó không chịu được sự phiền phức của những người lớn nữa, và khi thấy tôi rời đi nó nghĩ tôi đã có một ý tưởng đúng đắn.

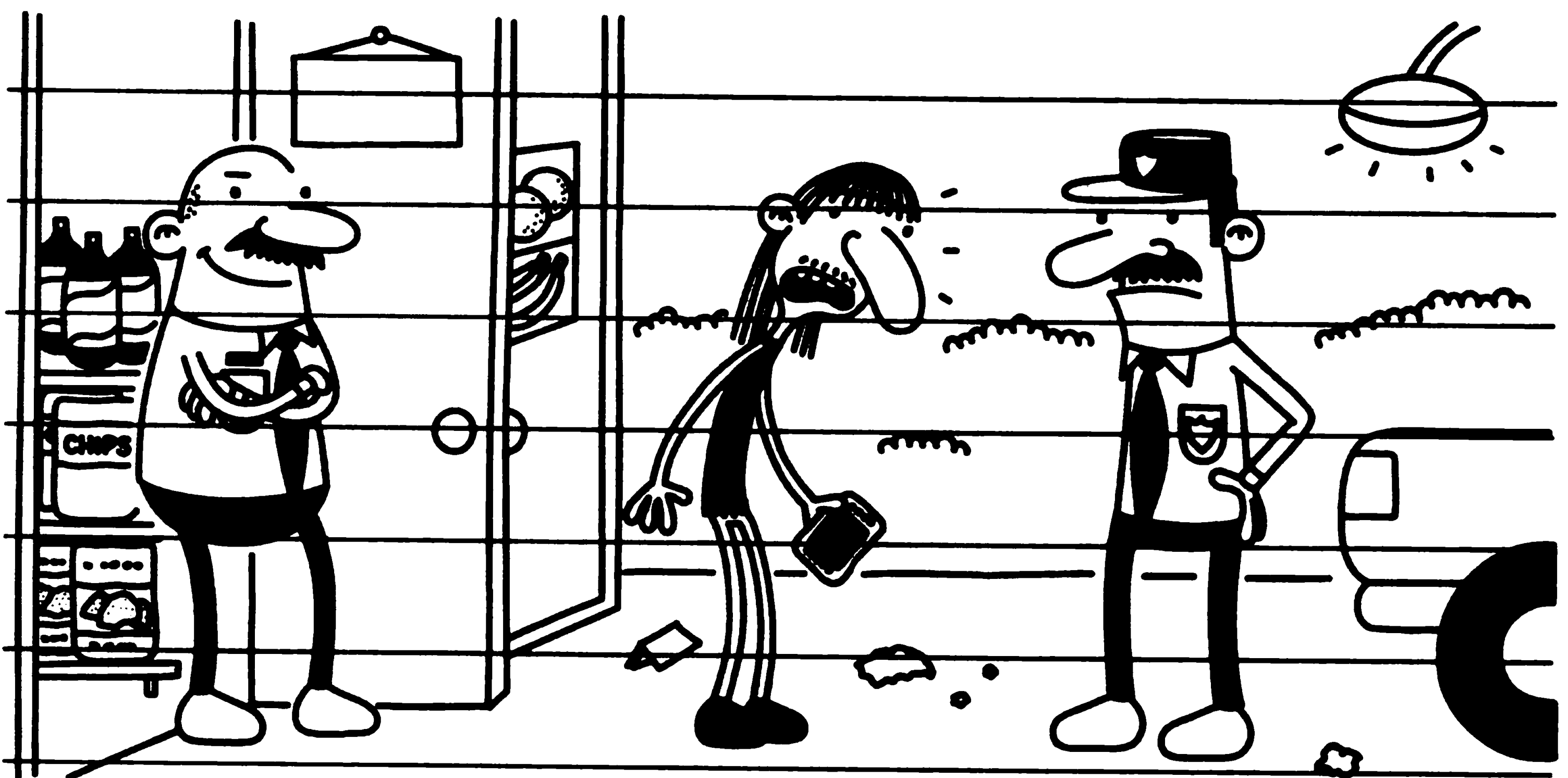
Trong lúc nói chuyện, chúng tôi lại nghe thấy tiếng gì đó rất to đang lao ẦM ẦM tới chỗ mình. Tôi tưởng đó là một CON GẤU, nhưng rồi khá sốc khi thấy một gã trong đội lao động công ích.

Thực tế, tôi BIẾT gã này. Tên gã là Billy Rotner, và gã thường quanh quẩn ở tầng hầm nhà tôi khi ban nhạc của Rodrick tập tành.

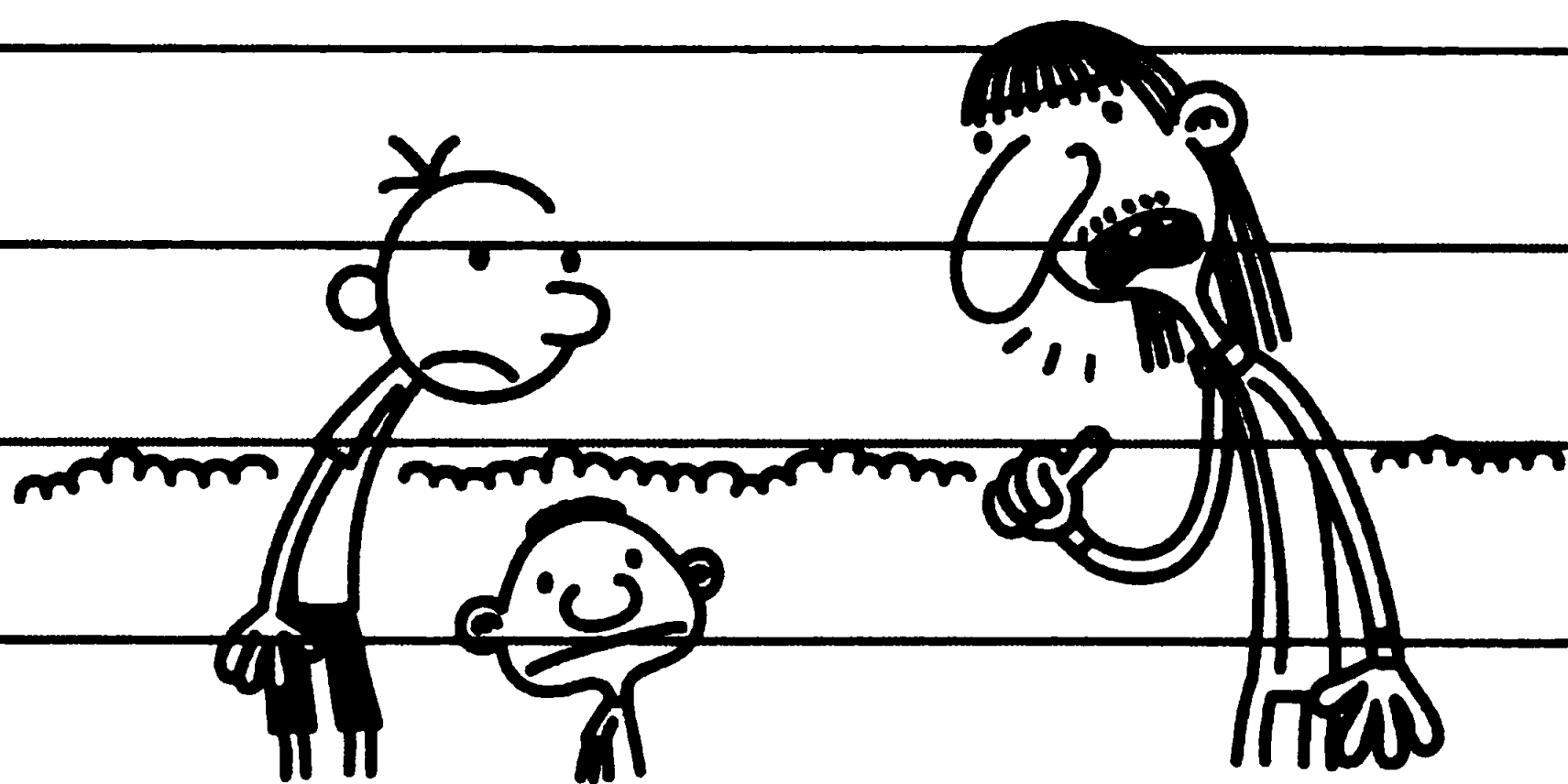

Khoảng một tháng trước, tôi nghe Rodrick nói với một người bạn rằng Billy đã bị bắt vì ăn cắp một gói kẹo chưa dẻo ở cửa hàng tiện ích.

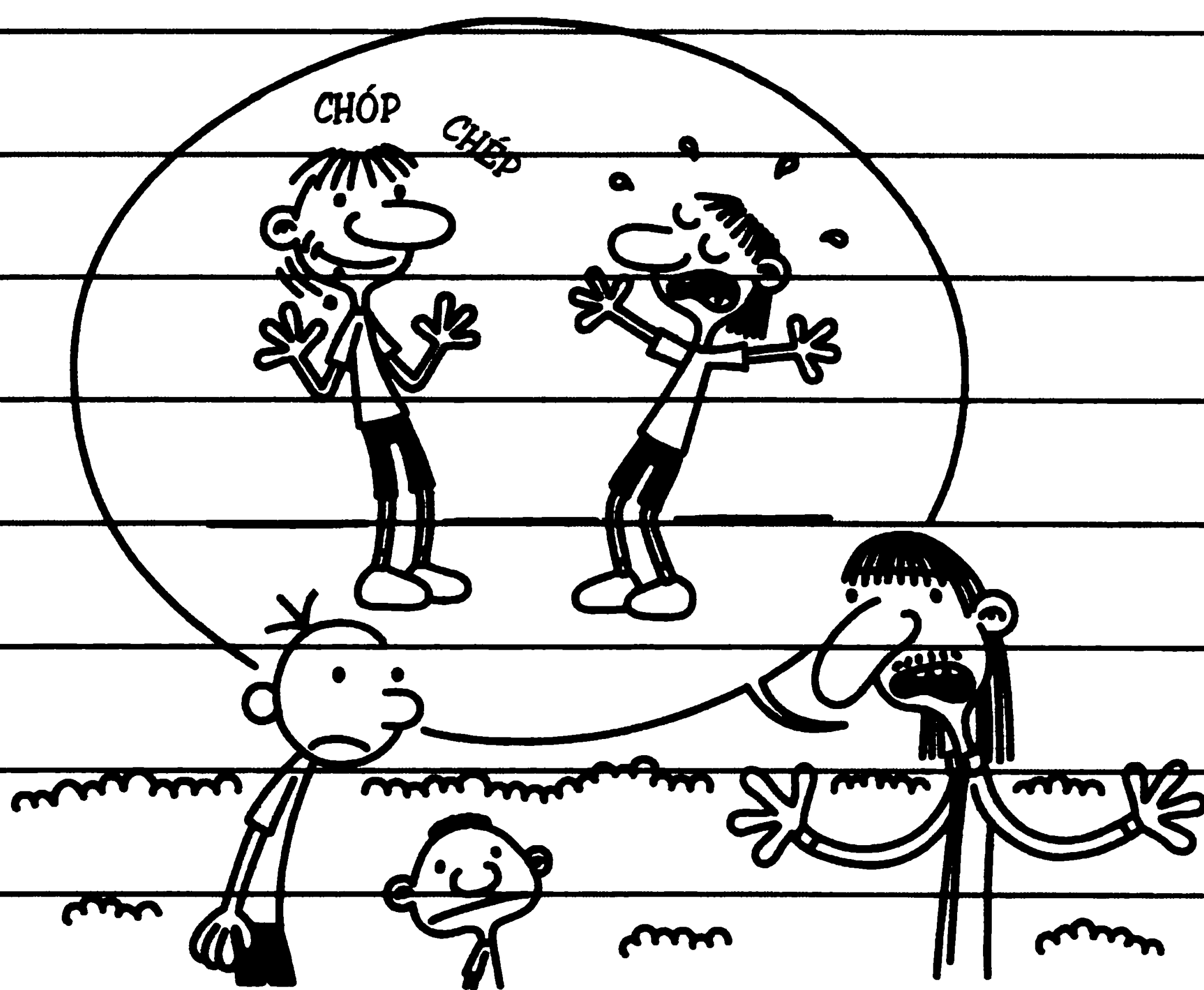

Tôi thực sự bất an khi gã này bám theo tôi đến chỗ ẩn náu. Tôi bảo Billy rằng gã nên quay trở lại công viên trước khi khiến TẤT CẢ chúng tôi gặp rắc rối.

Nhưng Billy nói gà đang chạy trốn khỏi chỗ đó và sẽ KHÔNG BAO GIỜ quay lại lao động công ích nữa.

Rồi gà bắt đầu bù lu bù loa về chuyện hồi gà còn nhỏ, mẹ gà thường mua kẹo chua dẻo cho hai anh em gà chia nhau, nhưng anh gà không chịu chia cho gà cái nào mà chén luôn cả gói.

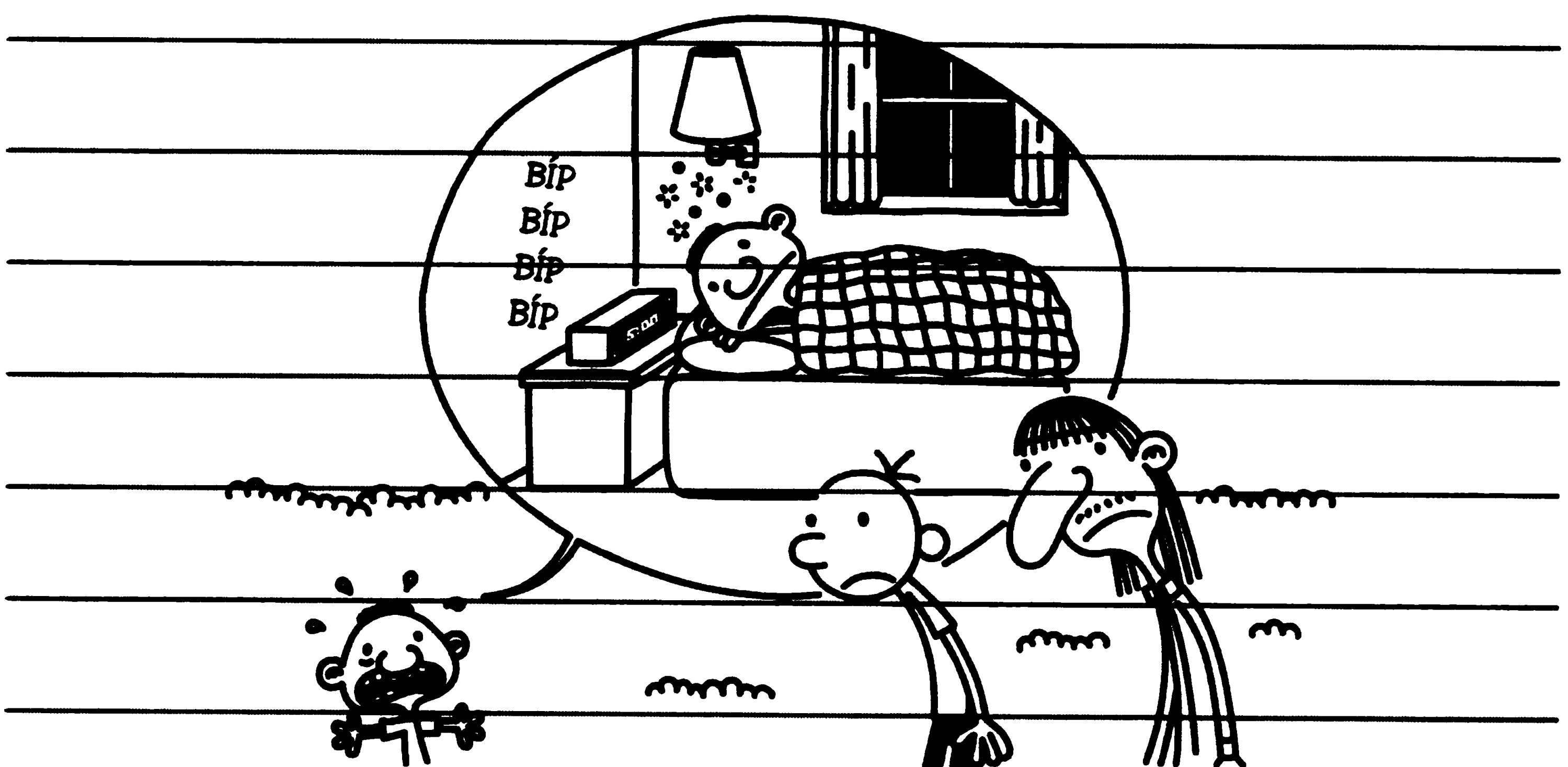

Billy nói lý do duy nhất gà ăn trộm ở cửa hàng tiện ích là vì cuối cùng gà cũng có được một gói kẹo chua dẻo cho RIÊNG MÌNH.

Càng nghe gã nói, tôi thực sự càng bứt rứt không yên, và tôi hy vọng thằng Frew sẽ giúp tôi nói được điều gì đó ý nghĩa với gã.

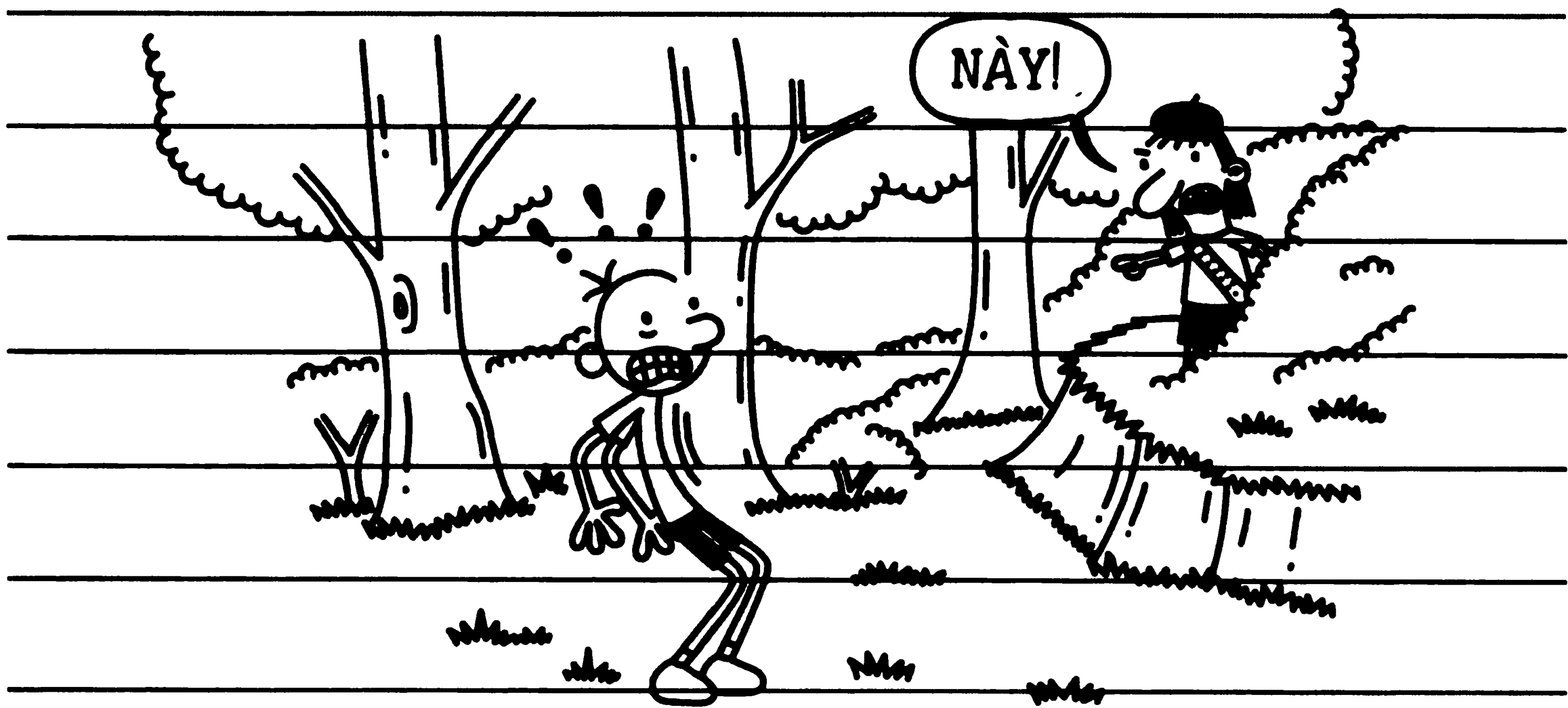
Nhưng rồi Frew cũng bắt đầu "bài diễn văn" của CHÍNH MÌNH.

Frew kể về chuyện bố mẹ bắt nó dậy từ 5 giờ sáng sáu ngày một tuần để nghiên cứu cho cuộc thi Geography Bee, và rằng nó đã quên cách chơi trò bắn súng laser vì bố mẹ nó bảo trò ấy chỉ tổ phí thời gian.

Toàn bộ chuyện này là hơi quá sức với tôi, và tôi quyết định mình thà cào lá còn hơn đứng nghe mấy ông tướng này kể mấy câu chuyện nào lòng.

Thế là tôi bắt đầu trở lại sân chơi. Nhưng thỉnh thoảng Brownie như từ trên trời rơi xuống và HOÀN TOÀN làm tôi chết đứng.

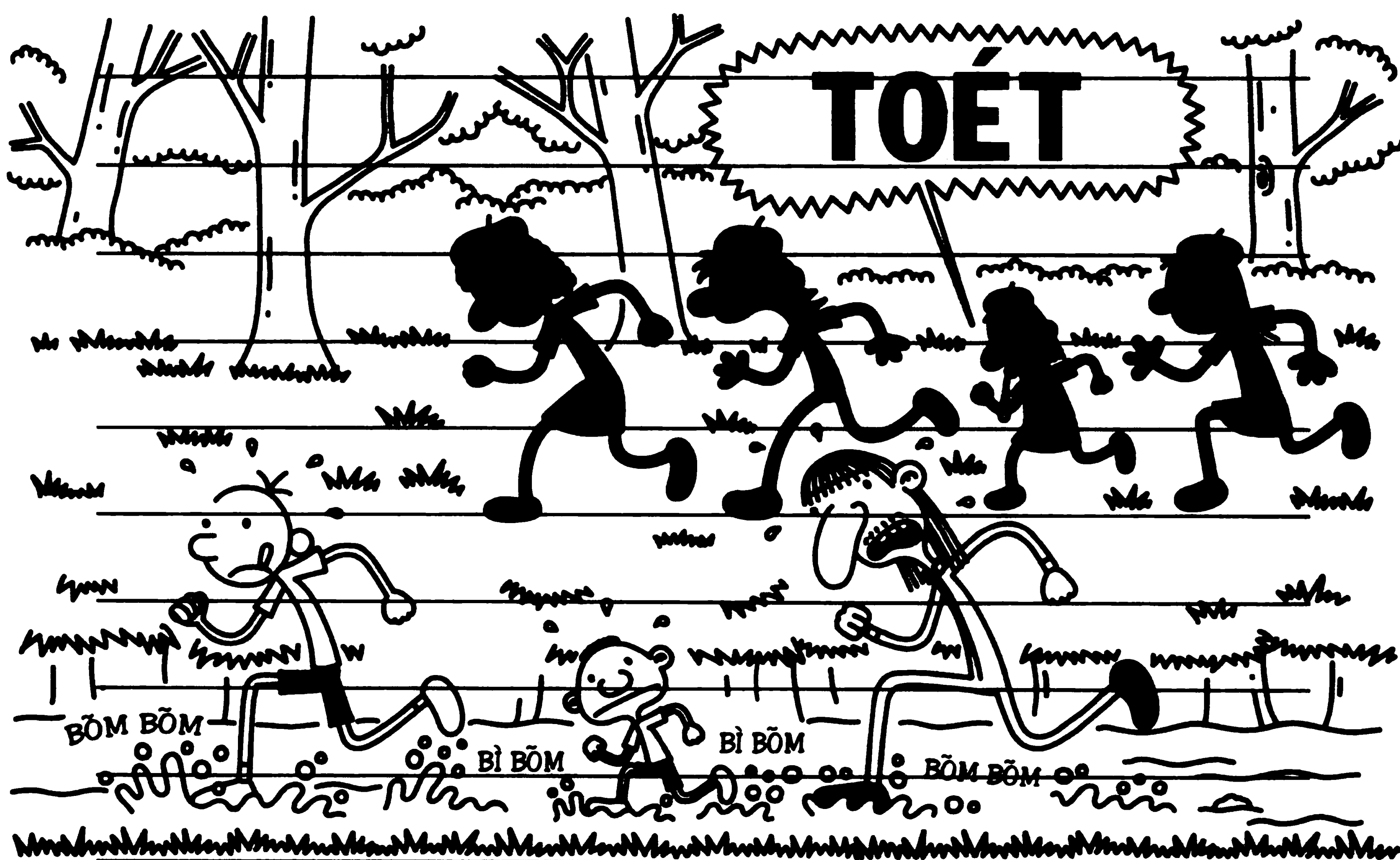

Bản năng của tôi trỗi dậy và tôi co cẳng CHẠY thật nhanh. Frew và Billy nhìn thấy tôi chạy, và họ cũng bám theo sát nút tôi.

Nhưng Brownie mang theo một CÁI CÒI, và điều tiếp theo tôi biết là toàn bộ đội Nữ hoàng đạo sinh cũng hùng hục truy sát tôi.

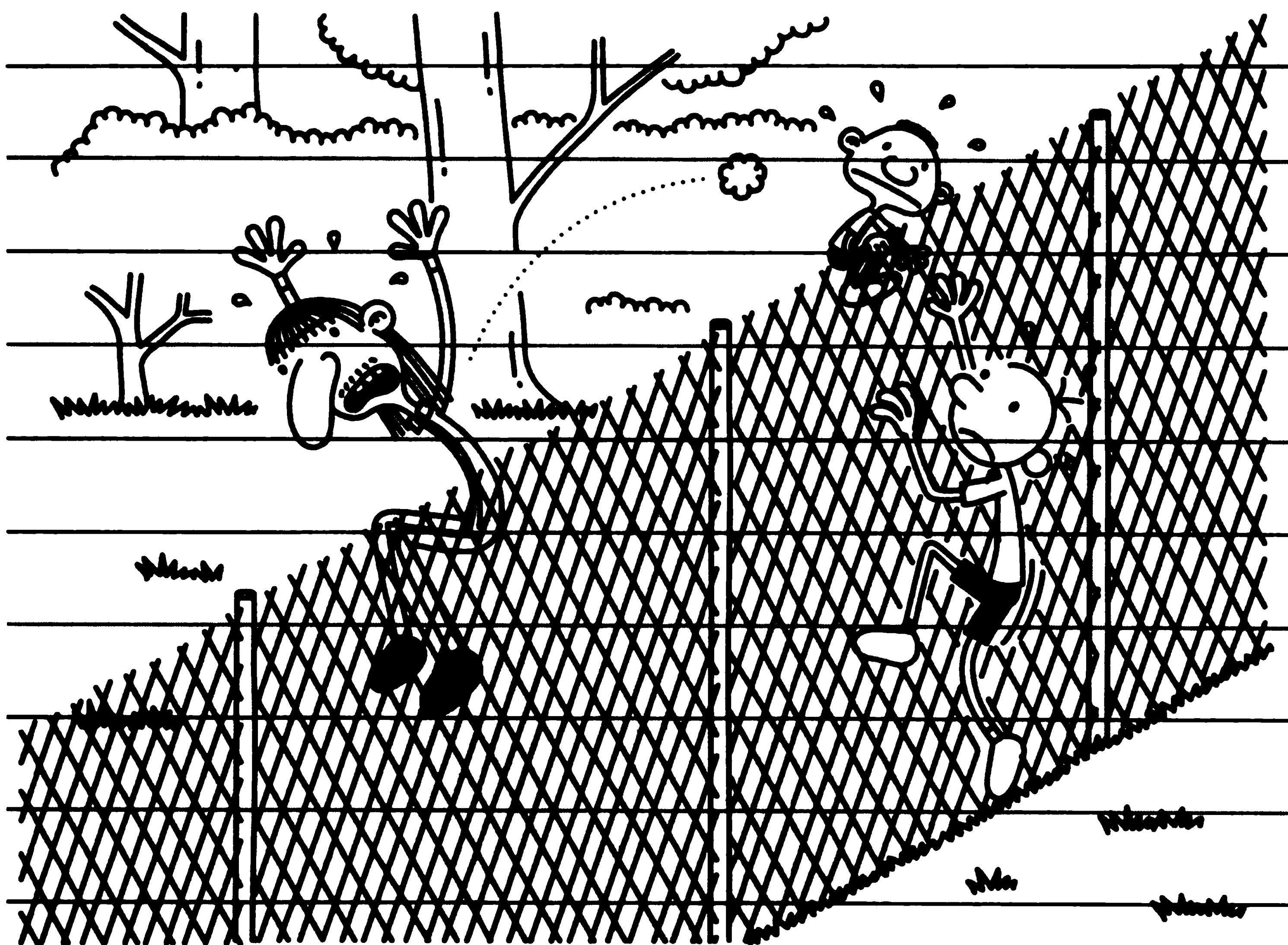
Tôi bắt đầu chạy NHANH HƠN khi nhận ra mình và Frew có thể bị vướng vào một rắc rối nghiêm trọng vì chưa chấp kế đào tẩu.

Tôi không biết các Nữ Hươg đạo có thực sự được quyền BẮT GIỮ ai không, nhưng tôi sẽ không nấn ná quanh đây để tìm hiểu điều đó.

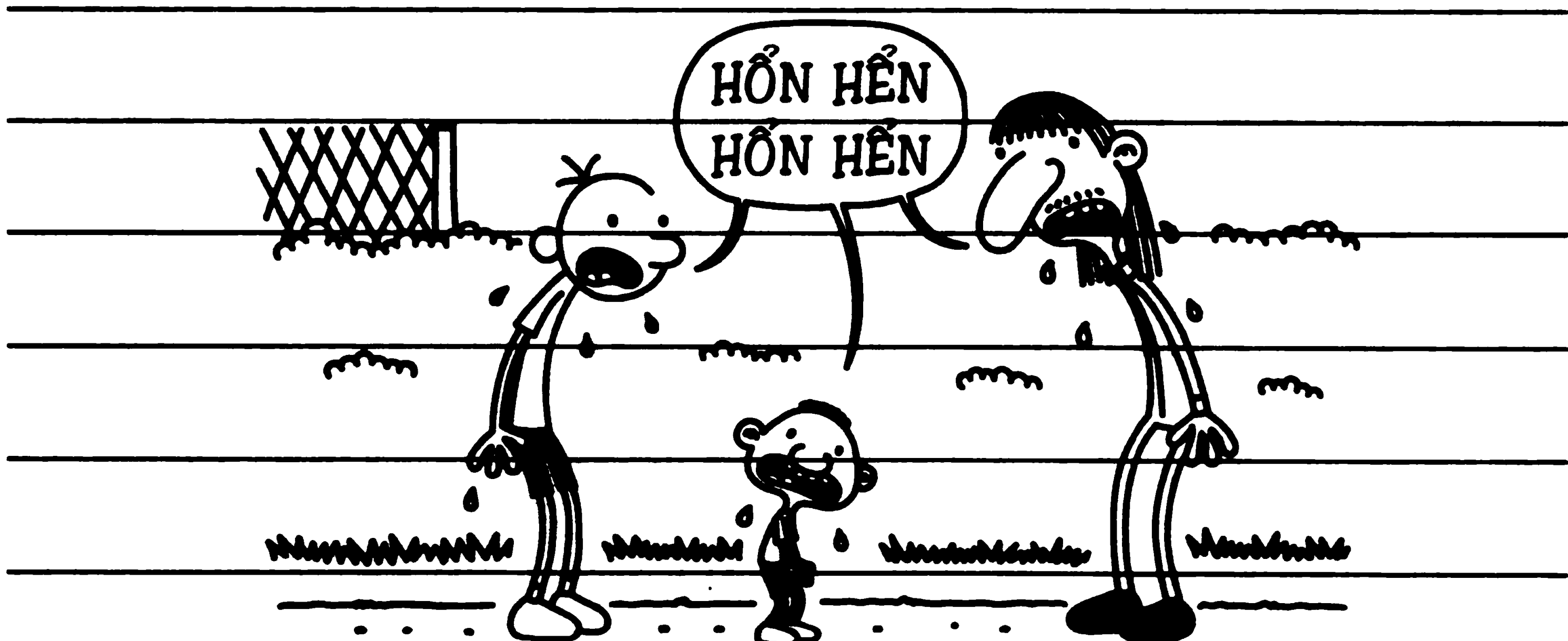

Tôi chỉ biết, đó là một việc họ cần làm để kiếm thêm một trong những huy hiệu của mình.

Khi cuộc truy đuổi diễn ra, Billy dẫn đầu, còn tôi và Erew chỉ theo sau Gã. Hiển nhiên là gã có kinh nghiệm trong những chuyện thế này, vì dường như gã biết mình đang làm gì.

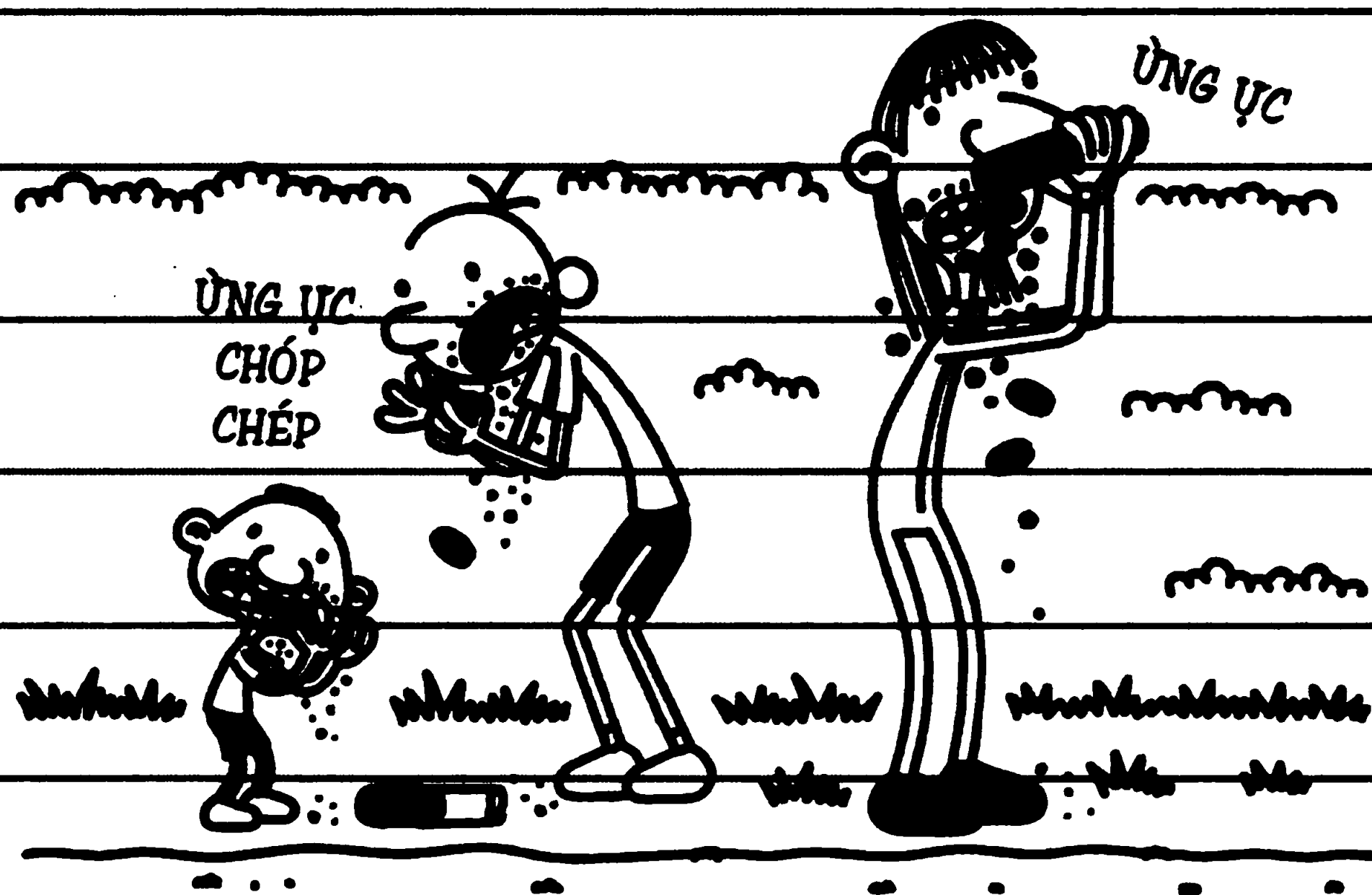
Sau một lúc chúng tôi đã bỏ cách đội Nữ Hưởng đạo một quãng, hầu như không còn nghe thấy tiếng còi nữa. Thế là cả bọn dừng lại một phút để lấy hơi.

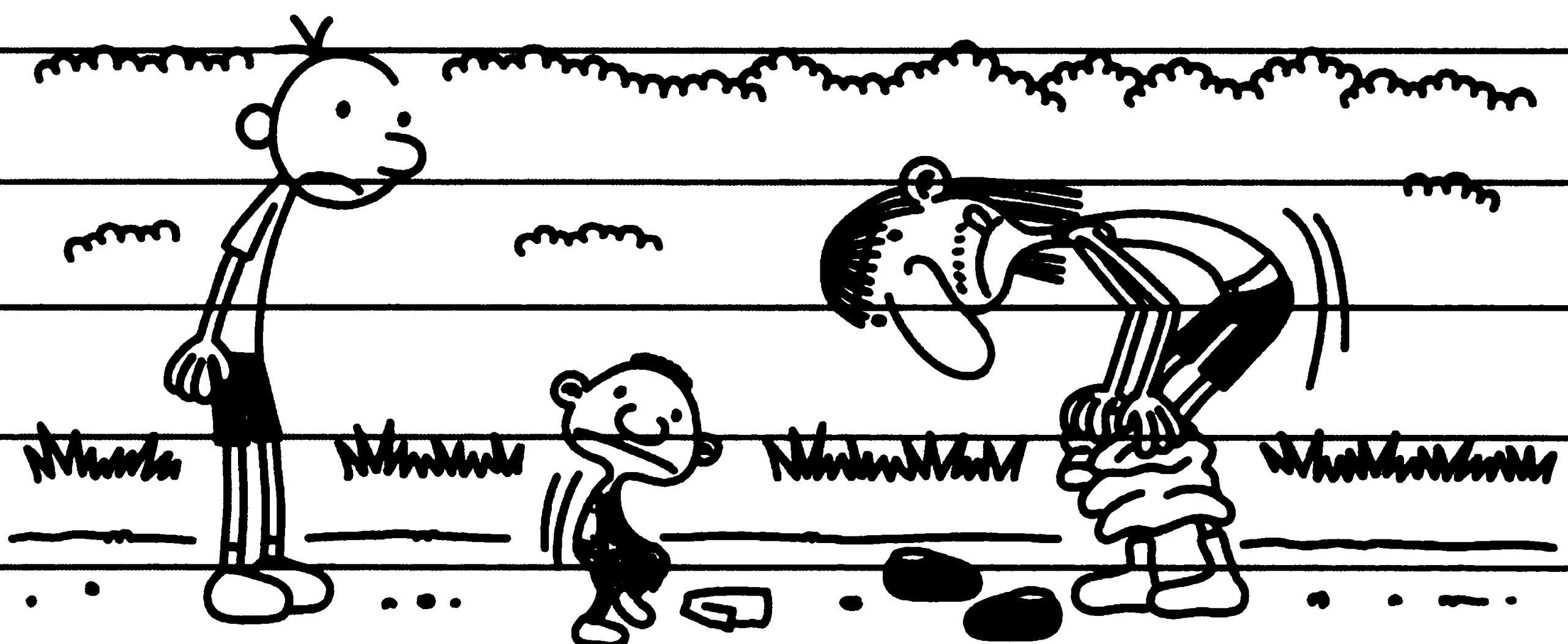
Billy nói chúng tôi cần năng lượng để vượt xa các Nữ Hưởng đạo.

Sau đó gã bèn lôi ra vài gói bánh Thin Mint mà gã cất kín trong bộ áo liền quần rồi chia đều chúng cho tôi và Frew.

Tôi tự nhủ rằng gã ta đã TRẢ TIỀN cho chỗ bánh này, vì nếu gã CHƯA TRẢ, tôi cũng không muốn biết.

Sau khi chúng tôi nạp đầy bụng bánh, Billy nói tất cả chúng tôi nên cởi bớt QUẦN ÁO, bởi vì nếu họ dùng CHÓ nghiệp vụ đuổi theo, chúng tôi có thể quăng chúng đi để xóa dấu vết.

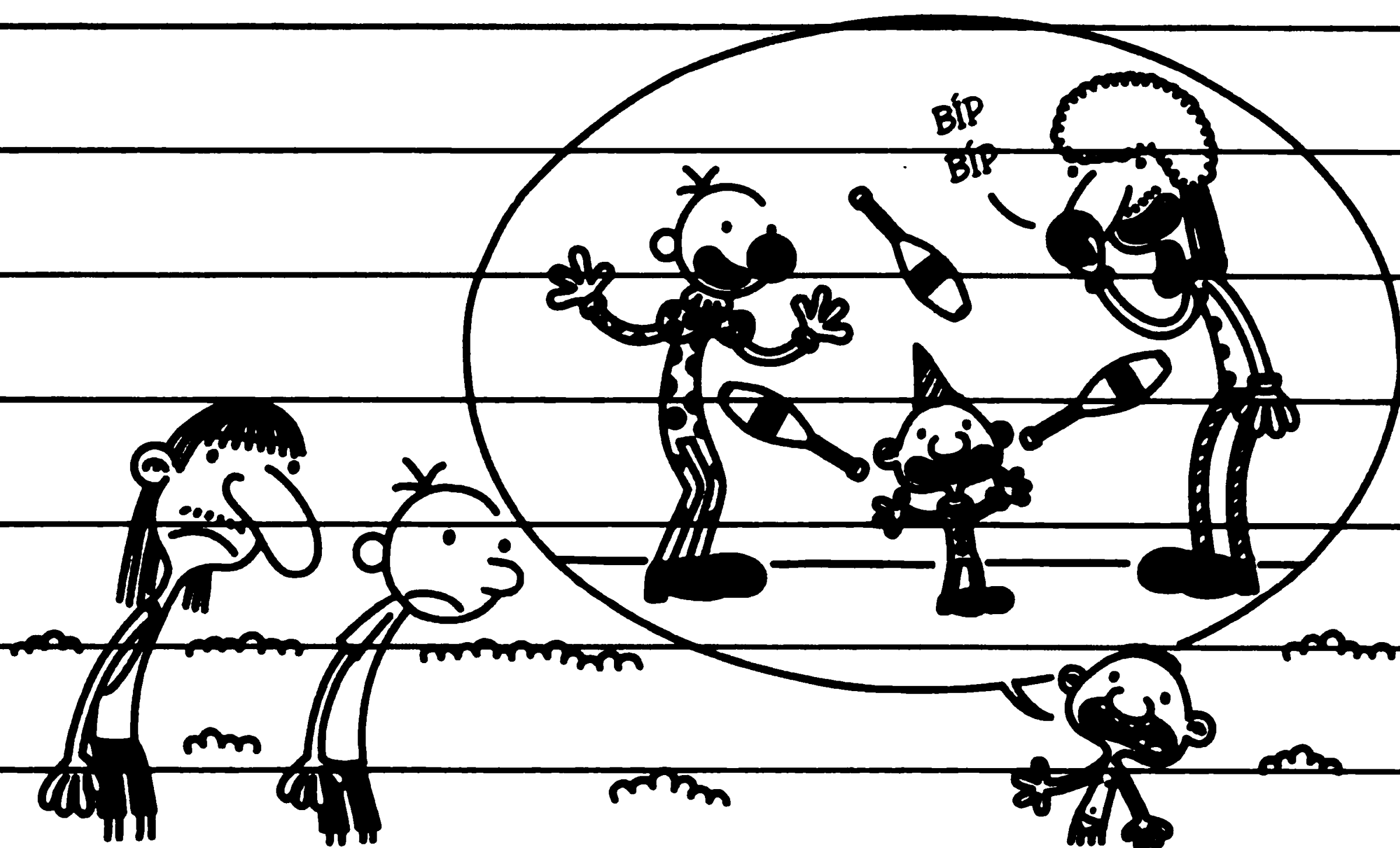

Rồi tôi chợt ngộ ra rằng nếu gã này không thể chạy trốn vì đã ăn trộm một gói kẹo chua dẻo, có lẽ gã sẽ là người CUỐI CÙNG tôi nên xin những lời khuyên kiểu thế này.

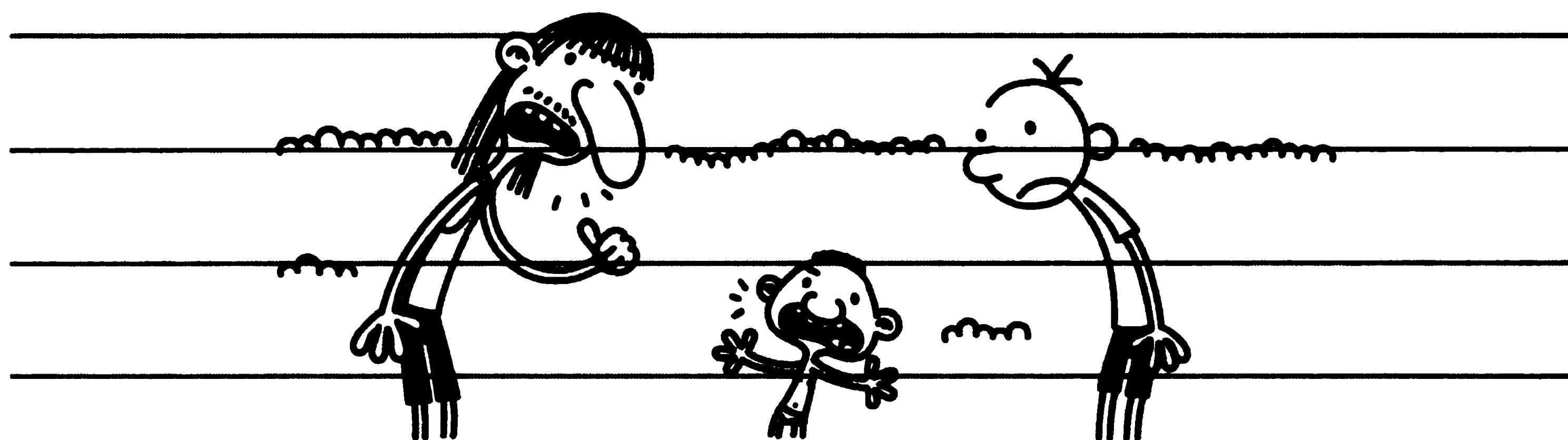
Tôi nhận ra mình đã phạm phải sai lầm KHỦNG KHIẾP và bắt đầu tìm đường thoát khỏi tình thế hiện tại. Tôi bèn bảo hai người kia rằng chúng tôi nên chia nhau ra, vì nếu LÀM THẾ, chúng tôi sẽ khó bị bắt hơn.

Nhưng Frew nói chúng tôi nên chạy CÙNG NHAU.

Nó nói chúng tôi có thể đi ngao du khắp đất nước và có những chuyến phiêu lưu điên rồ, biết đâu còn có thể gia nhập vào một gánh xiếc ở đâu đó trên đường.

Billy có vẻ cũng thích ý tưởng này. Rồi hai người họ bắt đầu tranh cãi xem ai sẽ được hưởng tiền bản quyền khi câu chuyện của chúng tôi nổi tiếng và được chuyển thể thành phim.

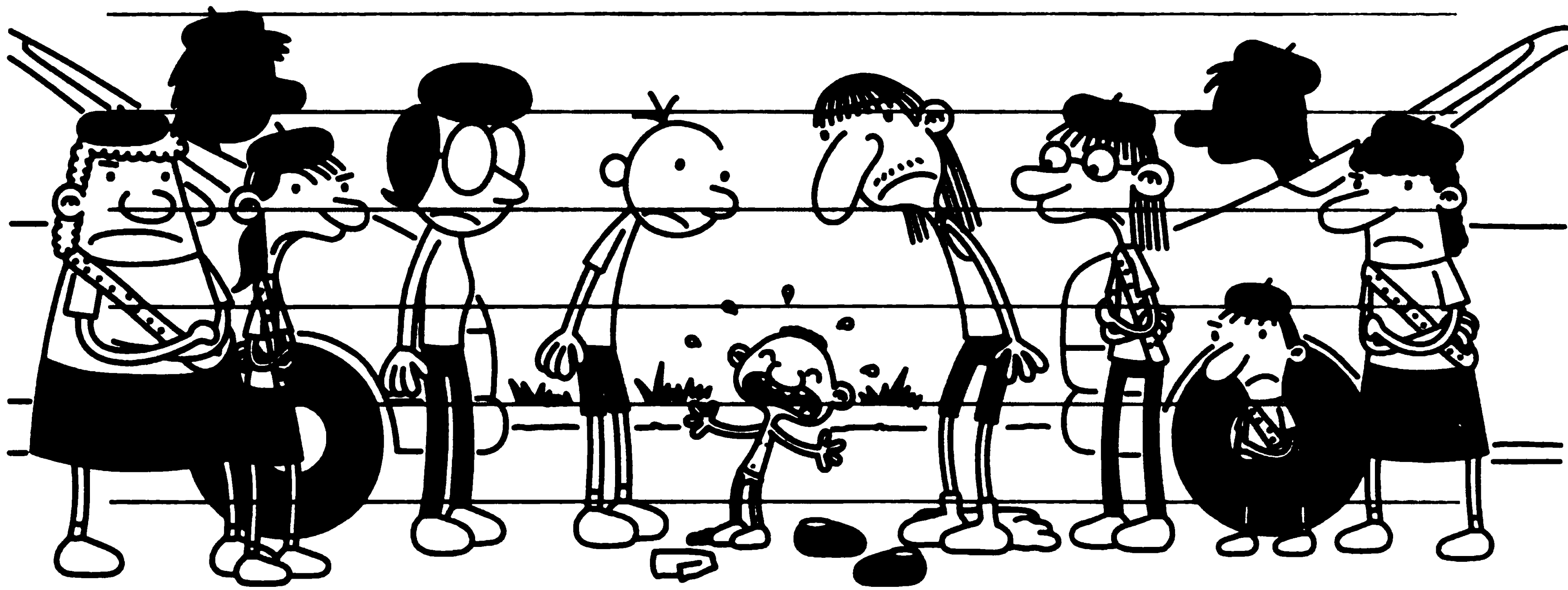
Tôi quyết định mình sẽ tận dụng cơ hội này để chuẩn. Nhưng khi tôi vừa quay gót thì một đoàn xe TỪ ĐÂU lù lù hiện ra.

Mẹ ở trong chiếc xe đi đầu, còn các Nữ Hưởng đạo ở trong những xe phía sau.

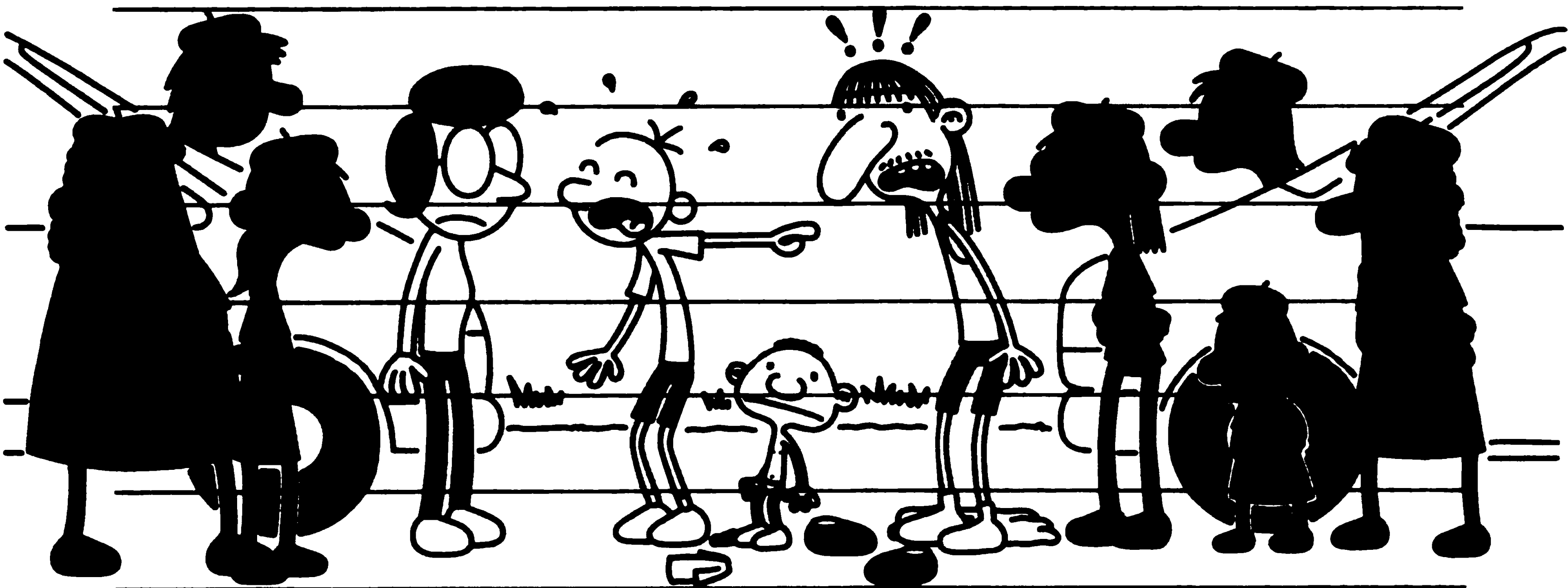
Trong khoảnh khắc ấy tôi tưởng Frew có thể sẽ làm một nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để trốn thoát.

Nhưng sau bài "chém gió" về cuộc đời chạy trốn, nó đã hoàn toàn sụp đổ.

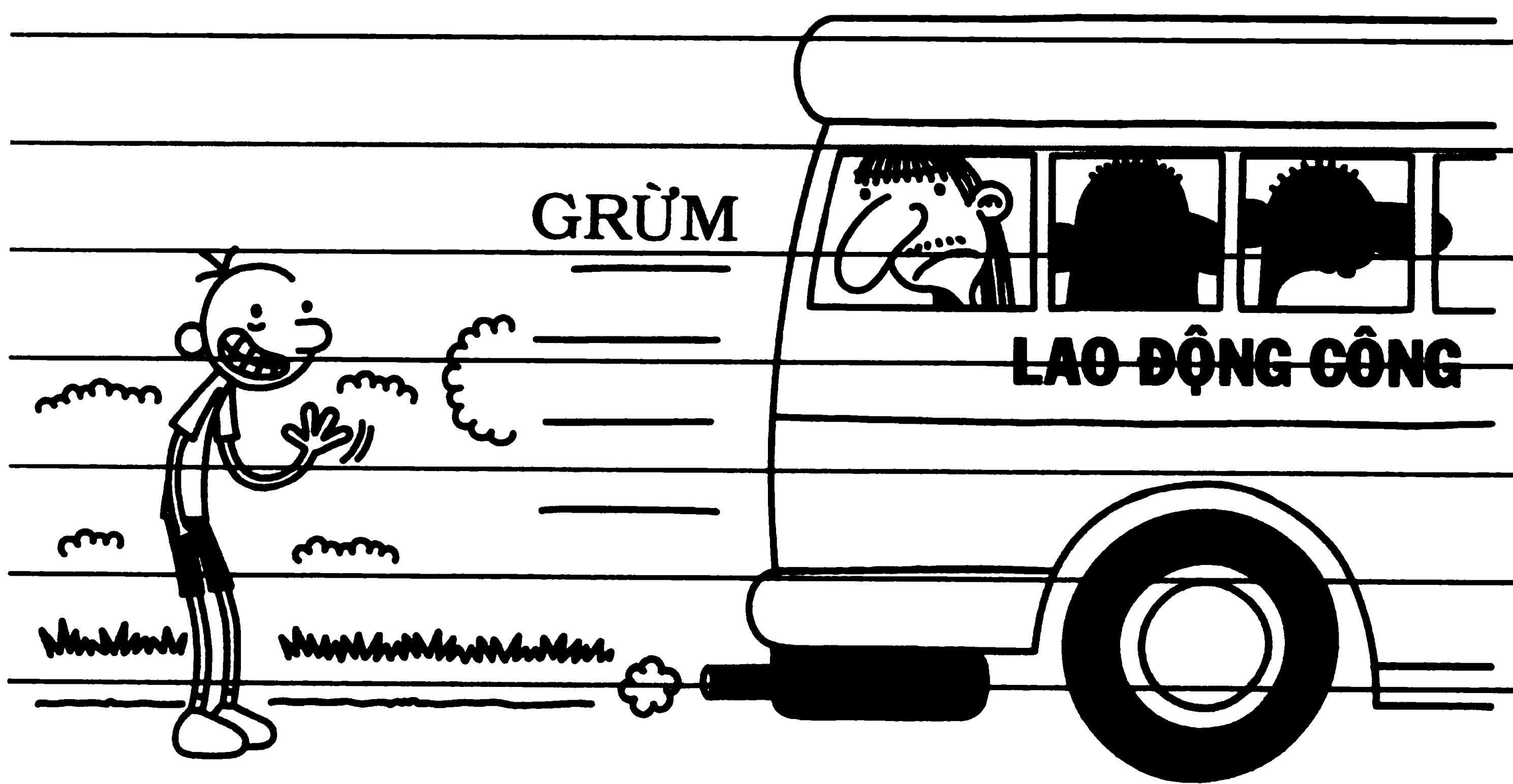
Tôi nghĩ mẹ thực sự phát điên, nhưng dường như mẹ đã **DIU XUỐNG**. Mẹ muốn biết tôi nghĩ gì khi chạy trốn như thế.

Tôi đoán **KIẾU GÌ** thì Billy cũng đi đời rồi, và chẳng ích gì khi để cả BA bọn tôi phải vướng vào rắc rối. Thế là tôi đổ mọi tội lỗi lên đầu **GÃ T A**.

Có lẽ tôi cũng thấy hơi tệ. Nhưng công bằng mà nói, ăn trộm bánh Thin Mints là ý tưởng của GÃ mà.

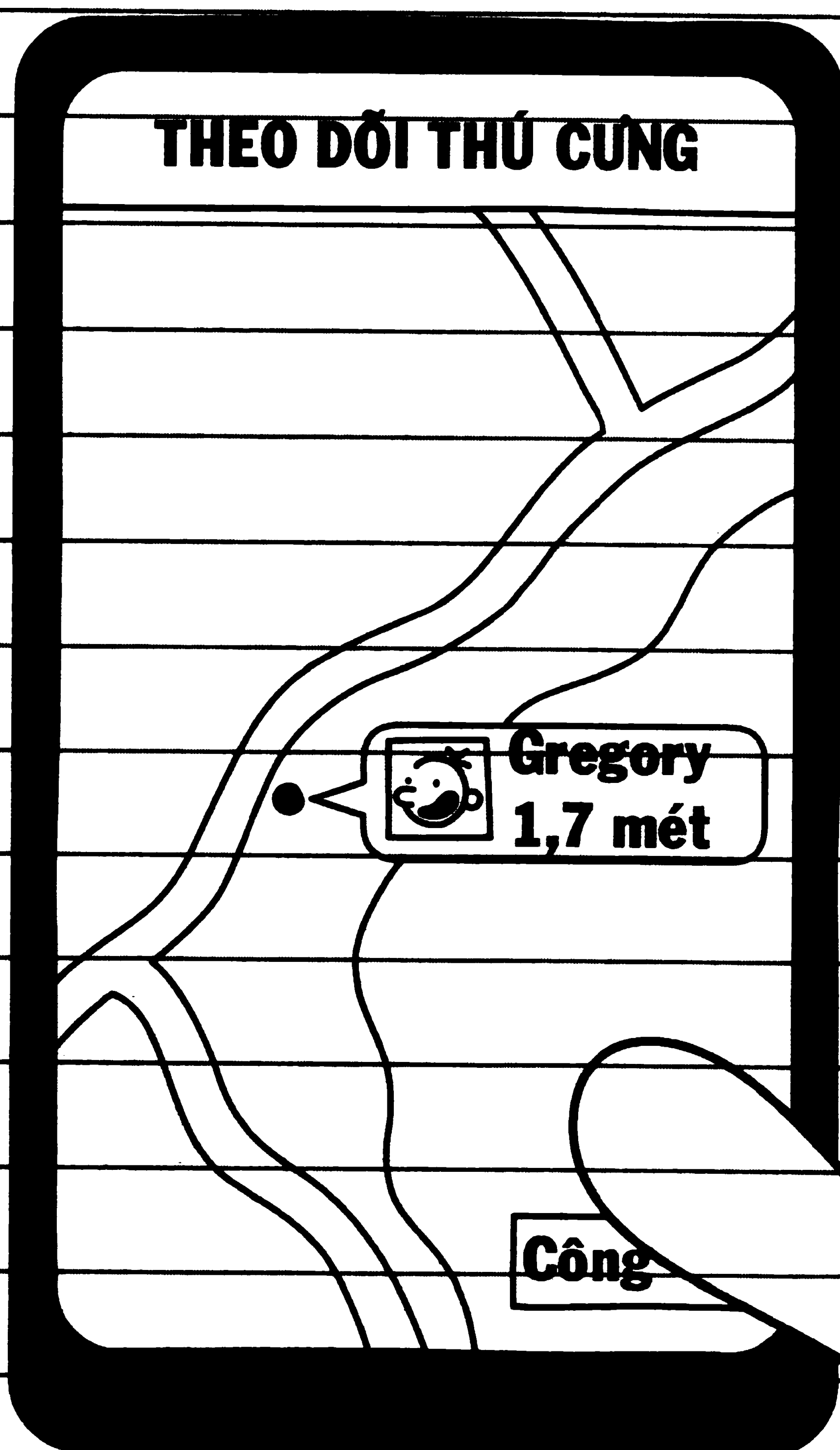
Tôi không biết người ta định thêm bao nhiêu ngày lao động công ích nữa vào án phạt của Billy, nhưng đến lúc gà THI HÀNH án xong, chắc tôi cũng đã ở một trường cao đẳng nào đó cách đây nửa vòng đất nước.

Điều điên rồ nhất trong tất cả chuyện này là cái cách mẹ tìm ra chúng tôi ngay từ phút ĐẦU TIÊN.

Khi mẹ gắn chip GPS cho CON LỢN, mẹ cũng gắn lên TÔI một cái. Thế là tôi cứ lang thang khắp nơi với một con chip gắn ở dây giày trong suốt hai tháng qua mà chẳng hề hay biết.

Và khi tôi biến mất khỏi công viên, mẹ đã dùng ĐIỆN THOẠI để tìm ra tôi ở đâu.

Dù vậy, giờ không phải lúc than vãn về sự bao bọc quá mức của mẹ tôi. Vì nếu mẹ không đến giải cứu, có lẽ tôi đã phải lang thang trong một góc xiếc cùng Frew và Billy rồi.

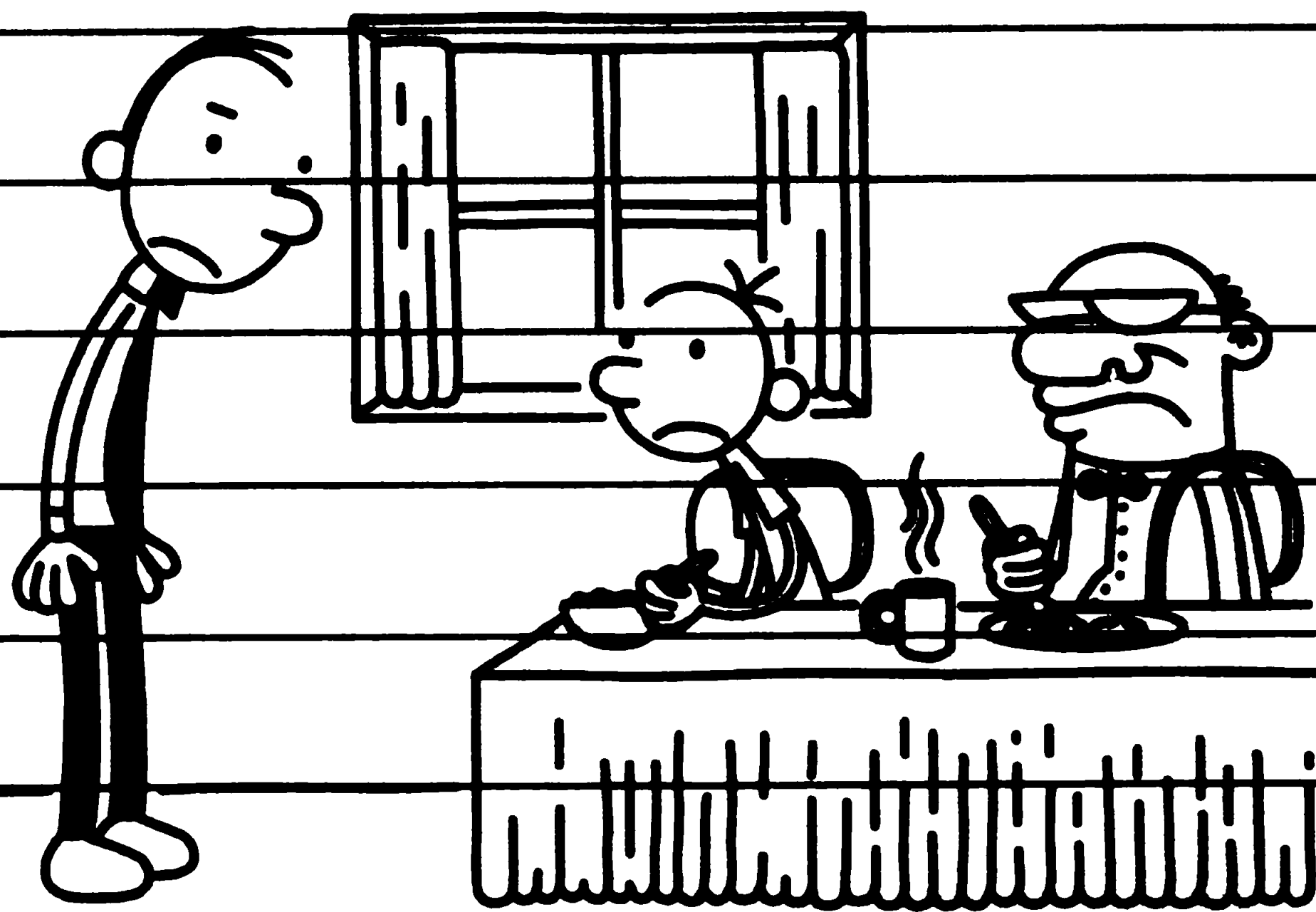
Nhưng, mẹ đang "giải-phóng-khỏi-đồ-điện-tử" cơ mà nhỉ?

THÁNG MƯỜI

Thứ Sáu

Nếu như TRƯỚC ĐÂY bố rơi vào trường hợp của tôi, thì GIỜ hẳn bố sẽ tệ gấp trăm lần.

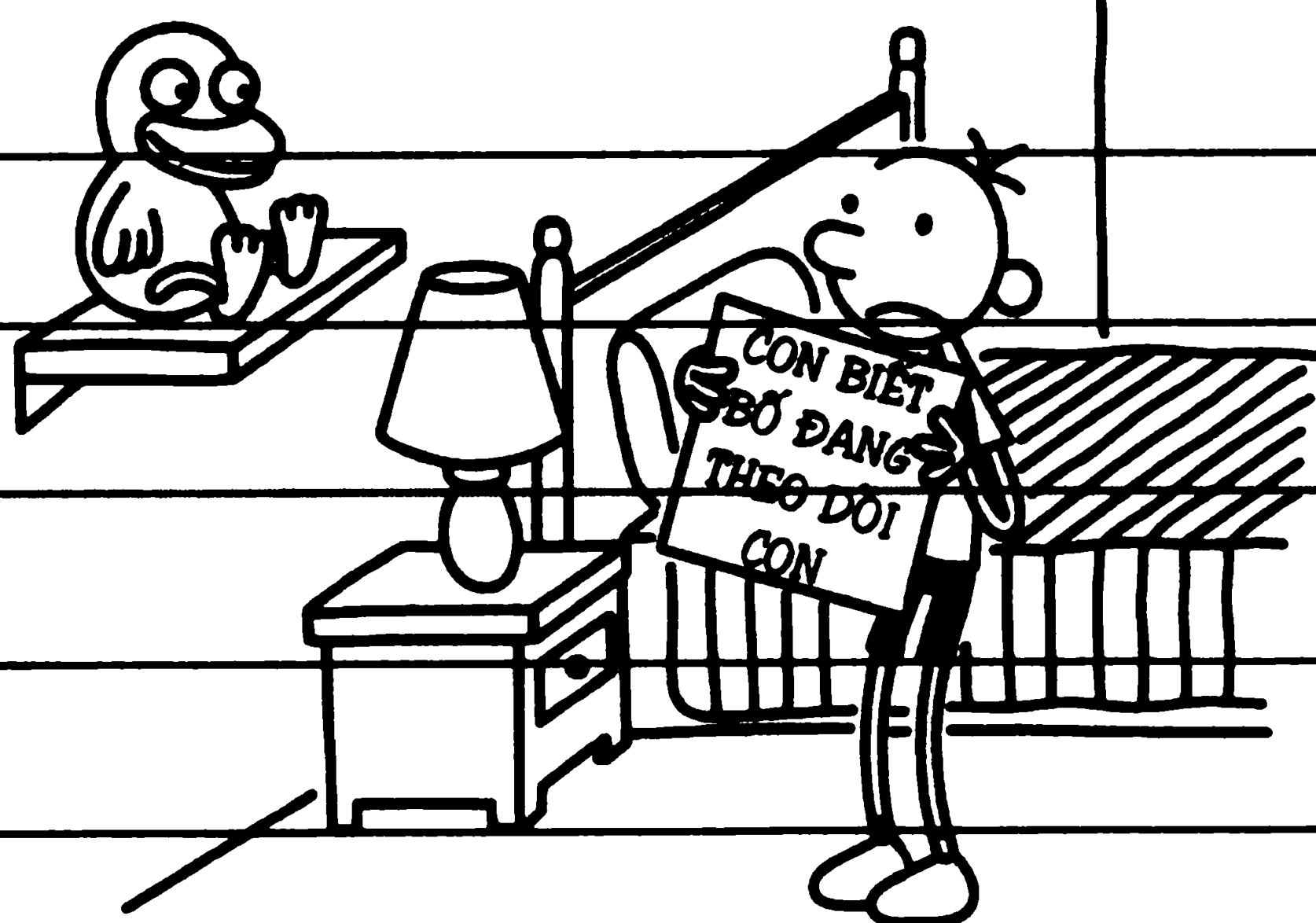
Sau sự việc ở công viên thị trấn tuần trước, rõ ràng bố nghĩ tôi không đáng tin tưởng nữa. Và bất cứ khi nào ở nhà, bố lại muốn tôi với ông ở cùng phòng để bố có thể để mắt đến CẢ HAI ông cháu.

Dù vậy, tôi ước gì mình đừng bao giờ biết đến chiếc camera, vì nó thực sự khiến tôi trở nên hoang tưởng là có đến TRĂM NGHÌN cái camera trong căn nhà này.

Tôi khá chắc có một cái trong con vệt len của thằng Manny, vì đôi mắt nó dường như cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

Nếu mà KHÔNG CÓ cái camera nào trong đó, thì vài ngày trước tôi hẳn đã làm một chuyện hết sức ngớ ngẩn.

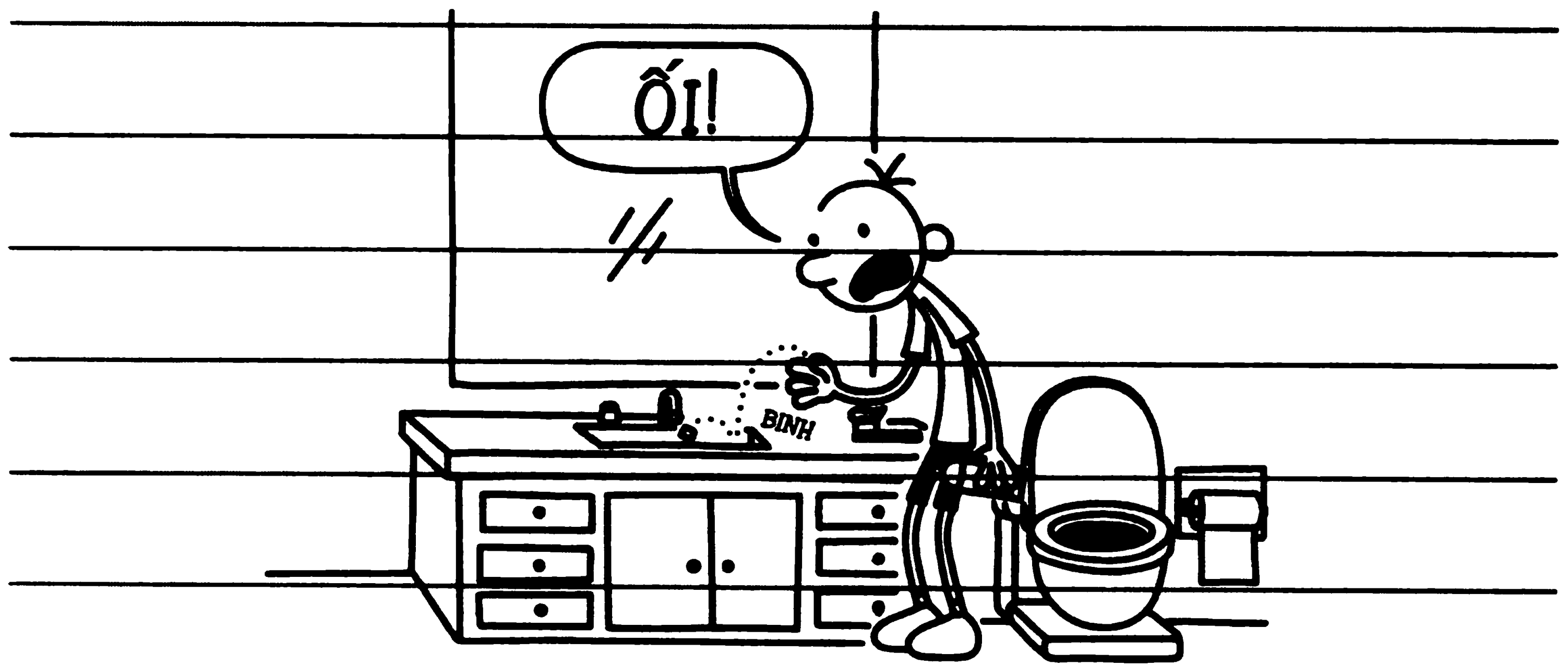

May sao, sáng hôm nay mẹ đã đưa bố ra sân bay để đi công tác, và tôi biết bố không thể giám sát tôi suốt thời gian bố đi vắng. Nhưng, tôi vẫn thêm phần cẩn trọng để không phá hỏng mọi chuyện, phòng khi bố có một chiếc camera ghi thẳng vào một cái ổ cứng ở đâu đó.

Sáng hôm nay khi tôi đang đánh răng, tôi chắc mẩm rằng phải vận nắp tuýp kem đánh răng như bố vẫn luôn cẩn dạn.

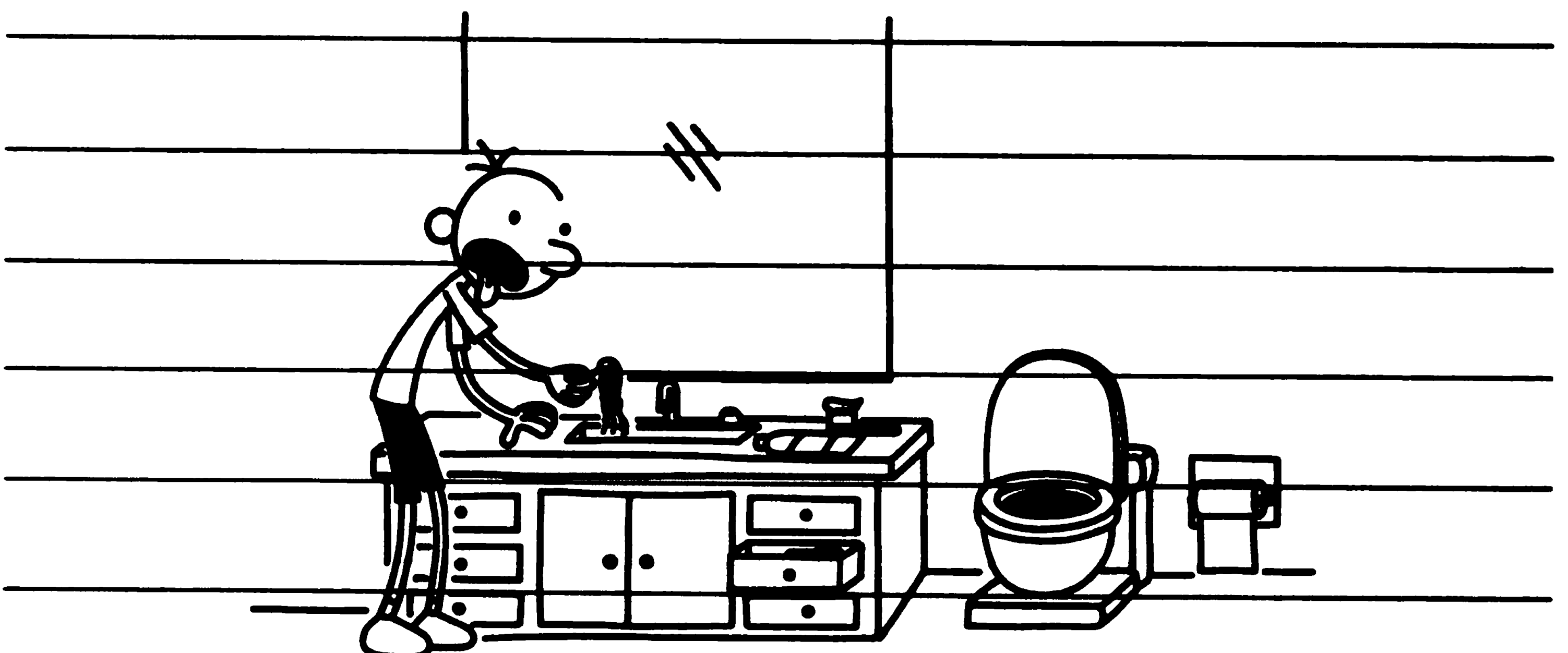
Nhưng tay tôi trơn quá, và tôi đánh rơi cái nắp xuống bồn rửa.

Nó nảy lên vài lần, rồi trôi thẳng tuột xuống ống dẫn nước.

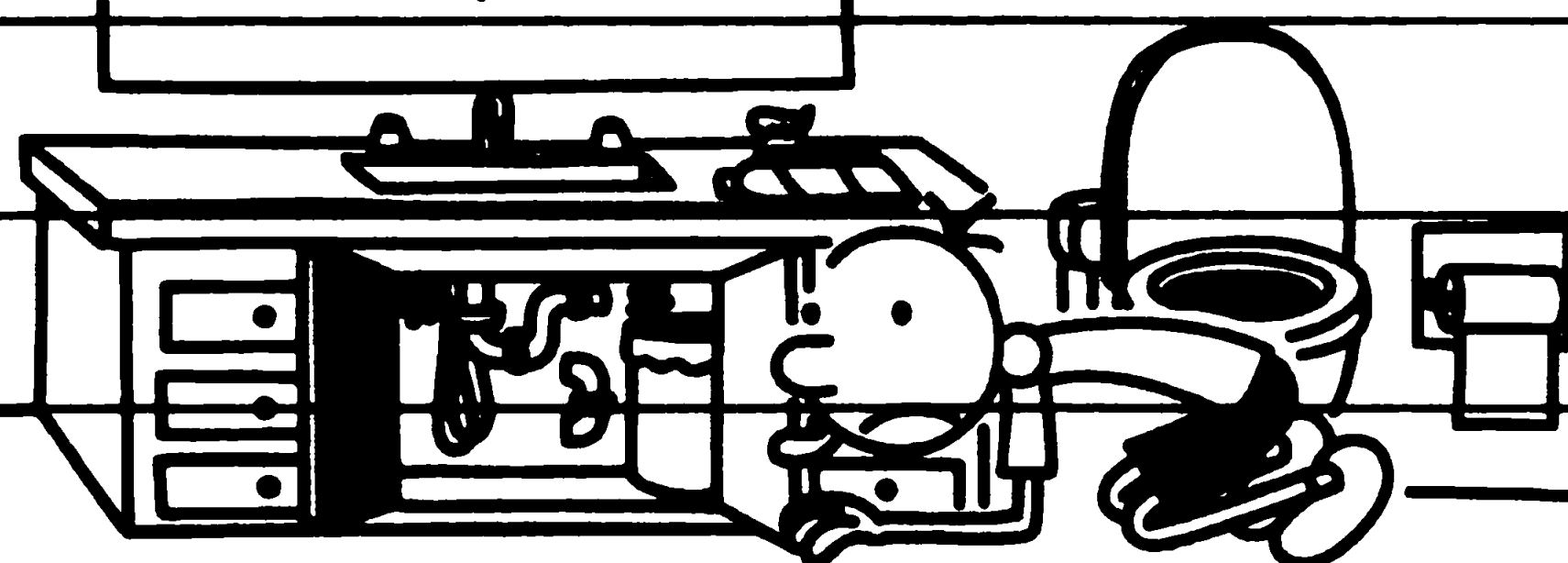
Tôi biết NGAY KHI đi công tác trở về, bố sẽ lên nhà tắm trên tầng để đảm bảo tuýp kem đánh răng đã được đóng nắp. Vì thế tôi phải lấy nó RA.

Đầu tiên tôi cố moi chiếc nắp ra khỏi đường ống bằng một miếng vải cotton. Nhưng tôi chỉ lôi lên được một mớ tóc và những thứ nhầy nhụa khác.

Và bây giờ tôi đã biết những gì chìm bên trong bồn rửa mặt của con người, tôi đảm bảo với bạn tôi sẽ không bao giờ chọn nghề sửa ống nước nữa.

Tôi đoán mình có thể dùng miếng vải cotton để đẩy chiếc nắp tuýt kem đánh răng xuống SÂU HƠN, sau đó tôi sẽ mở tủ bên dưới bồn rửa xem chiếc nắp đi xuống tận đâu.

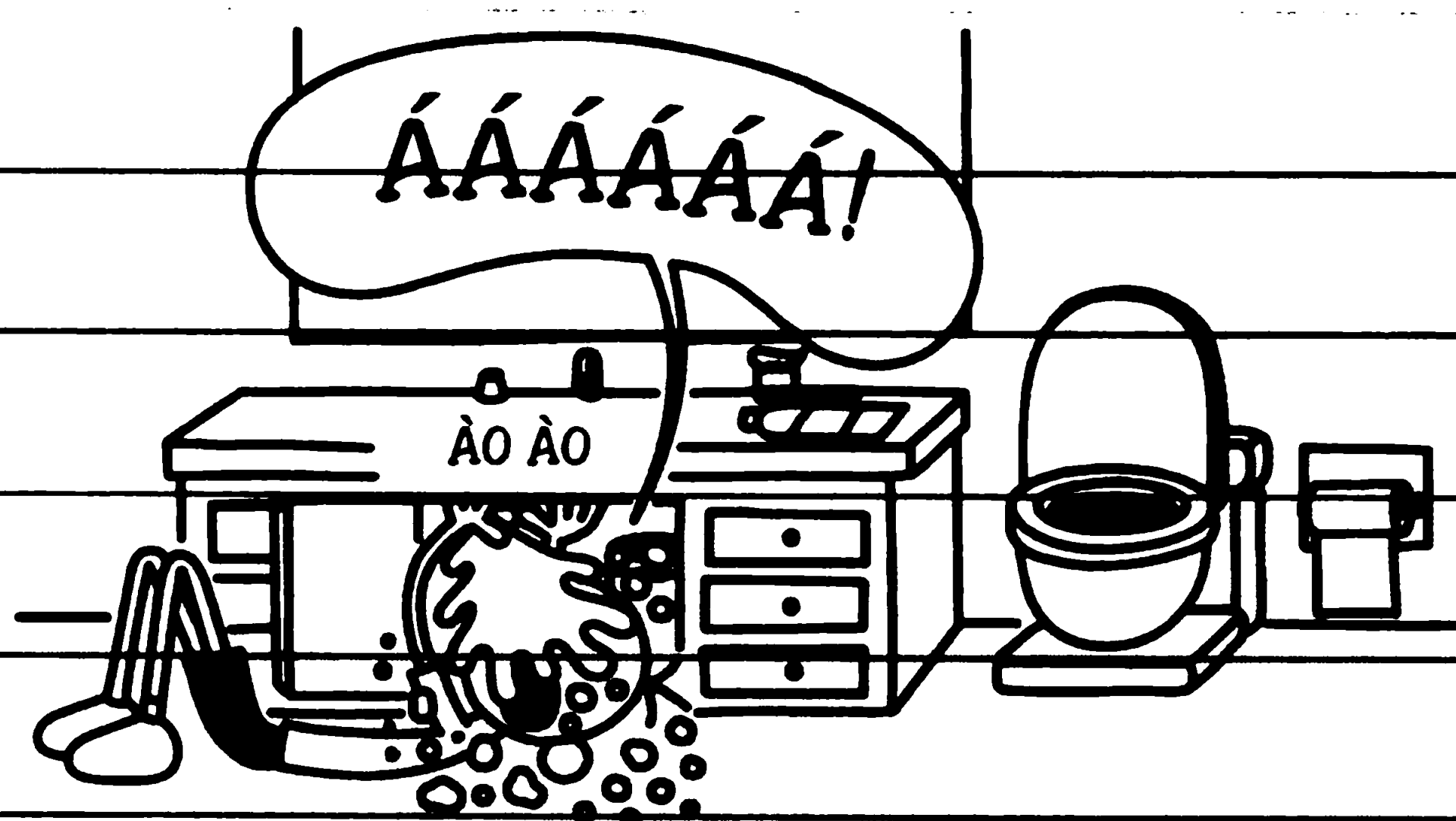

Tôi biết bố có cả chồng sách tự sửa đường ống nước dưới tầng hầm, và đoán chắc chắn trong đó phải có hướng dẫn chi tiết từng bước khắc phục những sự cố kiểu như thế này.

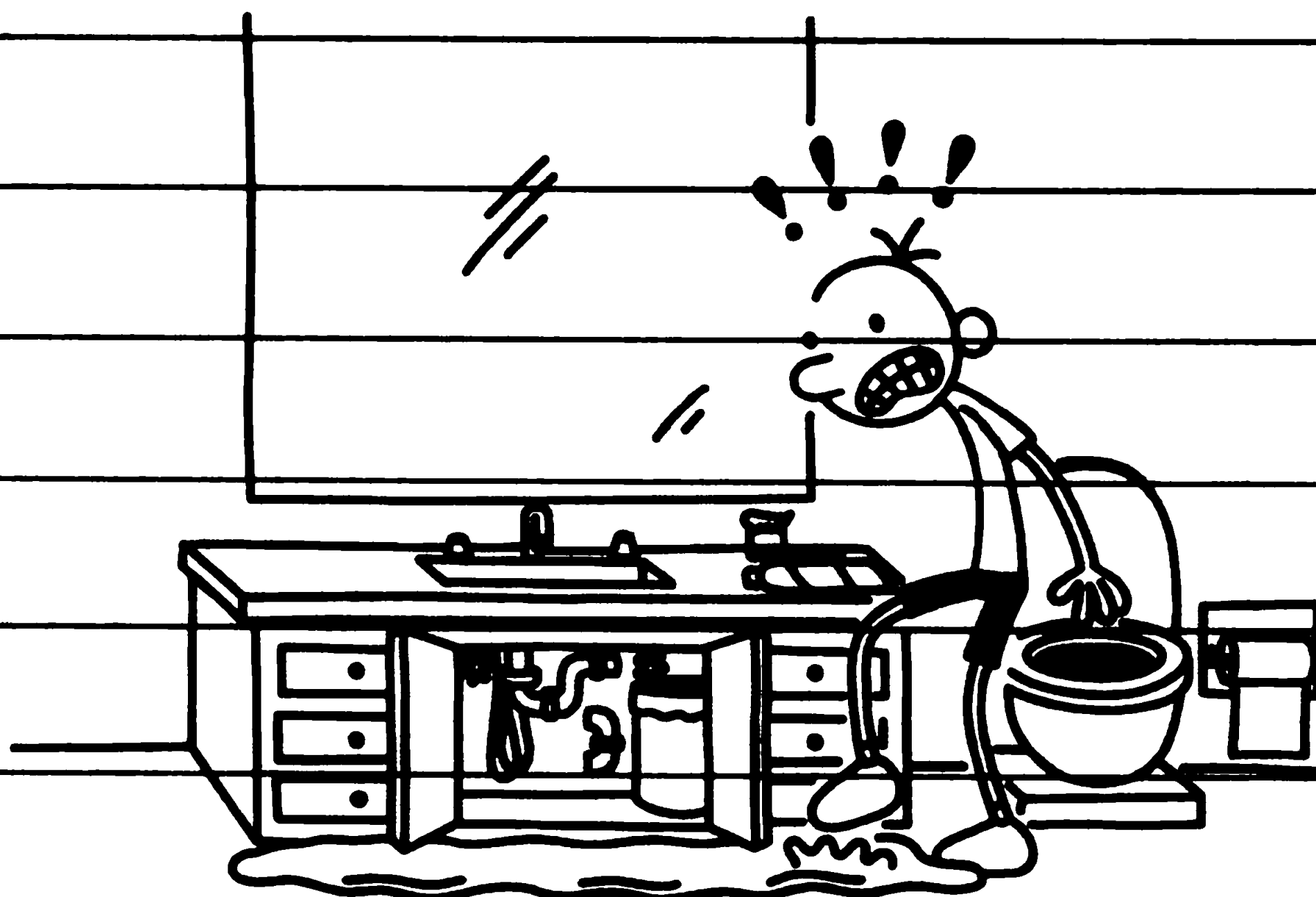
Tôi không xác định được điểm đầu hay đuôi khi nhìn sơ đồ trong cuốn sách, vì vậy tôi cố gắng tự thân vận động. Có một cái ống nhựa bên dưới bồn rửa, và tôi nghĩ cái nắp tuýt kem đánh răng hẳn phải ở đâu đó bên trong.

Thế là tôi vặn lỏng đai ốc nối cái ống ấy với phần ống kim loại, và nó bung ra dễ dàng.

Nhưng, tôi đoán mình phải khóa van hay thứ gì đó tương tự, vì điều tiếp theo tôi biết là nước phụt ra tung tóe khắp nơi.

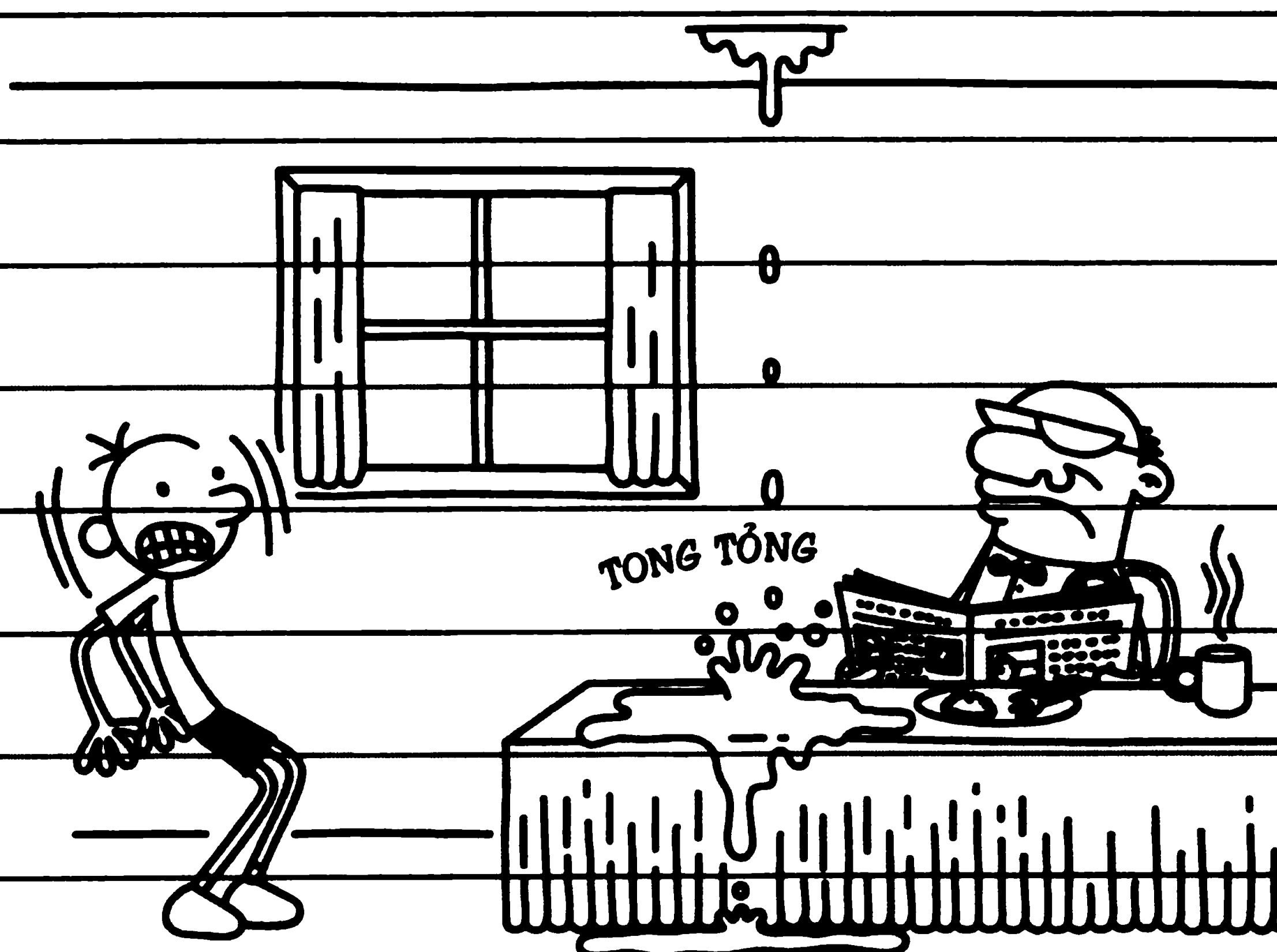

Phải mất cả phút đồng hồ tôi mới tìm ra cách khóa van nước, và đến lúc tôi khóa được, nước đã lênh láng trên sàn nhà.

Tôi bèn lấy hết khăn trong phòng tắm để cố sức thấm nước. Rồi tôi chạy xuống dưới nhà để lấy thêm khăn từ phòng giặt là.

Nhưng khi xuống tới bếp, tôi nhận ra mình có một rắc rối còn LỚN HƠN.

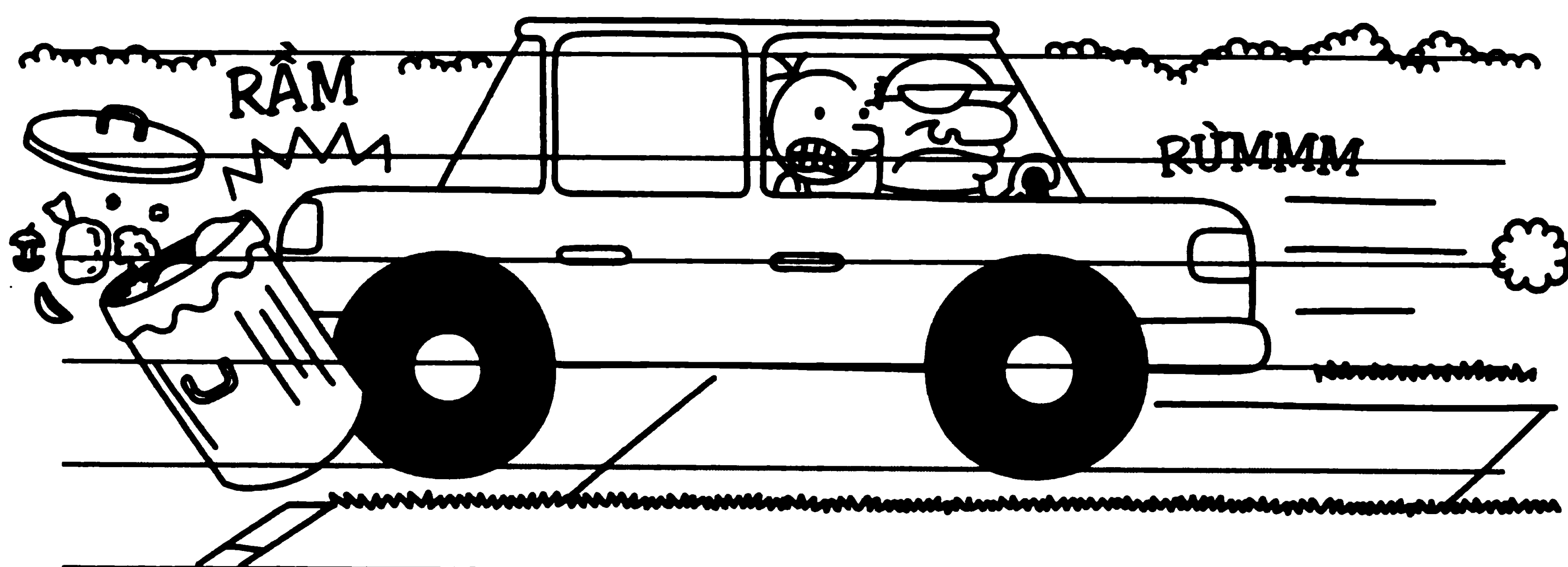

Tôi nói với ông nội chỗ mà nước đang chảy xuống, nhưng dường như ông nội không quá lo lắng. Ông nói cái hư hại THỰC SỰ là vệt nước bắn để lại trên trần bếp.

Tôi mừng vì ông nghĩ chuyện này không có gì to tát, nhưng tôi đảm bảo bố sẽ nhìn tình huống hoàn toàn KHÁC.

Tôi năn nỉ ông giúp mình thoát khỏi chuyện này, và ông đã đồng ý. Ông bảo có một loại sơn đặc biệt có thể phủ lên những vết nước bẩn, và ông sẽ đưa tôi đến một cửa hàng vật liệu xây dựng để mua.

Nghe thật TUYỆT. Ông chộp lấy chìa khóa xe của bố và chúng tôi vào trong xe. Nhưng khi lùi ra khỏi đường xe chạy, ông đã tông vào một cái thùng rác.

Tôi không quá quan tâm, nhưng khi chúng tôi đâm phải HỘP THƯ của nhà hàng xóm, tôi bắt đầu lo lắng.

Tôi không thể nhớ ra lần cuối cùng mình ở trong xe mà ông là người cầm lái là khi nào. Mọi thứ đột ngột làm tôi thức tỉnh: Năm ngoái, ông trượt bài thi lái xe, nên người ta tước BẰNG LÁI của ông.

Ông không được phép lái xe từ dạo ấy.

Thực sự lo lắng, tôi bảo ông có lẽ chúng tôi nên quay về nhà. Nhưng giờ ông đã ra đường cái, và chẳng thể quay trở lại.

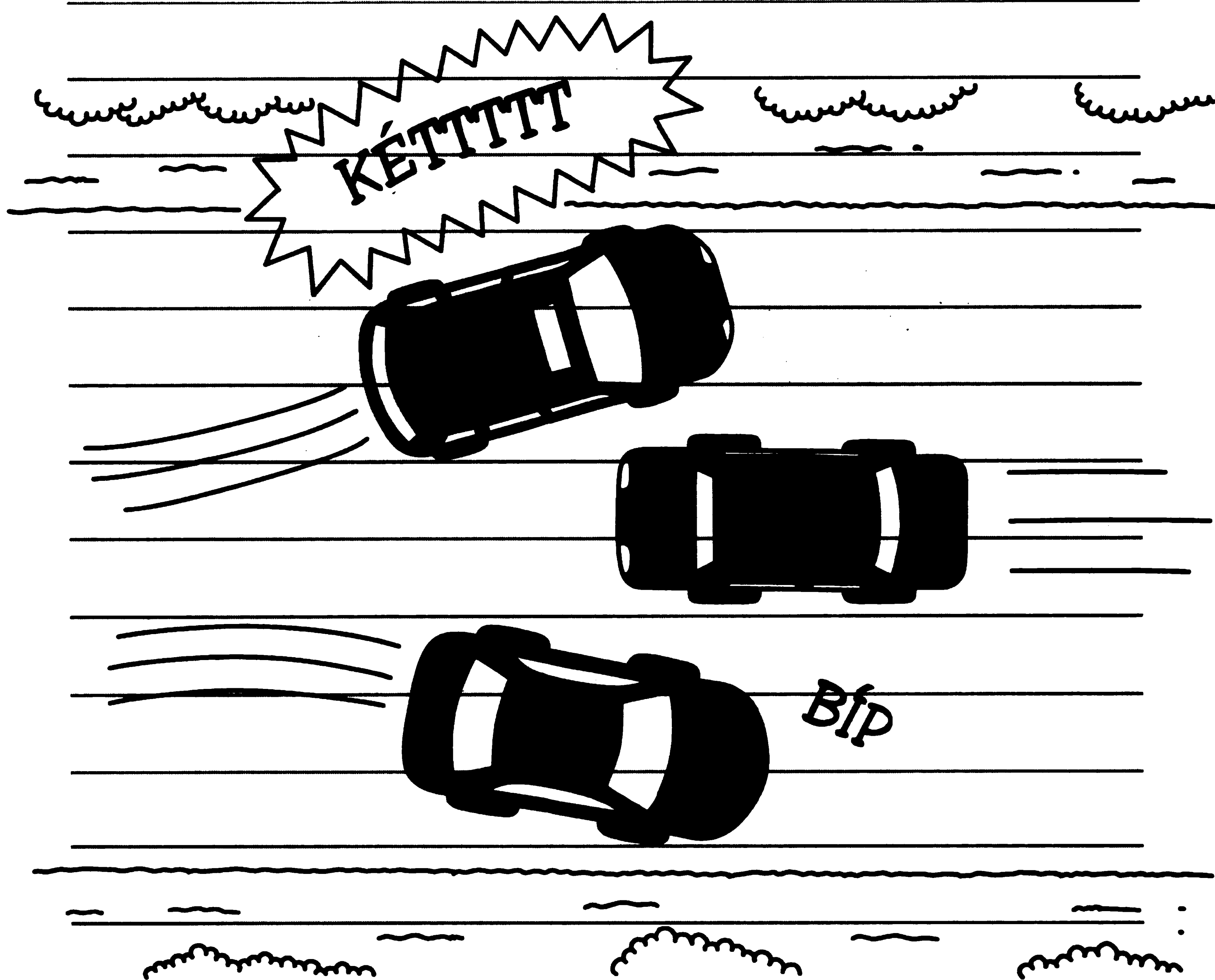

Đến lúc xe chúng tôi ra khỏi khu vực lân cận, ông nội có vẻ đã vững tay lái hơn. Nhưng tôi vẫn khá lo lắng khi chúng tôi lên dốc để ra đường cao tốc.

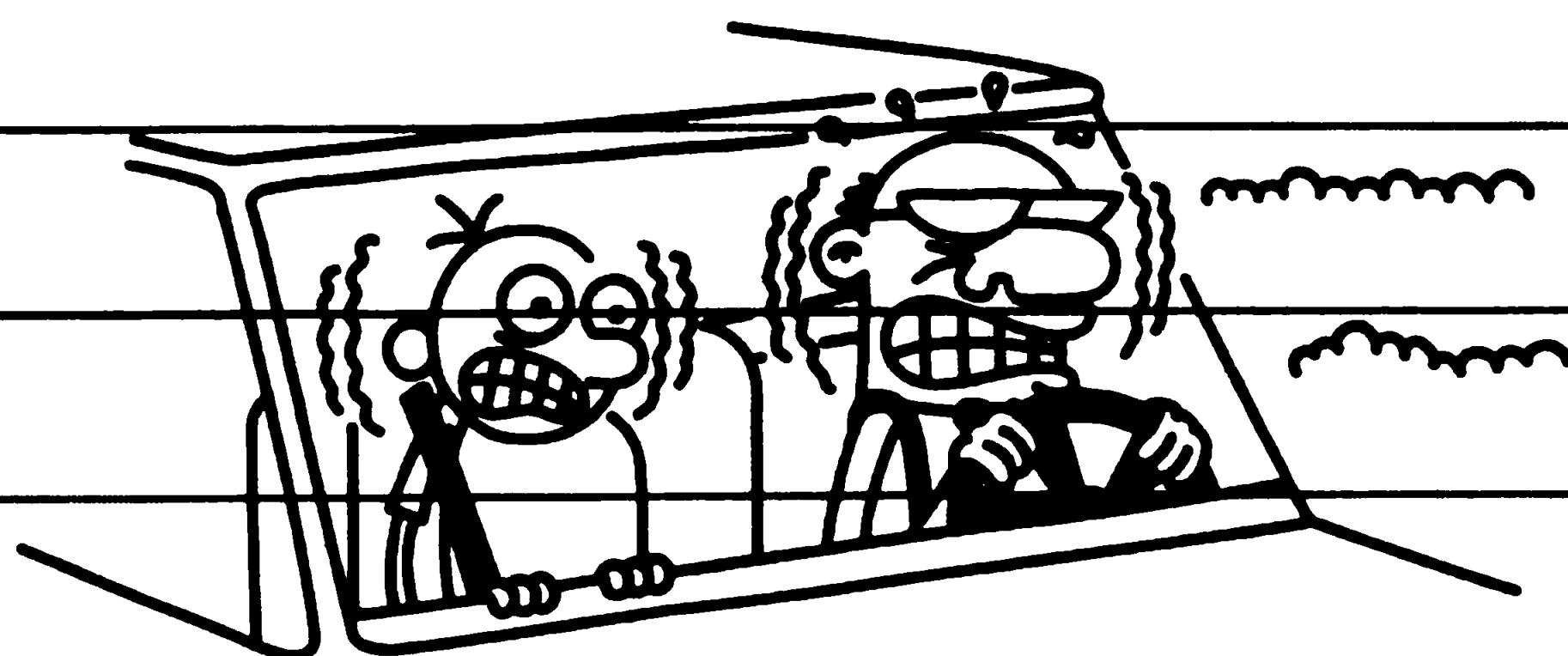
May sao, thời điểm này trong ngày không có nhiều người ra đường, và cửa hàng vật liệu chỉ còn cách đây vài dặm.

Có một điều thực sự lạ lùng là, tất cả các biển chỉ dẫn dọc đường đều quay sai hướng, chúng thực sự gây khó hiểu.

Khi tôi nhìn thấy hai chiếc xe ô tô đang lao tới xe của mình, tôi nhận ra rằng bằng cách nào đó ông nội đã lên dốc THOÁT RA thay vì lối ĐI VÀO, và chúng tôi đang đi NGƯỢC CHIỀU.

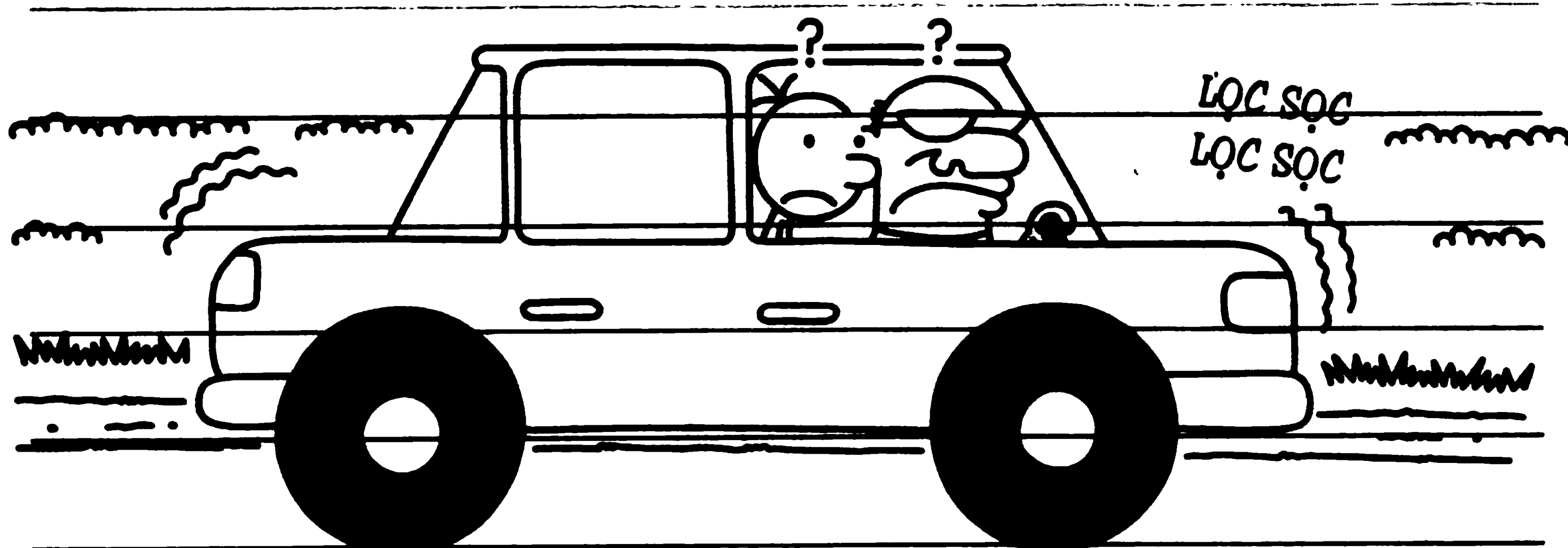

Ông đạp mạnh chân phanh, và chiếc xe xoay 180 độ trước khi dừng lại ở làn đường dành cho xe hỏng. Thật là một PHÉP MÀU khi chúng tôi không bị xe nào tông, và trải nghiệm chết huyệt này thực sự khiến hai ông cháu run lấy bầy.

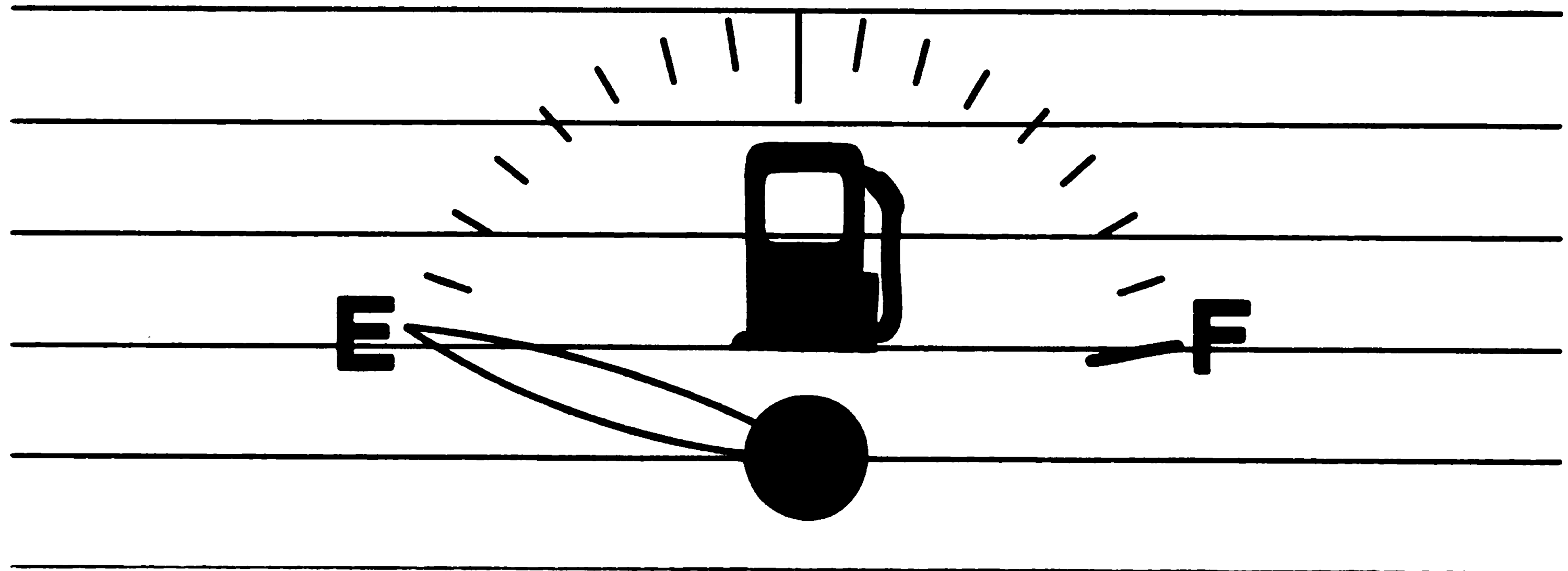

Đột nhiên vết nước bắn trên trần bếp đường như không còn là vấn đề to tát nữa. Hai ông cháu thống nhất nên về nhà và nghỉ ngơi.

Ít nhất GIỜ ĐÂY chúng tôi cũng ghi nhớ đi đúng đường. Nhưng khi ông cho xe chạy, nó lăn bánh được vài mét rồi khựng lại.

Đầu tiên tôi nghĩ chắc hẳn chiếc xe đã bị làm sao lúc ông nội đạp mạnh chân phanh, nhưng khi tôi nhìn vào bảng điều khiển, tôi nhận ra rằng chúng tôi đã bị HẾT XĂNG.

Tối qua Rodrick đã dùng xe để đi làm, và DĨ NHIÊN anh ta chẳng thêm đổ xăng vào.

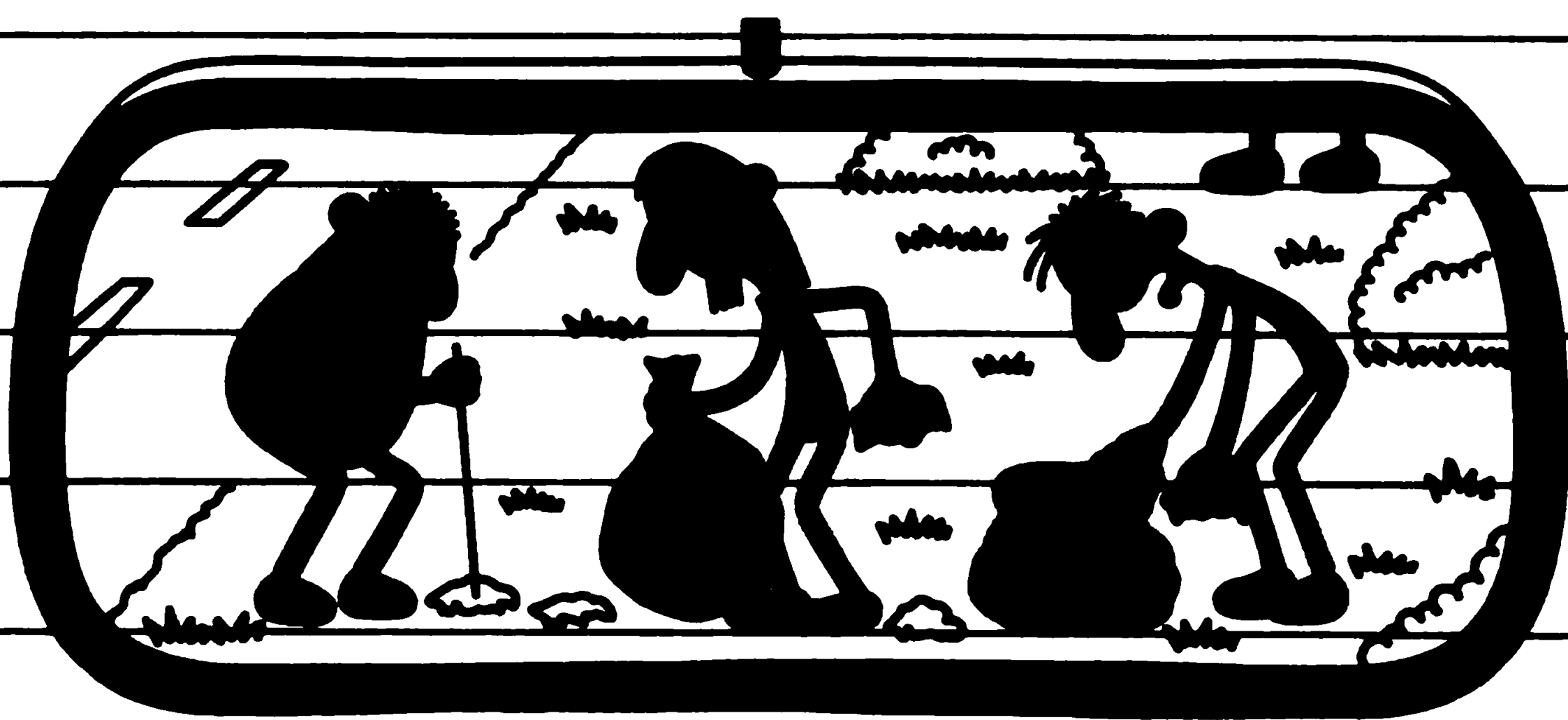
Ông nhìn thấy một biển báo phía trước chỉ rằng có một trạm dịch vụ cách đây một dặm, bèn bảo tôi là ông sẽ đi bộ đến đó rồi mang về một can xăng để hai ông cháu có thể về nhà.

Tôi thực sự muốn đi cùng VỚI ông, nhưng ông nói tôi nên ở lại trong xe để nó không bị những người phụ trách đường quốc lộ kéo đi. Tôi không thấy ổn lắm với ý tưởng này, nhưng lúc này chẳng còn cách nào khác.

Ông nội cuộc bộ đến trạm dịch vụ còn tôi ngồi trong ô tô chờ đợi phải đến cả TIẾNG ĐỒNG HỒ. Tôi bắt đầu hơi lo lắng và nhìn về phía gương chiếu hậu thì thấy cái gì đó ở đằng xa.

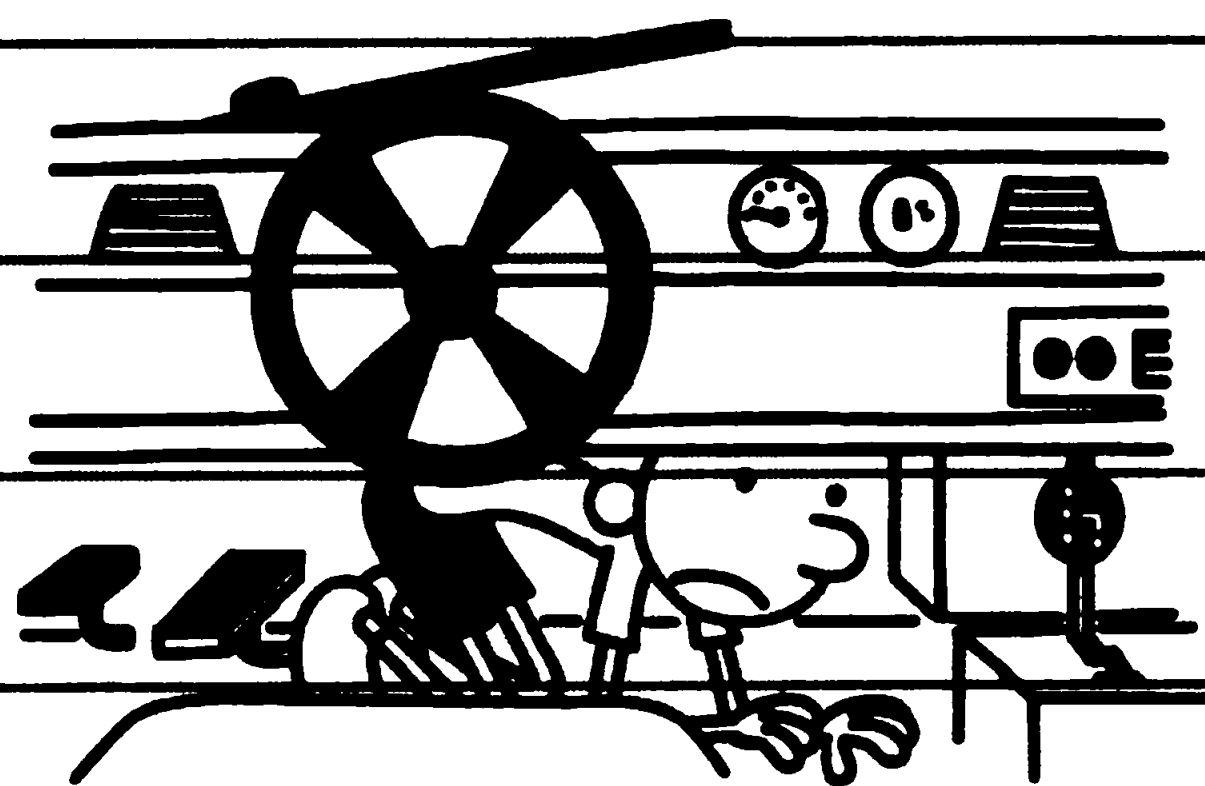
Một nhóm người đang di chuyển dọc con đường tiến về phía chiếc xe ô tô. Đầu tiên tôi thấy khá phấn chấn vì tôi tưởng họ có thể sẽ GIÚP ĐỖ. Nhưng khi nhìn thấy những bộ áo liền quần màu cam, người tôi dường như ĐÔNG CỨNG.

Đó là toàn người lao động công ích, và họ đang tiến về phía tôi.

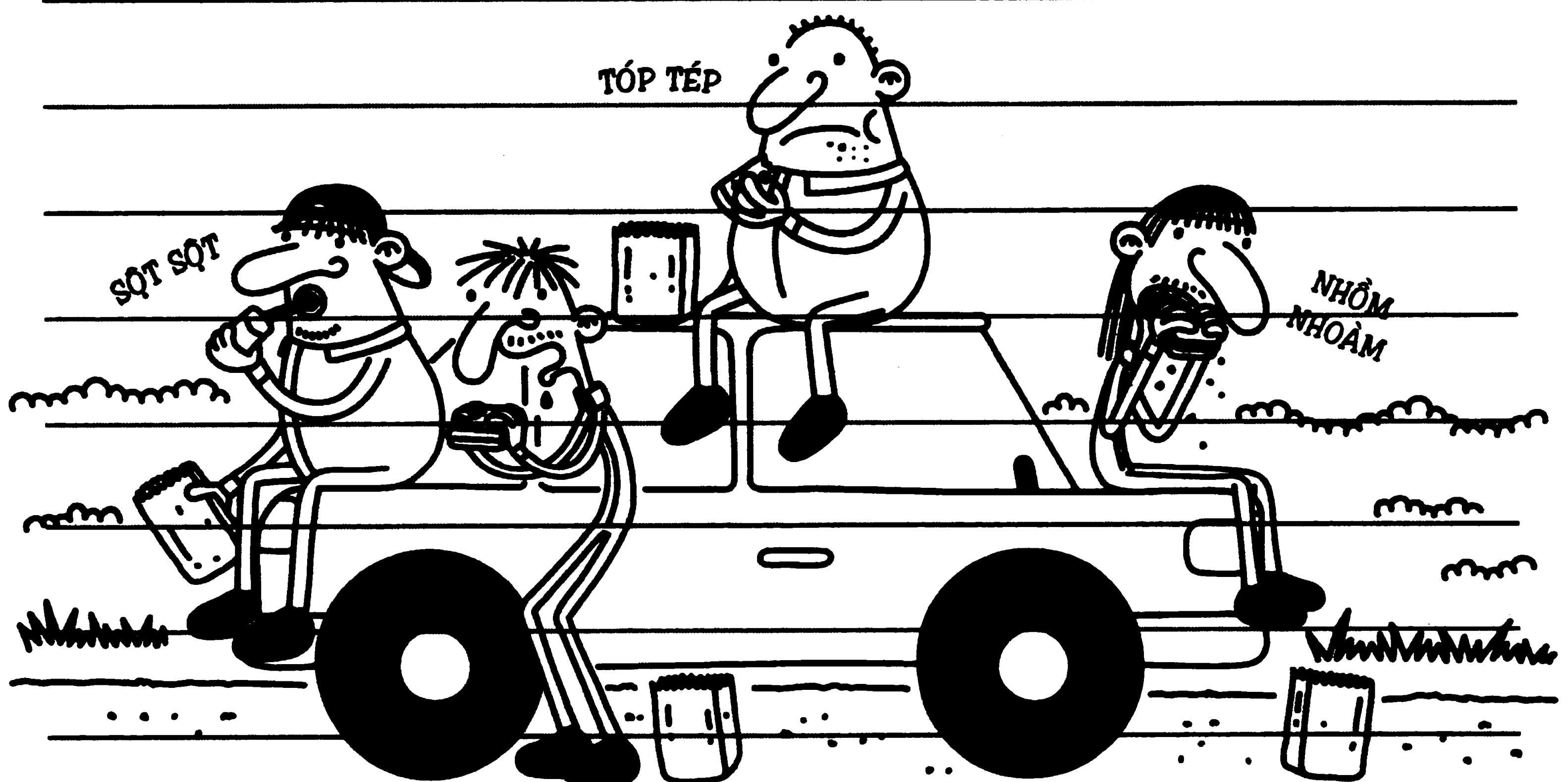

Khi họ tiến đến gần hơn, tôi thấy một trong số đó chính là gã BILLY. Tôi đã nghĩ về việc chạy trốn khỏi đó, nhưng thực sự tôi lại không muốn liếc mình thò mặt ra ngoài.

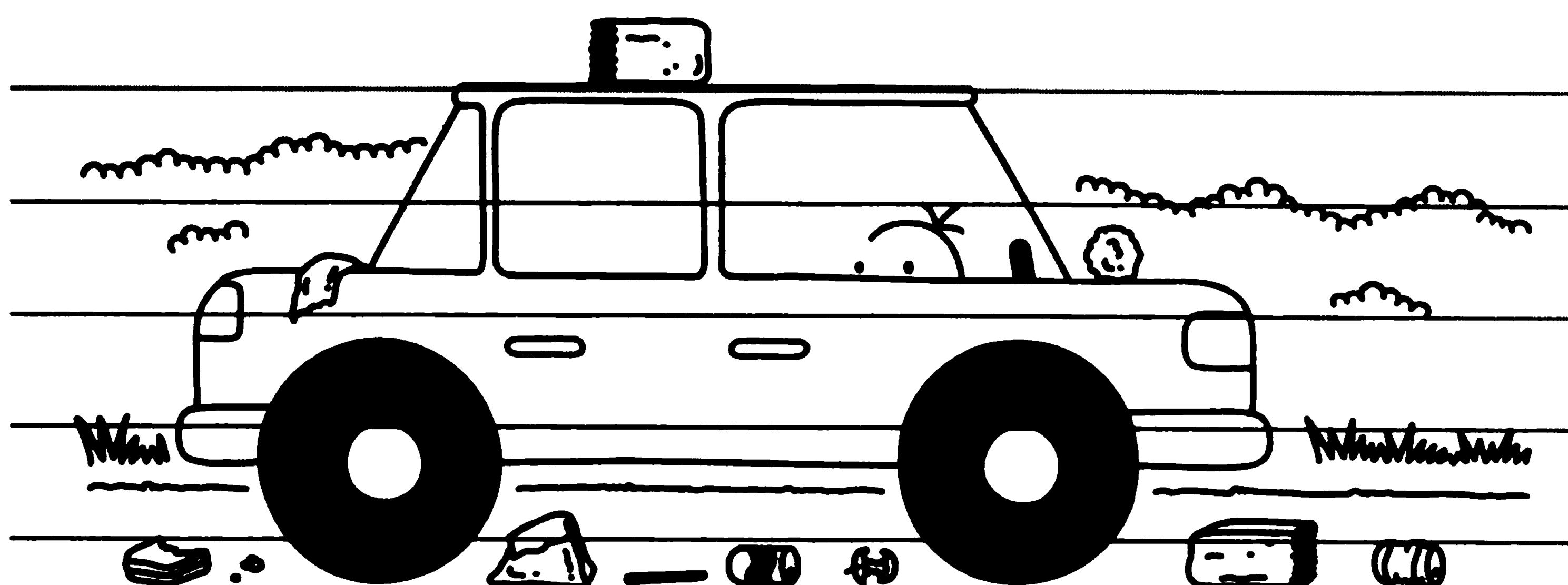
Việc duy nhất tôi có thể nghĩ tới lúc này, đó là khóa cửa xe và TRỐN. Dù vậy, không có nhiều chỗ trốn lý tưởng trong một CHIẾC XE, nên điều tốt nhất tôi có thể làm là thụp xuống núp dưới bảng điều khiển và ngồi im thin thít.

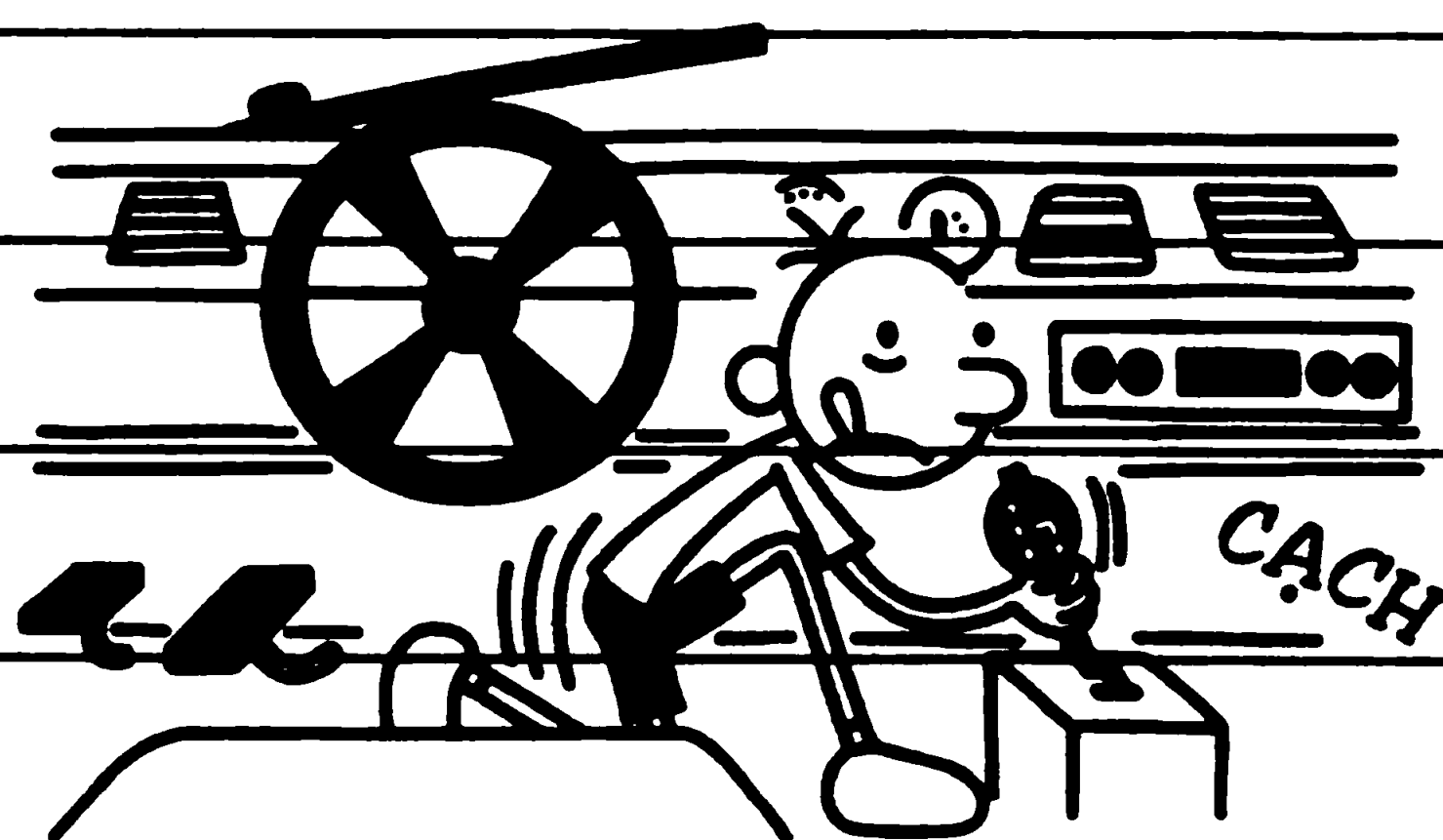
Tôi nín thở và cầu nguyện. Thời gian mấy gã đó tiến đến chỗ chiếc xe tưởng như dài hàng THẾ KỶ, và khi họ ĐẾN NƠI, họ quyết định đây là một chỗ lý tưởng để nghỉ ăn trưa.

Cuối cùng nhóm lao động công ích cũng kết thúc việc ăn uống và đi tiếp. Nhưng họ để lại một đống bừa bộn kinh hoàng, điều đó cho thấy họ thực hiện nhiệm vụ dọn dẹp đường cao tốc cũng chẳng mấy nghiêm túc.

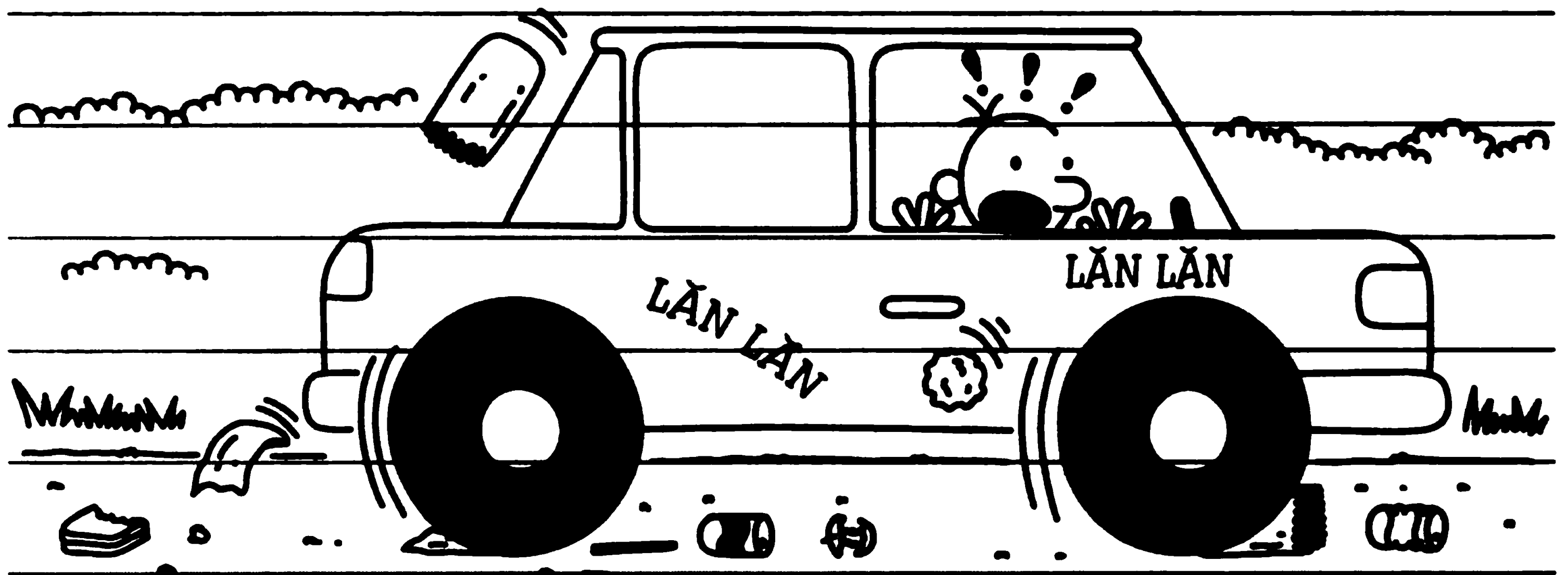

Khi chắc chắn họ đã đi khỏi, tôi lồm cồm bò dậy. Nhưng CẢ HAI chân tôi đã tê bại do ở trong tư thế bất tiện quá lâu, nên tôi túm lấy cái cần ở bàn điều khiển trung tâm để kéo mình lên.

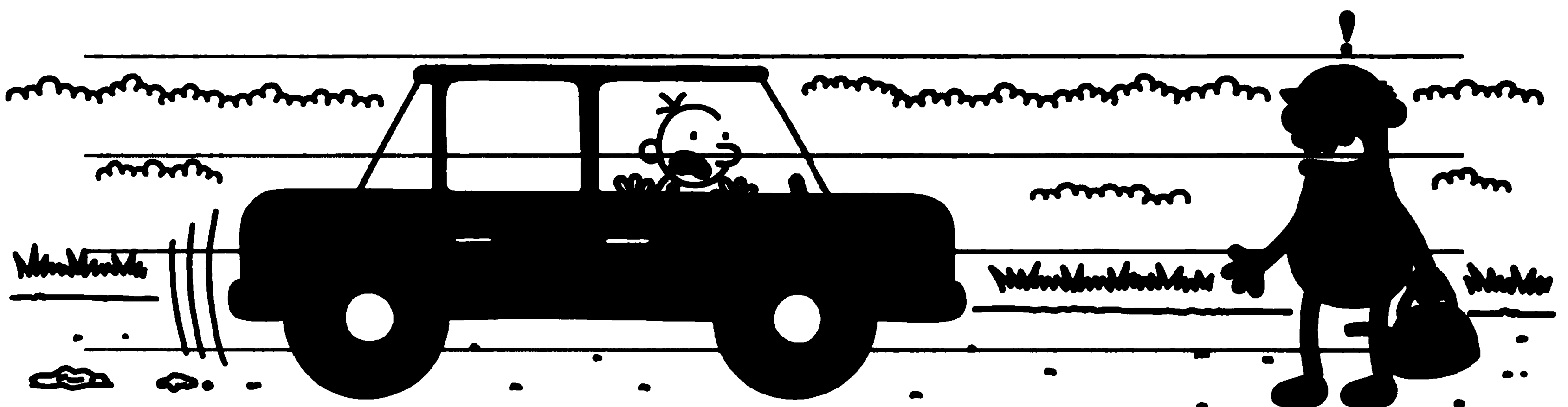
Nhưng cái cần CHUYỂN ĐỘNG, và khi ấy, CHIẾC XE cũng chuyển động theo.

Tôi đã vô tình đưa chiếc xe về SỐ MỎ, và nó bắt đầu
lăn bánh VỀ PHÍA TRƯỚC.

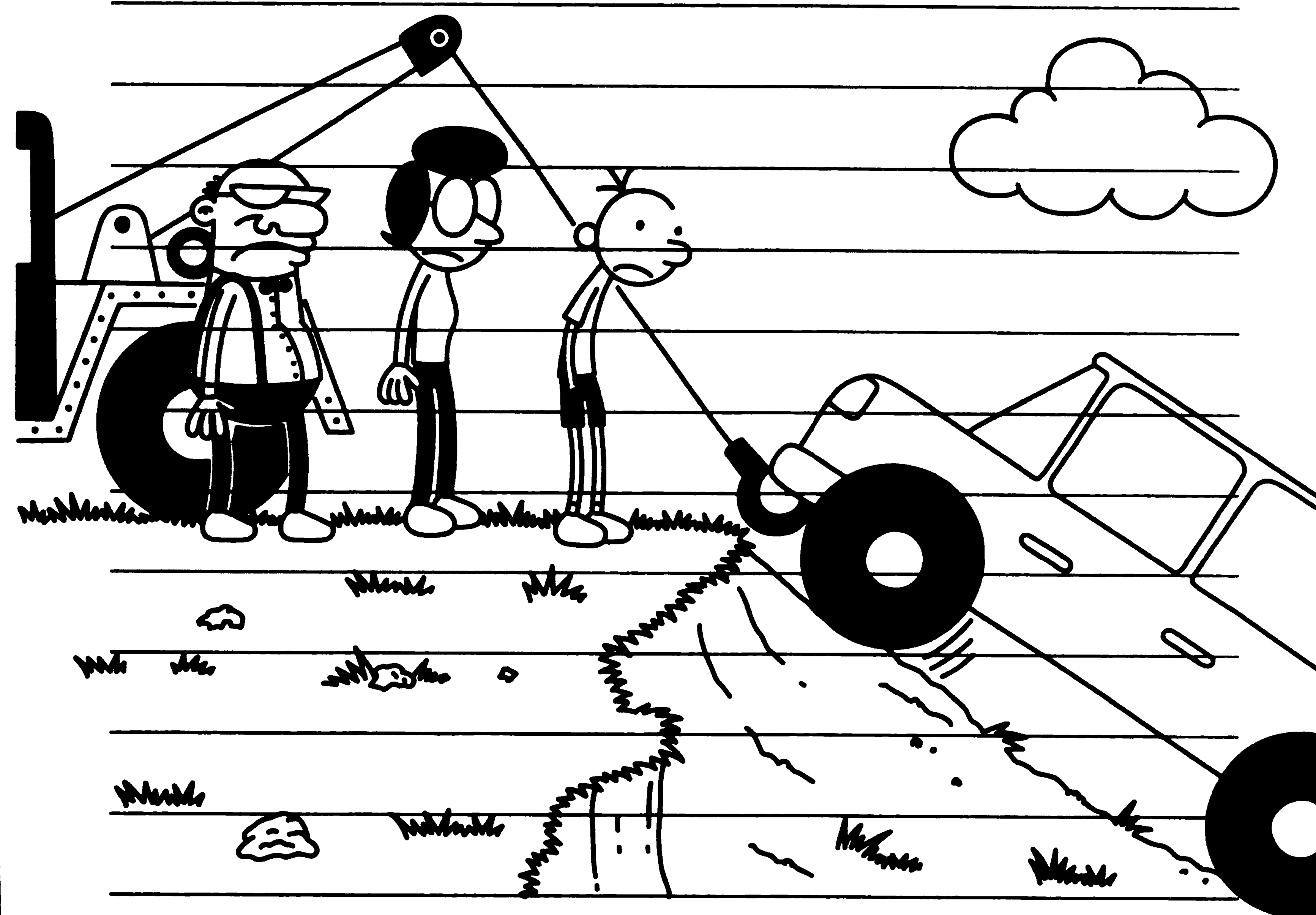

Chiếc xe tăng tốc dần dần, vì thế tôi dẫm lên chân
phanh. Nhưng nó đã bị khóa, và chiếc xe cứ thế lao đi.
Tôi sợ rằng mình sẽ đi thẳng ra đường đầy xe cộ và sẽ
bị xe khác tông phải.

Rồi tôi nhìn thấy ÔNG NỘI đang tiến về phía mình trên
làn đường dành cho xe hỏng, và tôi HOẢNG HỐT.

Tôi giật mạnh tay lái sang trái và VỪA ĐỦ suốt qua ông.
Vấn đề là, chiếc xe lao thẳng xuống một CÁI RÀNH.
Và nó cứ yên vị ở đó cho đến khi mẹ tôi đến với đội cứu
hộ vào hai tiếng sau.

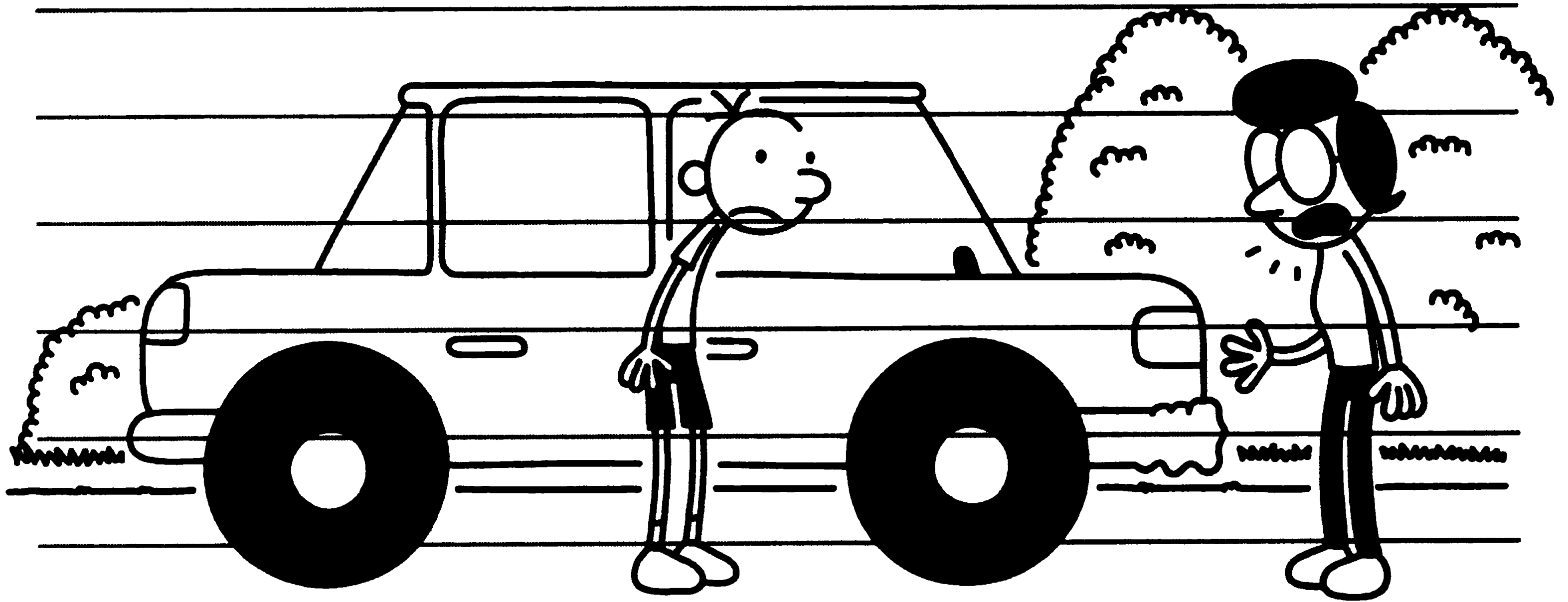

Nếu được làm lại, tôi sẽ để chiếc nắp tuýp kem đánh
răng ở yên trong đường ống.

Thứ Hai

Tôi NẮN NỈ mẹ đừng kể với bố chuyện xảy ra với chiếc
xe khi bố về nhà.

Nhưng mẹ bảo vì bộ phận cản sốc đã bị bẹp rúm, KIẾU
Giữ bố cũng phát hiện ra.

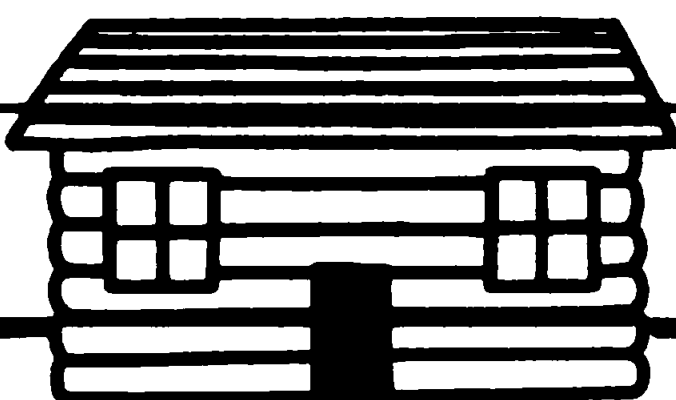
Tôi nhận ra lựa chọn duy nhất của mình lúc này là rời
khỏi thị trấn. Và tôi nghĩ về cách HOÀN HẢO để thực
hiện việc đó.

Chuyến đi của lớp tới các nông trại Hardscrabble bắt
đầu trong hôm nay và sẽ đi trong CẢ TUẦN. Tôi tính
đến khi mình TRỞ VỀ, bố sẽ dịu xuống, ít nhất cũng dịu
đi một tí.

Thế là tôi bảo mẹ rằng mình đã đổi ý về chuyến đi, và
mẹ hoàn toàn vui sướng.

Mẹ gọi tới trường để đảm bảo tôi vẫn có thể đi, và may
sao còn vô khối không gian trống trong căn nhà gỗ.

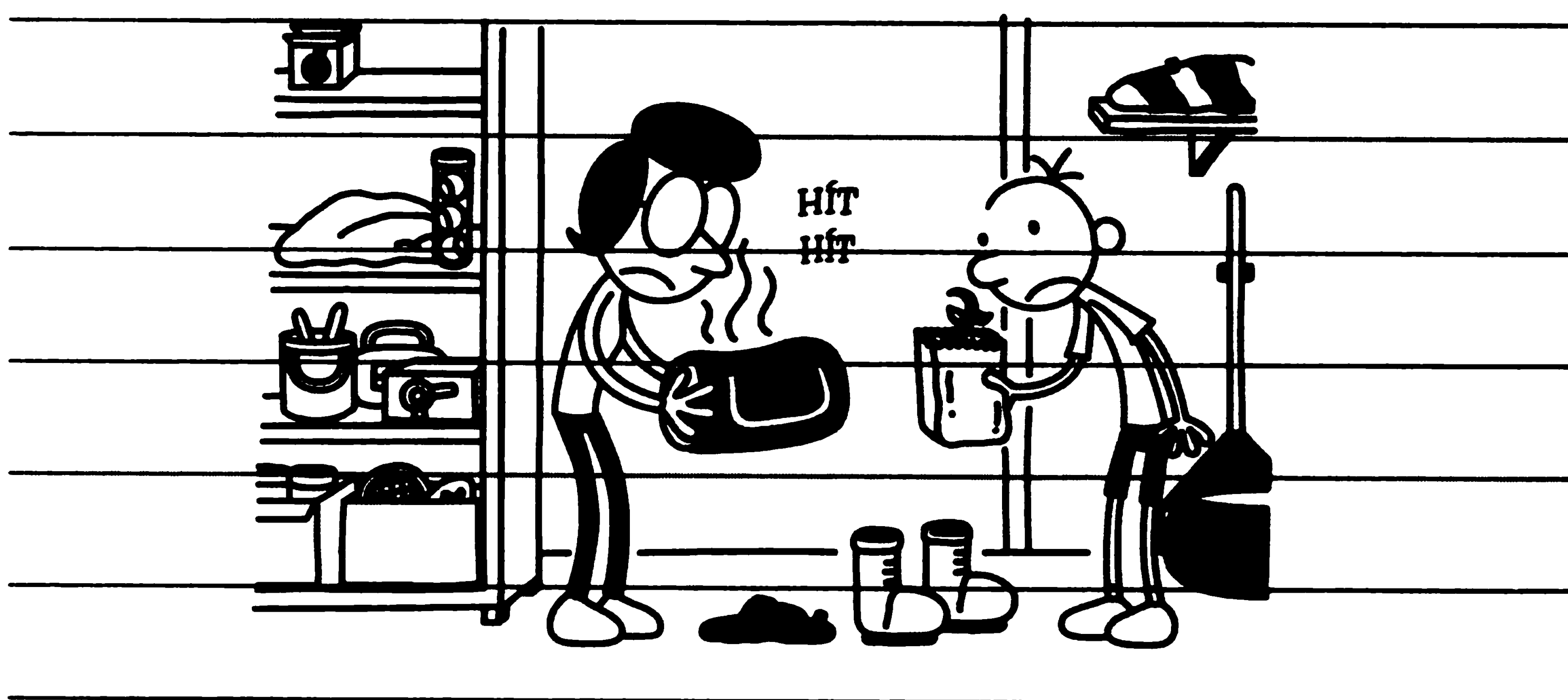
Tôi lục cặp sách và tìm thấy danh sách đồ đạc họ gửi về nhà tháng trước để kiểm tra xem mình cần mang theo những gì.

	Danh sách những đồ cần cần mang đến nông trại Hardserabble	
		
	Thuốc xịt côn trùng	Quần Jeans
		Túi nhựa
	Giày đi bộ	Kem chống nắng
	Áo mưa	
	Bi-đông	Đồ vệ sinh
	Ba-lô	Tất len
	KHÔNG mang thiết bị điện tử KHÔNG mang thức ăn rác ⁴	

Đã quá muộn để ra ngoài và mua được bằng ấy đồ. May thay, mẹ tìm thấy chiếc túi vải thô của Rodrick trong ga-ra, cái mà anh ta chưa từng mở ra khi ANH TA đi du lịch vài năm trước.

Bên trong có vài đôi giày đi bộ, một cái áo mưa, một bi-đông, thuốc xịt côn trùng và một tá những thứ khác trong danh sách, thế là quá tuyệt.

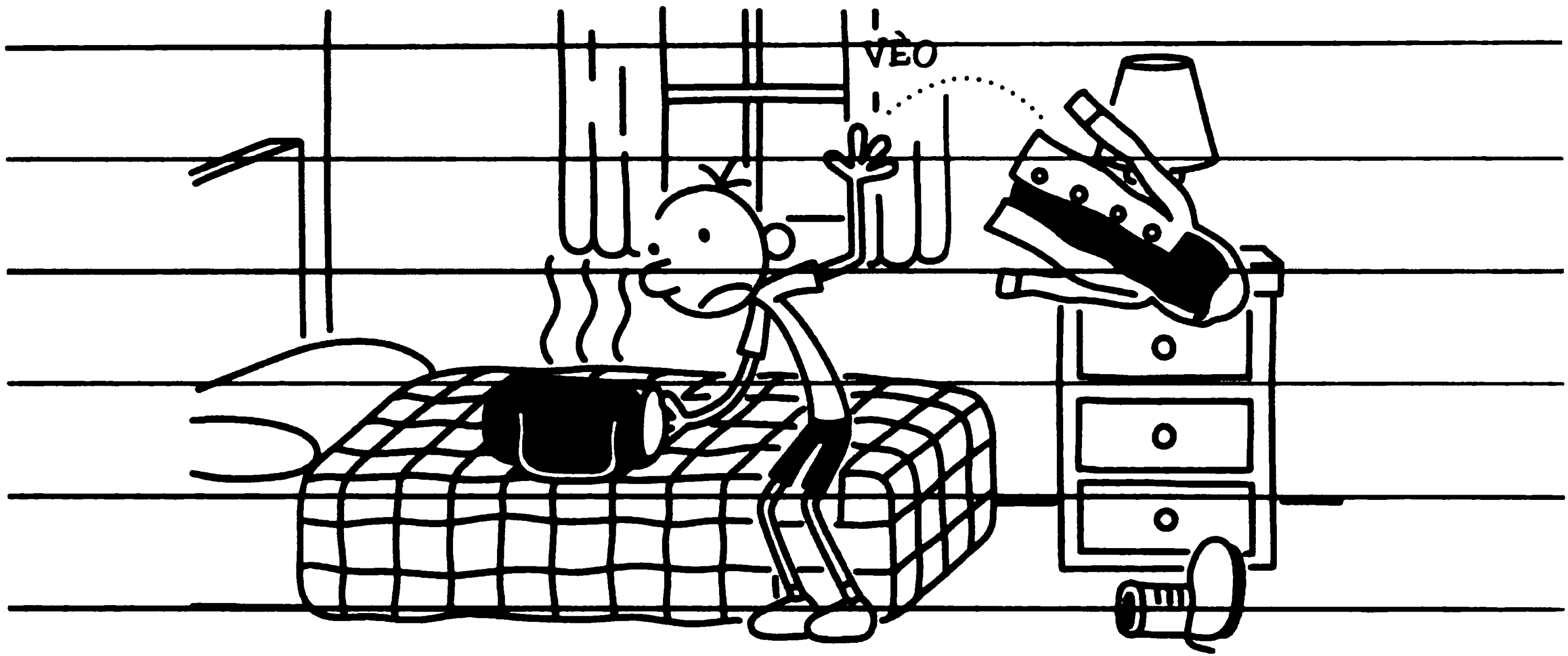
Nhưng chiếc túi BỐC MÙI NỒNG NẶC do bên trong có một chiếc bánh kẹp thịt mới ăn hết một nửa, bên trên nó còn mọc lên thứ gì đó.

Tôi có một chút lo lắng về vụ đồ ăn ở nông trại, và tôi đã hành động khá liều lĩnh cố giấu vài thanh kẹo bên trong. Nhưng tôi không chắc hình phạt là gì nếu mình bị PHÁT HIỆN, thế là tôi quyết định chỉ giấu chúng trong ngăn kéo để tất, để không ai ăn chúng trong khi tôi đi vắng.

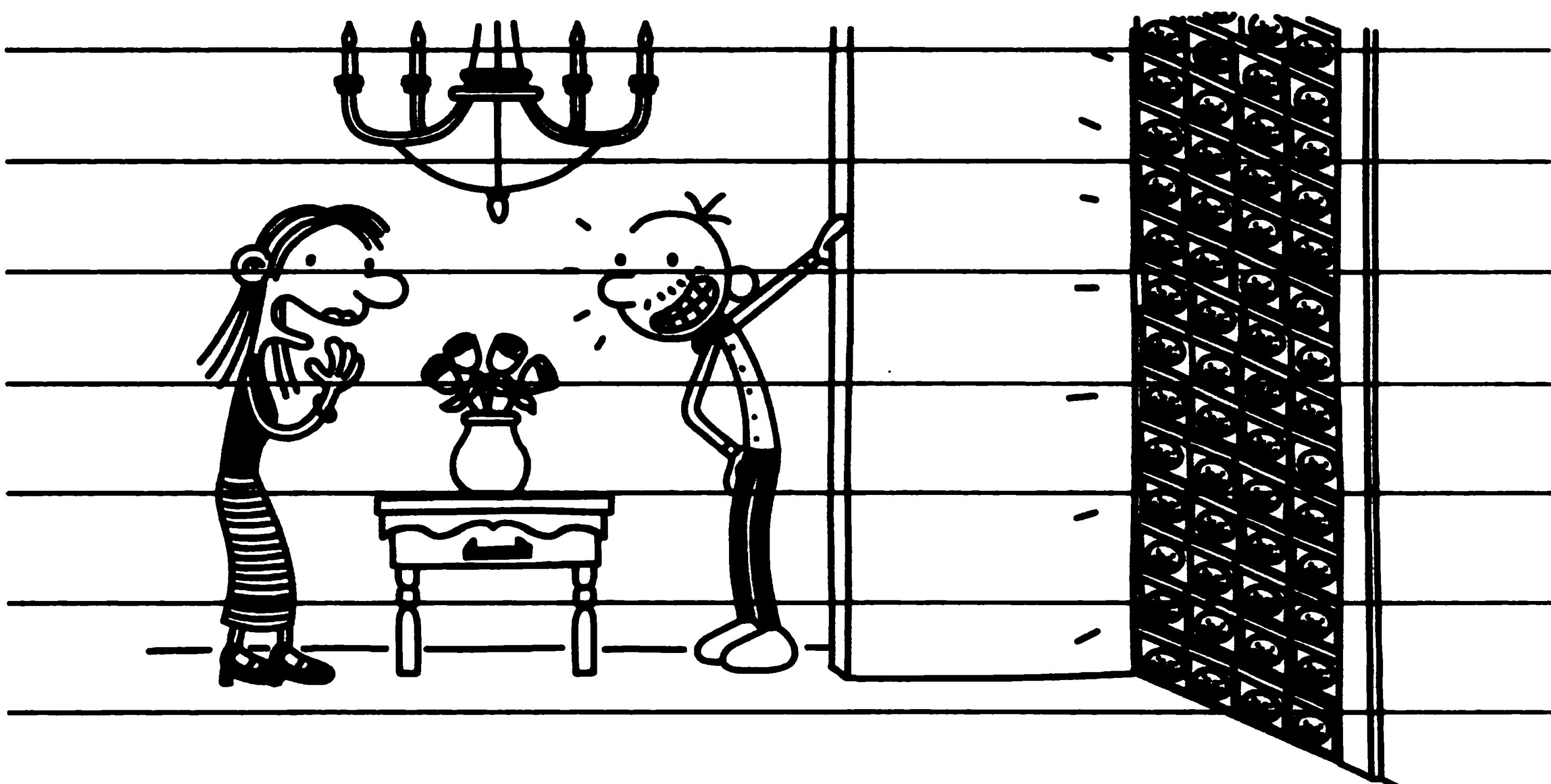
Dù vậy, tôi không sẵn lòng chấp nhận rủi ro nào liên quan đến SỰ THOẢI MÁI của mình.

Tôi bèn nhét ba hộp khăn ướt Freshies vào chiếc túi của Rodrick, dù điều đó có nghĩa tôi không thể nhét vừa cái áo mưa.

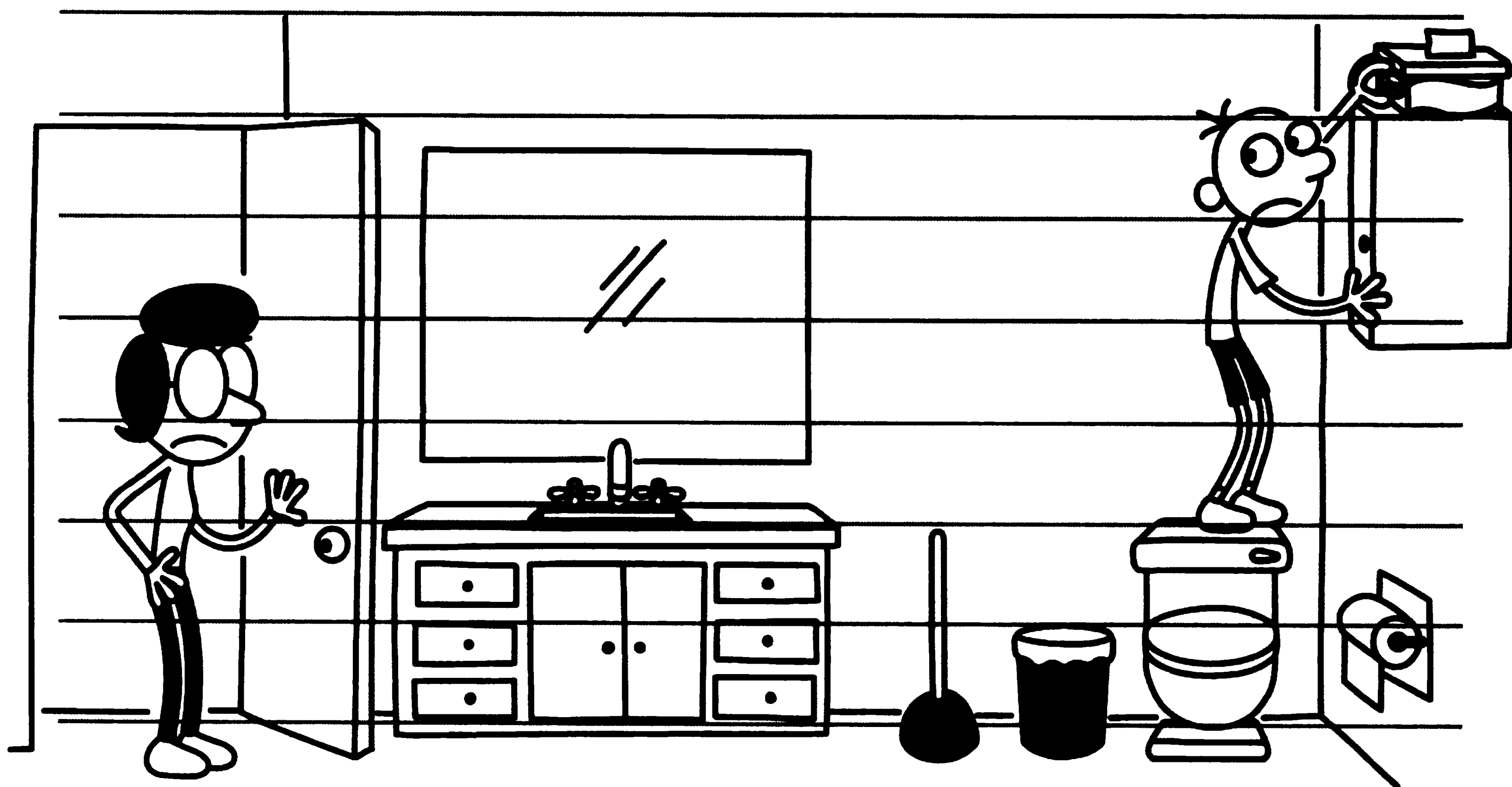

Tôi vui những hộp Freshies xuống dưới đáy túi vì không muốn mẹ biết tôi mang theo chúng. Mẹ nói khăn ướt trẻ em quá đắt đỏ để mọi người dùng cho nhu cầu thường ngày và chúng chỉ được để dành cho thằng MANNY.

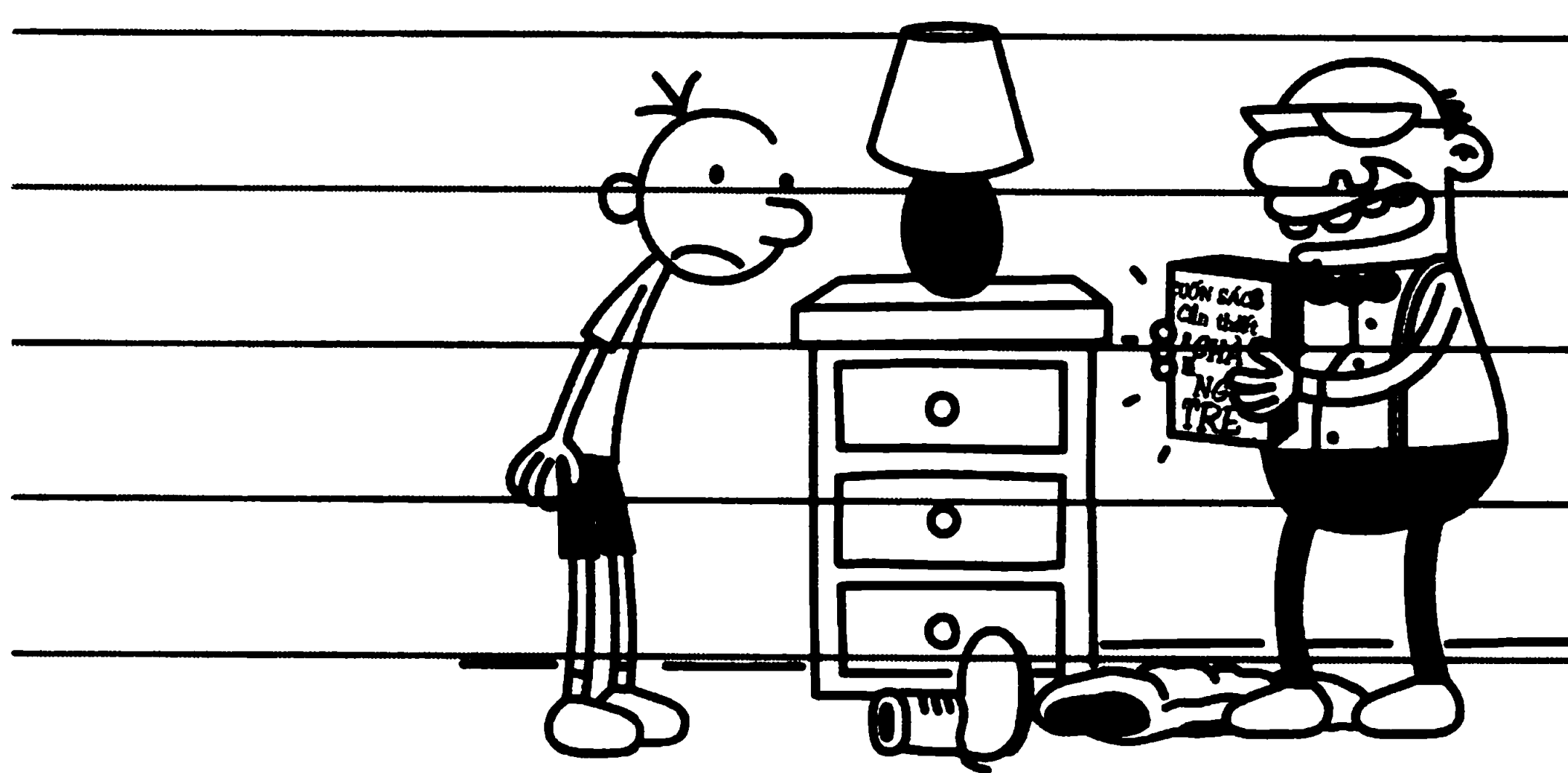
Thấy chưa, đó là lý do chính tôi muốn mình giàu có khi về già. Khi có cả tấn tiền, tôi có thể mua bao nhiêu khăn ướt TÙY THÍCH.

Nhưng cho đến khi tôi có tiền của riêng mình, tôi sẽ phải "mượn tạm" của thằng Manny.

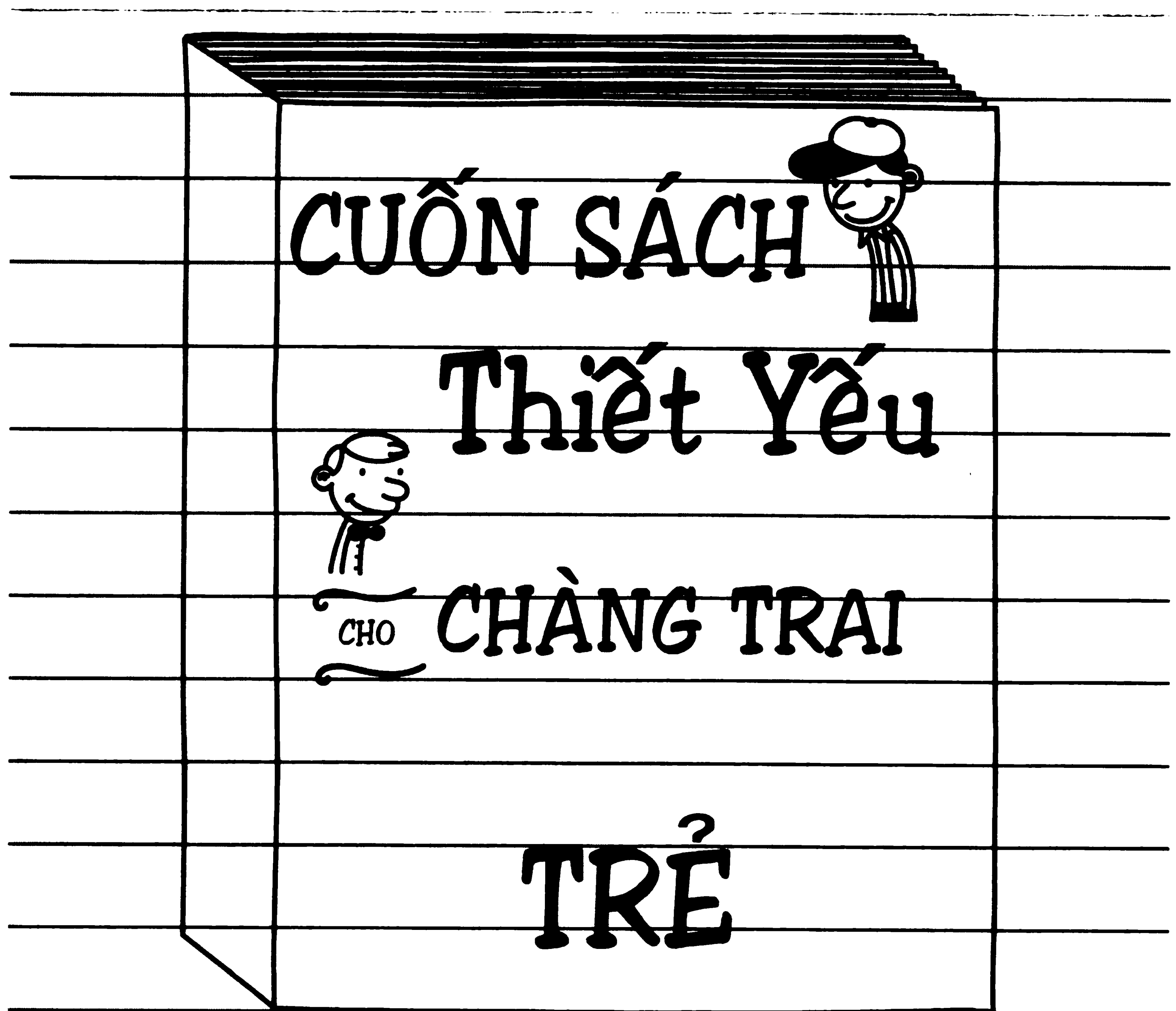

Khi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi, ông nội đưa cho tôi một cuốn sách mà ông nói có thể sẽ rất hữu ích.

Ông nội nói ông sở hữu cuốn sách này từ hồi còn bé, và ông đã đưa nó cho bố tôi khi BỐ ở tuổi tôi. Giờ ông muốn TÔI giữ nó.

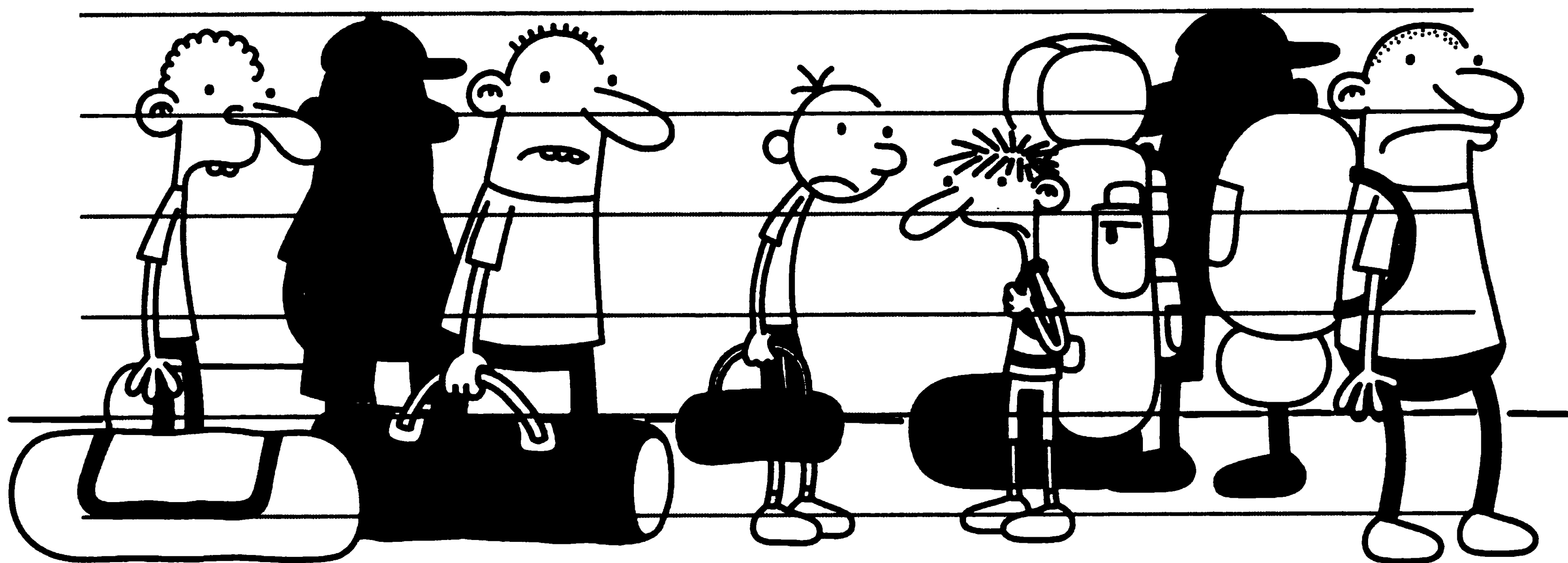
Trông nó hơi lỗi thời so với tôi, nhưng tôi không muốn làm tổn thương cảm xúc của ông. Tôi nói với ông sẽ mang cuốn sách theo và đọc nó ngay khi có cơ hội.

Còn VỪA ĐỦ chỗ để nhét nó vào trong túi, và tôi tính càng nhiều thứ chất lên những hộp kẹo Freshies thì càng tốt.

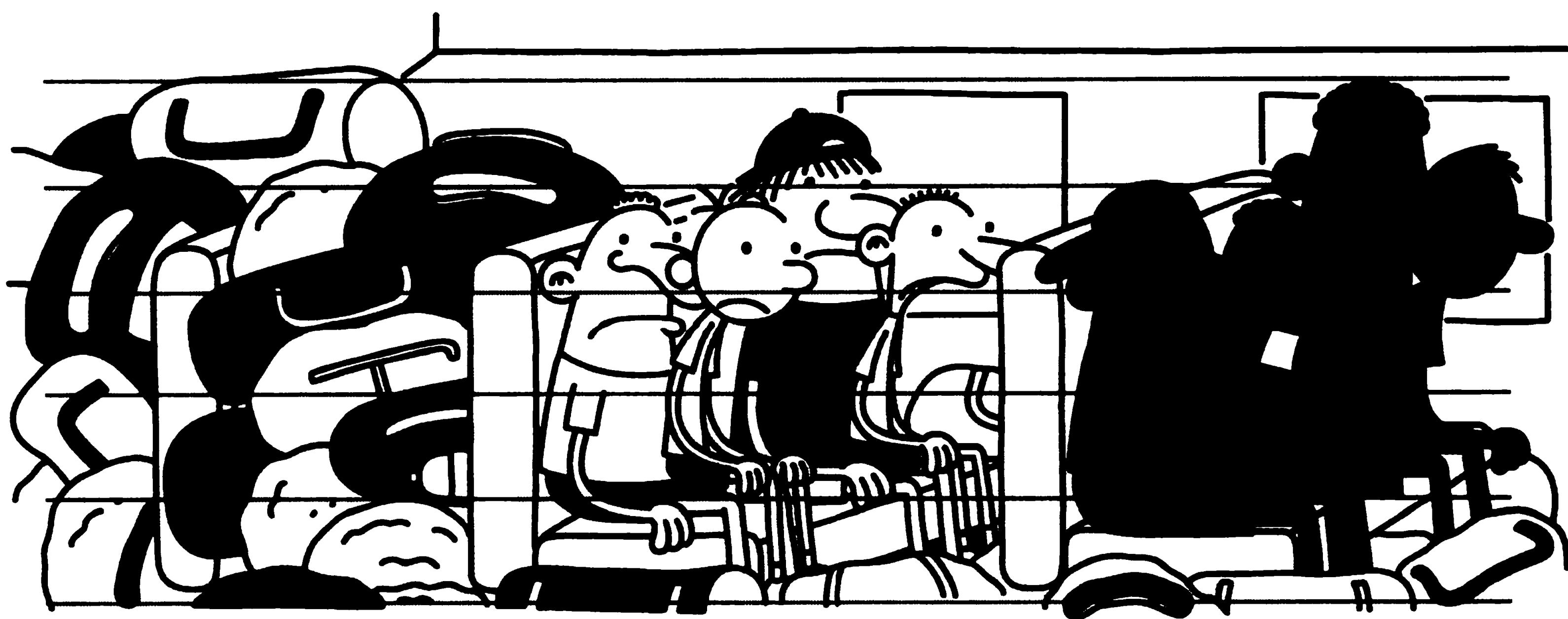
Dù vậy, khi mẹ thả tôi ở trường sáng nay, tôi nhận ra mình đã không chuẩn bị KỶ CÀNG một tí nào cho chuyến đi này.

Đứa nào cũng có cả TẤN đồ, và tôi có cảm giác mình bị thiếu thốn trầm trọng.

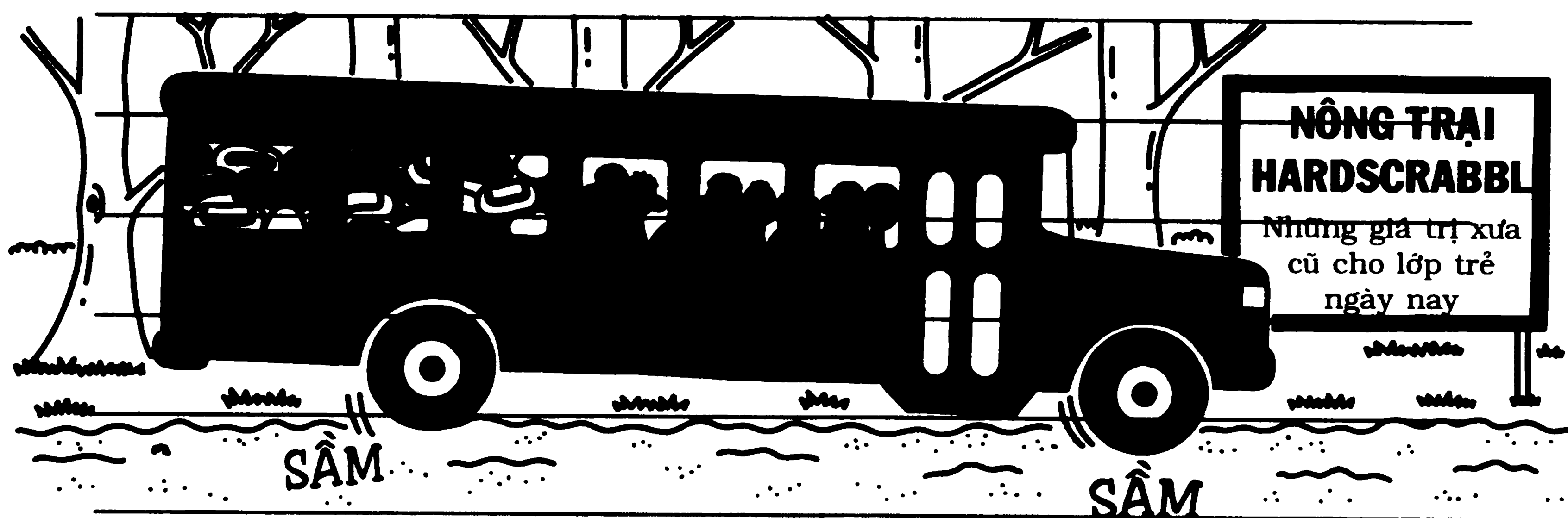

Sau khi đồ của chúng tôi được chất lên xe, những chiếc túi chiếm ít nhất một nửa không gian.

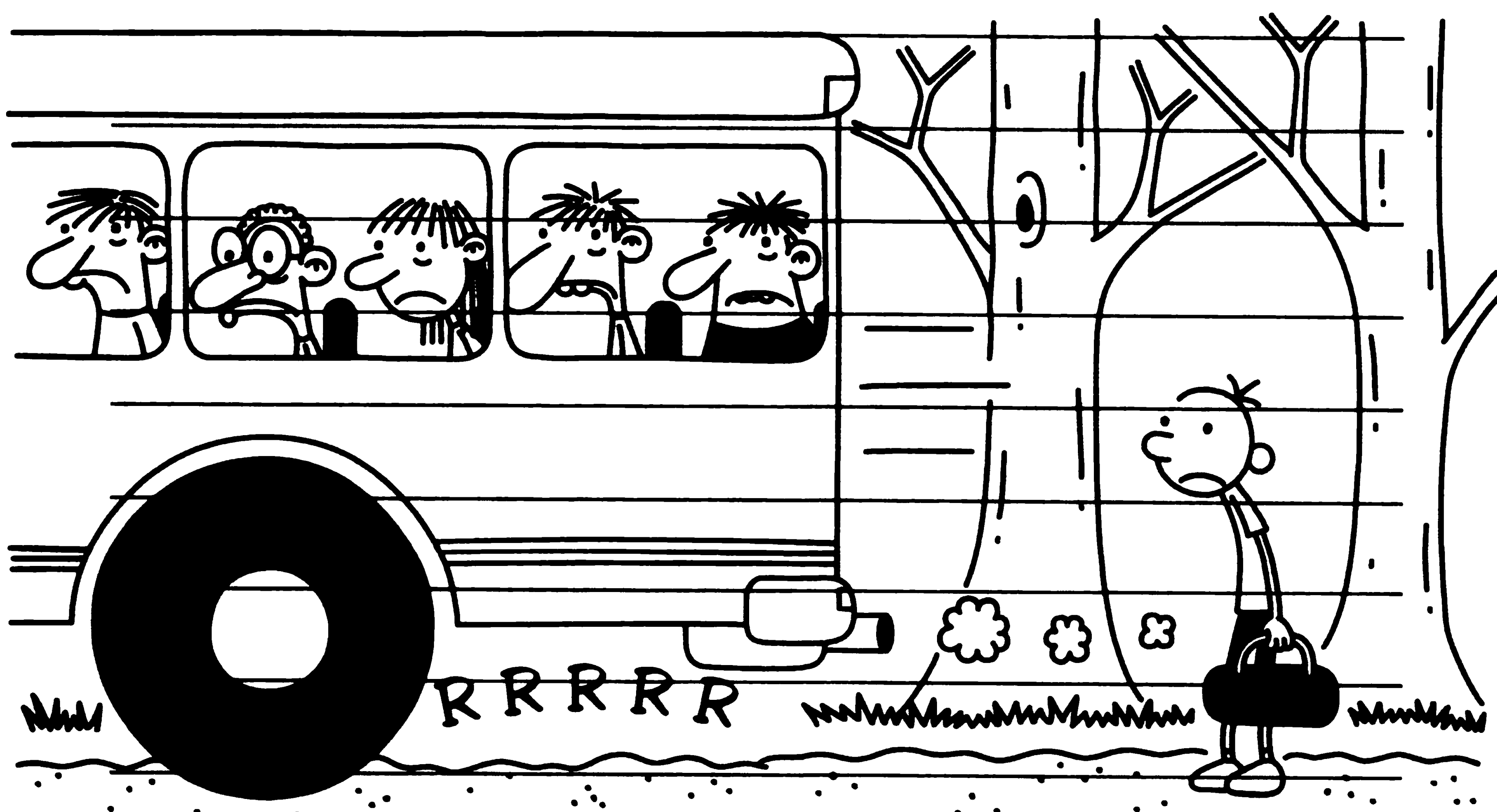
Thế có nghĩa chúng tôi phải ngồi hai đứa một ghế, điều này khiến chuyến đi tới những nông trại Hardscrabble trở nên lâu hơn RẤT NHIỀU.

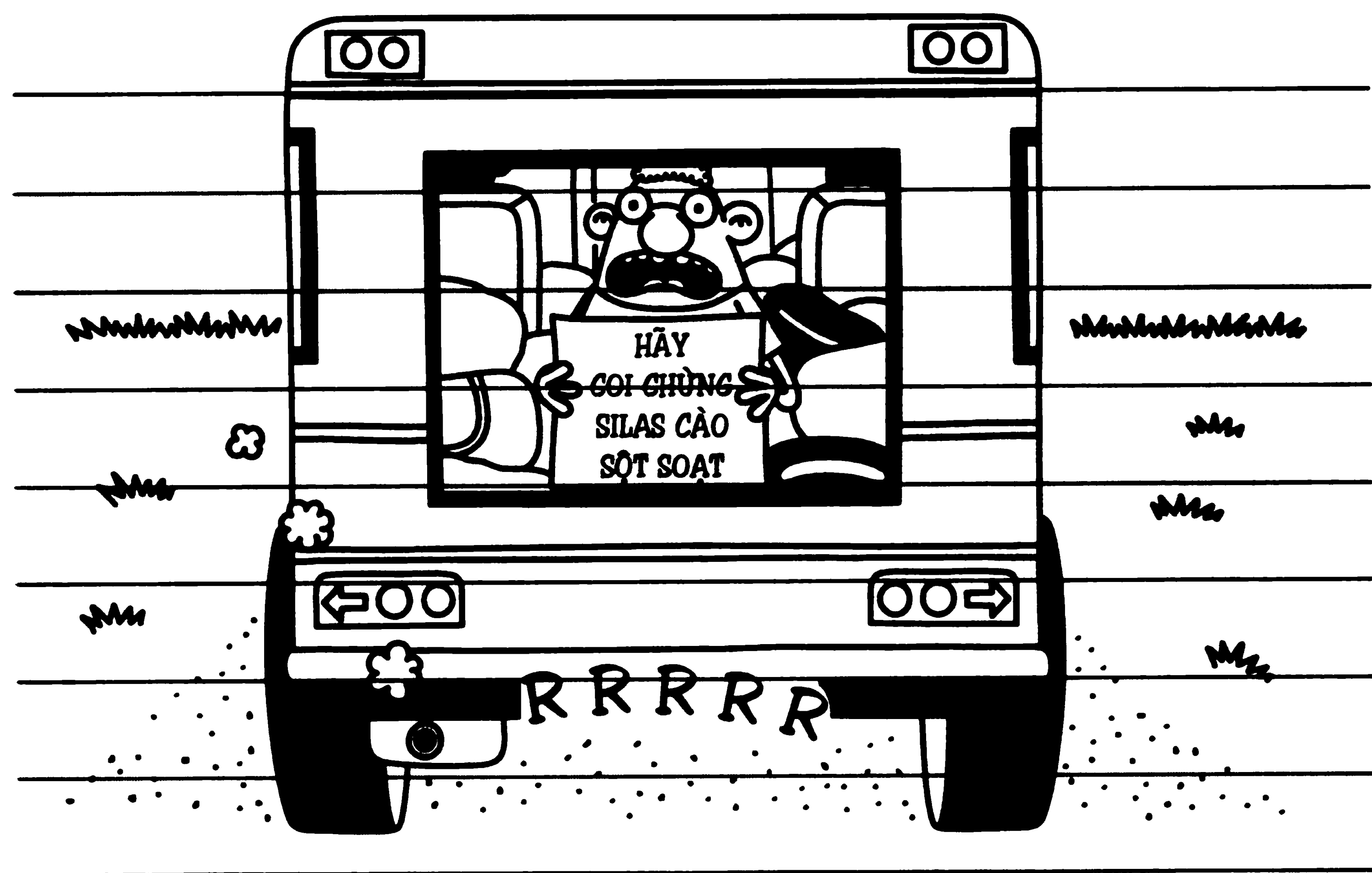
Cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi và khi đi qua cổng chính, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng quãng đường cuối cùng đúng là DÃ MAN vì nó là một con đường toàn bùn lầy.

Khi chúng tôi xuống xe, một nhóm học sinh của trường khác đang rời đi. Và họ trông như thể đang khao khát được thoát ra khỏi đây từ lâu lắm rồi.

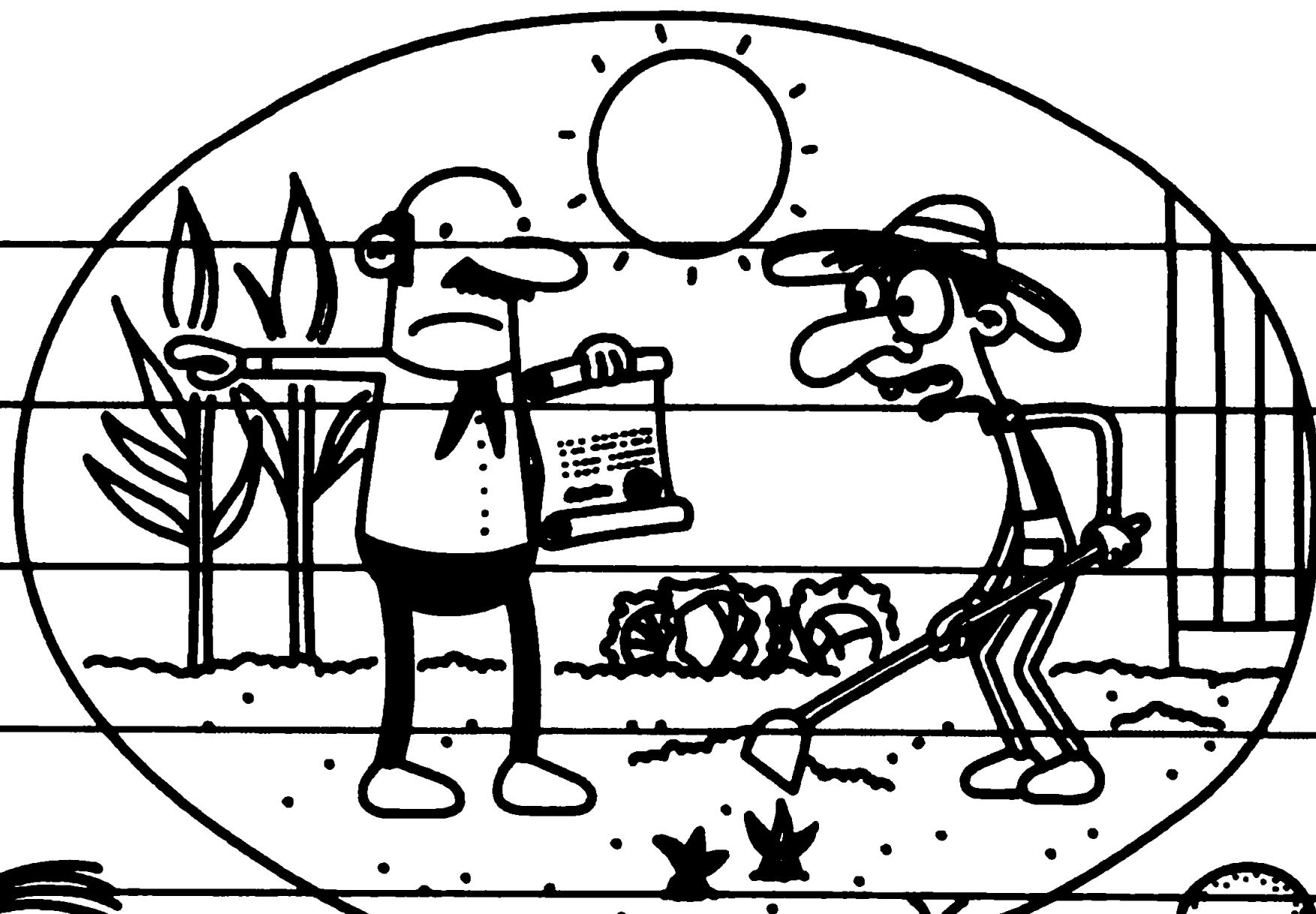

Một đứa ở sau xe cầm một tờ giấy viết tay mà tôi đọc
chẳng hiểu gì.

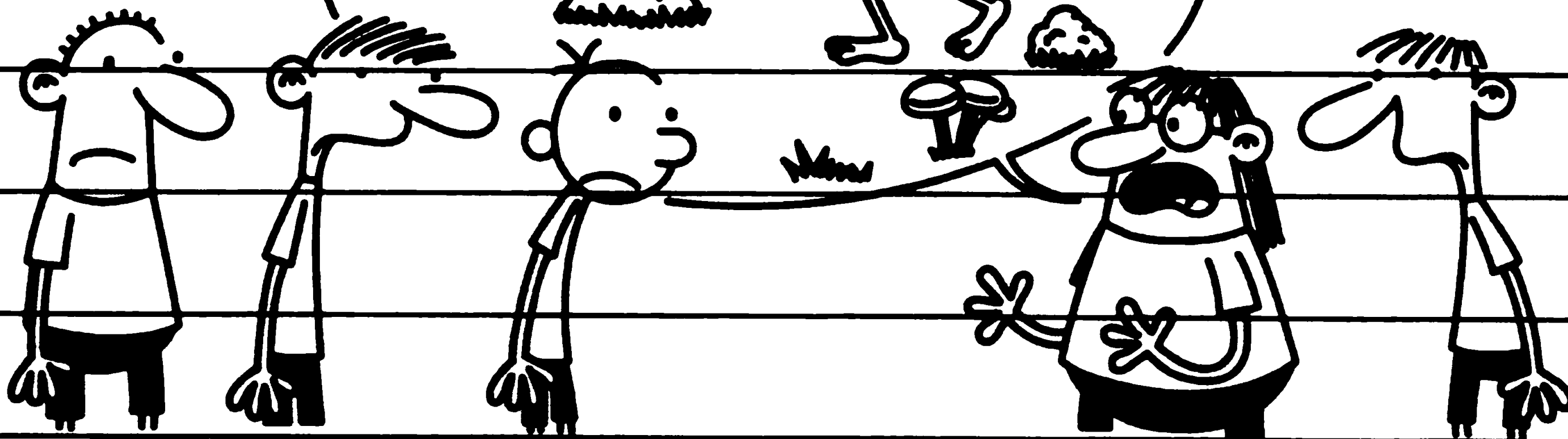
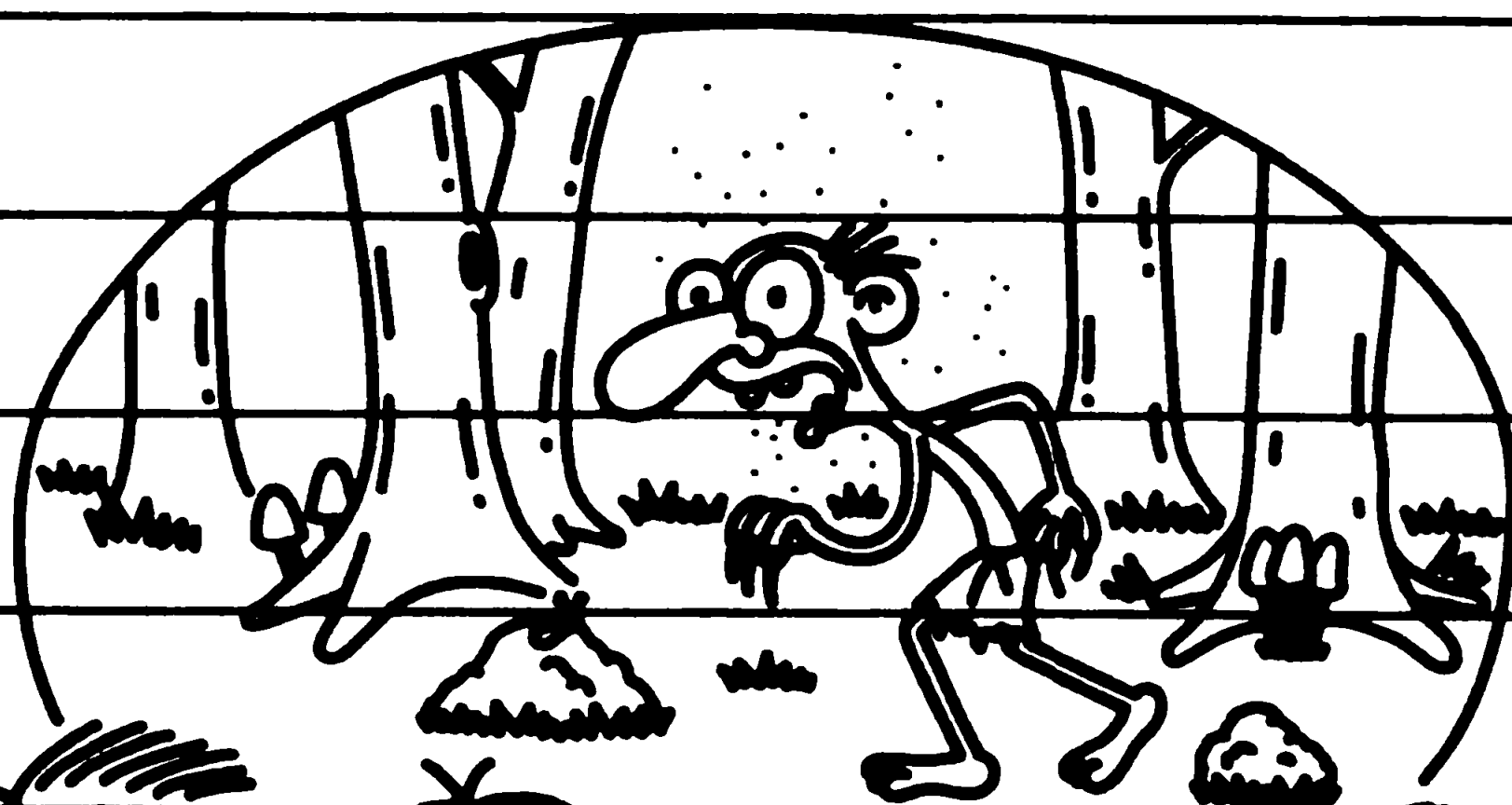

Một vài đứa trong lớp của tôi có vẻ khá sợ hãi khi nhìn
thấy tờ giấy đó. Một thằng đứng cạnh tôi nói rằng anh
trai của nó đã đến nông trại Hardscrabble cách đây
mấy năm và kể cho nó nghe tất cả về Silas Cào Sốt
Soạt.

Hình như cái ông tên Silas Cào Sốt Soạt là một nông
dân sống ở nông trại Hardscrabble lâu lắm rồi, nhưng
sau đó hội đồng hạt đến và đuổi ông ta ra khỏi đất của
mình.

Một đứa khác xen vào rằng NÓ nghe nói Silas Cào Sốt Soạt vào sống trong rừng, ông ta đã sống sót bằng cách ăn ốc sên và quả mọng. Rồi Melinda Henson bảo nó nghe nói ông ta đã PHÁT ĐIÊN và móng tay cứ thể mọc dài ra.

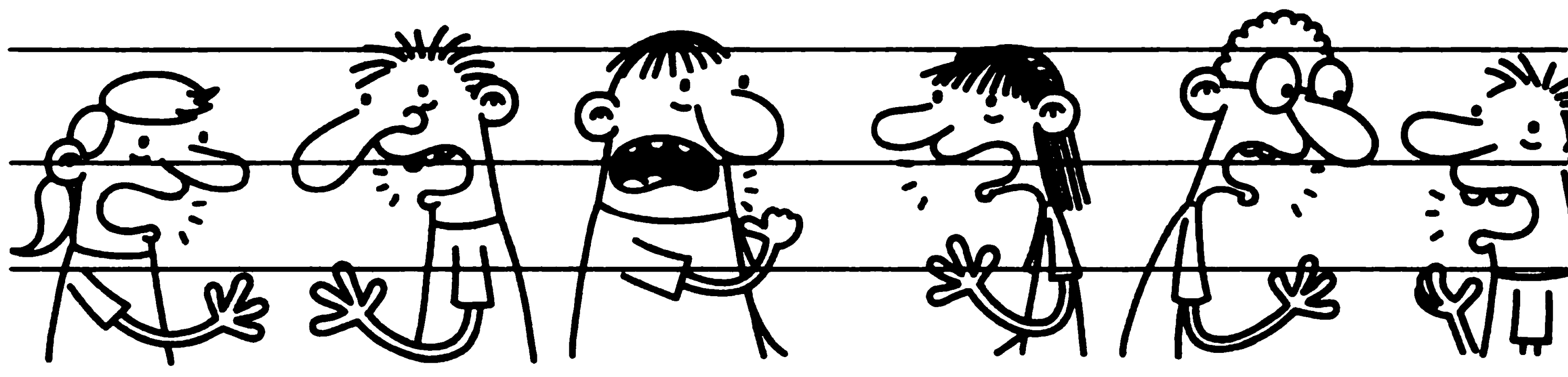

Oài, tôi có thể chịu được tất cả trừ cái phần móng tay dài kia, vì những thứ như thế thực sự khiến tôi rùng mình kinh hãi.

Một trong những người quản lý chúng tôi, thầy Healey, nói rằng khi lớp CỦA THẦY tới nông trại Hardscrabble, một thằng tên Frankie đã đi qua căn lều của Silas Cào Sọt Soạt ở trong rừng. Và sau khi Frankie nhìn thấy ông ta, thằng bé không bao giờ trở lại nữa.

Bất cứ ai chưa từng nghe về Silas Cào Sọt Soạt TRƯỚC ĐÂY thì GIỜ đều đã biết về ông ta, vì câu chuyện lan nhanh như gió.

Tôi thấy toàn bộ chuyện Silas Cào Sọt Soạt này thật đáng lo ngại.

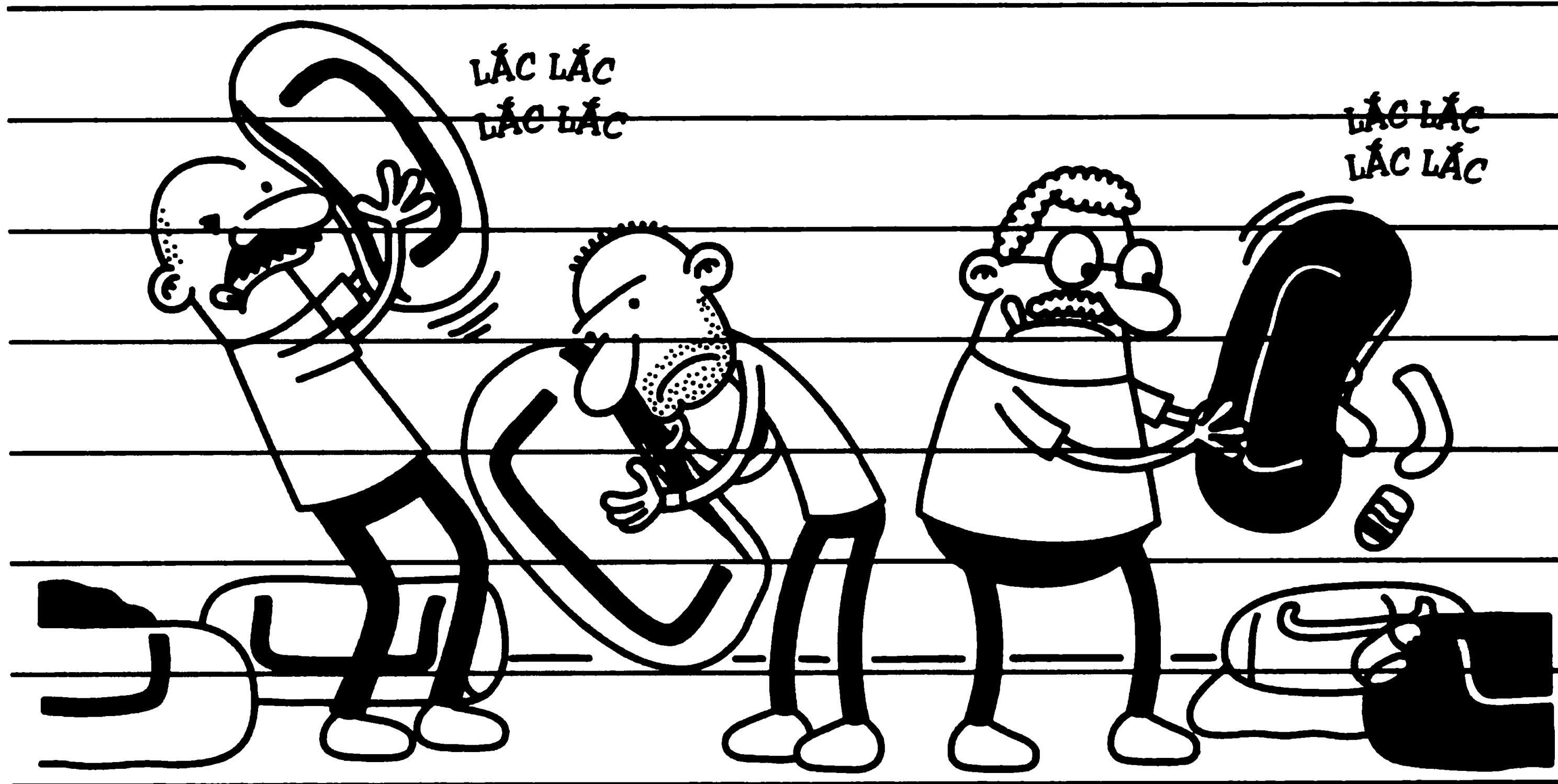
Tôi ĐẢM BẢO với bạn, nếu có ai đó kể cho tôi rằng có một ông nông dân loạn trí cứ lang vảng xung quanh khu nông trại Hardscrabble, tôi sẽ ở nhà và đương đầu với BỐ.

Sau khi chúng tôi dỡ hành lý khỏi xe buýt, chúng tôi xách chúng vào căn nhà gỗ, đó là một căn nhà khổng lồ với cả tá bàn dài bên trong.

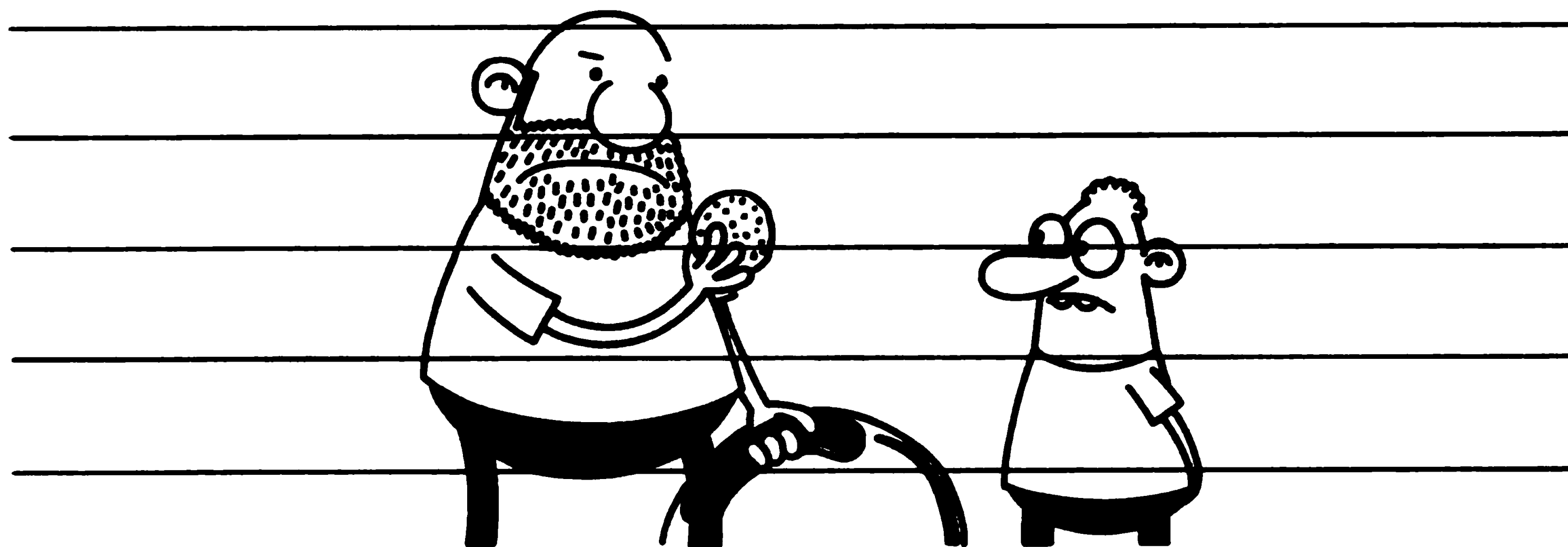
Người phụ trách nông trại Hardscrabble là bà Graziano, và khi tất cả mọi người ngồi xuống, bà ấy đọc một bài diễn văn về những luật lệ của nông trại. Có cả MỠ luật, nhưng bà ấy nói điều quan trọng nhất là con trai con gái không được sang nhà của nhau dù với bất cứ lý do gì.

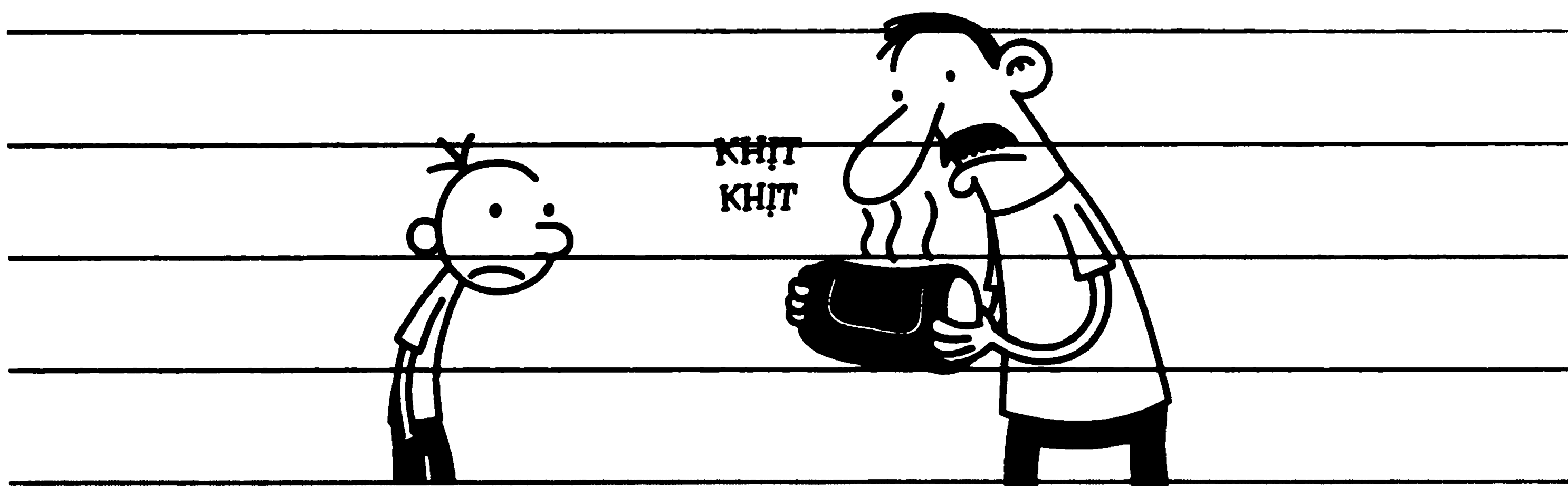
Bà Graziano nói đây là năm thứ mười chín bà đến nông trại Hardscrabble, và bà sẽ không tha thứ cho bất cứ hành động bậy bạ nào của bất cứ ai. Rồi bà bảo những thầy cô phụ trách kiểm tra túi của chúng tôi để đảm bảo không ai cố giấu thức ăn rác hay bất kỳ đồ điện tử nào.

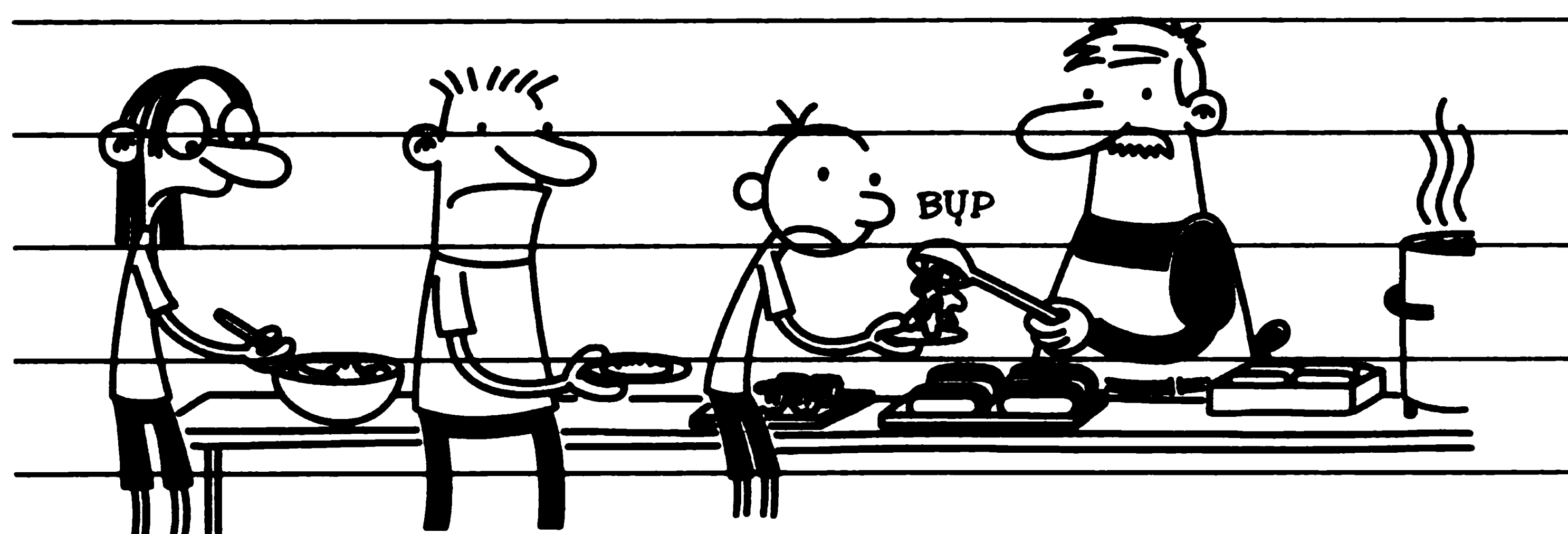
Một vài đứa bị bắt quả tang mang đồ cấm trong túi. Thành Mike Barrows có gần nửa ký kẹo dẻo Swedish Fish trong ba-lô, còn Duane Higgins thì lén mang theo một chiếc bánh quy sô-cô-la to tổ chẳng.

Tôi thực sự rất mừng vì đã để mấy thanh kẹo ở nhà, nhưng cũng hơi lo lắng vì những thầy cô đi kèm có thể tịch thu chỗ khăn ướt của tôi. Dù vậy, khi thầy Jones ngửi thấy cái mùi trong túi tôi, thầy không lục tìm thêm gì nữa.

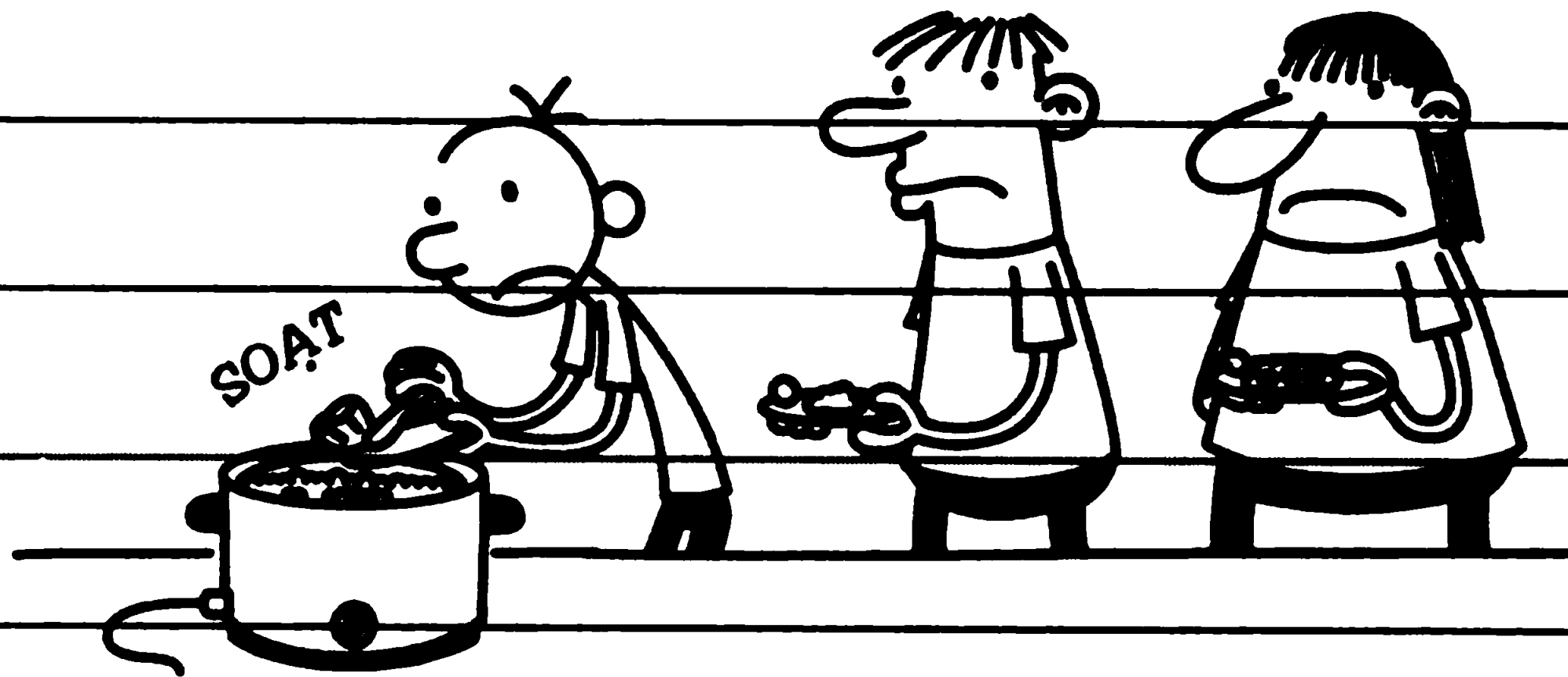

Sau đó chúng tôi đi ăn trưa, có món xúc xích, đậu nướng và ớt nhồi thịt. Không còn lựa chọn nào khác, vì thế nếu bạn không thích thứ gì trong số đó, thì bạn thực sự xui xẻo rồi.

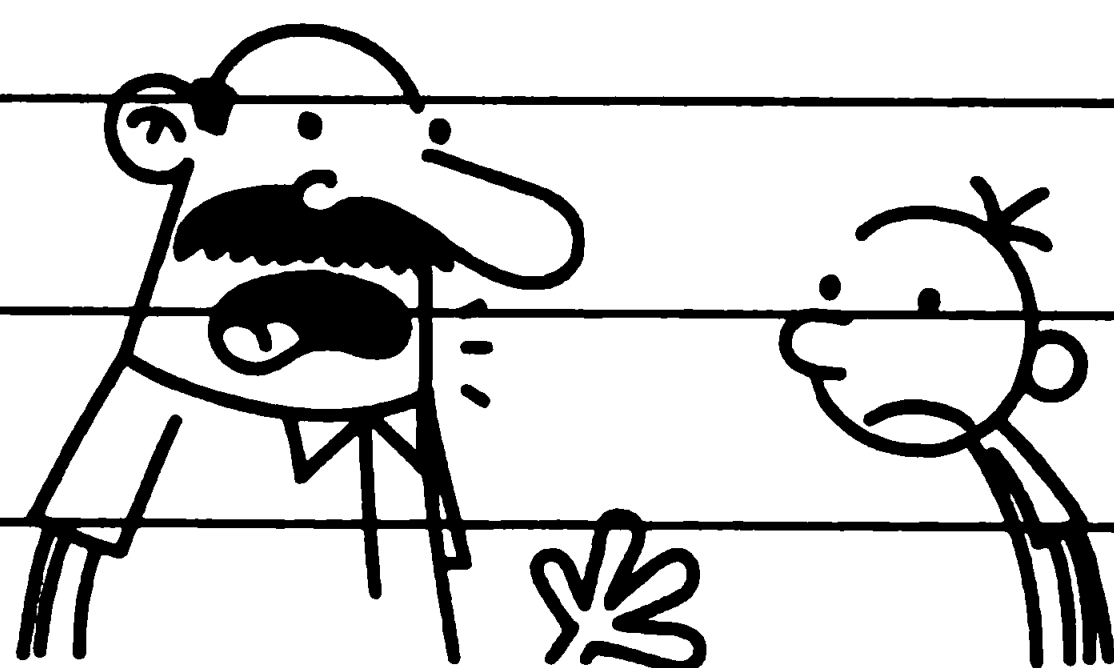

Sau bữa trưa, những thầy cô đi kèm bảo chúng tôi vét những gì còn lại vào một cái nồi khổng lồ.

Tôi không động vào món ớt nhỏ, vì thế tôi trút hết xuống.

Tôi hỏi thầy Healey tại sao phải trút thức ăn thừa vào một cái nồi thay vì thùng rác. Thầy bảo ở nông trại Hardscrabble, không có thức ăn nào bị phí hoài, và mọi thứ chúng tôi không ăn ở bữa NÀY sẽ được cho vào món hầm ở bữa SAU.

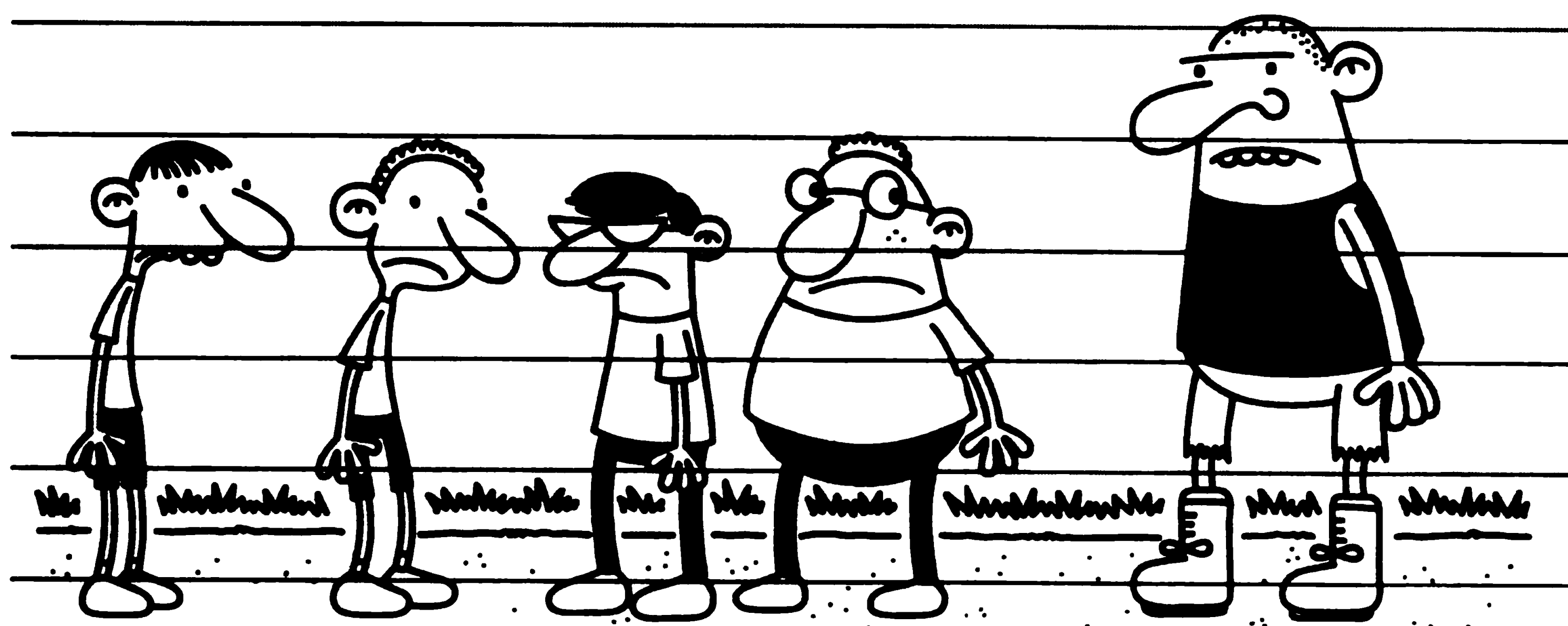
Thầy nói hồi thầy đến khu trại này lúc còn bé tí, người ta cũng làm như vậy, và vẫn dùng chính xác chiếc nồi này. Thế có nghĩa trong chiếc nồi này có thể còn cả thức ăn thừa từ ba mươi NĂM trước.

Sau bữa trưa, bà Graziano và những cô giáo phụ trách đưa lũ con gái sang bên kia khu cắm trại để vào căn nhà gỗ của họ.

Cho đến phút cuối, mẹ vẫn thực sự muốn tình nguyện đi kèm chúng tôi, nhưng mẹ không yên tâm khi để Manny lại với bố và Rodrick. Cũng hơi chán, vì mẹ có thể cung cấp cho tôi những tin tức nội bộ của đám con gái phía bên kia khu trại.

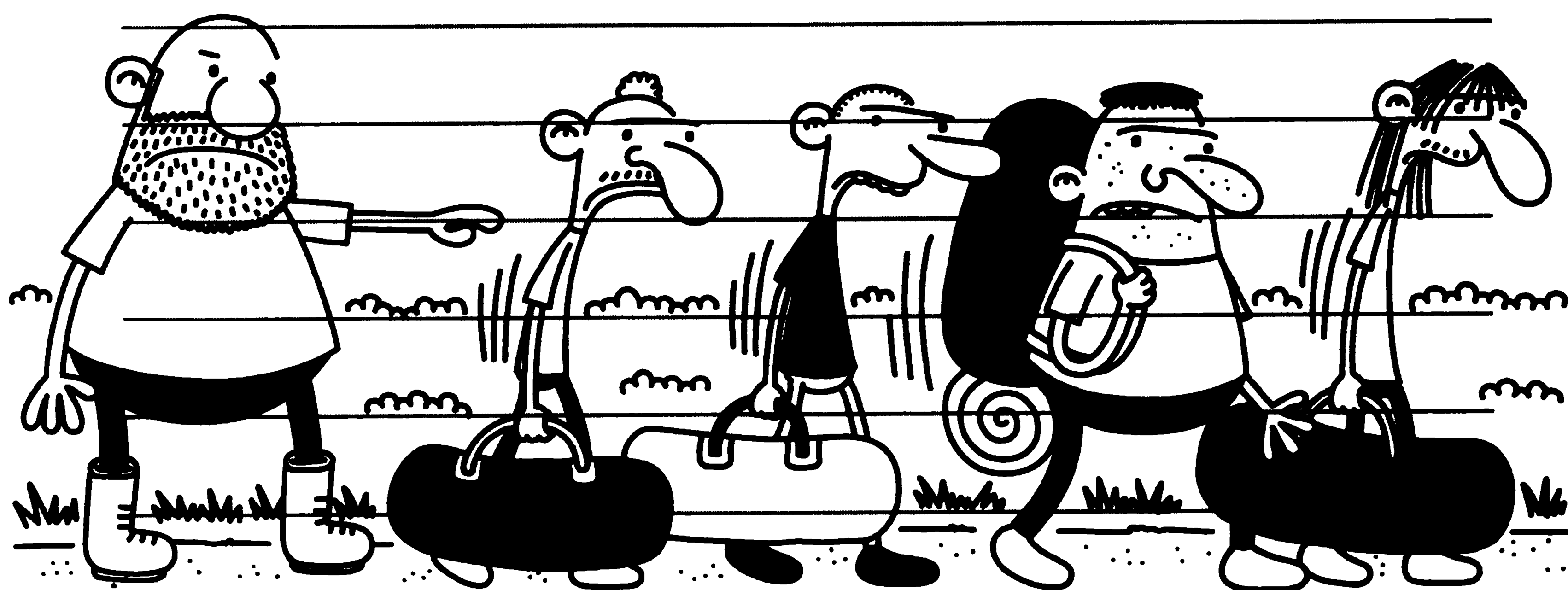

Lũ con trai chúng tôi ở lại nhà ăn để phân phòng ngủ. Hầu hết các nhóm đều gồm những đứa hay chơi với nhau ở trường, nhưng mỗi phòng ngủ dường như lại có MỘT đứa bị thừa ra.

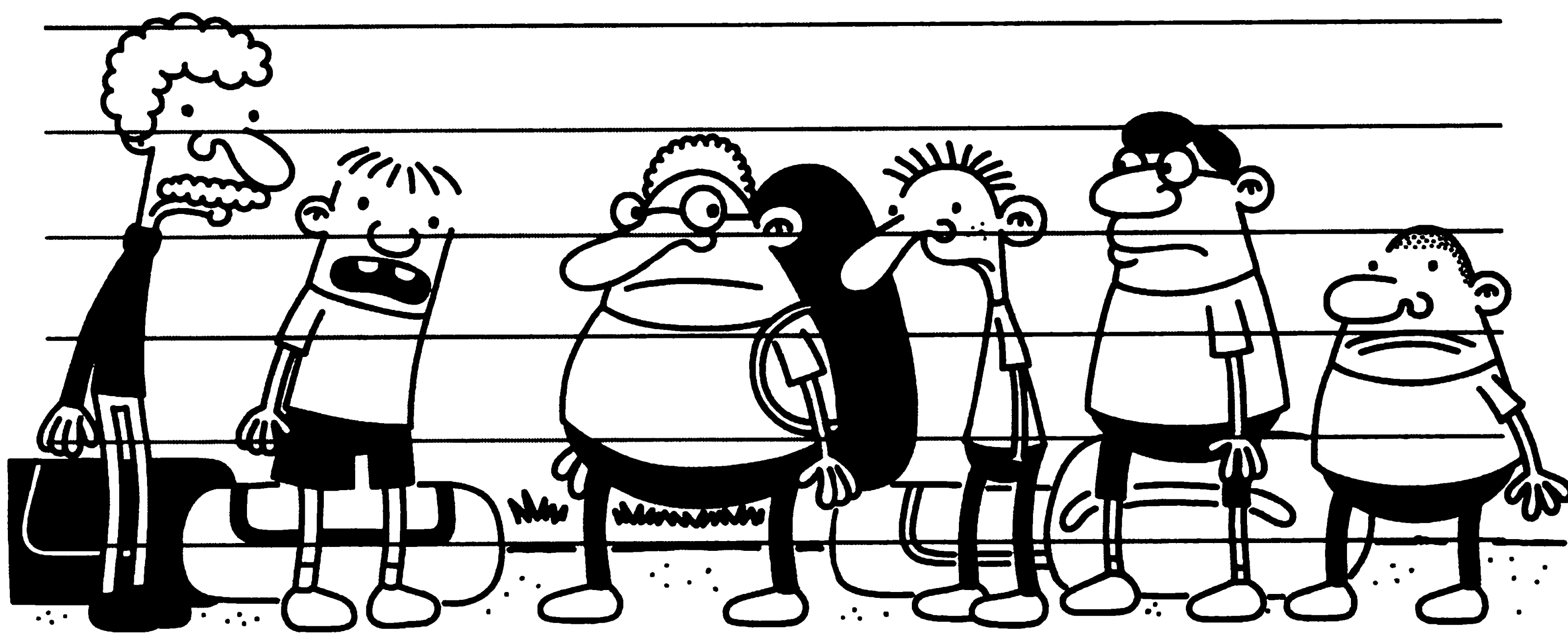

Nhà trường hẳn đã quyết định chia đều những thằng chuyên gây rối ra, cốt để không phòng nào có hơn một thằng như vậy.

Nhóm duy nhất có HƠN một kẻ chuyên gây rối là nhóm của bác Nuzzi. Nhưng bác Nuzzi hiện làm quản giáo, nên chắc họ nghĩ bác có thể xử lý được.

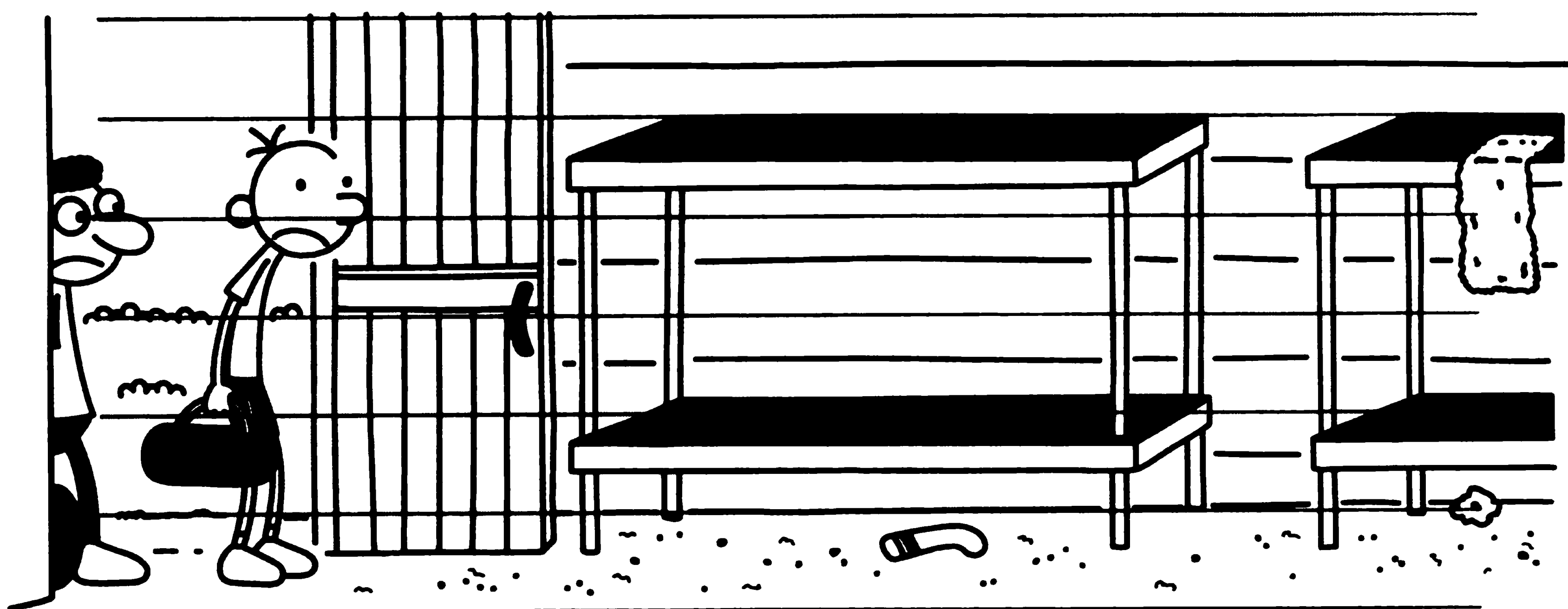

Vì đăng ký muộn, tôi bị phân vào nhóm những kẻ CÒN LẠI, trong đó có cả Rowley.

Tôi mừng vì được ở chung phòng với Rowley, nhưng lại không vui vì BỐ NÓ là người trông nom chúng tôi. Bác Jefferson chưa bao giờ thực sự thích tôi, và tôi không mong bị "giam cầm" cùng bác ý suốt cả một TUẦN.

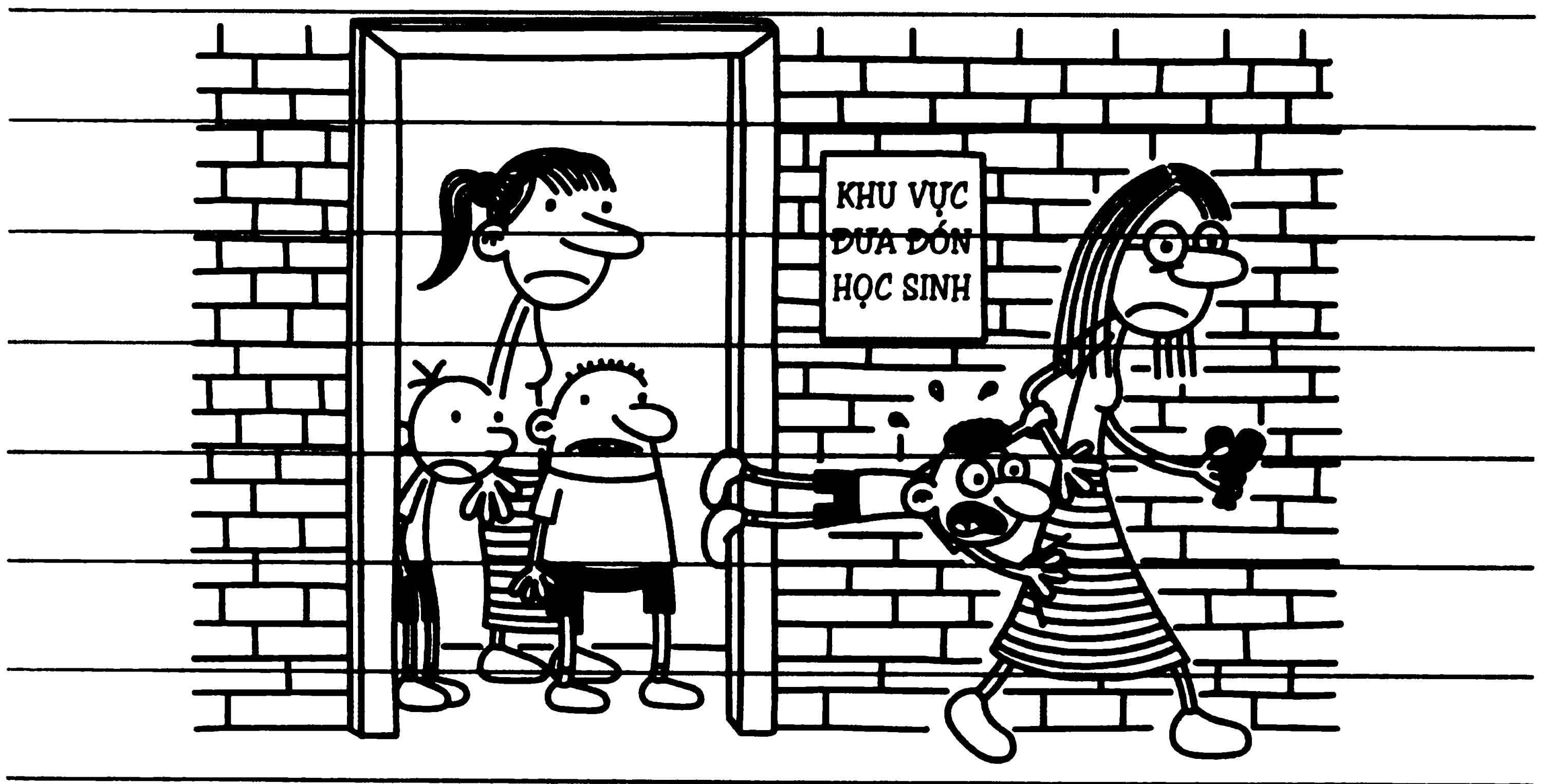
Rõ ràng những người ở phòng này trước bọn tôi đã chẳng thêm dọn dẹp nó trước khi rời đi.

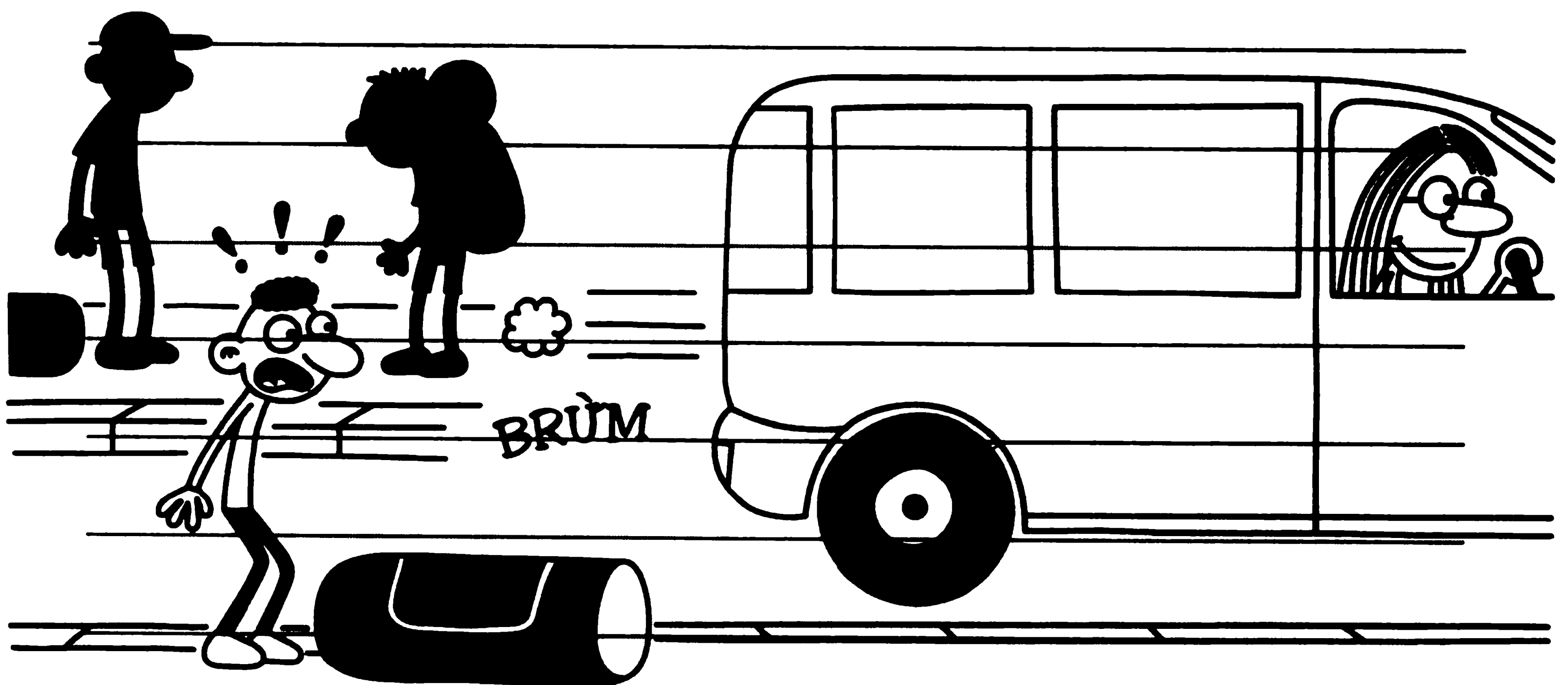
Một thằng trong nhóm tôi, Julian Trimble, có vẻ đón nhận chuyện này khá khó khăn, vì mỗi nó bắt đầu run lên ngay khi chúng tôi bước qua ngưỡng cửa.

Tôi phần nào ngạc nhiên khi Julian quyết định tham gia chuyến đi này, vì tôi nghĩ từ trước đến giờ nó chẳng bao giờ xa bố mẹ cả một đêm.

Julian luôn là đứa gây ra cảnh hỗn loạn vào mỗi buổi sáng khi được đưa đến trường. Có lần, hồi lớp một, nó bám vào mẹ nó chặt đến nỗi thầy hiệu phó phải chạy xuống để tách hai mẹ con ra.

Tôi tưởng Julian TỰ NGUYỆN tham gia chuyến đi này, nhưng khi nhớ lại cảnh tượng ở trường sáng nay, tôi bắt đầu băn khoăn có phải mẹ nó đã lừa nó một vở ngoạn mục không.

Tất cả bắt đầu chuẩn bị chỗ ngủ, và đó là lúc tôi nhận ra tại sao bọn chúng nó lại mang theo những túi đồ lớn như vậy.

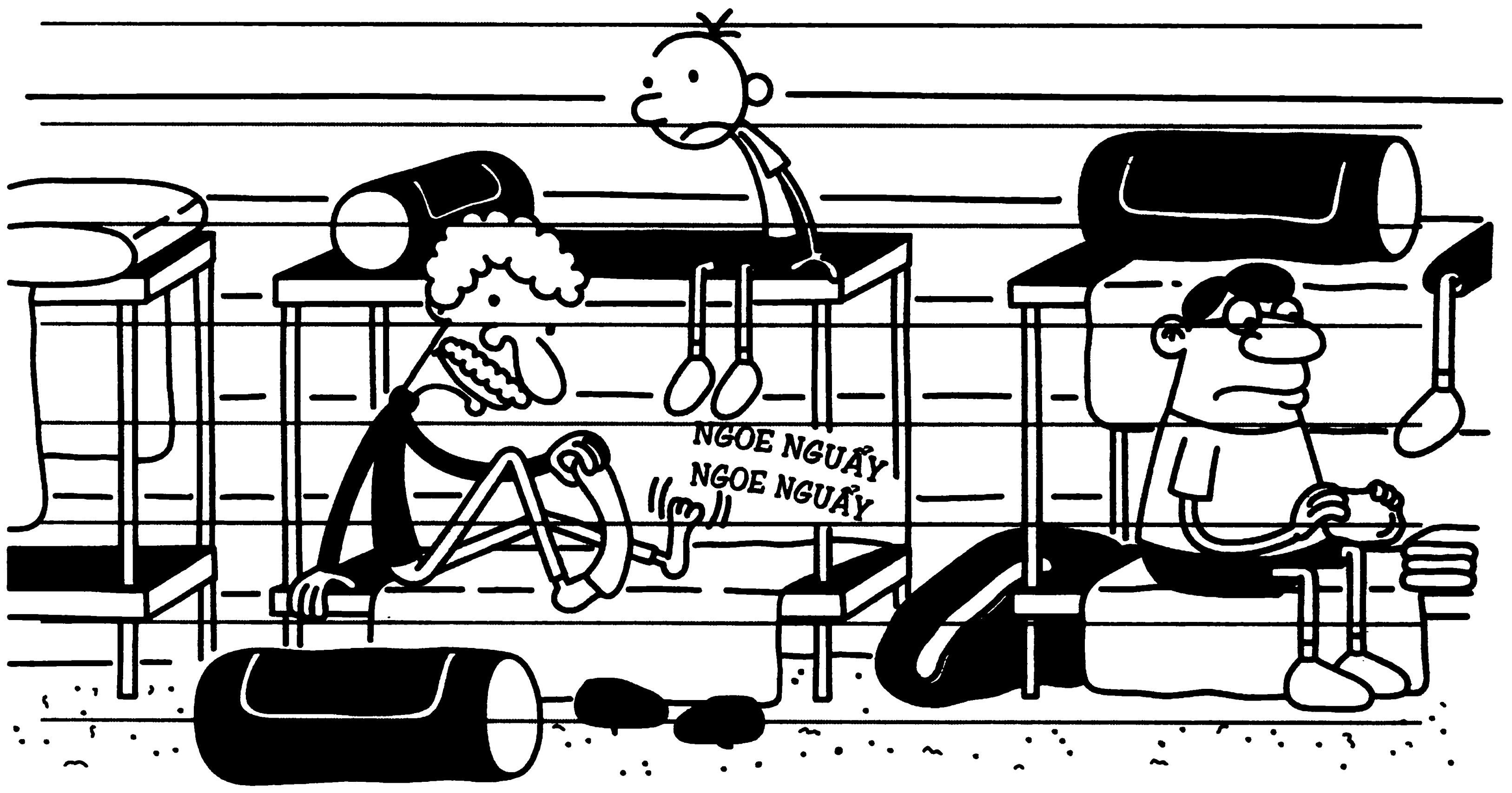

Tôi cứ tưởng chăn gối phải có sẵn, nhưng tôi nghĩ mình hy vọng như thế là quá xa xỉ với một nơi như thế này.

Thứ khả dĩ nhất tôi có để làm gối là cái áo có mũ trùm đầu của tôi, giờ nó đã thoang thoảng mùi bánh kẹp thịt của Rodrick.

Thật khó để tìm được tấm nệm nào không có những vết bẩn. Tôi chọn giường bên trên vì không muốn chẳng may bị ở dưới Julian, nó mà tè dầm thì trôi luôn cả giường.

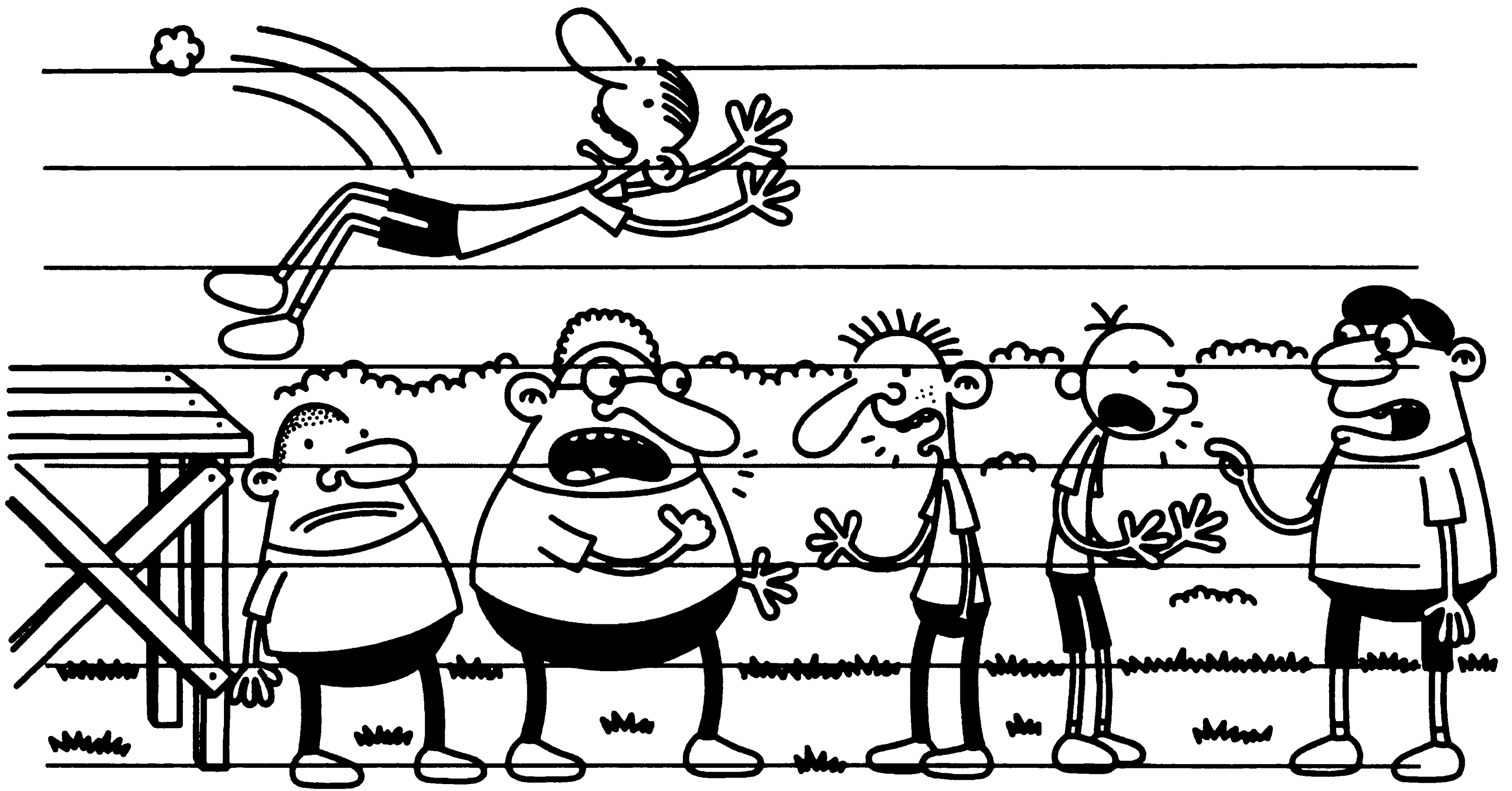
Xui thay, bác Jefferson chui vào chỗ ngay BÊN DƯỚI
tôi, thế là bây giờ bố của Rowley trở thành bạn cùng
giường với tôi.

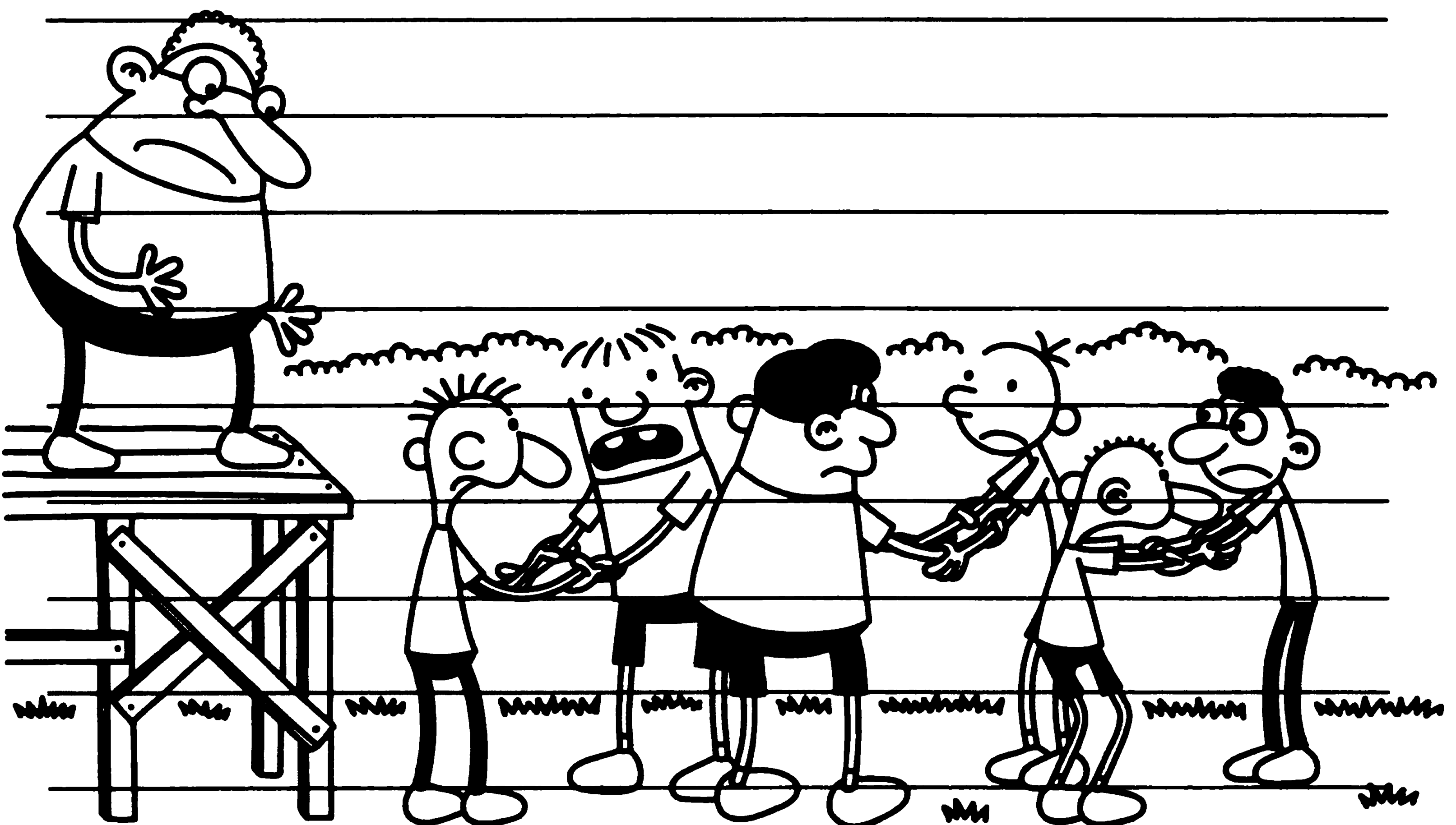
Sau khi chúng tôi sắp xếp xong đồ đạc, chúng tôi ra
khu vực hoạt động để chơi vài trò theo kiểu "đội
nhóm".

Trò đầu tiên là "cú ngã tin tưởng", một đứa sẽ ngã ra
sau và những đứa còn lại sẽ phải đỡ được đứa ngã. Tôi
đoán mục đích của trò này là nhằm chỉ ra bạn bè
trong nhóm mình ai cũng có mặt trái cả.

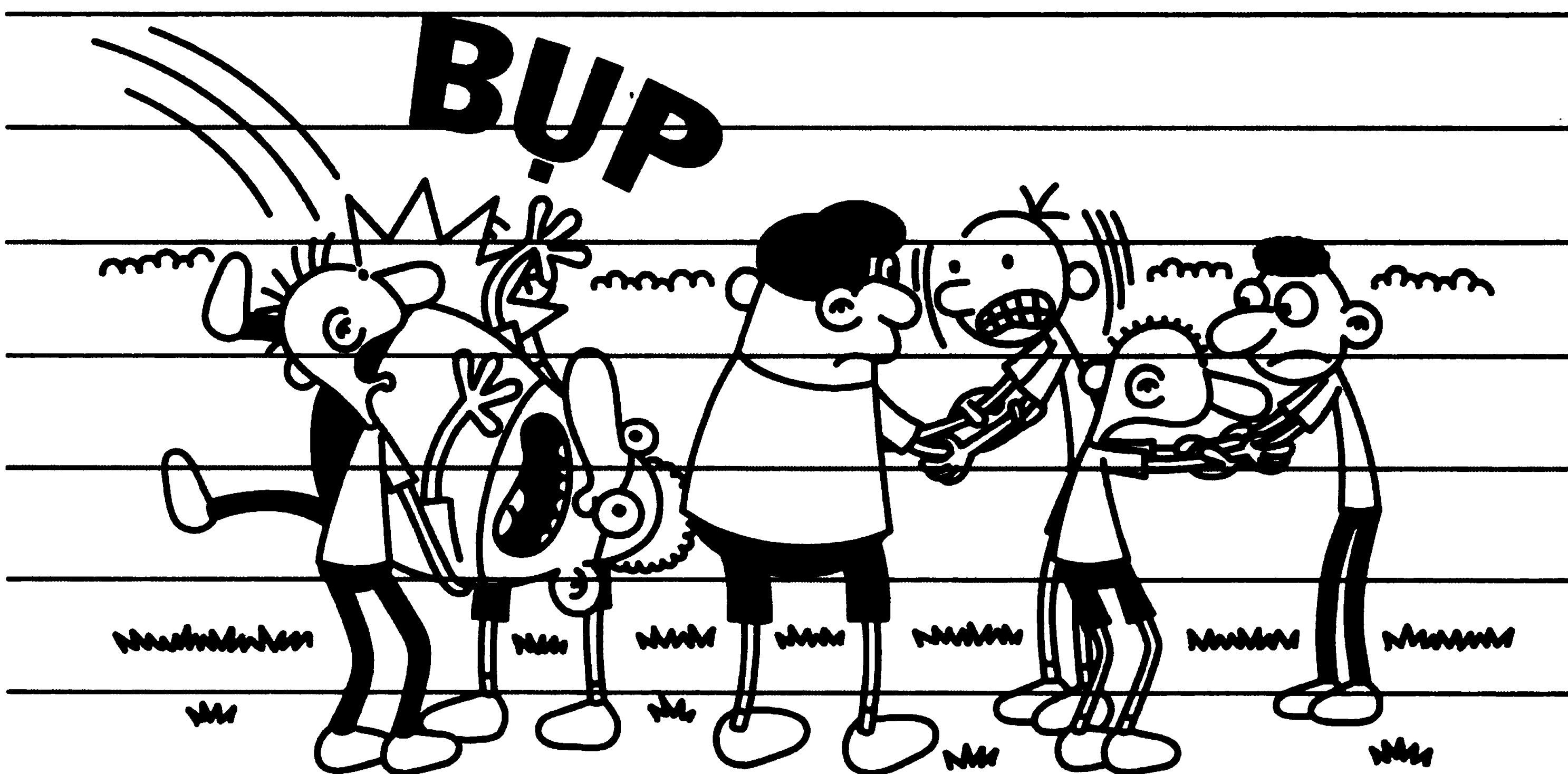
Nhưng thằng Jordan Lankey lại trượt ngã trong lúc bọn
tôi vẫn đang lúng túng tìm chỗ đứng.

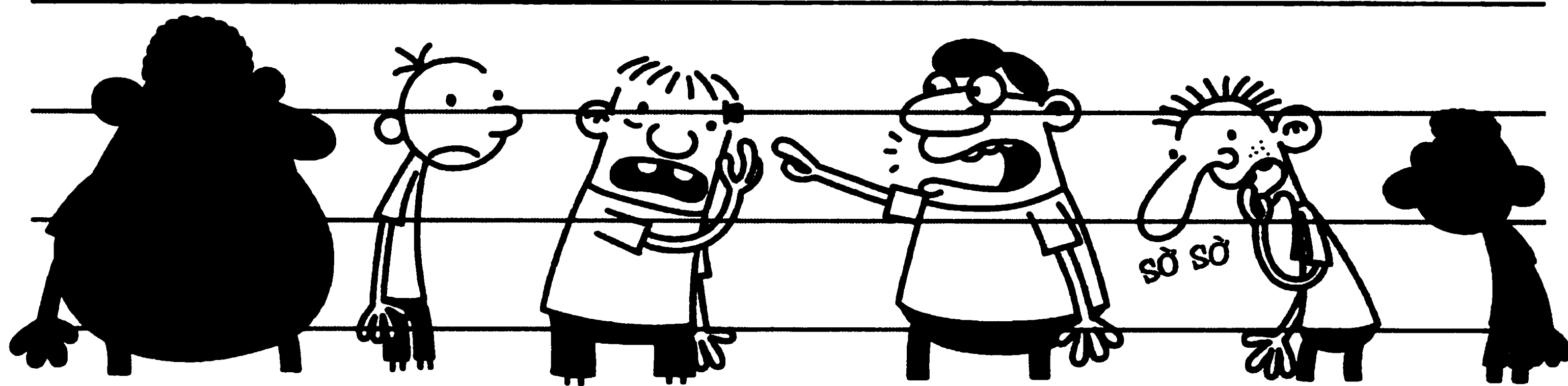
Bác Jefferson hướng dẫn chúng tôi cách đứng thành hai hàng đối diện nhau, sau đó làm thành một "tấm lưới" bằng cách nắm lấy cổ tay của nhau. Thế là khi thằng Jeffrey Swanson bước lên bục, chúng tôi nghĩ mình đã sẵn sàng đỡ nó.

Nhưng Jeffrey là một đứa to khổng bố, và cân nặng của nó khiến cả Rowley lẫn Gareth Grimes cùng ngã lộn nhào.

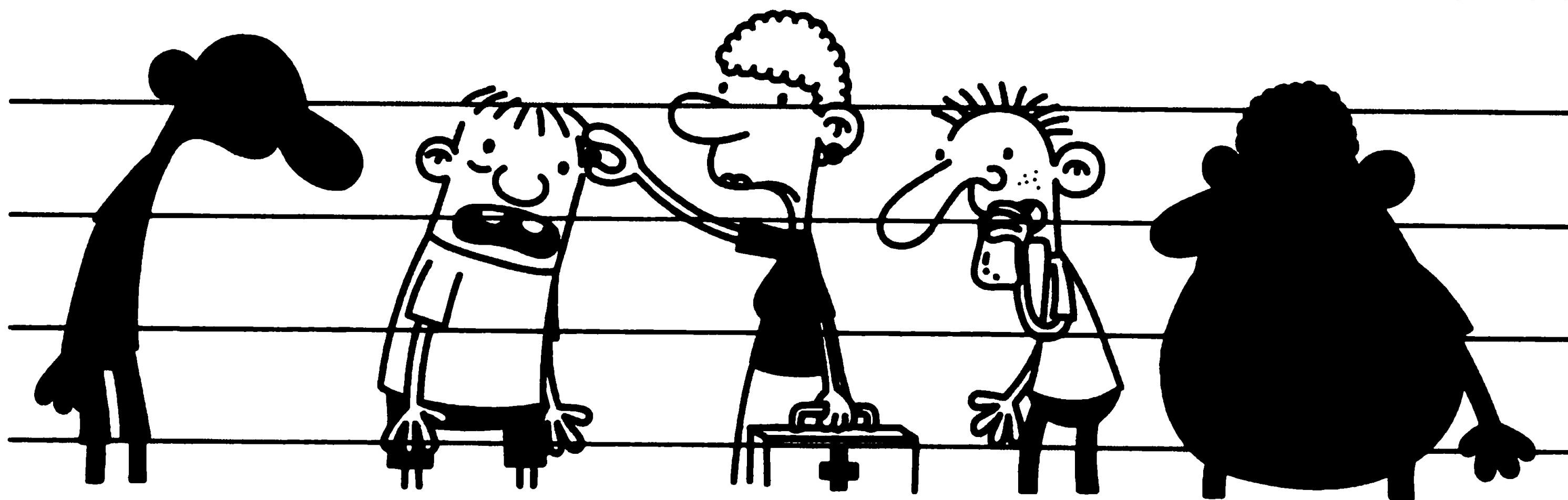

Gareth mất một chiếc răng cửa, và chúng tôi cùng bò ra tìm răng cho nó. Rồi Emilio Mendoza tìm thấy cái răng ở trên TRÁN của Rowley.

Bác Jefferson bảo Emilio chạy xuống dưới tìm cô y tá, và nhờ cô ấy mang cho Gareth một chiếc khăn mặt ẩm để cầm máu.

Nhưng cô ấy không thể lôi cái răng ra khỏi trán của Rowley, vì nó thực sự đã cắm chốt ở đó rồi.

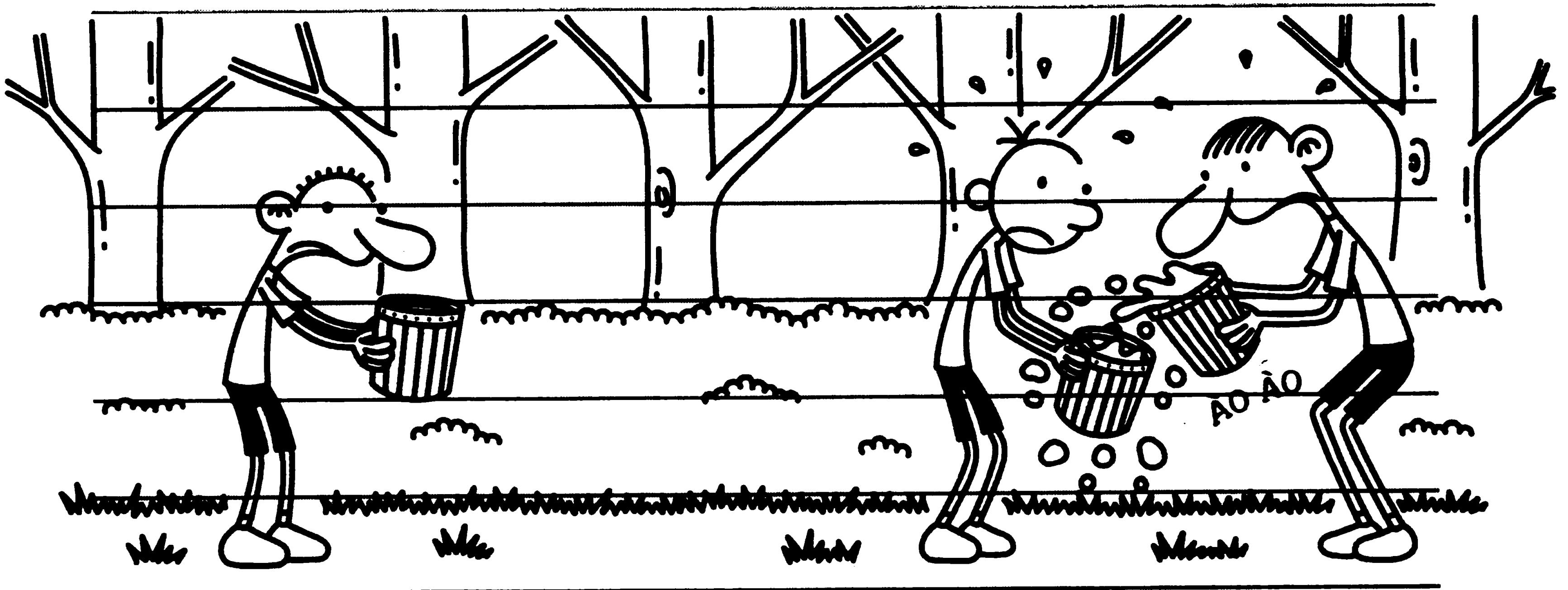

Bác Jefferson gọi vợ mình tới đón Rowley để đưa nó đi kiểm tra. Tôi không biết bác gái sẽ đưa nó đến bác sĩ hay nha sĩ, vì tôi không rõ người ta sẽ xử lý thế nào với những trường hợp kiểu này.

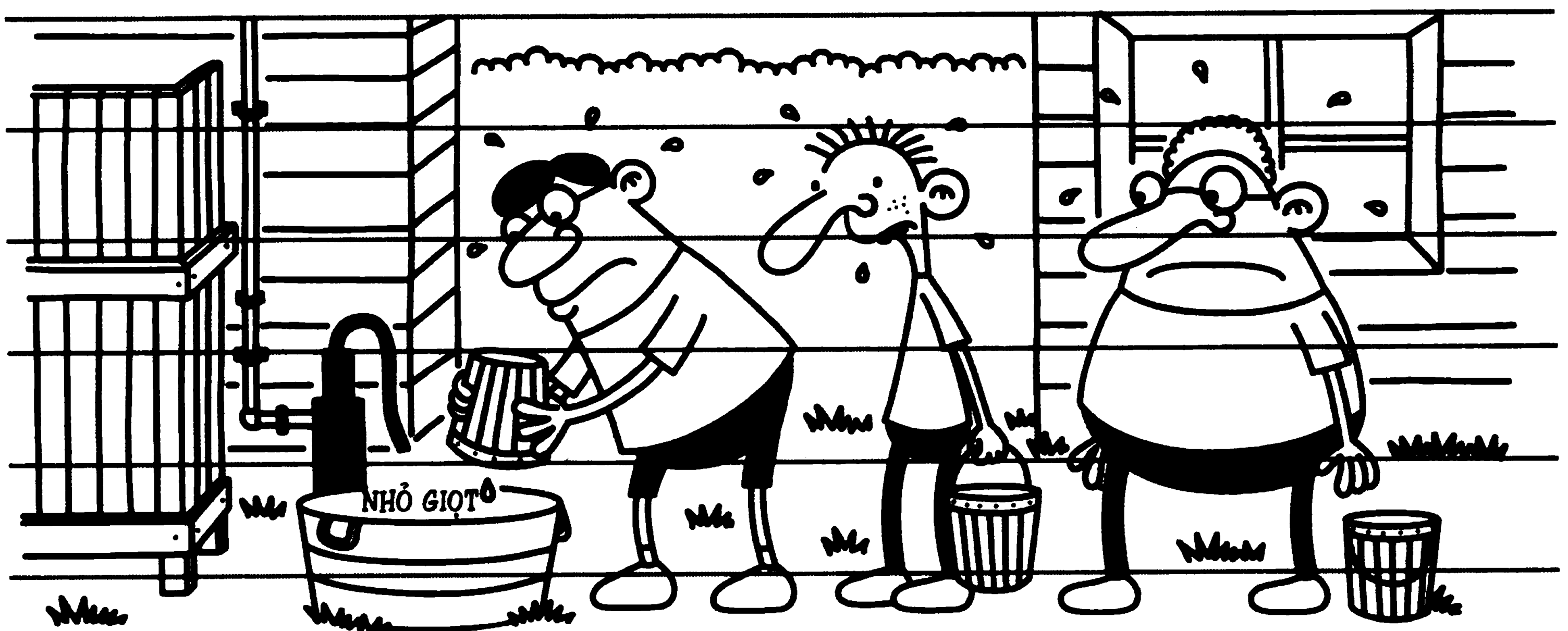
Thế là bác Jefferson mắc kẹt với công việc trông nom một nhóm trẻ không phải con CỦA BÁC. Bác hướng dẫn chúng tôi chơi hết những trò được cho là sẽ dạy chúng tôi cách hợp tác nhóm, nhưng thực sự những trò ấy chỉ chỉ ra chúng tôi hợp tác nhóm TỆ đến mức nào.

Chúng tôi có một hoạt động mang tên "lũ đoàn xô", ở đó tất cả phải xếp thành một kip dài tiếp sức nhau mang nước từ con sông về tới căn nhà gỗ.

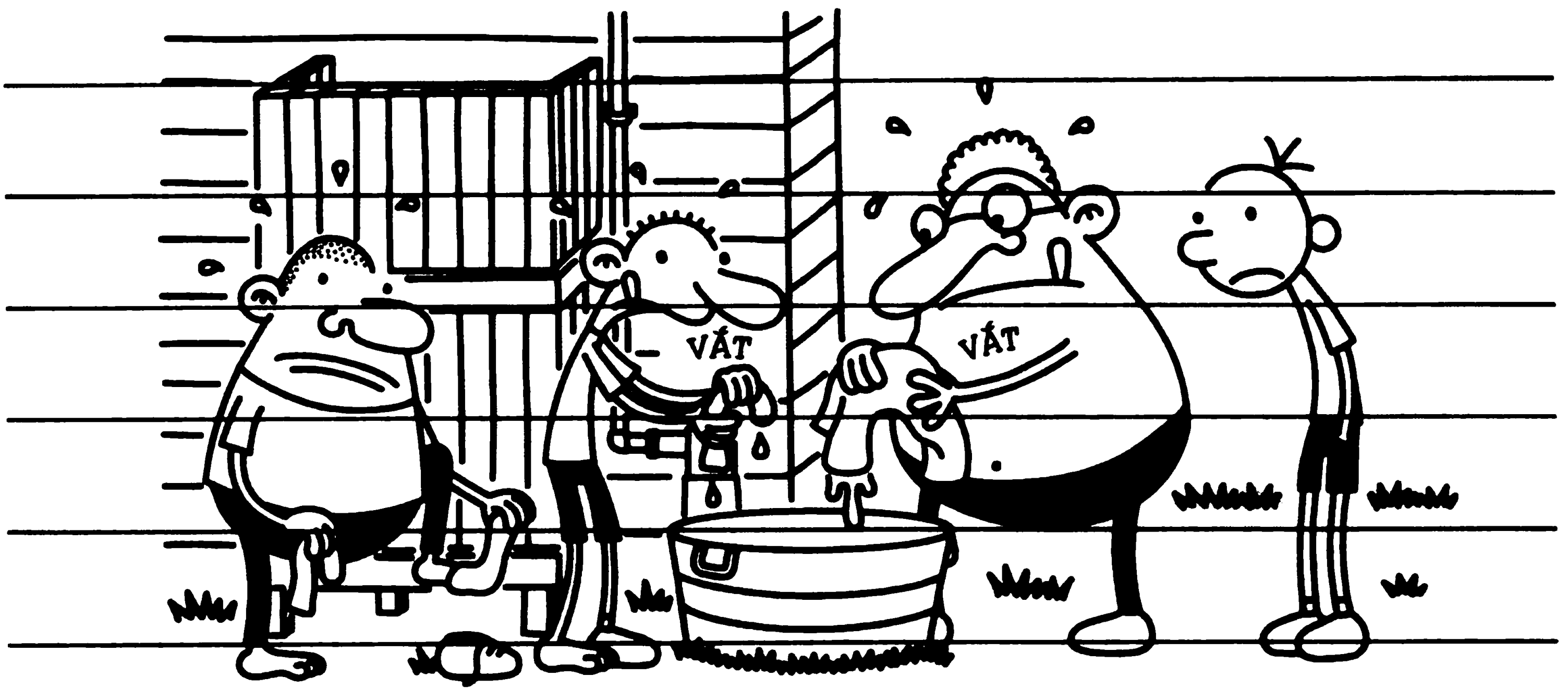
Thằng đầu tiên múc đầy xô nước rồi trút vào xô của
thằng tiếp theo, và cứ thế.

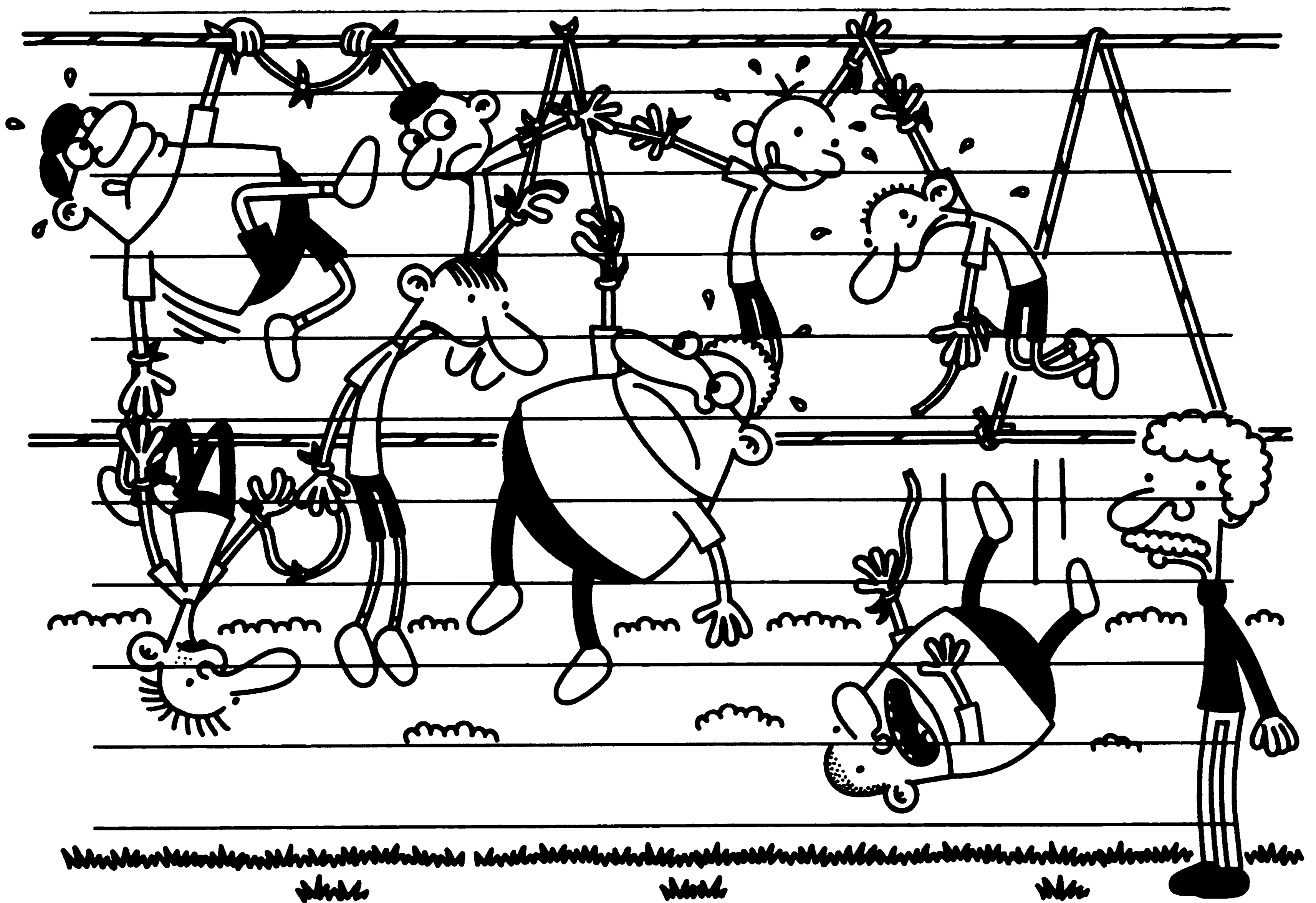
Nhưng dọc đường chúng tôi làm tràn nước ra ngoài
nhiều tới nỗi đến lúc về được căn nhà cổ, hầu như
chẳng còn gì để trút vào chiếc bồn kim loại mà chúng
tôi phải đổ đầy.

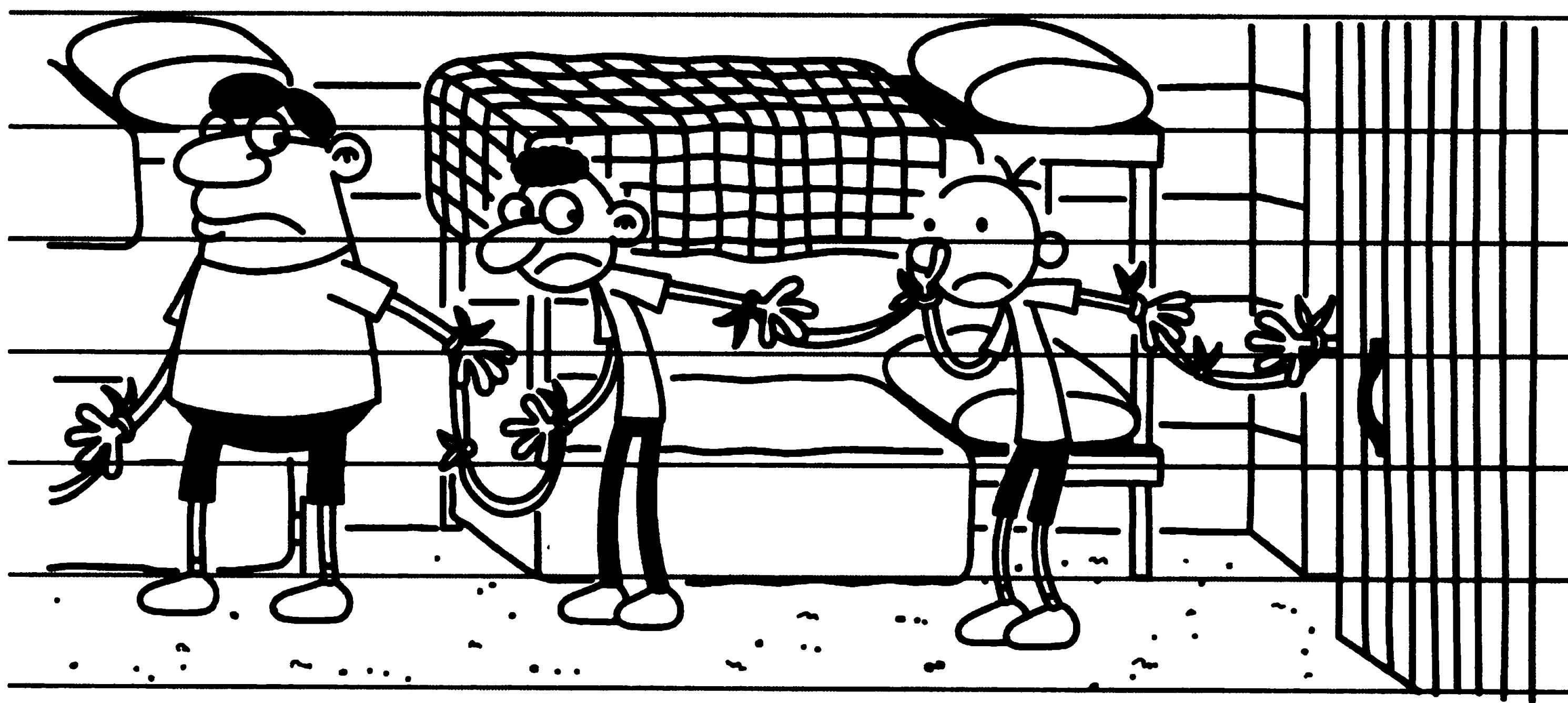
Chúng tôi nhận ra nếu muốn hoàn thành thử thách
cần tìm ra cách tốt hơn để làm đầy chiếc bồn. Thế là
cả lũ vắt hết chỗ áo quần đang sũng mồ hôi vào đó.

Sau đó chúng tôi lại có trò dùng khăn buộc cổ tay vào nhau và vượt qua một chướng ngại vật làm bằng dây thừng. Khi các trò chơi liên quan đến hoạt động thể chất, nhóm chúng tôi khá là vô vọng.

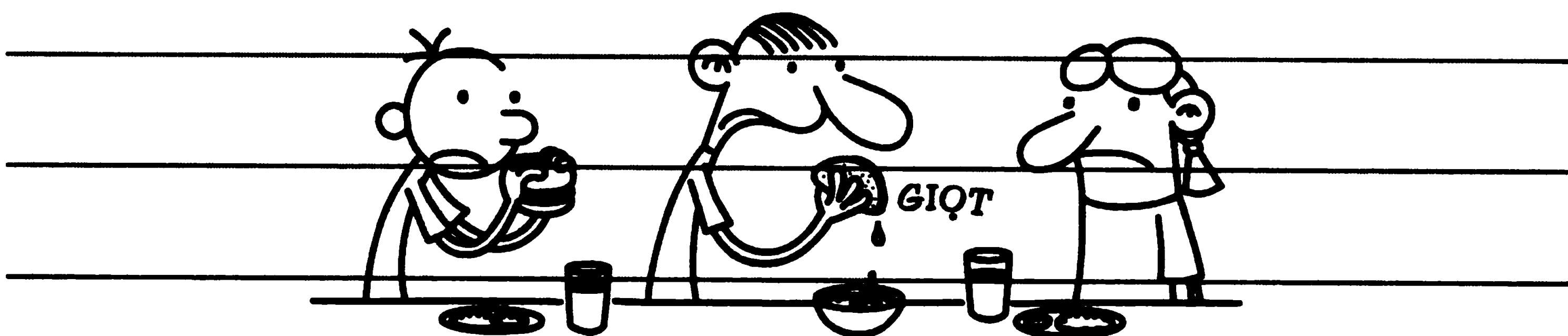

Sau chương ngại vật dây thừng, chúng tôi không thể tháo những chiếc khăn ra vì đã buộc chúng quá chặt. CHUYỆN NÀY chẳng hay ho chút nào, vì thằng Timothy Ames cần giải quyết "nỗi buồn" trong căn nhà gỗ.

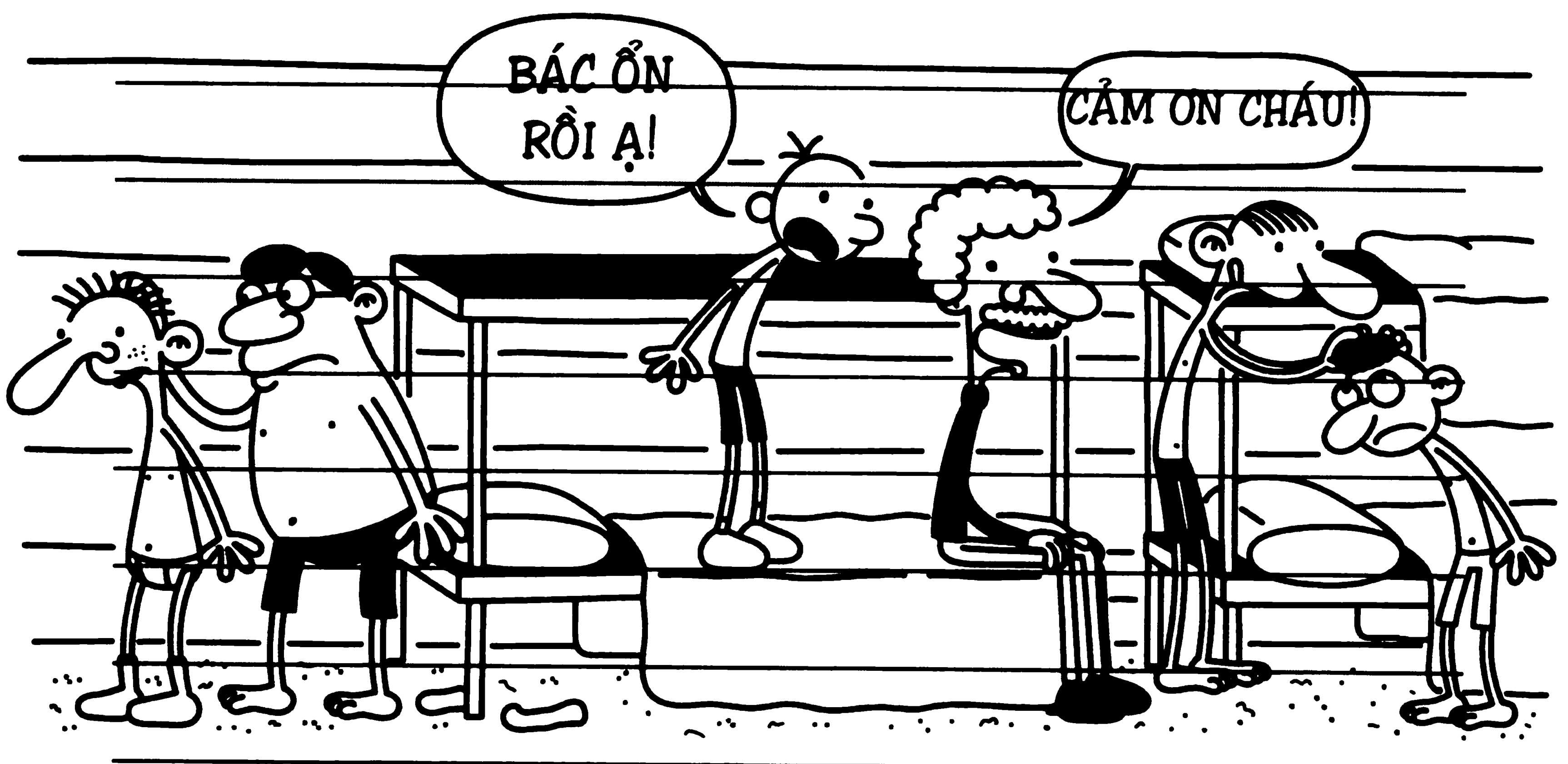
Đến cuối ngày, đứa nào cũng mệt rũ người, và tôi mừng rơi nước mắt khi bác Jefferson bảo cả lũ đã đến giờ ăn tối.

Bữa tối có thịt gà chiên, ngô nướng và thịt hầm. Tôi bỏ qua món thịt hầm, và thực sự mừng vì mình đã làm thế khi nhìn thấy thằng Jordan lôi ra cả một cái vỏ bánh thịt chiên giòn từ bát của nó. AI BIẾT ĐƯỢC cái thứ đó có từ năm nào.

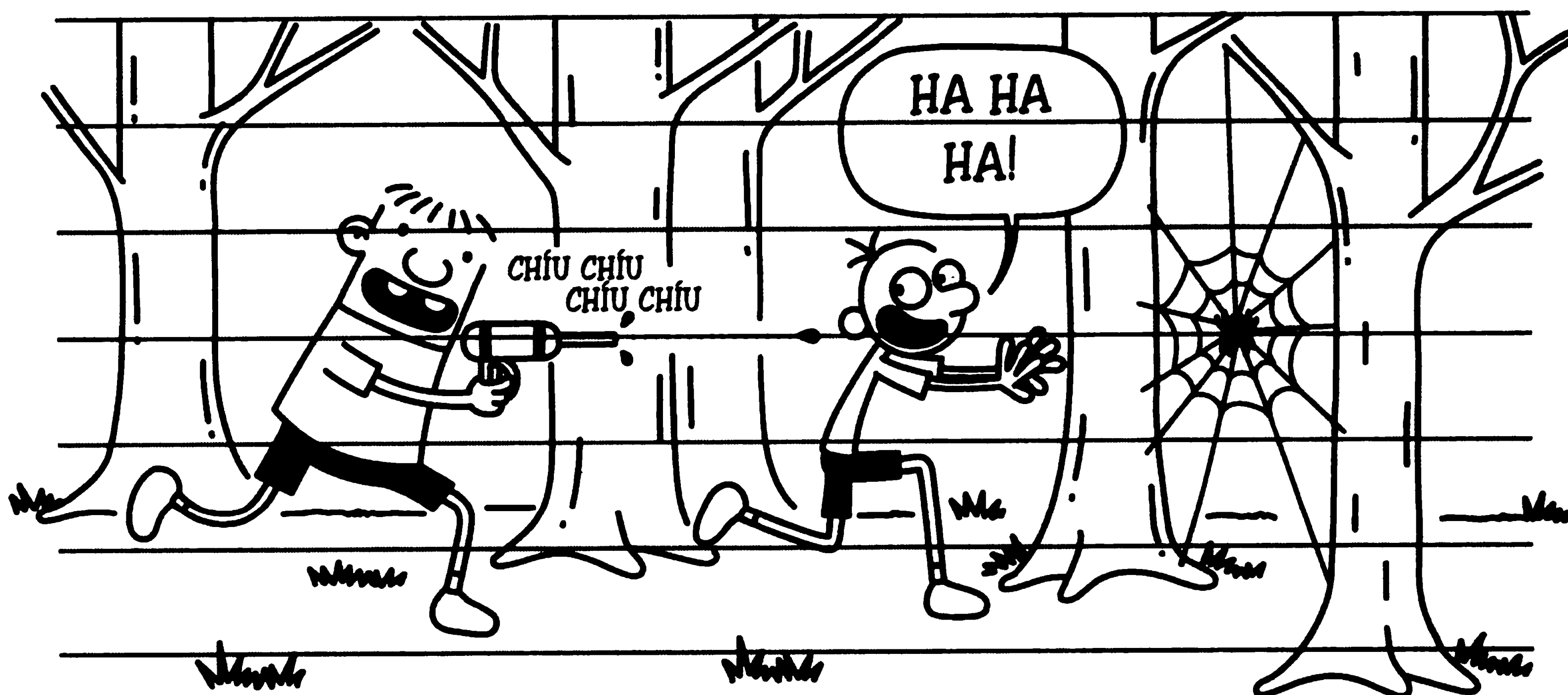
Sau bữa tối chúng tôi về phòng ngủ. Bác Jefferson nói vì chúng tôi đang ở trong rừng, tất cả phải kiểm tra bộ ve cho nhau. Mỗi người sẽ chịu trách nhiệm về bạn cùng giường của mình, có nghĩa tôi phải kiểm tra cho bác Jefferson.

Nhưng tóc bác Jefferson quá rậm rạp, và tôi sẽ không đời nào lùa tay của mình vào mớ tóc ấy. Biết đâu được trong đó có cả một BẦY bộ ve đang làm tổ ấy chứ.

Ai cũng nói thiên nhiên tuyệt vời đến mức nào, nhưng ở đó cũng có tất cả những LOẠI côn trùng kinh dị mà bạn cần lo lắng.

Ngày trước tôi THƯỜNG XUYỀN chơi đùa trong rừng,
cho đến khi nuốt phải một con nhện sống.

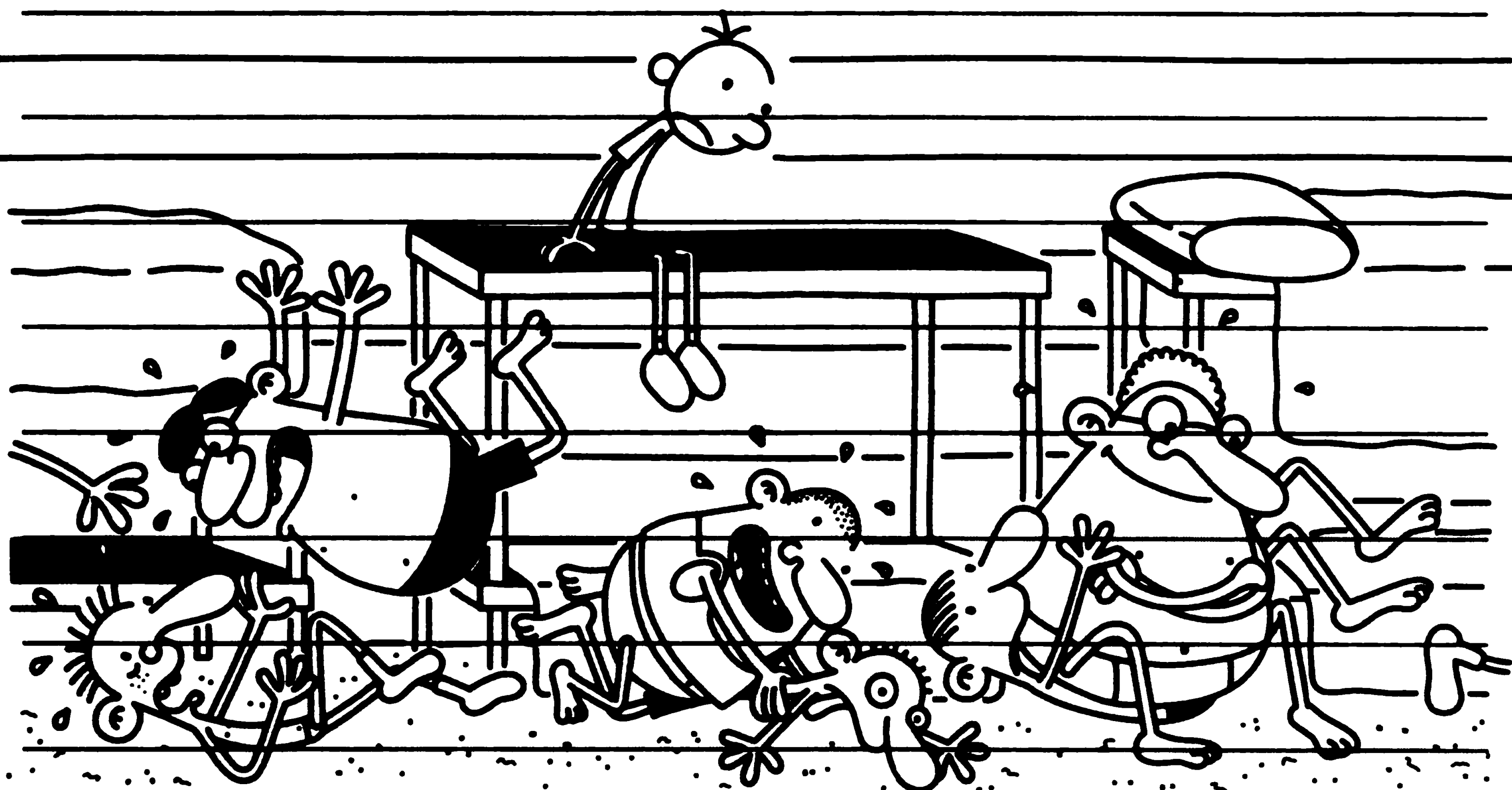
Nhưng ở một nơi giống như nông trại Hardscrabble,
TRONG NHÀ cũng có nhiều sâu bọ chả kém NGOÀI
TRỜI. Một con bọ cánh cứng chui vào trong tai một
đứa trong bữa tối, và nó phải tới trạm y tế để gấp con
đó ra.

Jordan đã tìm thấy một con bọ ve ở sau gáy của Julian, và cả lũ được một phen kinh hoàng. Nhưng bác Jefferson trấn an cả lũ rằng Julian sẽ ổn thôi, rồi đưa nó xuống y tá.

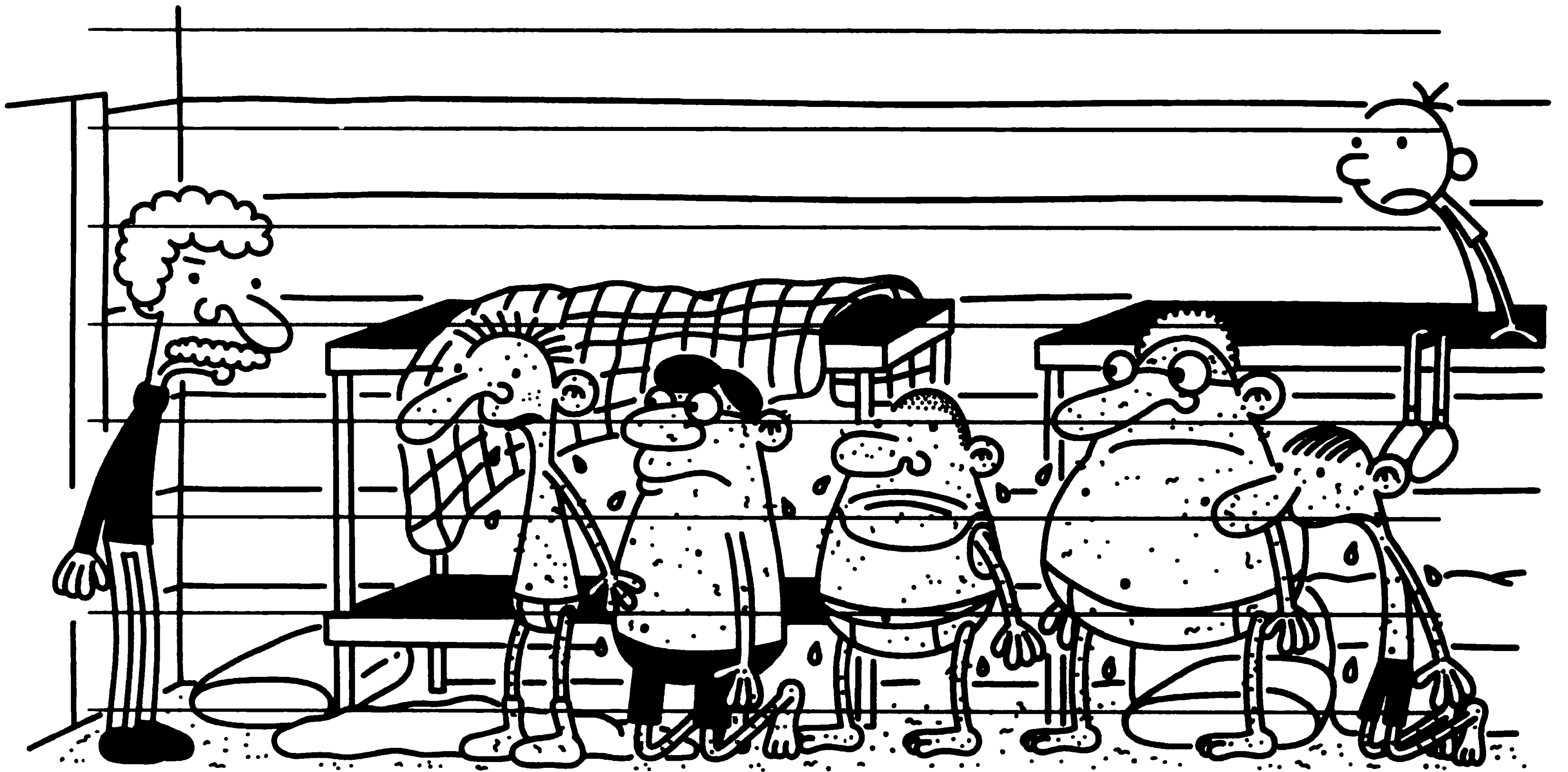
Giây phút bác Jefferson và Julian vừa đi khỏi, những đứa còn lại trong phòng tôi đã trở nên hoàn toàn mất kiểm soát.

Tôi đứng ngoài cuộc vui của chúng nó vì không muốn là người thứ năm trong nhóm phải gặp y tá trong ngày đầu tiên.

Đến lúc bác Jefferson quay về, căn phòng ngủ đã tanh bành và đứa nào cũng DỜ DÁY BẮN THỬU.

Tôi đoán nơi này chẳng bao giờ có ai lau nhà, vì khi chúng nó lăn lộn dưới sàn, người ngòm tóc tai đứa nào cũng phủ kín bụi bẩn.

Bác Jefferson bắt tất cả chúng tôi đi ngủ SỚM như một hình phạt vì đã bôi bẩn phòng ngủ, và bác ấy cho tôi là cùng một giuộc với lũ kia dù tôi CHẢ LÀM GÌ. Và đêm đầu tiên chúng tôi đã kết thúc bằng việc lên giường đi ngủ như thế, khi ngoài kia ánh sáng ban ngày vẫn còn le lói.

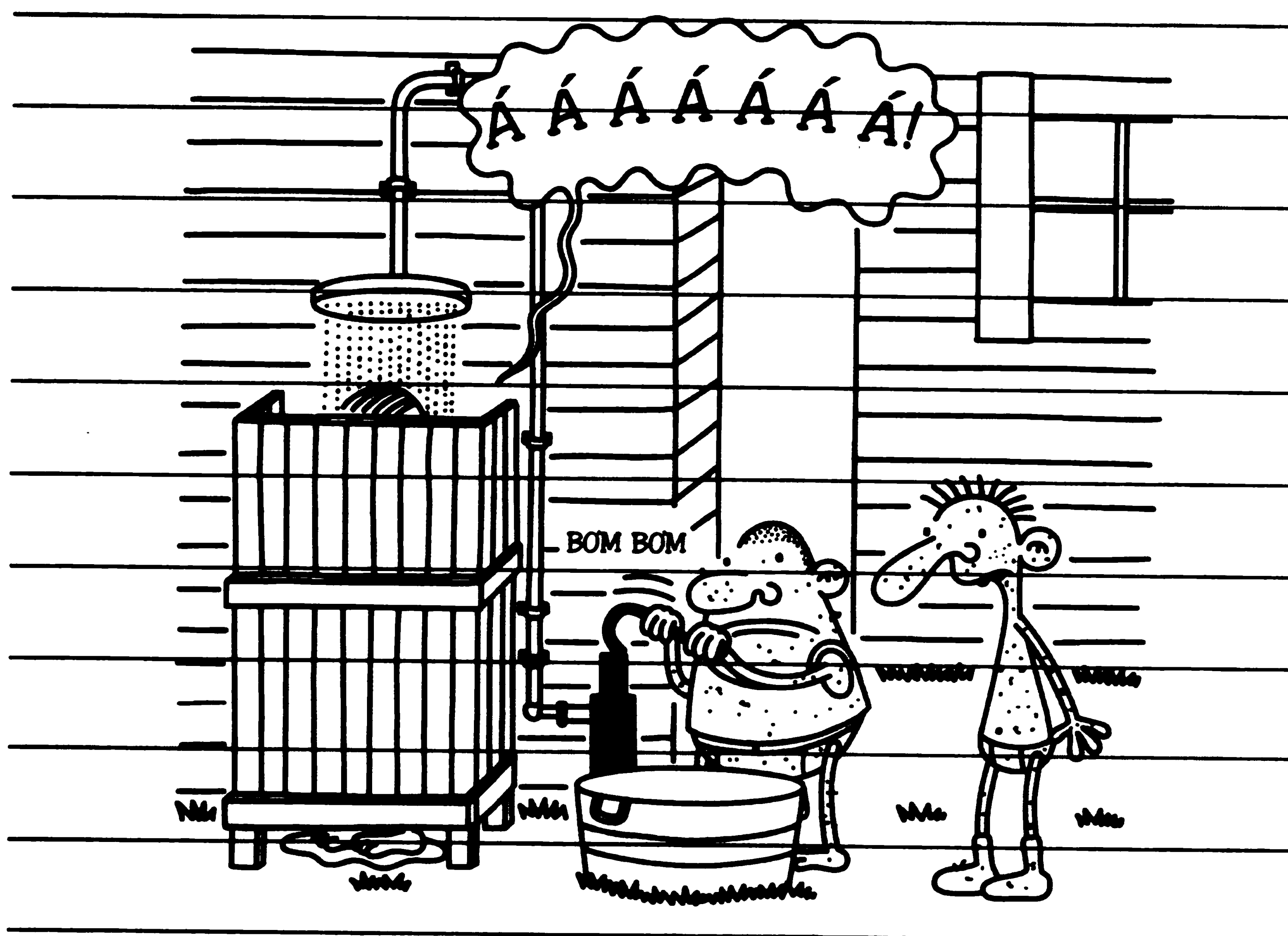
Thứ Ba

Mới rạng sáng bác Jefferson đã đánh thức tất cả mọi người dậy và nói tất cả chúng tôi phải đi tắm trước khi ăn sáng.

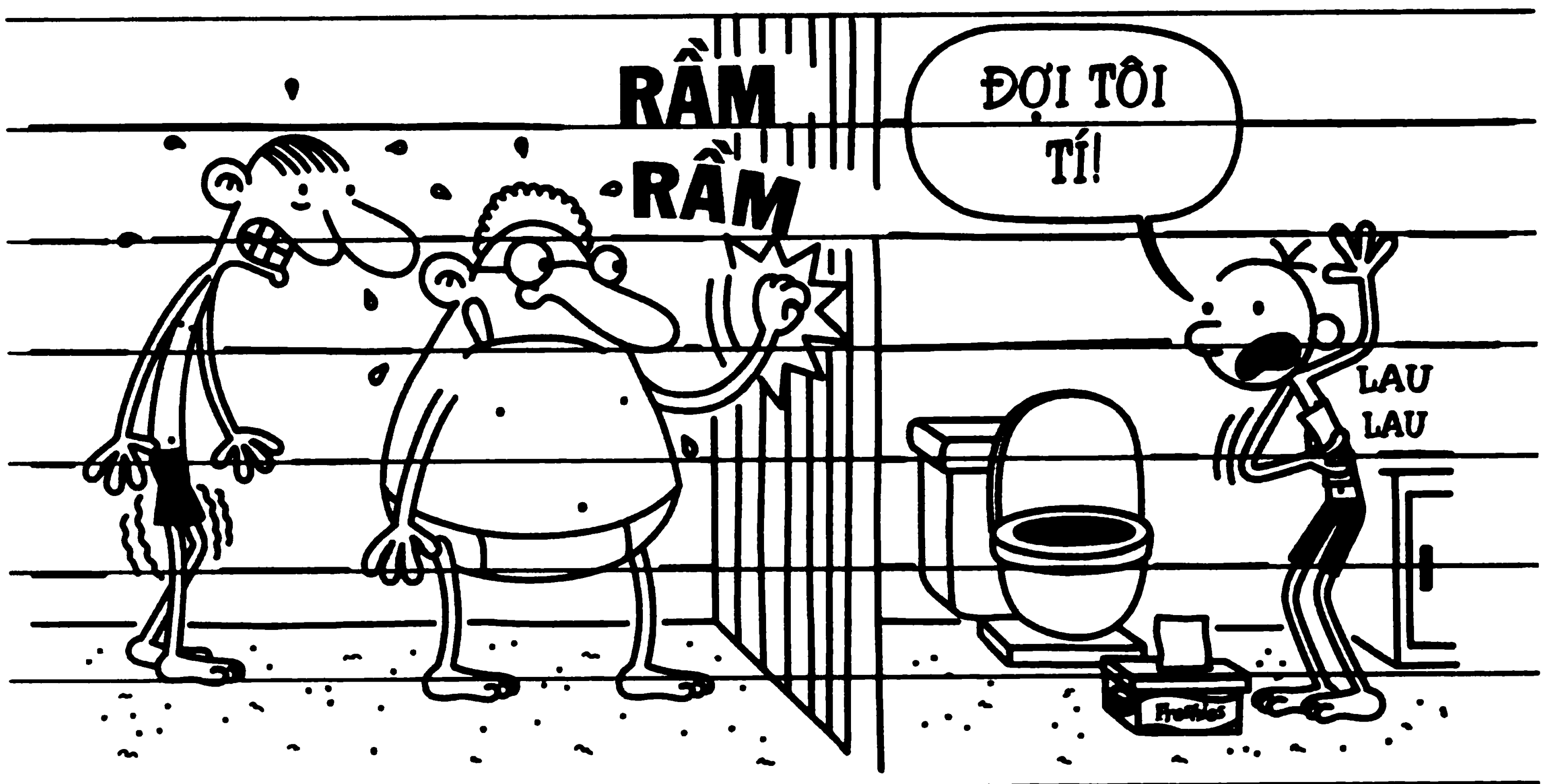
Lúc ấy tôi mới biết trong phòng tắm của chúng tôi không hề có vòi hoa sen. Vòi tắm đặt ở phía BÊN NGOÀI của căn nhà, và nước lấy từ cái bồn kim loại mà chúng tôi đã đổ đầy trong trò chơi đoàn quân xô hôm qua.

Dường như tôi là đứa duy nhất nhớ ra thứ gì CÓ TRONG cái bồn ấy, vì đứa nào cũng thi nhau xếp hàng chờ tới lượt mình.

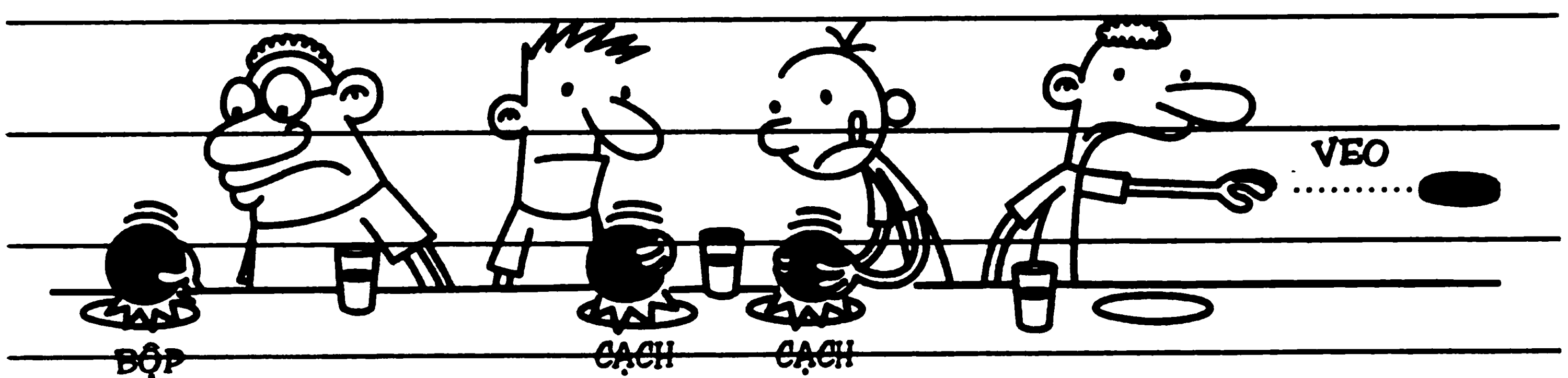
Không chỉ MẤT VỆ SINH, mà rõ ràng nước còn rất LẠNH.

Dù vậy, tôi cũng CHUẨN BỊ bước vào. Nhất định là tôi sẽ không tắm ngoài trời lần nào trong chuyến đi này, tuy nhiên tôi vẫn có cách giữ cơ thể SẠCH SẼ.

Bữa sáng không khá hơn hai bữa ăn đầu tiên của chúng tôi là mấy, nhưng ít nhất cũng không có món THỊT HẦM. Dù vậy, bánh kếp thì cũng như ĐÁ, và nếu cố cắn một miếng chắc chắn bạn sẽ bị gãy răng.

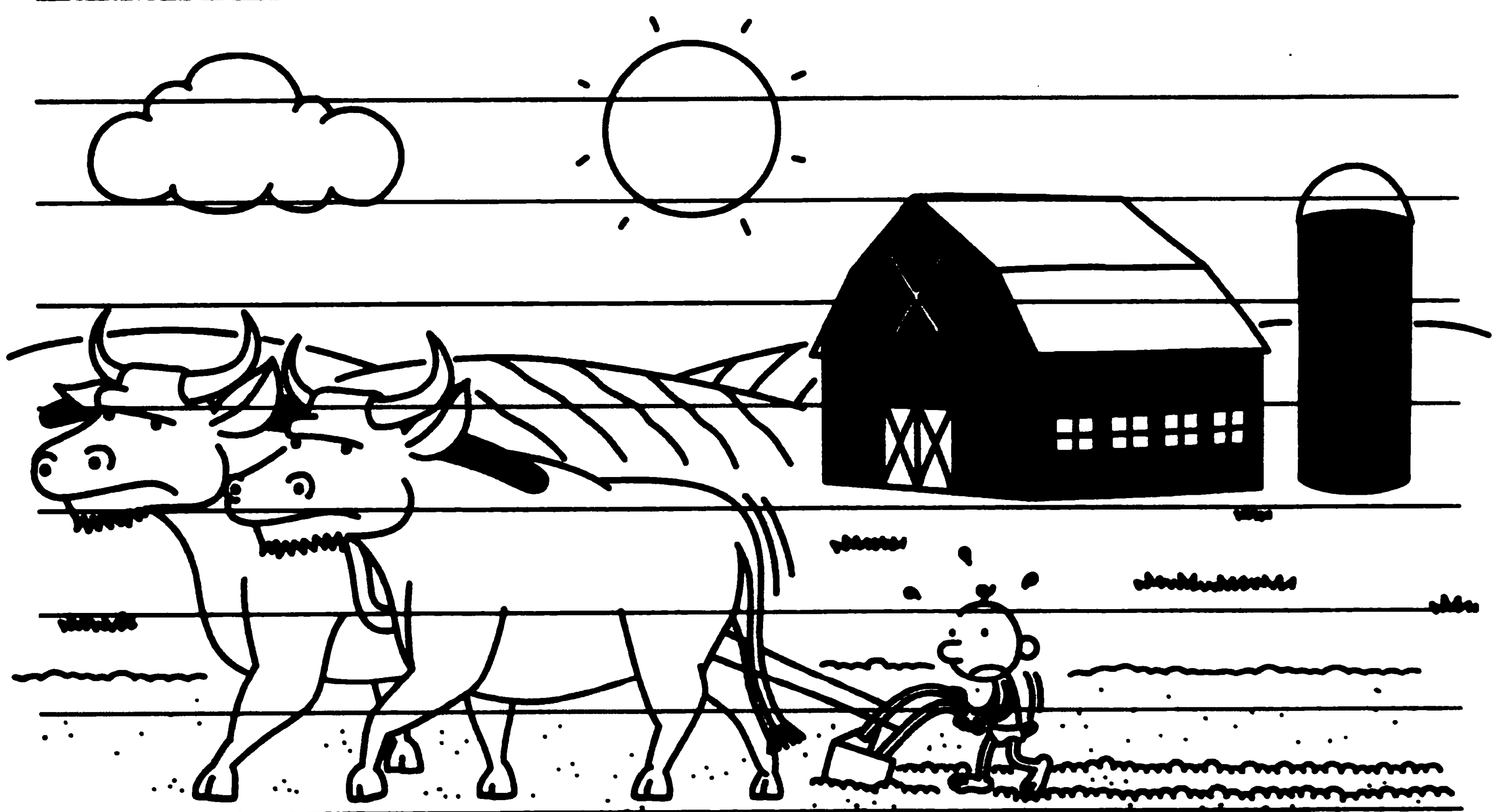
Emilio lén nhét một cái bánh vào túi để có thể gửi qua đường bưu điện về nhà, từ đó mẹ nó sẽ biết thức ăn ở khu trại tệ hại đến mức nào.

Sau khi chúng tôi dọn dẹp bữa sáng, bà Grazino thông báo cho chúng tôi kế hoạch trong ngày.

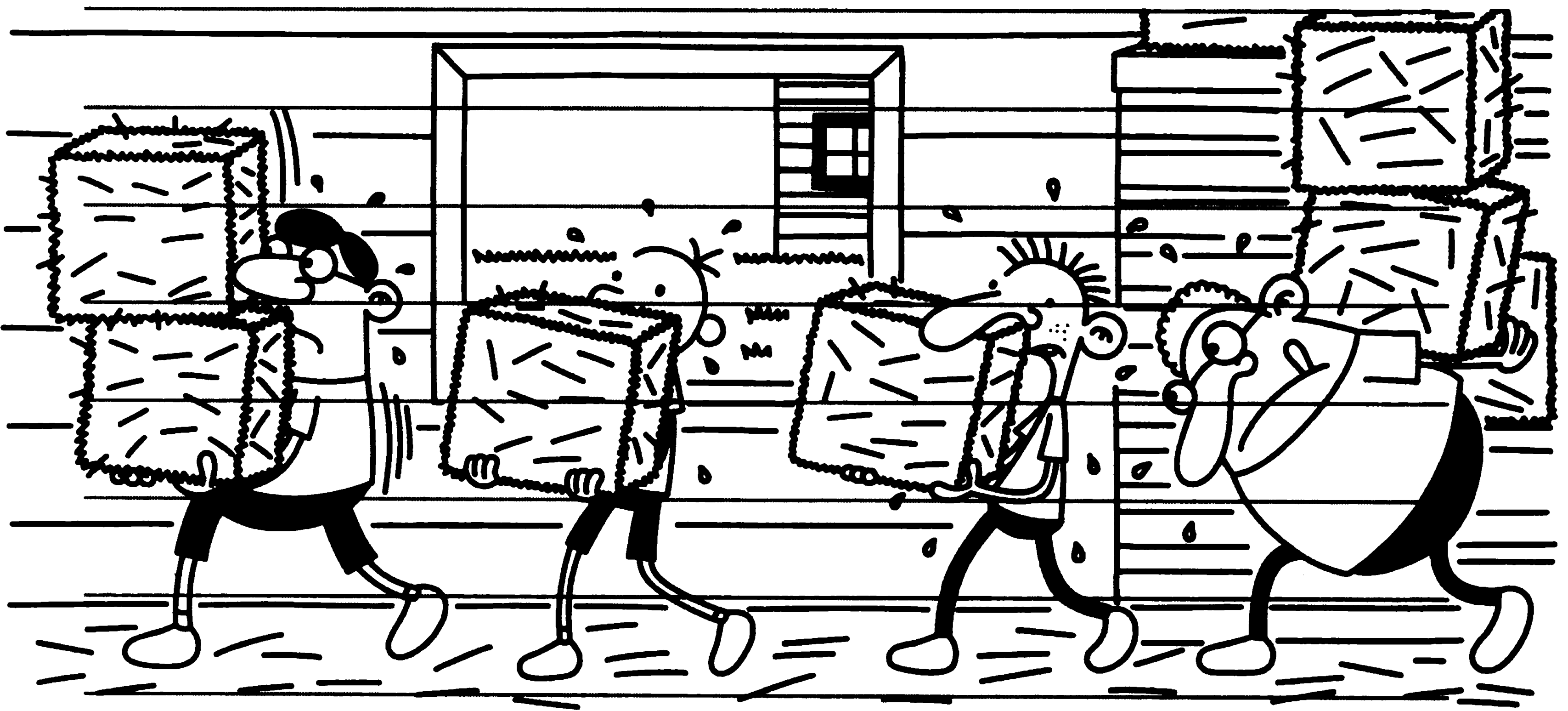
Bà Grazino nói chúng tôi sẽ làm những công việc giống như những đứa trẻ ngày xưa lớn lên ở nông trại từng làm.

Bà Grazino còn nói rằng ngày xưa, trẻ con làm việc từ sáng sớm tinh mơ đến khi mặt trời lặn, và chúng phải bắt đầu lao động ngay khi đủ tuổi giúp đỡ gia đình.

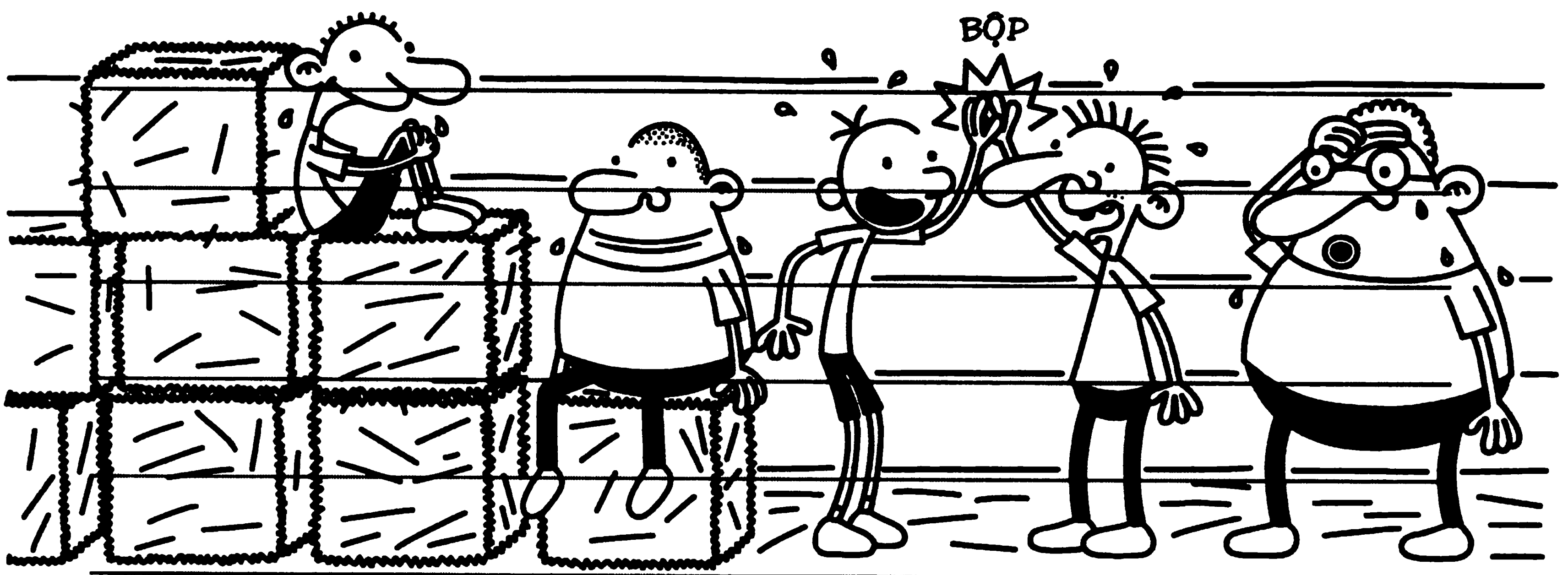
Đó chỉ là một lý do NỮA khiến tôi cảm thấy mừng vì mình không sống ở thời ấy.

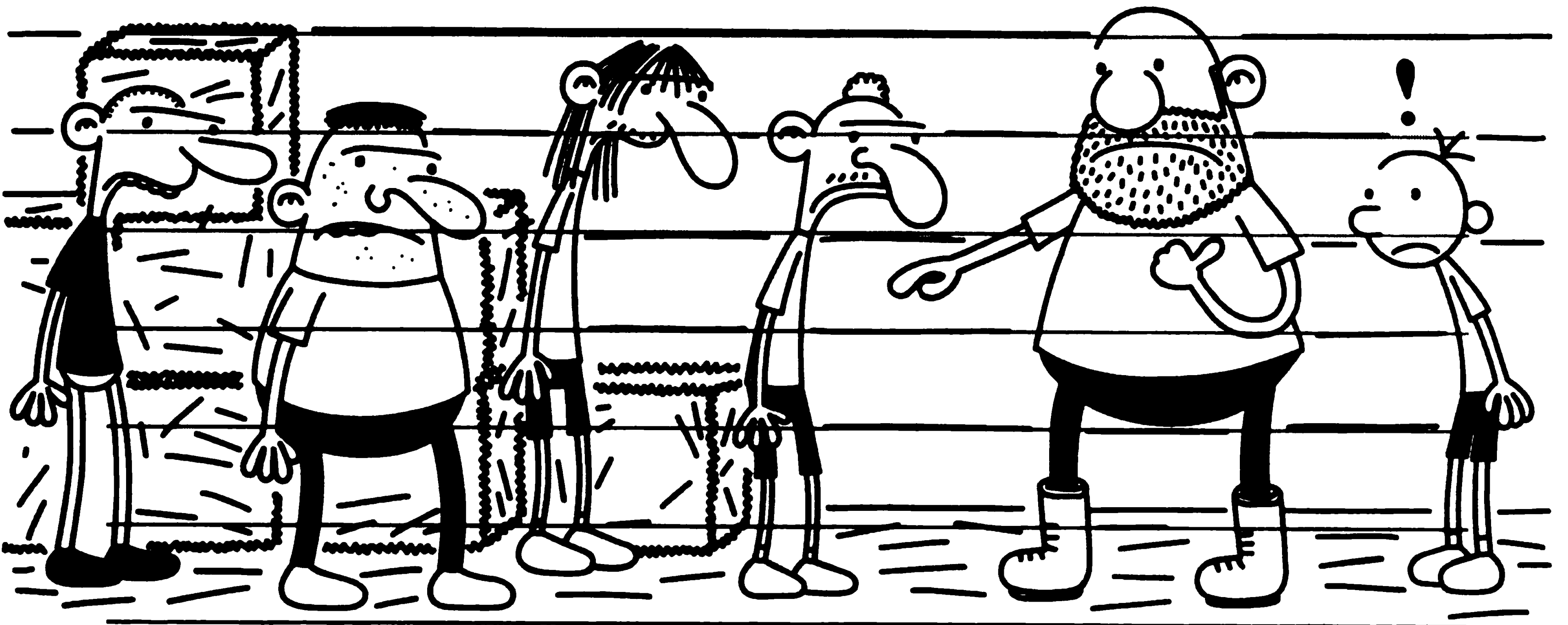
Nhóm của tôi bắt đầu ở khu chuồng ngựa, và công việc là chuyển những kiện cỏ khô từ đầu này sang đầu kia của chuồng ngựa. THẬT SỰ là khó, và tôi vô cùng khâm phục những bạn trẻ phải làm những công việc kiểu này mỗi ngày.

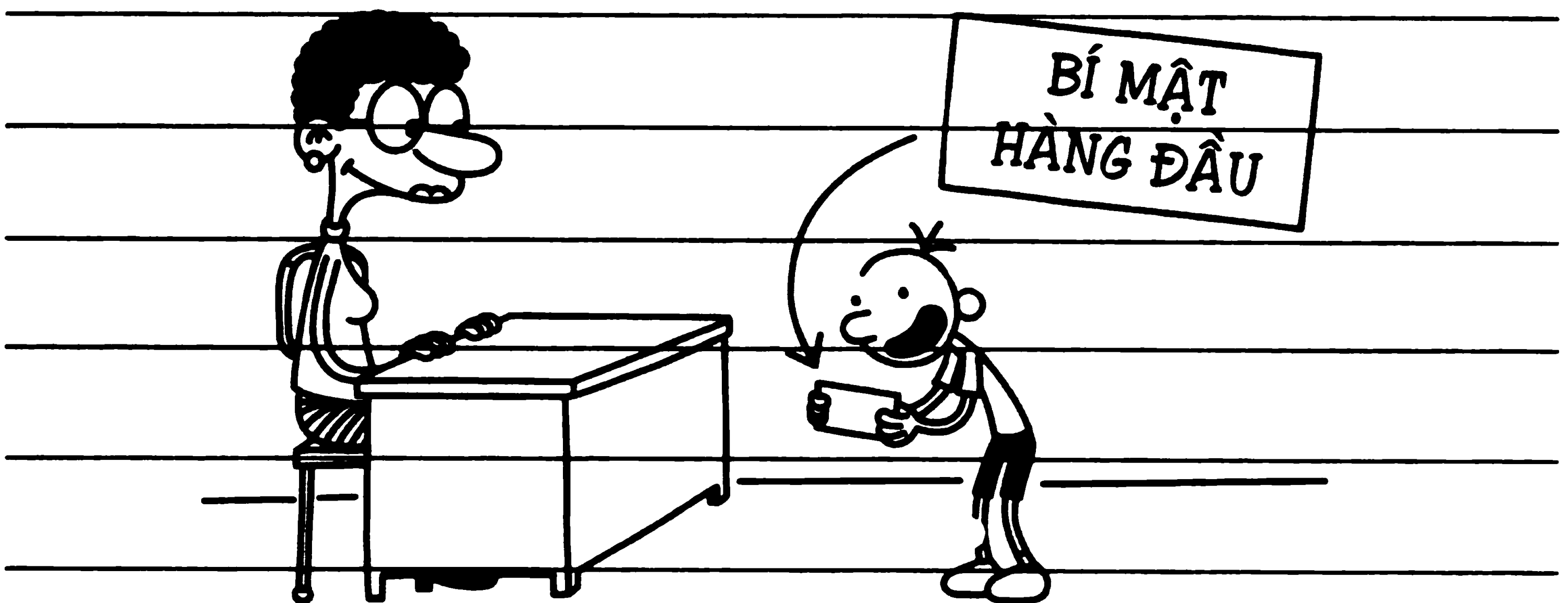
Khi cả nhóm HOÀN THÀNH CÔNG VIỆC, đứa nào cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhóm tôi di chuyển đến khu tiếp theo, nhóm của thầy Nuzzi tiến vào chuồng ngựa. Thầy nói với bọn nó công việc là chuyển những kiện cỏ khô sang đầu bên kia của chuồng, và chúng sẽ **BẮT ĐẦU** từ đây. Đừng hỏi tôi tại sao chúng tôi phải vật vả khuôn vác từ này tới giờ.

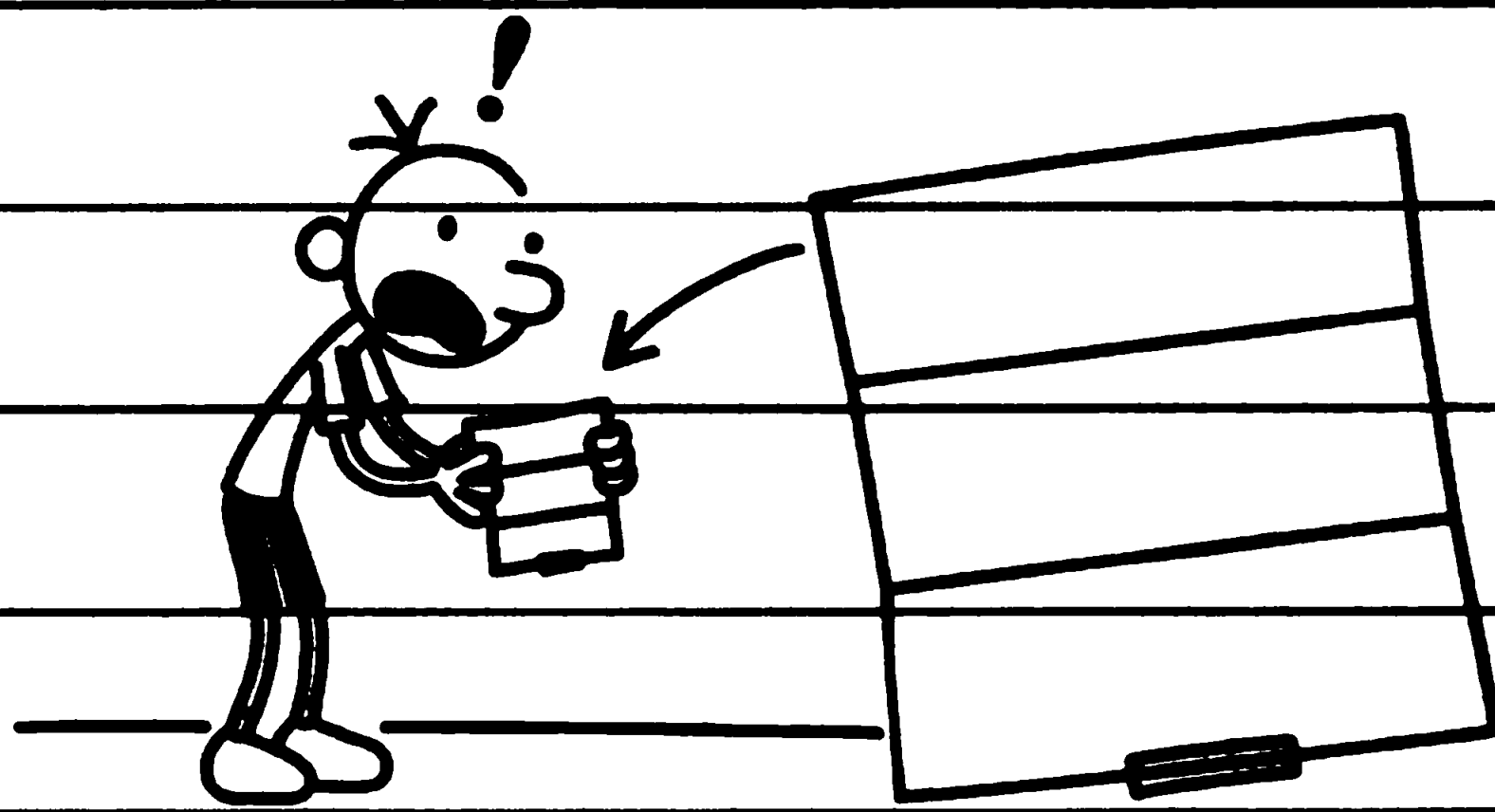

Thấy chưa, bạn không nên **LÀM** những chuyện này với một đứa trẻ. Hồi tôi học lớp Một, cô giáo tôi bảo sẽ giao cho tôi một "sứ mệnh bí mật", rồi đưa cho tôi một mảnh giấy để tôi chuyển cho một cô giáo khác ở dưới tầng.

Và hàng ngày sau đó, cô lại đưa cho tôi những mảnh giấy KHÁC để chuyển đi.

Ừm, một ngày, quả tò mò không biết những mảnh giấy ấy GHI GÌ, tôi liền mở nó ra. Nhưng bên trong TRỐNG TRƠN.

Hóa ra mẹ đã bảo cô giáo của tôi rằng mẹ lo lắng về "lòng tự trọng" của tôi, và toàn bộ chuyện sứ mệnh-bí mật này chỉ là cách để giúp tôi cảm thấy mình QUAN TRỌNG. Vì thế, nếu ai muốn biết vì sao tôi luôn rất khó khăn để làm mọi việc một cách nghiêm túc, thì đây chính là lí do.

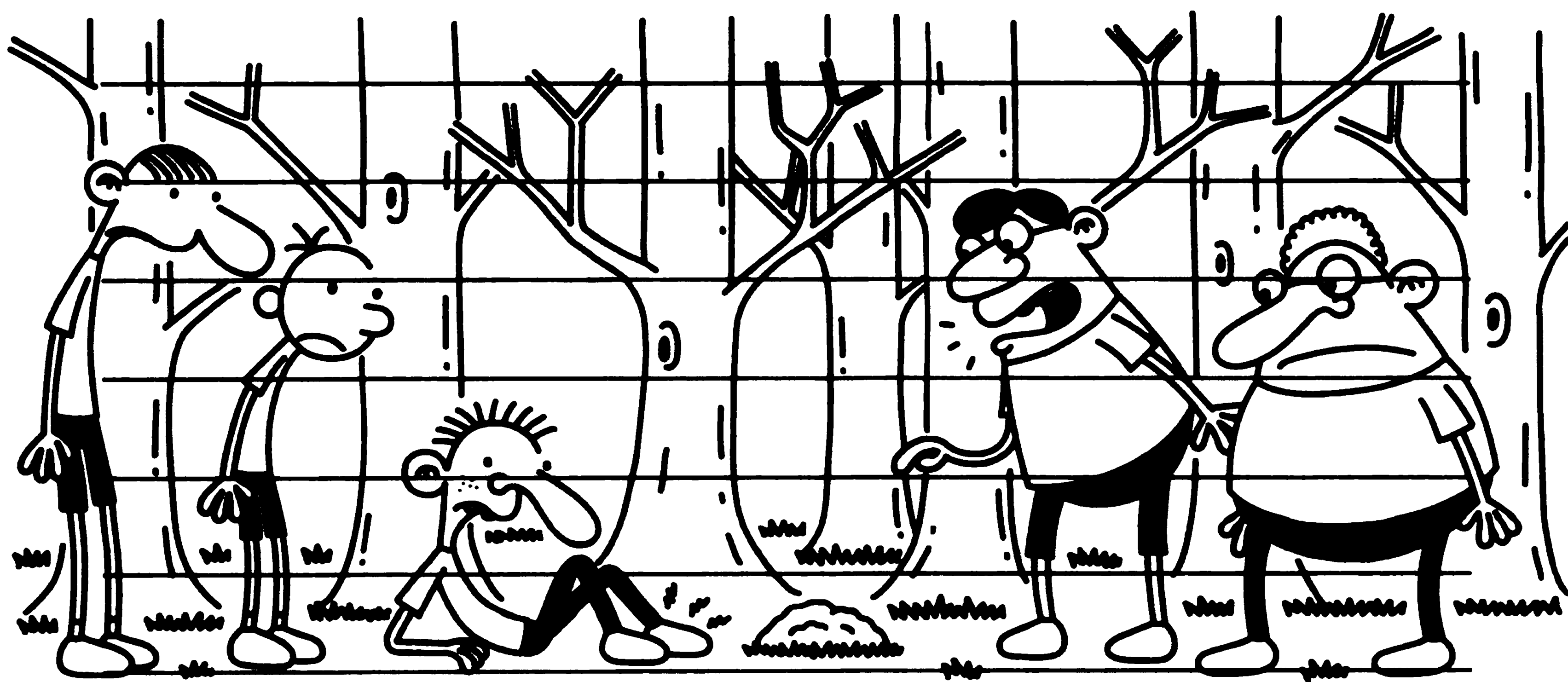
Thời gian còn lại của buổi sáng, nhóm chúng tôi làm việc ở các khu khác. Chúng tôi sơn hàng rào, tu sửa lại một bức tường đá, và chắt một đồng củi ở phía ngoài khu nhà chính.

Nói cho bạn biết, khi về già tôi sẽ mua một nông trại của RIÊNG MÌNH và dựng một khu trại trên đó. Bởi lẽ bắt một đám trẻ làm việc không công và gọi đó là giáo dục quả là một ý tưởng THIÊN TÀI.

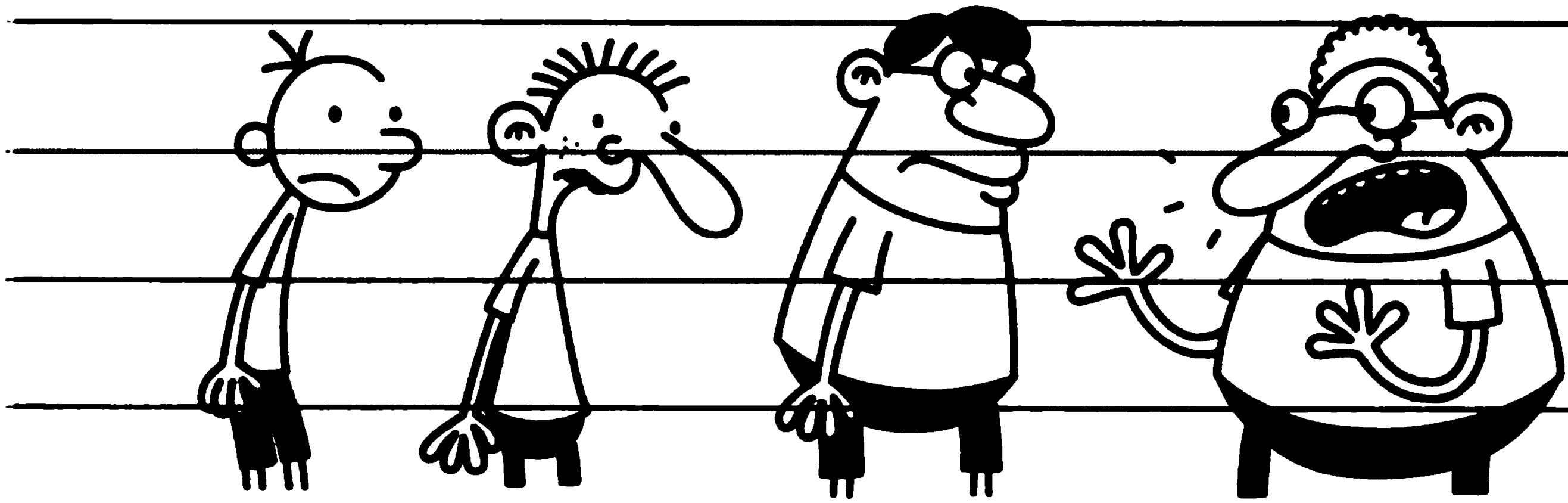
Sau bữa trưa, khi chúng tôi đang trở về phòng ngủ, thằng Gareth vấp phải một hòn đá nhô lên khỏi mặt đất.

Khi Emilio nhìn thấy hòn đá, nó thực sự hoang mang.

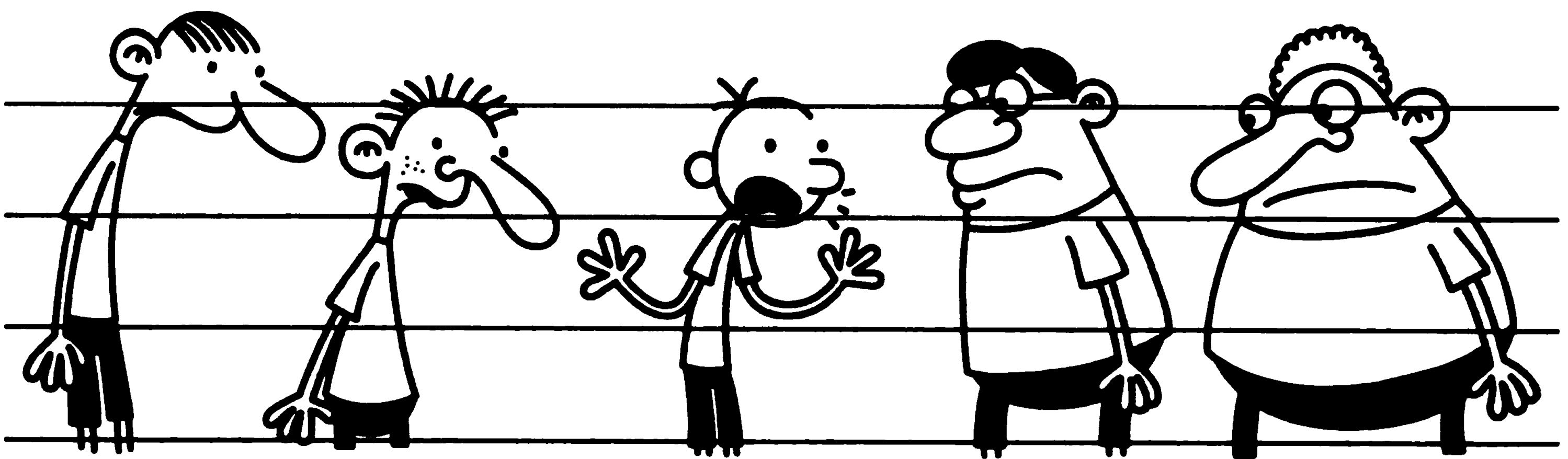
Hòn đá có mấy vết cào bên trên bề mặt, và Emilio nói người duy nhất có thể làm CHUYỆN NÀY là Silas Cào Sột soạt.

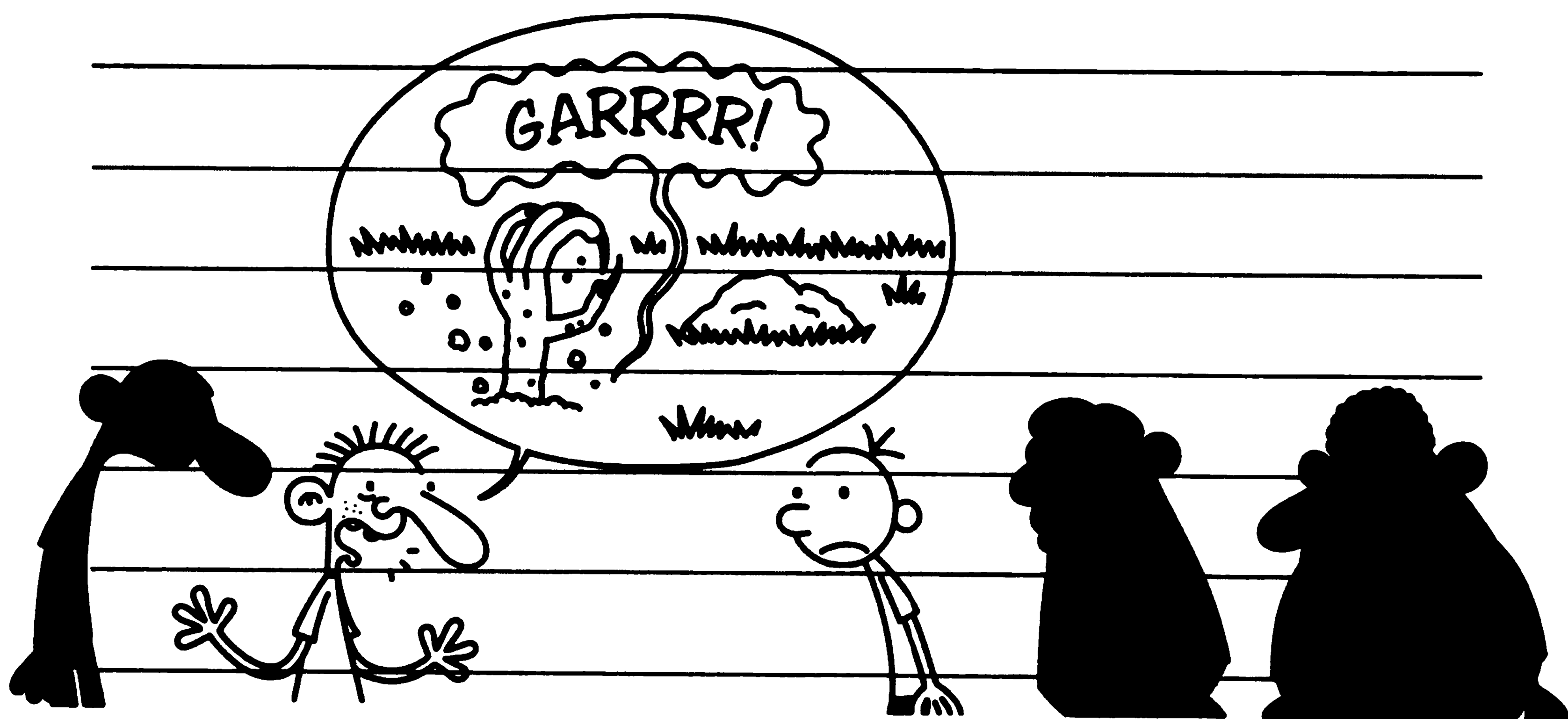
Jeffrey nói hòn đá chắc là BIA MỘ của Silas Cào Sốt soạt, và giờ chúng tôi sẽ bị NGUYỄN RỬA vì đã báng bổ nơi yên nghỉ của ông ấy.

Tôi cố nói điều gì đó hợp lý để trấn an lũ chúng nó. Tôi bảo rằng, đầu tiên, nếu Silas Cào Sốt soạt ĐÃ CHẾT, thì đây là tin mừng cho tất cả mọi người. Thứ hai, đây KHÔNG THỂ là bia mộ của Silas, vì nếu thế ông ấy sẽ phải TỰ CHÔN MÌNH.

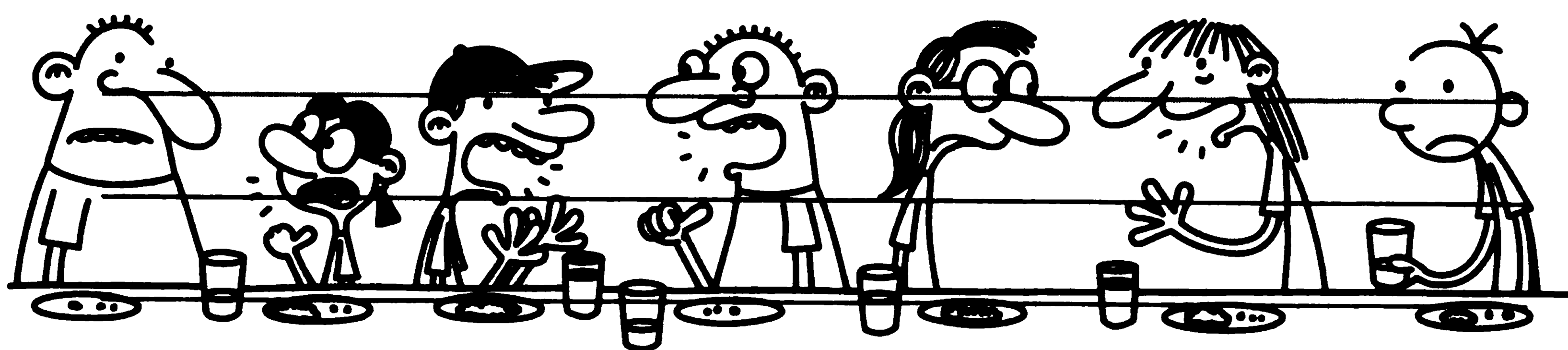

Lẽ ra tôi không bao giờ nên nói điều ấy, vì nó chỉ làm tất cả hoang mang HƠN. Bây giờ, đột nhiên Silas Cào Sốt soạt lại trở thành một nông dân BẤT TỬ, người không thể bị giết.

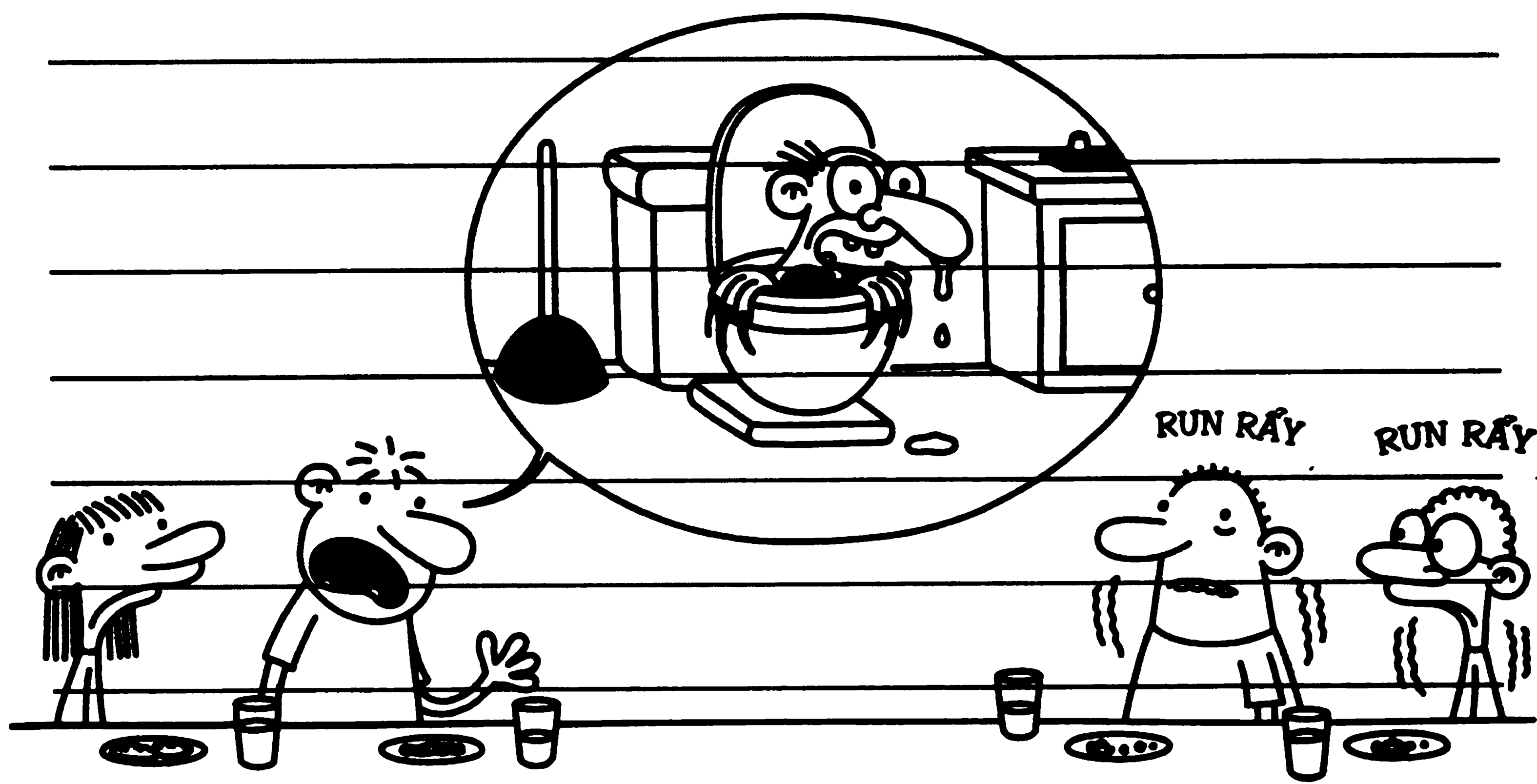
Trong bữa tối, "mộ" của Silas Cào Sột soạt là chủ đề duy nhất được nói tới.

Một đứa tuyên bố đã nhìn thấy Silas ở trong rừng. Một đứa KHÁC lại nói vào đúng thời điểm ấy nó nhìn thấy ông ấy ở phía bên kia khu trại.

Rồi Albert Sandy nói với cả lũ rằng NÓ nghe nói Silas Cào Sột soạt có một mạng lưới đường hầm bên dưới các căn nhà gỗ, thế nên ông ấy mới di chuyển nhanh đến vậy.

Thế là vì Albert Sandy mà giờ lũ chúng tôi sợ đến mức không dám dùng nhà vệ sinh nữa.

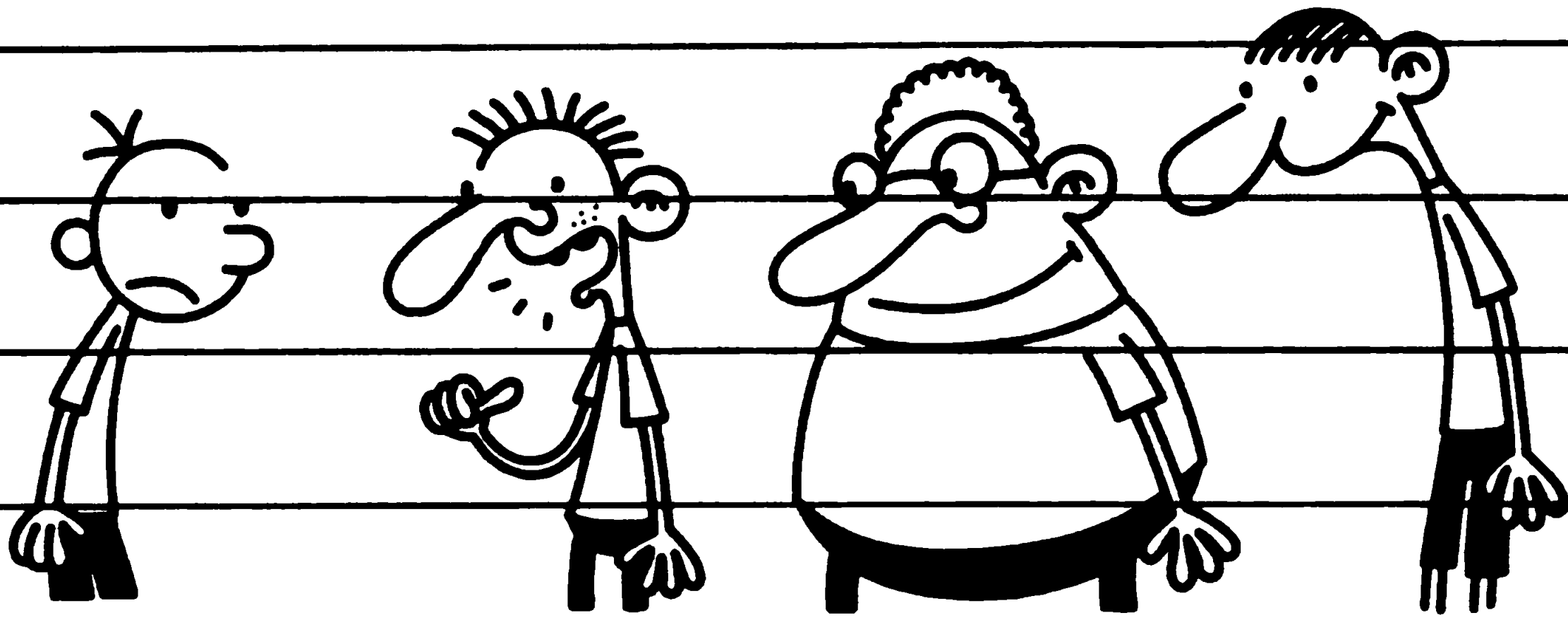

Vài đứa nói chúng sẽ NHỊN cho đến khi về nhà. Nhưng thế không ổn với TÔI cho lắm, nhất là khi chúng tôi mới chỉ ở được có HAI ngày.

Thứ Tư

Hôm nay, sau khi đã hoàn thành công việc vất ở nông trại, chúng tôi có thời gian rảnh để làm những gì mình muốn. Tôi quyết định sẽ chợp mắt một lúc, nhưng vài thằng cùng phòng lại có kế hoạch khác.

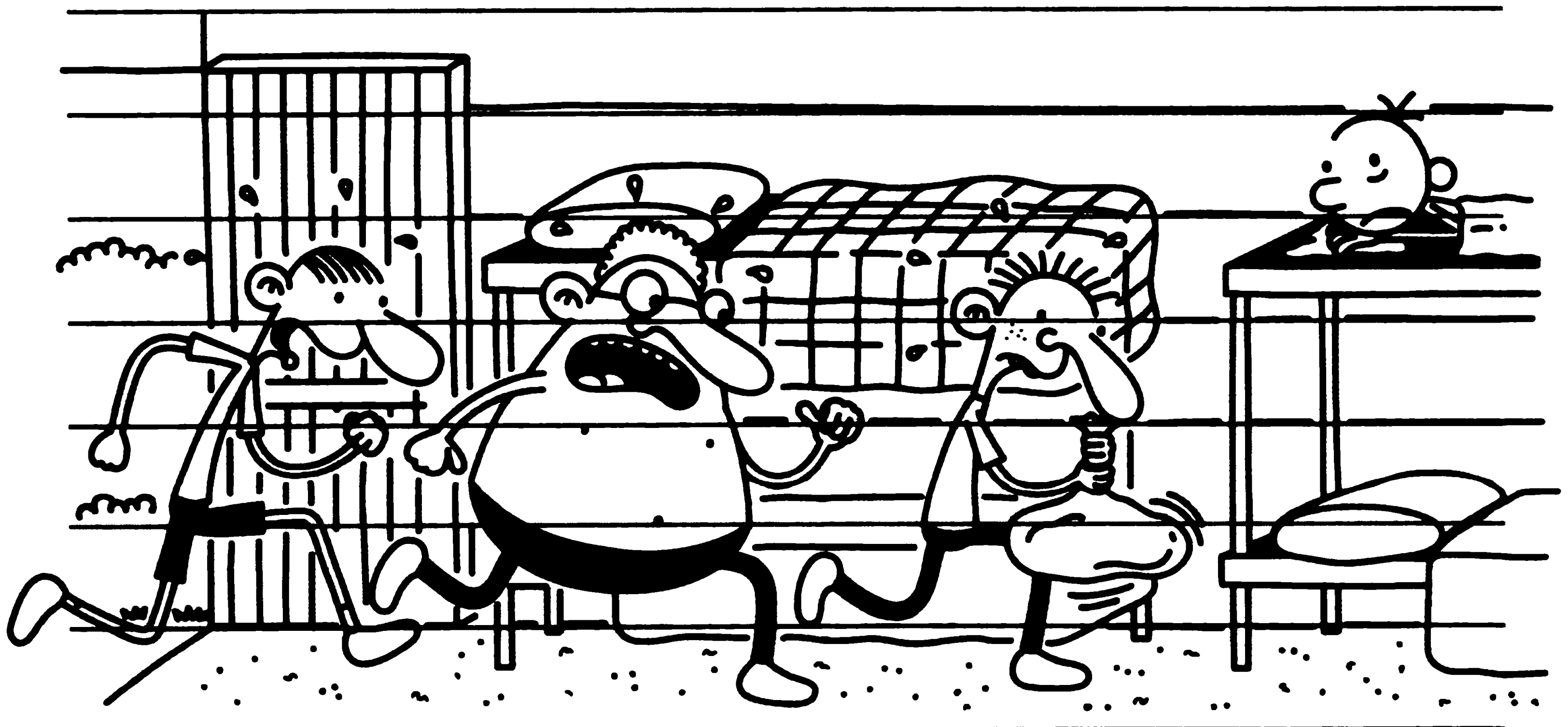
Gareth, Jeffrey và Jordan nói chúng phát ọe với món THỊT HẦM vào bữa tối rồi, vì thế chúng sẽ đi xuống bờ sông để bắt CÁ.

Tôi nghĩ đây là ý tưởng ngớ ngẩn nhất trên đời, NHẤT LÀ khi chúng không có cần câu hay bất cứ thứ gì tương tự.

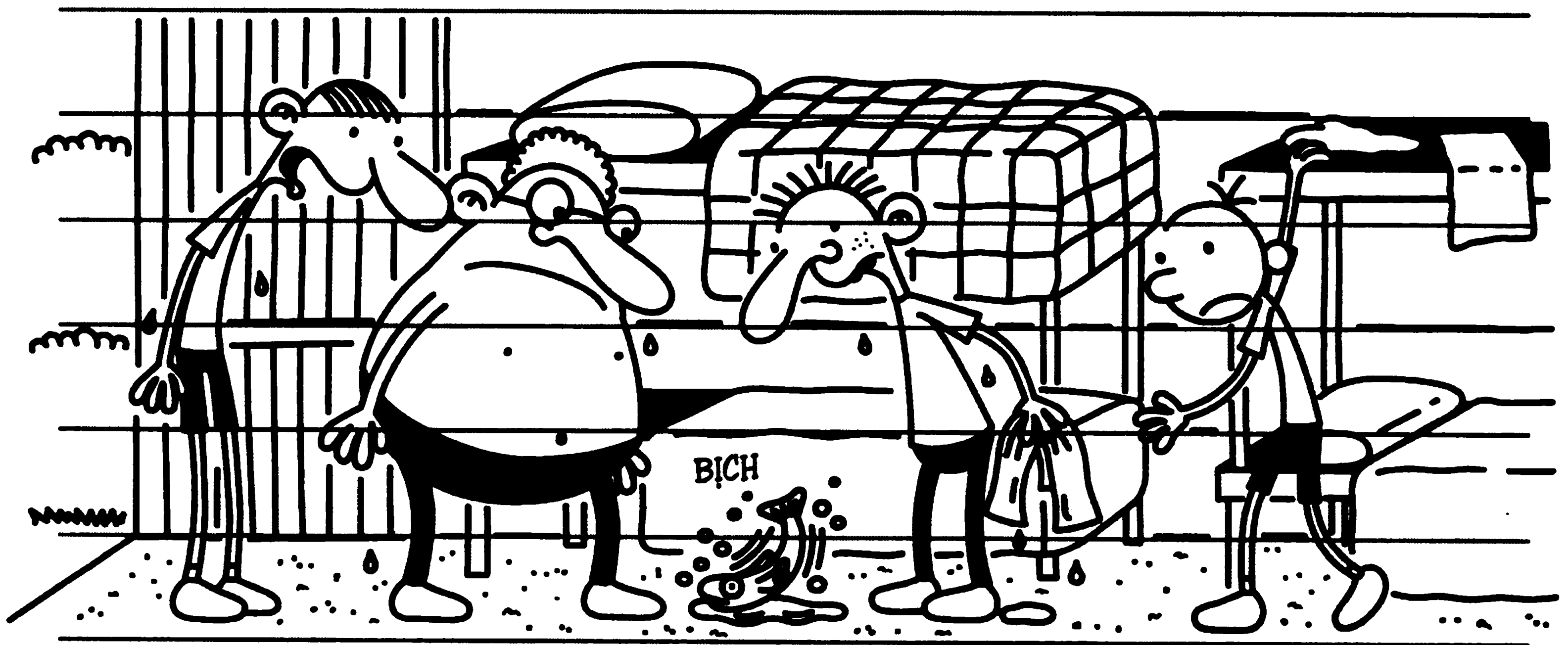
Nhưng chúng hoàn toàn nghiêm túc. Thế là khi chúng ra ngoài, tôi về phòng rồi trèo lên giường.

Trần trọc mất một lúc tôi mới ngủ được, và khi tôi vừa mới mơ màng được một tí, lũ chúng nó đã ào vào phòng.

Dù tin hay không, lũ ngốc ấy đã thực sự bắt được một con cá. Chúng xúc được con cá ngay tại sông, dùng áo của thằng Jeffrey làm LƯỚI.

Và bây giờ khi đã bắt được, chúng không biết PHẢI LÀM GÌ với con cá. Khá rõ ràng rằng không ai có ý định ĂN nó.

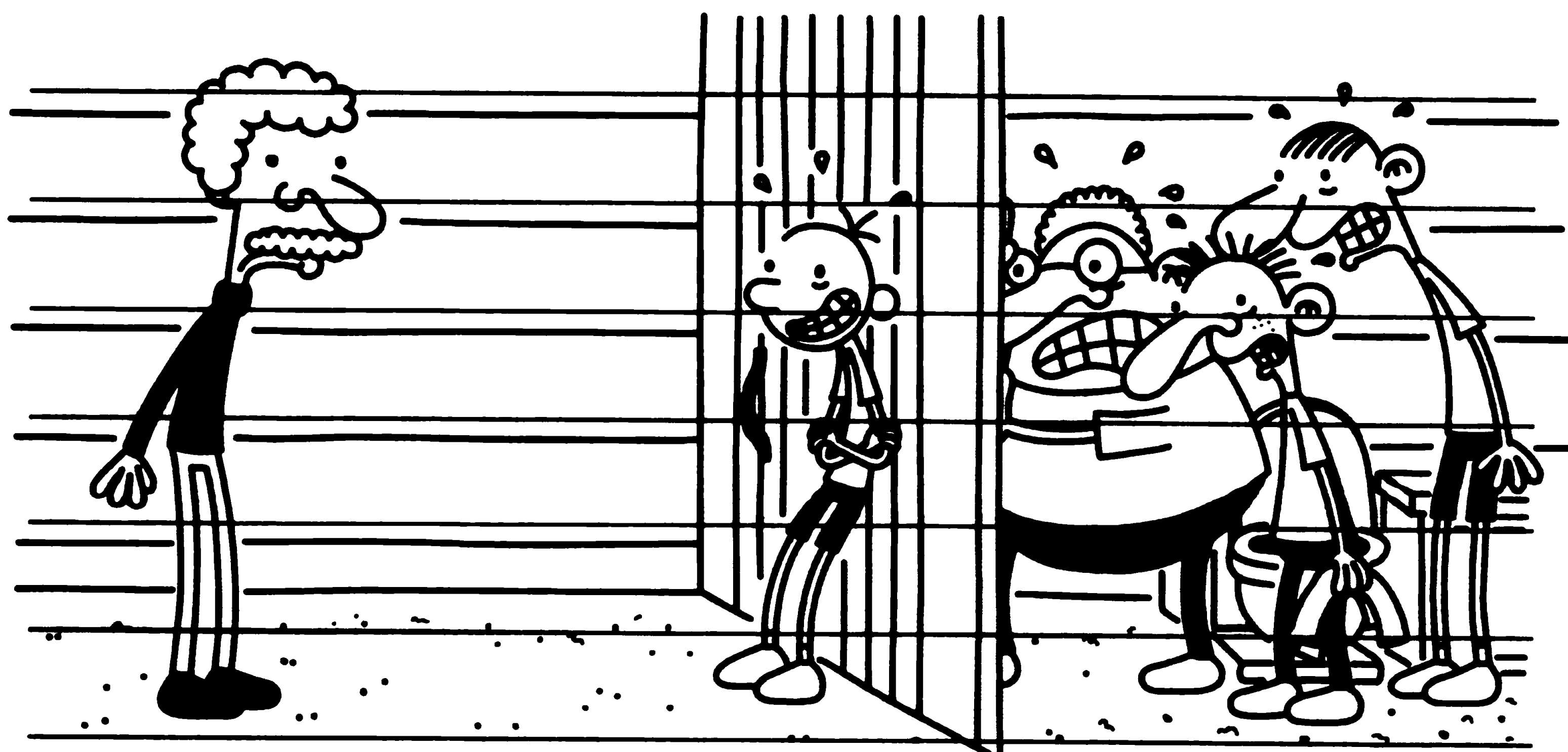
Tôi bảo chúng nó là nếu không mau mau cho con cá vào nước, nó sẽ không SỐNG NỔ!

Gareth bèn tóm lấy đuôi con cá và mang nó vào trong nhà vệ sinh, rồi thả nó vào BỒN CẦU. Sau đó Jordan trút hết nước từ cái bi đông vào bồn cầu cho con cá có thêm nước để vùng vẫy.

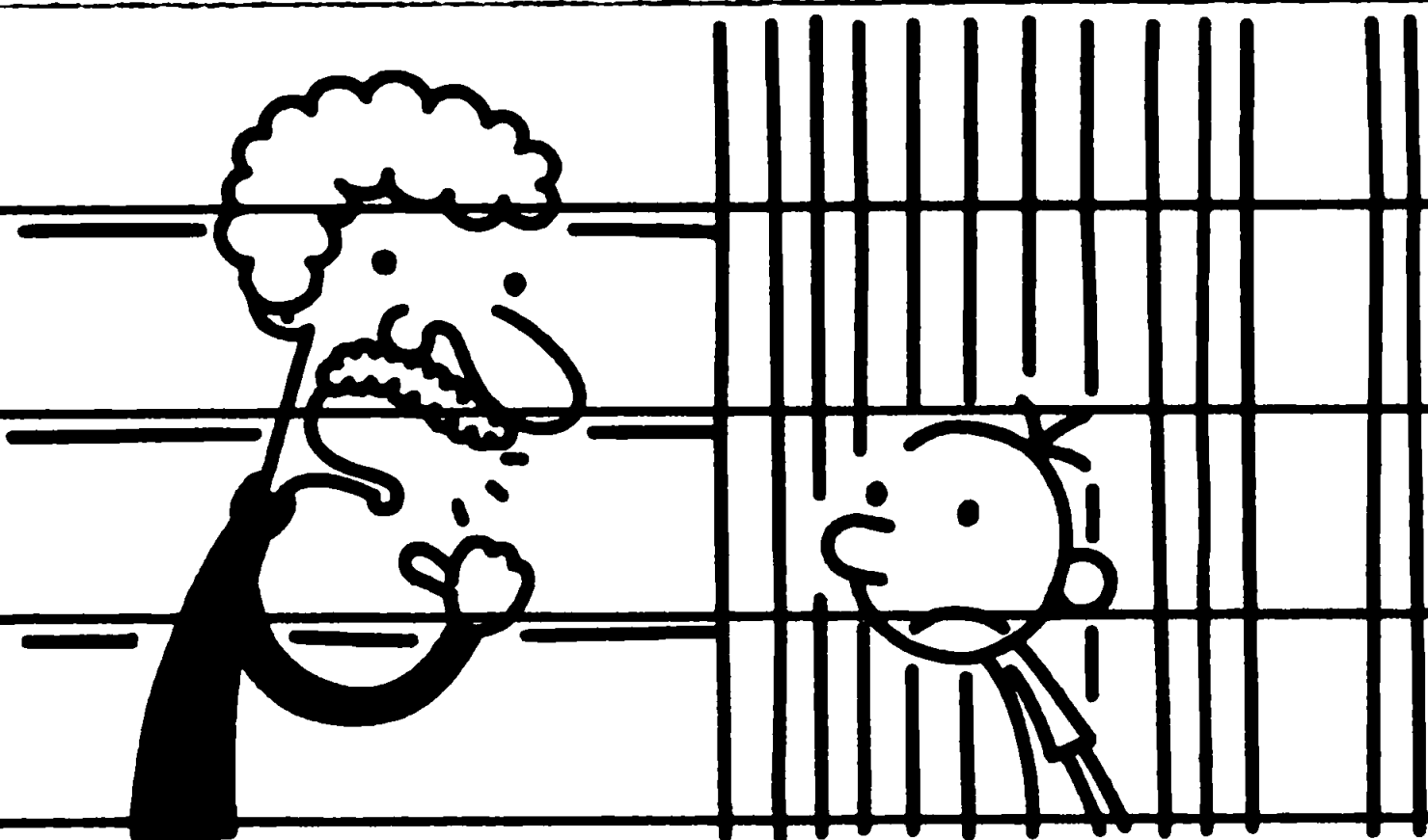
Con cá có vẻ ỔN khi ở đó, và tôi quyết định đi lấy cái xô để có thể mang con cá trở lại dòng sông, thả cho nó đi.

Nhưng khi tôi chuẩn bị RỜI ĐI, bác Jefferson bước vào trong phòng ngủ. Máy thành kia đóng sầm cửa nhà vệ sinh lại, và tôi cố hết sức làm ra vẻ không có chuyện gì.

Tôi đoán bác Jefferson chẳng vui vẻ gì với một con cá trong bồn cầu, và tôi không muốn bị bắt đi ngủ sớm lần thứ hai trong chuyến đi này.

Bác hỏi tôi những thằng KIA đâu, tôi bèn nói có lẽ chúng đã đi xuống con sông. Bác nói nếu nhìn thấy đứa nào, tôi hãy bảo chúng đến khu nhà chính để nhận thư.

Khi bác Jefferson đi khỏi, chúng tôi đã đóng nắp bồn cầu lại để đảm bảo rằng con cá không nhảy ra sàn, sau đó chúng tôi đi xuống khu nhà chính để gia nhập với hội còn lại trong lớp.

Bà Graziano đi phát thư cho tất cả những đứa được gia đình gửi thư tới. Mẹ cũng gửi cho tôi một bức thư, và tôi phải thừa nhận rằng mình hơi ghen ngào khi đọc nó.

Gregory yêu quý,
Cả nhà nhớ con nhiều lắm,
lúc nào cũng mong con
quay trở về nhà. Mong con
có khoảng thời gian tuyệt
vời ở đó!

Ôm và hôn con,
Mẹ

Tôi cũng nhận được thư từ Rodrick, nhưng tôi không
thích thư CỦA ANH TA bằng thư của mẹ.

Greg yêu quái!
Anh đã tìm thấy mấy phong
kẹo của em. Đây này, em có
thể ngửi thấy mùi giấy gói
kẹo nhé.
Ha, ha, ha.

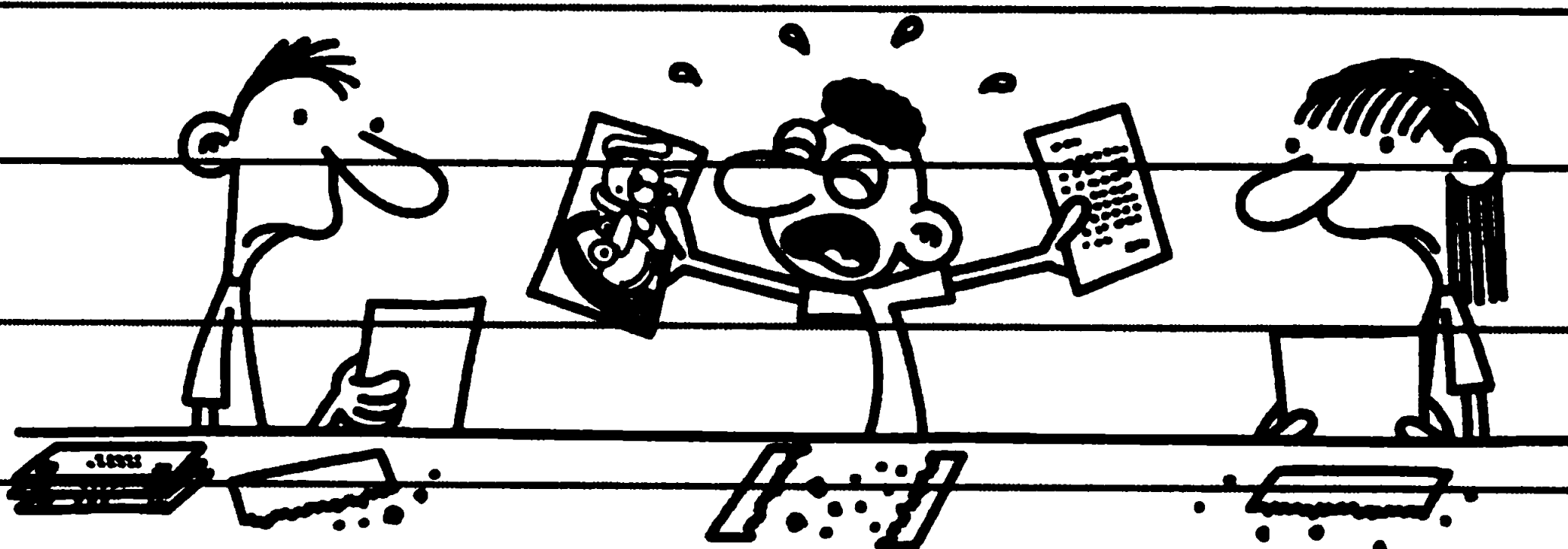
Tôi không thấy thư của bố, nhưng tôi CỐ nhận được một bức từ CON LỢN. Tôi hy vọng ai đó trong nhà đã đưa tôi, vì nếu cái thú ấy đã biết viết, thì tôi không biết nói gì nữa.

ỤT ỊT

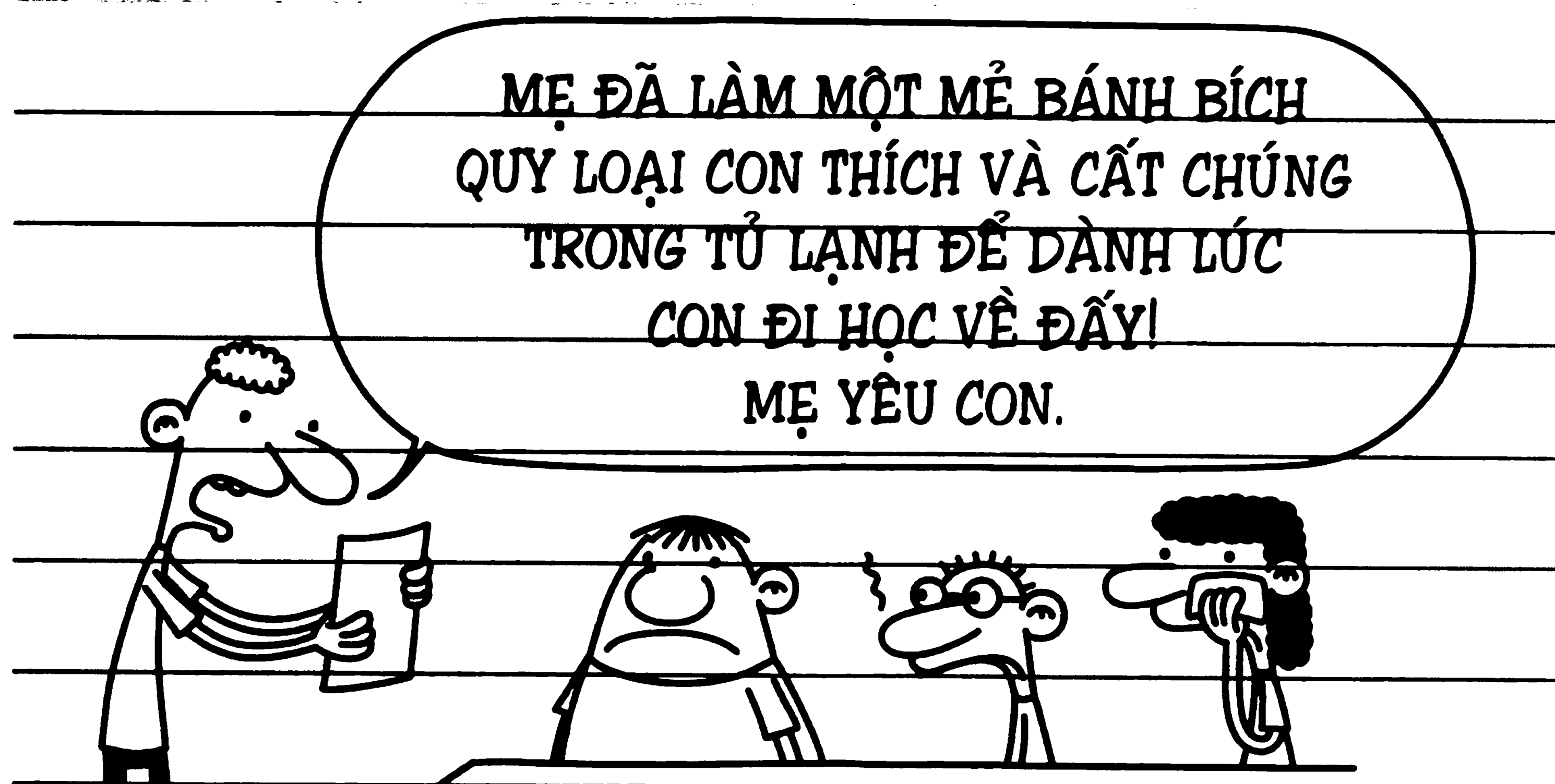
ỤT ỊT

ỤT ỊT

Julian cũng nhận được một lá thư từ gia đình. Nhưng mẹ nó đã phạm một sai lầm KHỦNG KHIẾP khi gửi kèm theo một tấm hình.

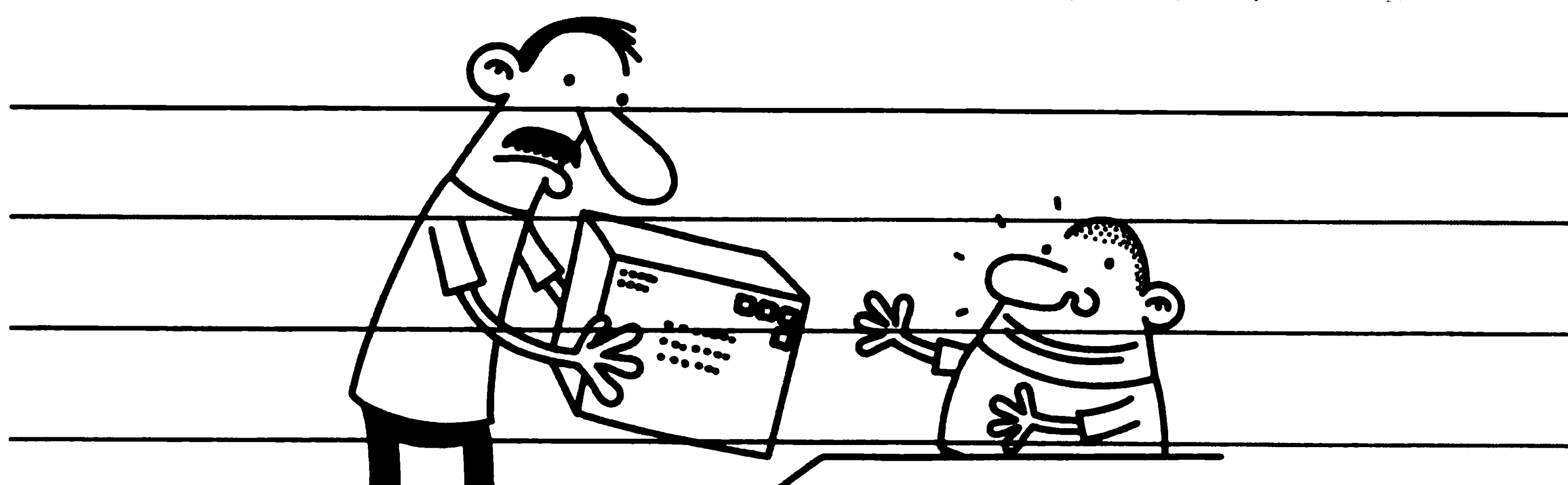

Julian không phải đứa DUY NHẤT cảm thấy nhớ nhà. Vài đứa không nhận được thư từ gì, chúng bảo mấy đứa bạn tôi có thư đọc to lên cho chúng nghe.

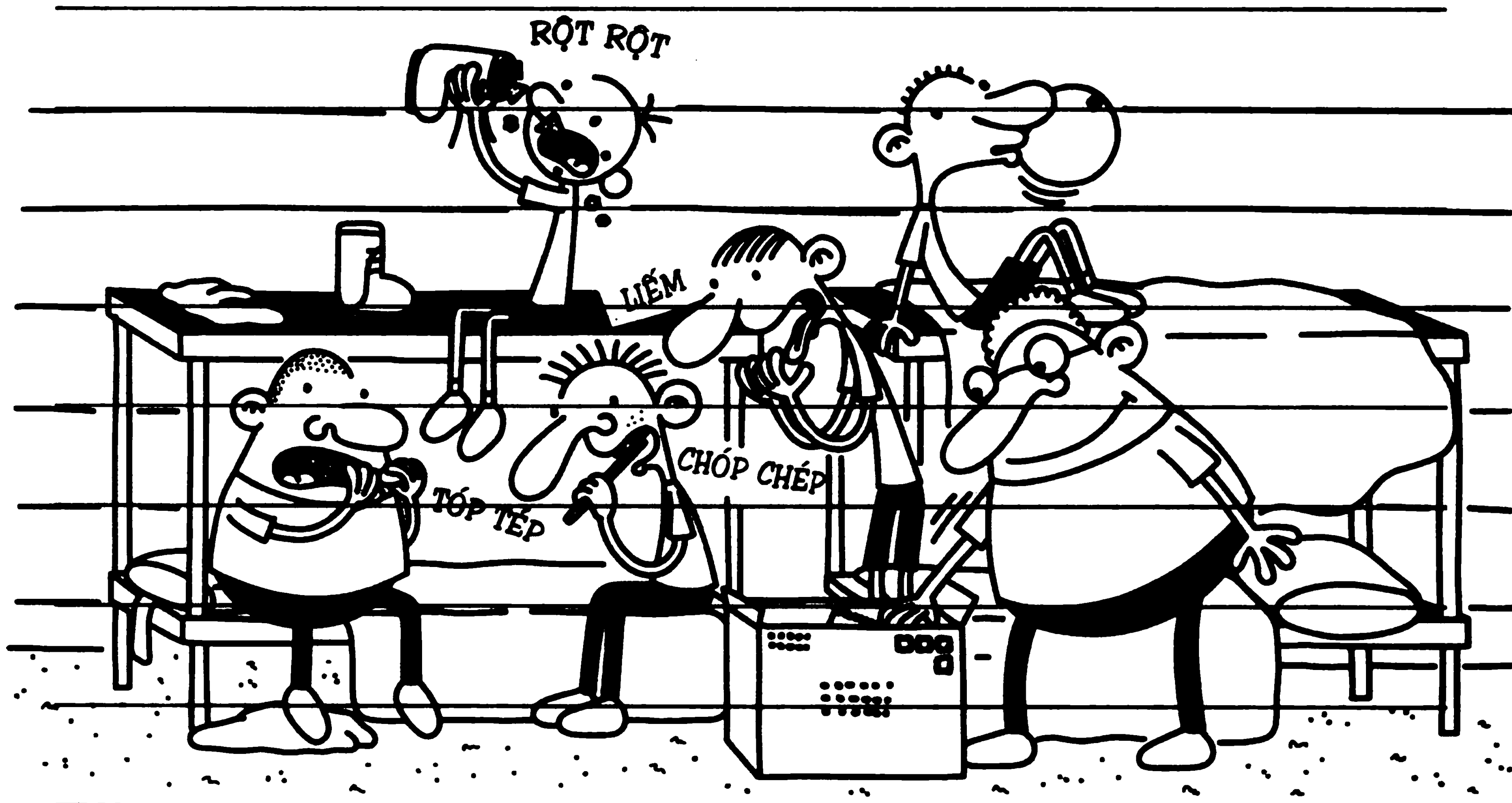
Có mấy đứa nhận được những hộp quà tiếp tế gồm quần áo sạch và những thứ tương tự.

Nhưng đứa trúng lớn trong nhóm tôi là Graham Bertran, nó nhận được một cái hộp KHỔNG LỒ với hàng tấn đồ tiếp tế bên trong.

Trở về phòng ngủ sau đó, chúng tôi mới biết Graham đã tự gửi cái hộp đó cho CHÍNH MÌNH trước khi chuyển đi bắt đầu, và nó đã giấu tất cả các LOẠI kẹo cùng với các đồ cần thiết khác vào trong đó.

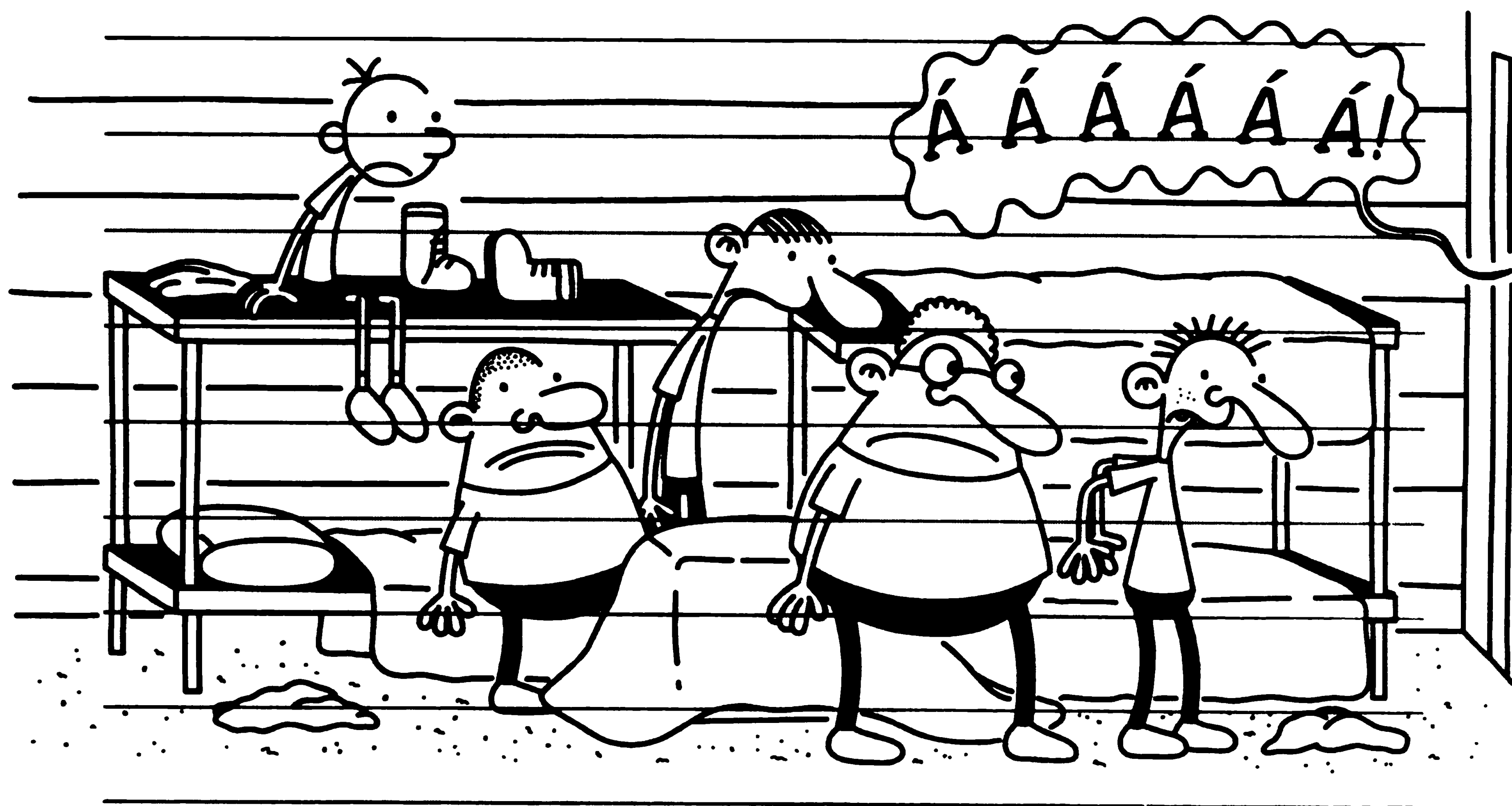
May thay, nó sẵn sàng CHIA SẺ. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ăn bim bim trong một cái giày đi bộ, nhưng đến lúc này tôi đã từ bỏ chút phẩm giá cuối cùng rồi.

Emilio nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy bác Jefferson đang đi về phòng, thế là chúng tôi giấu tất cả đồ của thằng Graham xuống dưới một cái chăn.

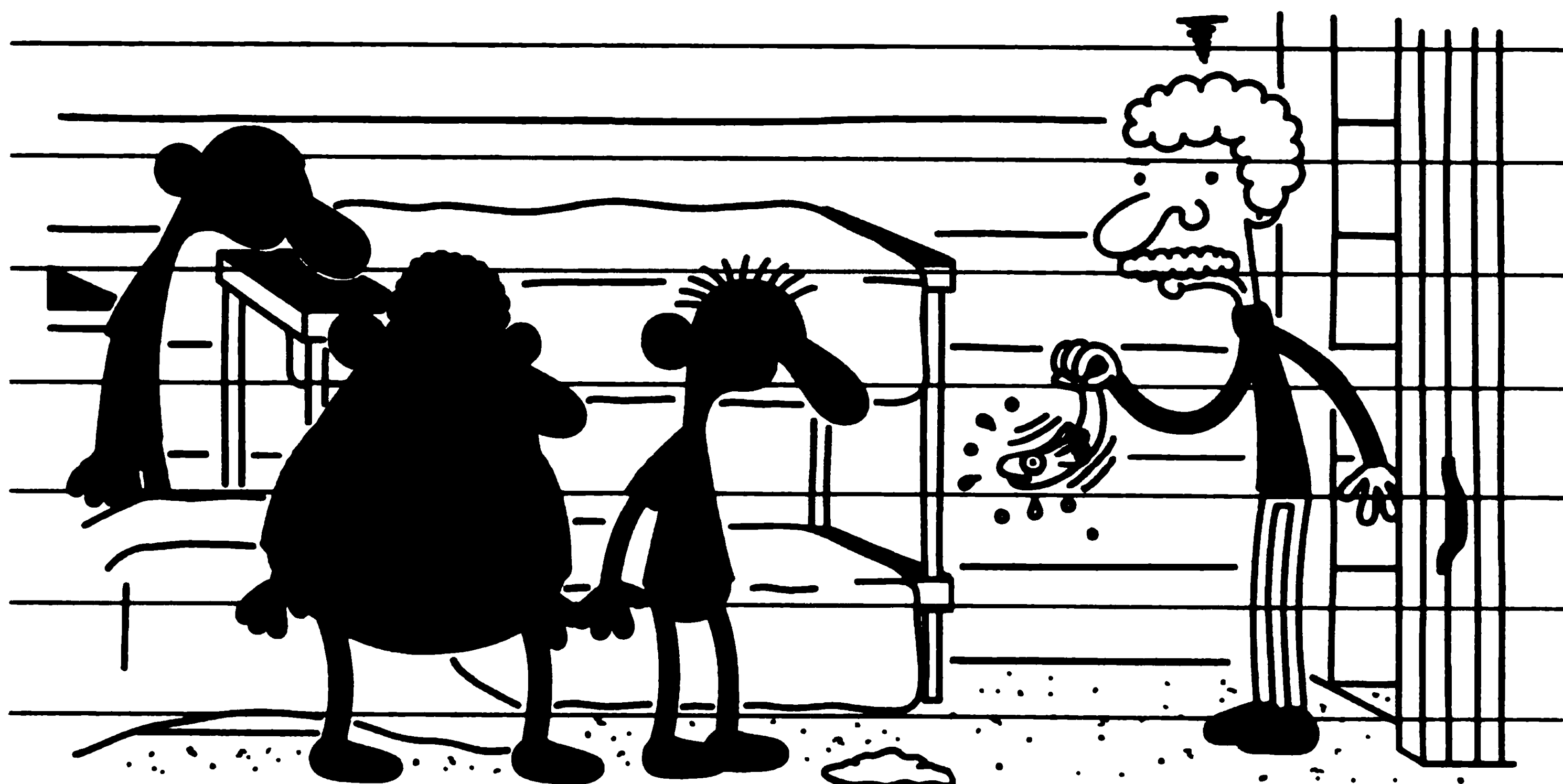
Khi bác Jefferson vào phòng, bác ấy bước qua mà không để ý.

Không may, chúng tôi quá tập trung vào chỗ đồ ăn mà quên tiết mất CON CÁ.

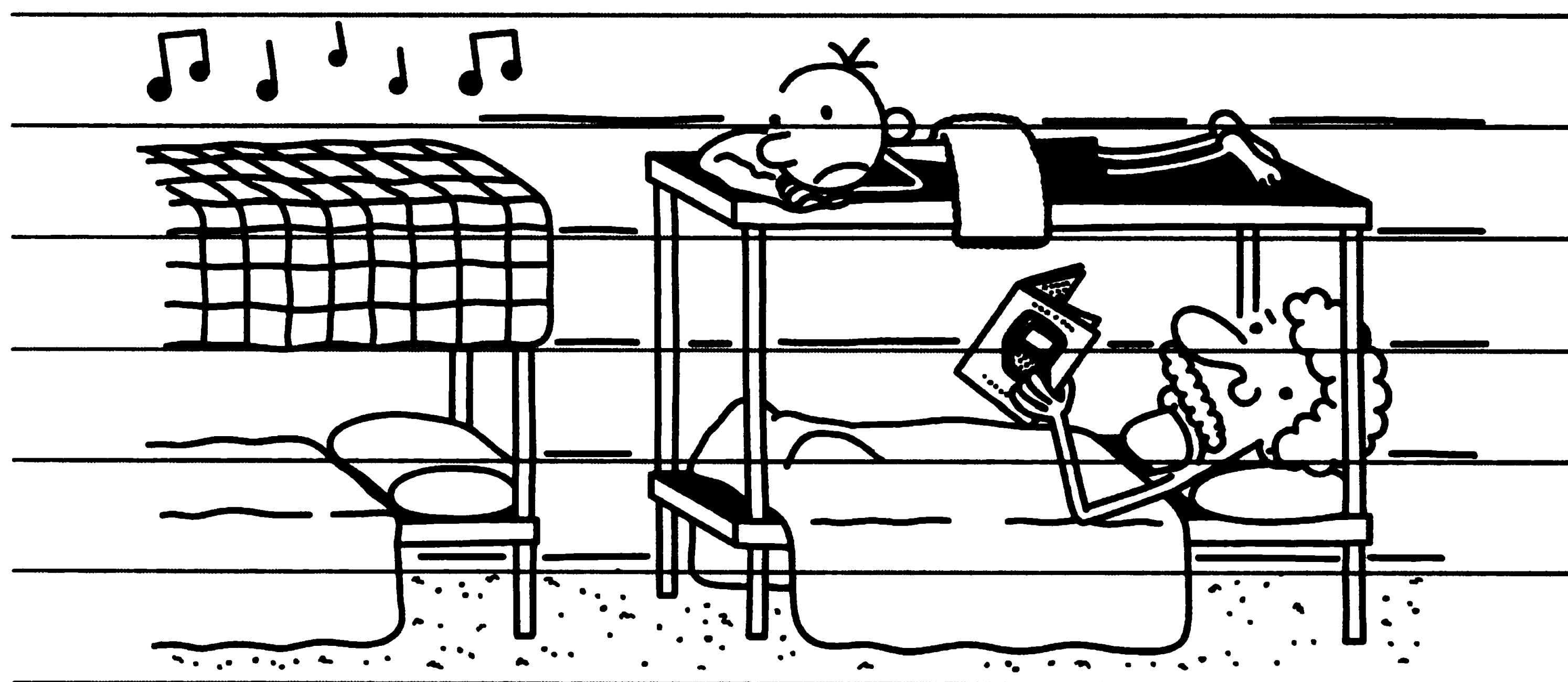
Tôi thấy hơi tội nghiệp cho bác Jefferson, nhưng đó là lời nhắc nhở tuyệt vời với tôi rằng LUÔN phải kiểm tra bên trong bồn cầu trước khi ngồi xuống.

Bác Jefferson nổi điên và nghĩ đây là một trò đùa ác ý.

Và đương nhiên bác ấy nghĩ tôi chính là đứa đầu têu ra tất cả.

Thế là tối nay, khi những đứa còn lại trong nhóm được chén bánh quy kẹp marshmallow và ca hát bên lửa trại cùng bà Graziano, thì tôi bị nhốt trong phòng ngủ này với một người phụ trách đang giận dữ.

Thứ Năm

Hầu hết những đứa ở nông trại đều đi tuần tra cho đến ngày hôm qua, nhưng sau khi nhận được những lá thư từ nhà được gửi tới, dường như không đứa nào muốn CỐ GẮNG nữa.

Rất nhiều đứa trong lớp tôi thấy nhớ nhà, và chúng hỏi liệu chúng có thể về nhà sớm hay không. Nhưng những người phụ trách nói chúng tôi chỉ có thể về nhà khi có

lý do liên quan đến SỨC KHỎE.

Ừm, họ không nên gieo vào đầu óc mọi người những ý tưởng ấy, vì giờ đây nào cũng tìm cách CỐ TÌNH bị ốm.

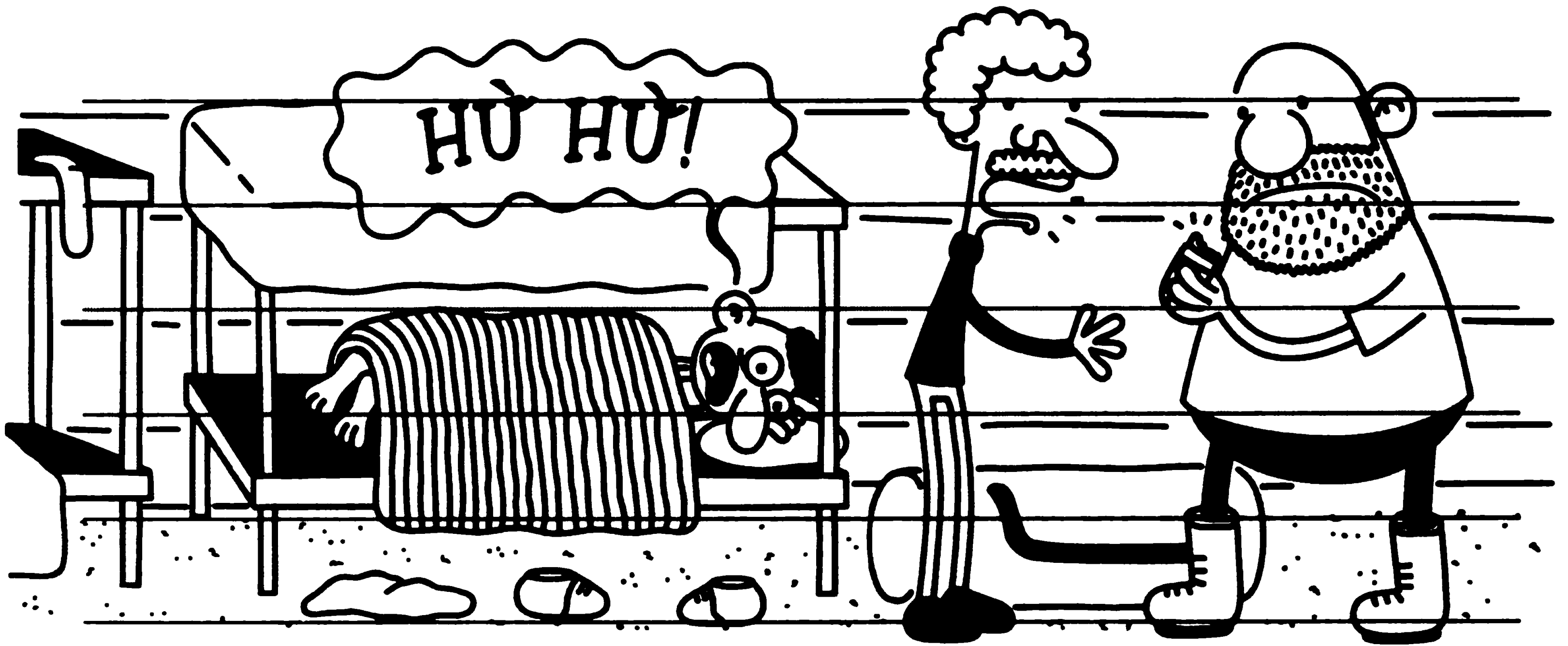
Melinda Henson có những biểu hiện thật lạ lùng trong bữa trưa. Hóa ra con bé đã ăn ba phần thịt hầm để khiến mình bị ốm. Có vẻ chuyện này hơi quá sức tưởng tượng của TÔI rồi.

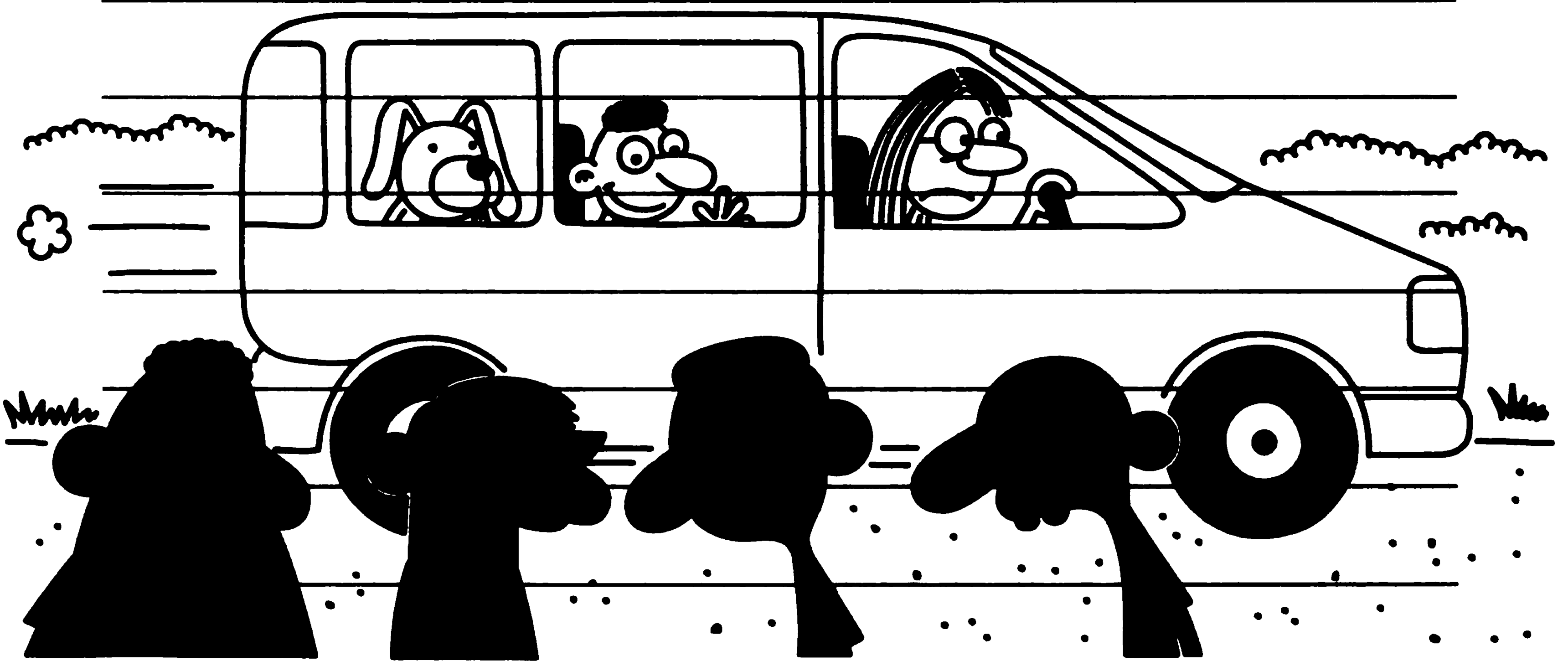
Nhưng sau vài giờ ở trạm y tế vì chúng khó tiêu, Melinda đã được đưa trở lại nhóm.

Julian thì đi một nước XA HƠN. Bác Jefferson tìm thấy nó đang ôm bụng quằn quại trong phòng ngủ, bên cạnh là một chai chất khử mùi đã hết một nửa.

Thế là Julian sắp tiêu đời.

Mấy tiếng sau mẹ Julian đến đón nó. Nhưng lúc hai mẹ con nó rời đi, dường như nó đã hồi phục hoàn toàn.

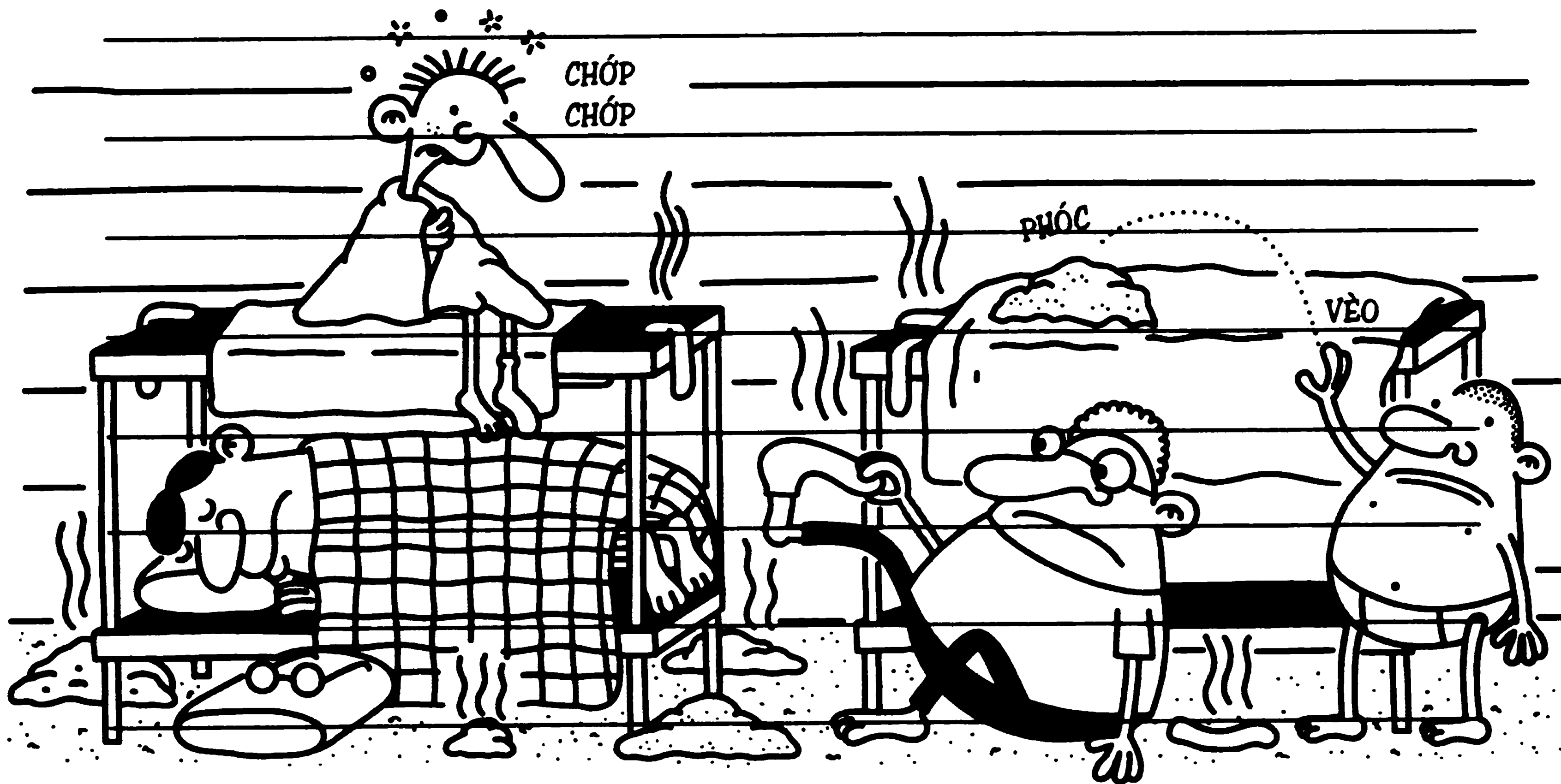

Nhiều thằng con trai bắt đầu nói về việc thằng Julian đã có ý tưởng hay ho thế nào, và những người phụ trách đã nghe phong thanh được chuyện ấy.

Điều tiếp theo chúng tôi biết là những người phụ trách thu lại tất cả đồ khử mùi của mọi đứa, để không ai đi theo bước chân Julian.

Đây là tin tồi tệ với phòng CHÚNG TÔI, vì với đám khăn ẩm và quần áo bẩn vương vãi khắp nơi, đứa nào cũng tắm bằng nước pha mồ hôi, thì cả phòng bốc mùi chẳng khác gì chuồng khỉ.

Đồ khử mùi có lẽ là thứ giữ cho "mùi hương" trong phòng chúng tôi không lên đến mức độ độc hại.

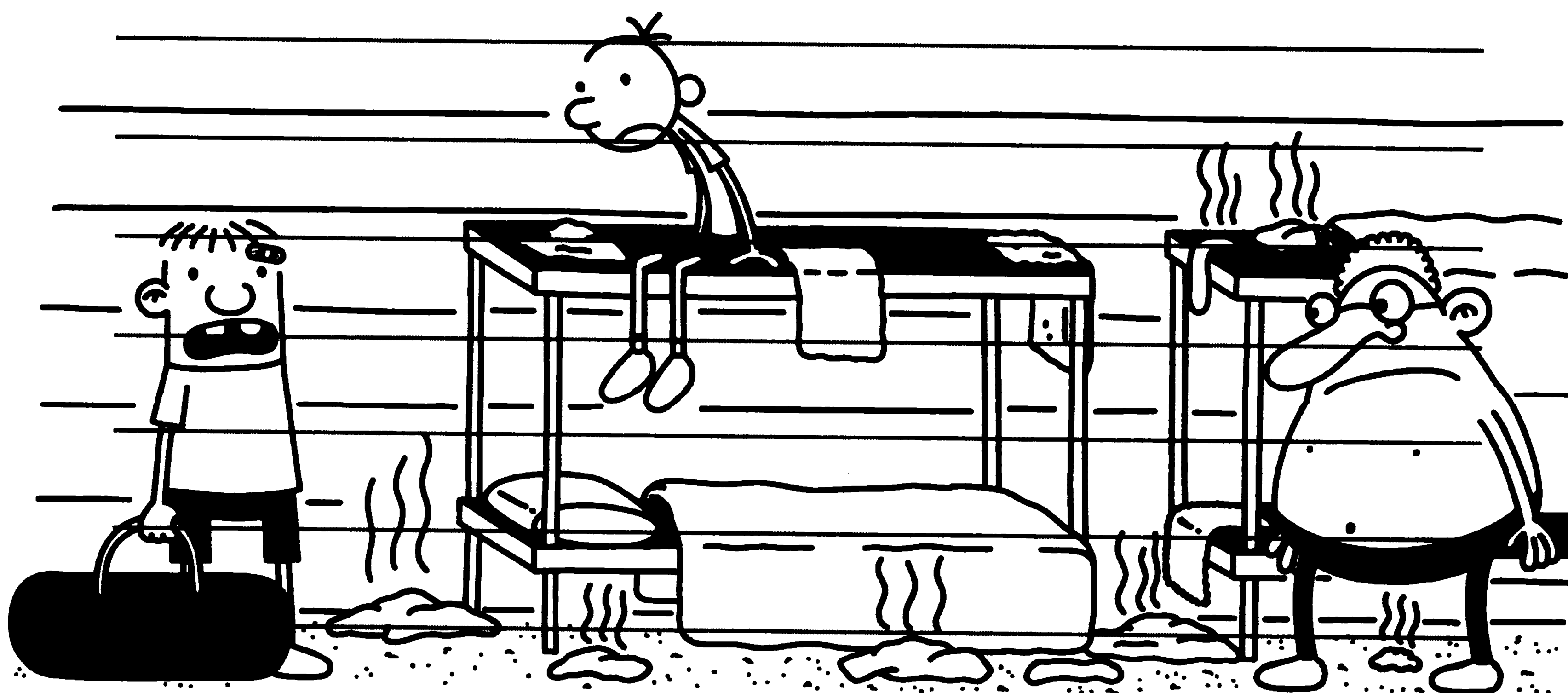
Và nếu chúng tôi bị ốm, CẢ BỌN sẽ được về nhà sớm.

Chuyện này có lẽ rất ổn với tất cả bọn chúng, nhưng không phải với TÔI. Vì tôi về nhà sớm chừng nào, tôi sẽ phải đối mặt với BỐ sớm chừng đó.

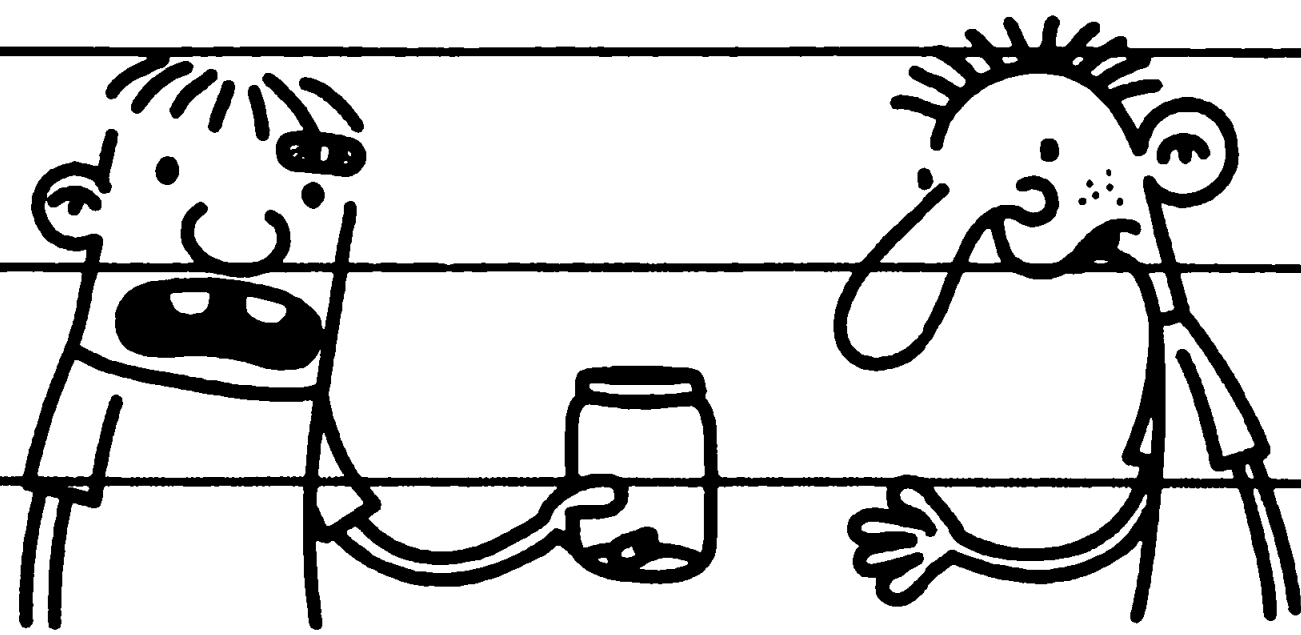
Thứ Bảy

Thành thật với bạn, tôi đã quên hẳn Rowley cho đến khi nó trở lại khu trại vào sáng qua.

Nhưng khi nó ngủ thấy mùi phòng ngủ của chúng tôi, tôi cá là nó chỉ ước gì được ở nhà.

Hóa ra Rowley đã bị nhiễm trùng vì cái răng của thằng Gareth, và đó là lý do tại sao nó lại mất dạng lâu như thế. Rowley MANG THEO cái răng, nhưng tôi không chắc là thằng Gareth sẽ làm gì với cái răng đó ở thời điểm này.

Rowley trở lại vào một thời điểm khó xử. Tất cả chúng tôi đang chuẩn bị cho đêm cuối cùng của chuyến đi, và hôm đó chúng tôi phải ở NGOÀI TRỜI.

Tôi khá là mong đợi đến hôm đó, bởi vì đó là MỘT đêm duy nhất chúng tôi không phải ở trong căn phòng nong nặc kia.

Nhưng tôi không chắc nhóm mình có thể SỐNG SỐT khi ngủ giữa thiên nhiên hay không.

Chúng tôi có nhiệm vụ dựng một nơi trú ẩn và nhóm một đồng lửa vào đêm mai, và tôi không có Ý TƯỞNG làm sao chúng tôi hoàn thành VIỆC KHÓ đó được.

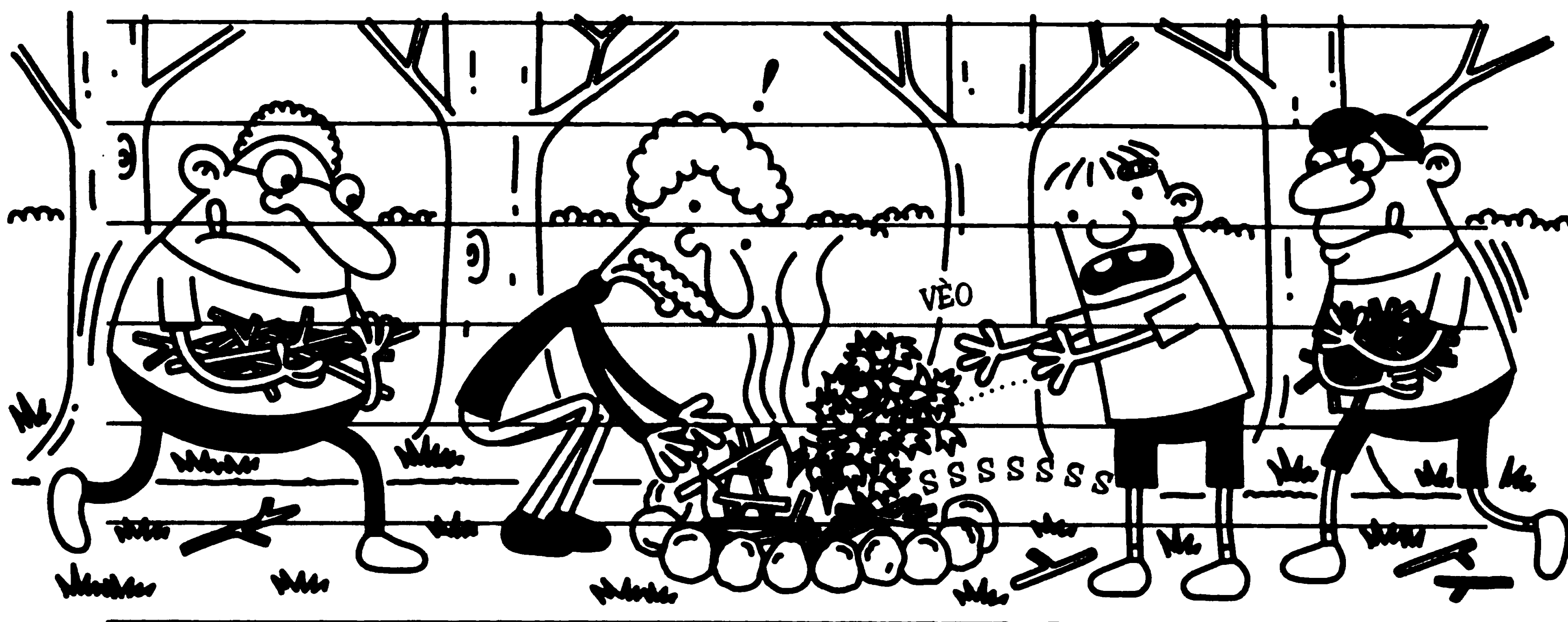
Bác Jefferson cố dạy chúng tôi làm vài thứ đơn giản ngoài trời như nào, nhưng hóa ra bác cũng lơ lơ chẳng kèm gì mấy đứa còn lại.

Hôm qua bác cố hướng dẫn chúng tôi nhóm một đồng lửa, và bác đã phá luật "không dùng đồ điện tử" khi dùng điện thoại để tra cứu cách làm. Nhưng điện thoại của bác đã hết pin khi mấy đứa cùng phòng tôi giữ nó để xem video về những con dê la hét.

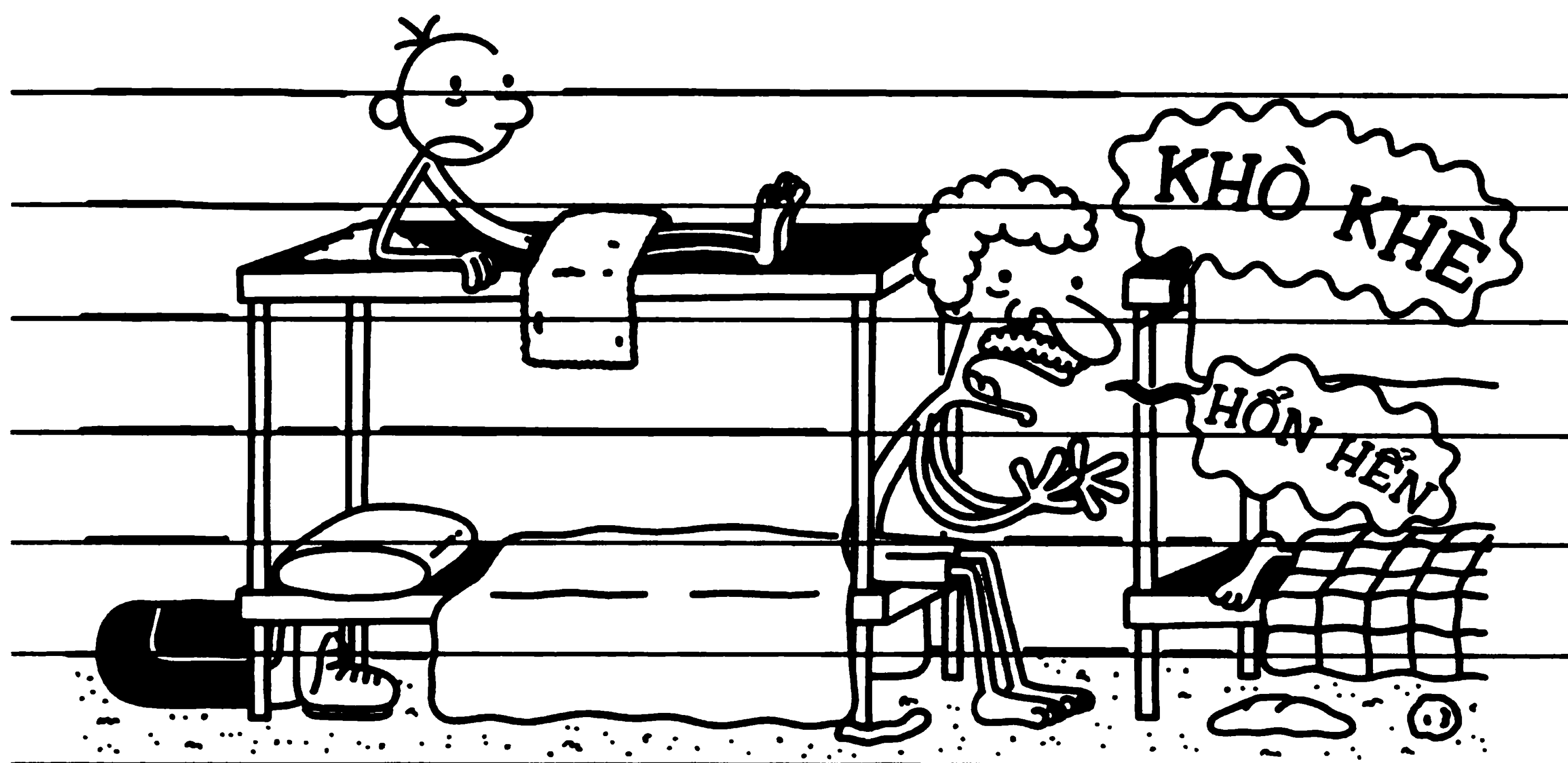

Chắc bác Jefferson cũng học được MỘT ÍT trước khi điện thoại hết pin, vì bác đã nhóm được lửa và bảo lữ chúng tôi đi kiếm vật gì đó bắt lửa. Không ai biết thứ bắt lửa LÀ GÌ, nên chúng tôi mang về mọi thứ mình nghĩ là dễ cháy.

Rowley trở lại với một đồng trông như CỎ DẠI. Nó ném cái đồng ấy vào lửa, nhưng đã làm cho đám lửa tắt ngóm.

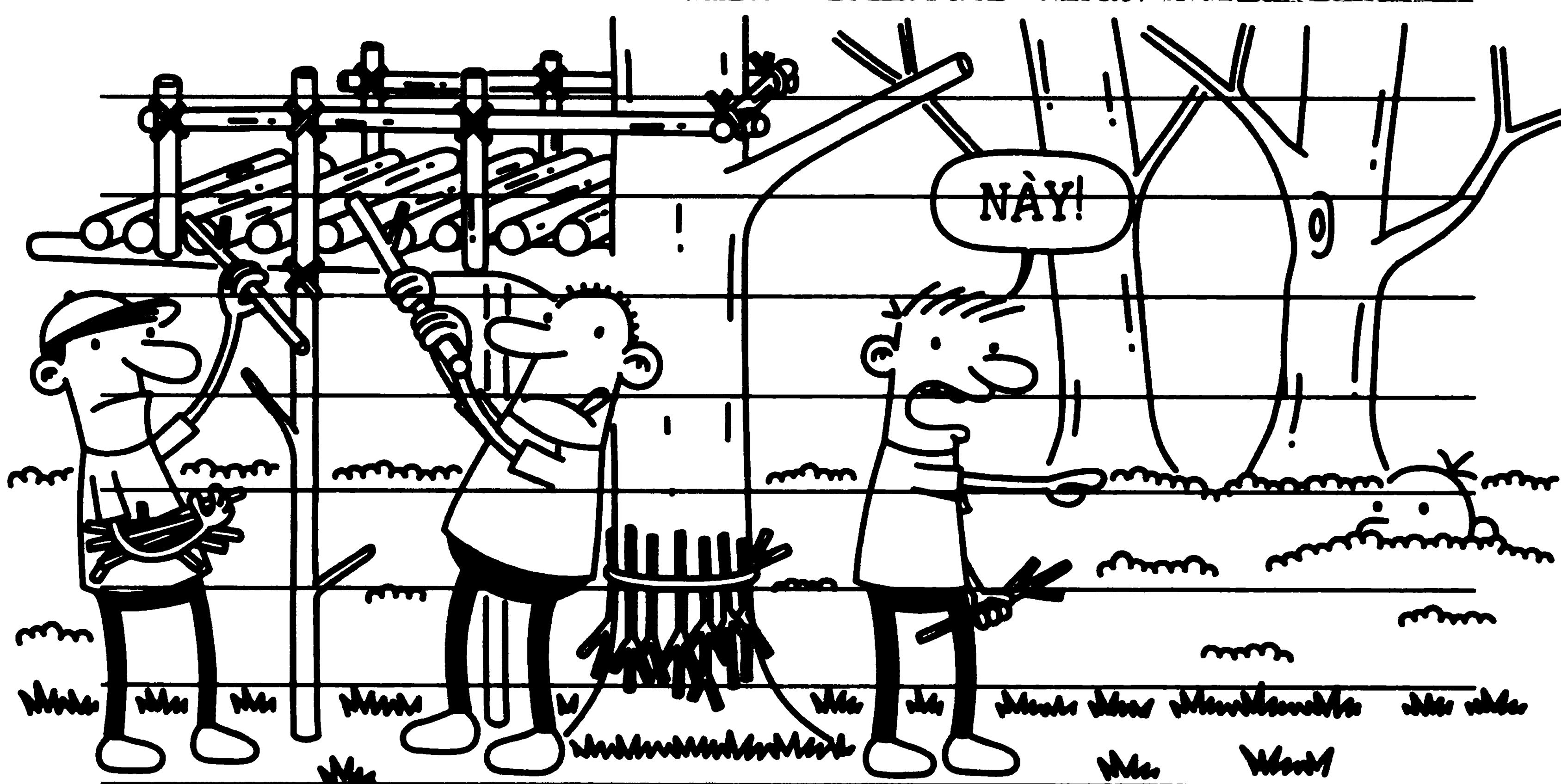
Hóa ra cái thứ Rowley ném vào lửa hóa ra là cây THƯỜNG XUÂN ĐỘC, và sáng nay tỉnh dậy người nó mọc đầy nốt. Bác Jefferson hẳn đã hít phải khói độc vào trong PHỔI, vì bác ấy thở rất khó nhọc.

Cô y tá bèn gọi bác gái Jefferson tới đón hai bố con về, và tôi nghĩ họ làm thế là ĐÚNG.

Thế có nghĩa nhóm tôi là nhóm duy nhất không có người phụ trách. Tôi nghe nói bà Graziano đang tức tốc tìm người thay thế, nhưng không ông bố nào sẵn lòng từ bỏ kỳ nghỉ cuối tuần để đến đây.

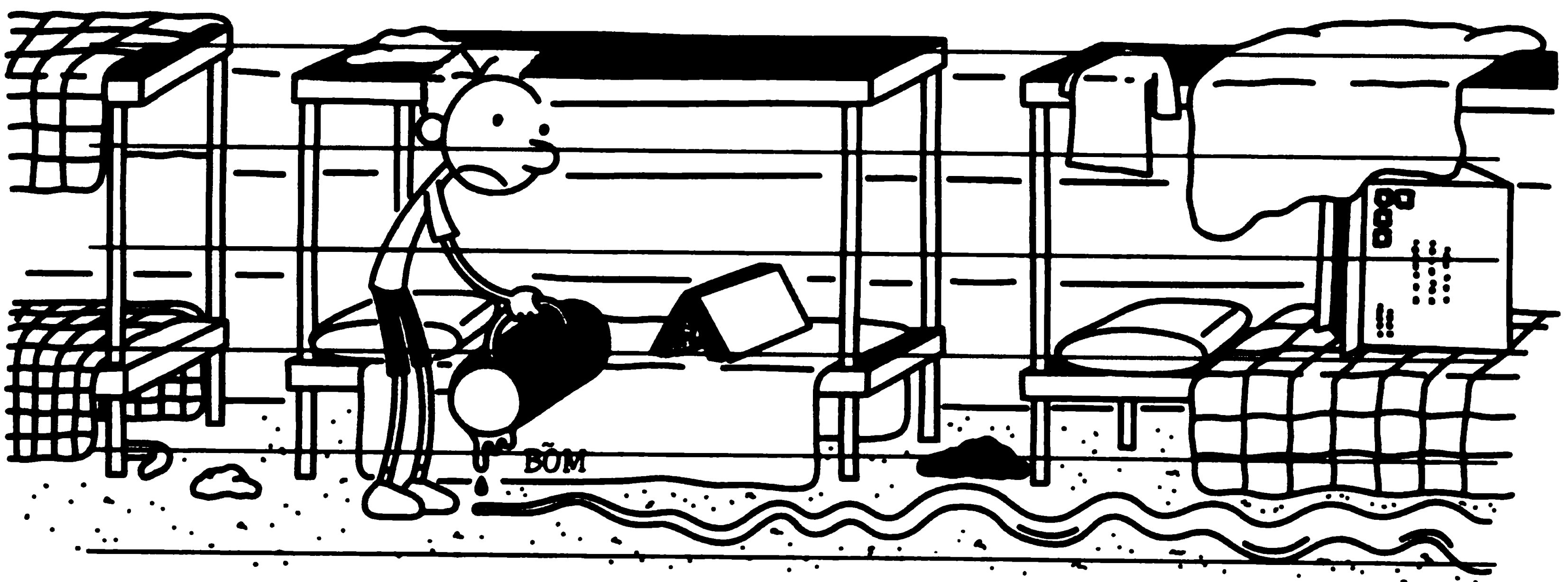
Khoảng thời gian này thực sự tồi tệ, vì nghe nói TRỜI MƯA vào tối mai, mà chúng tôi thậm chí còn chưa dựng nơi trú ẩn. Tôi cố do thám một nhóm có mấy Hướng đạo sinh trong đó để xem có học lỏm được ý tưởng nào không, nhưng những tay đó không muốn chia sẻ bí mật của nhóm mình.

Khi chúng tôi ra ngoài để cố dựng lều, một nhóm nào đó đã đột nhập phòng ngủ của bọn tôi. Chắc chúng đã nghe nói về số đồ ăn của thằng Graham, vì chỗ cất giấu bí mật kia giờ đã nhẵn nhụi.

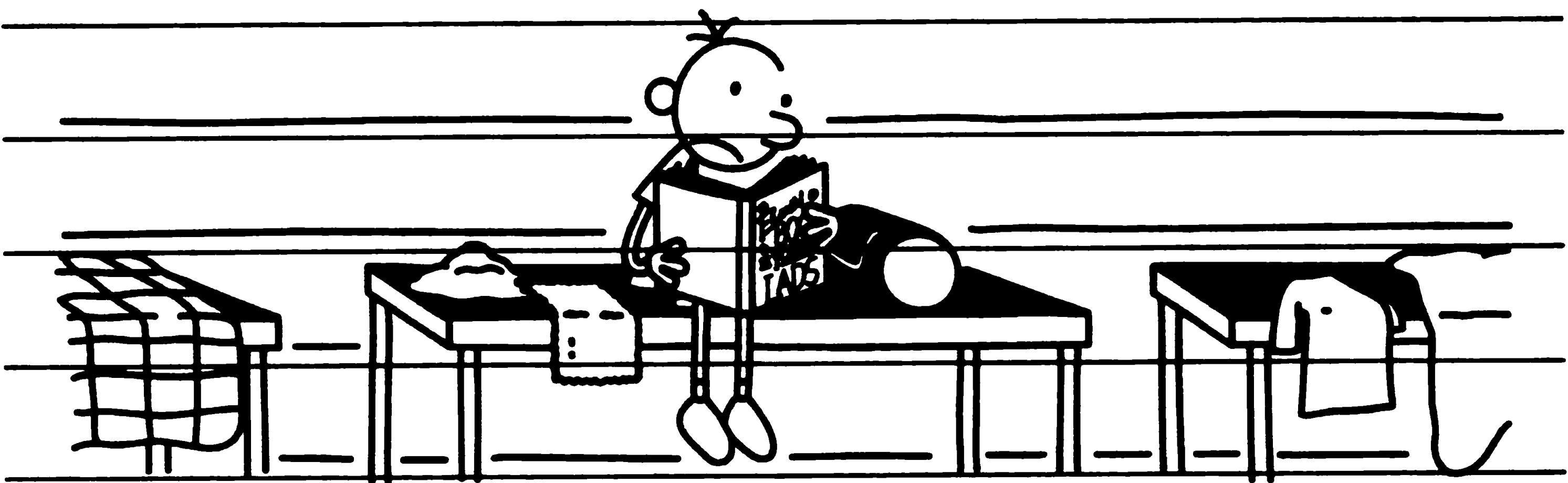
Lũ trộm cũng đã lục túi CỦA TÔI. Chúng tìm thấy đồng khăn ướt rồi dùng sạch trong nhà vệ sinh. Chắc chúng cũng cố nhét khăn ướt vào bồn cầu, vì giờ cái bồn cầu đã bị TẮC.

Điều tệ nhất là nước trong toilet bị dềnh lên, tràn lênh láng ra sàn và chảy từ nhà vệ sinh ra thẳng cái túi vải của tôi.

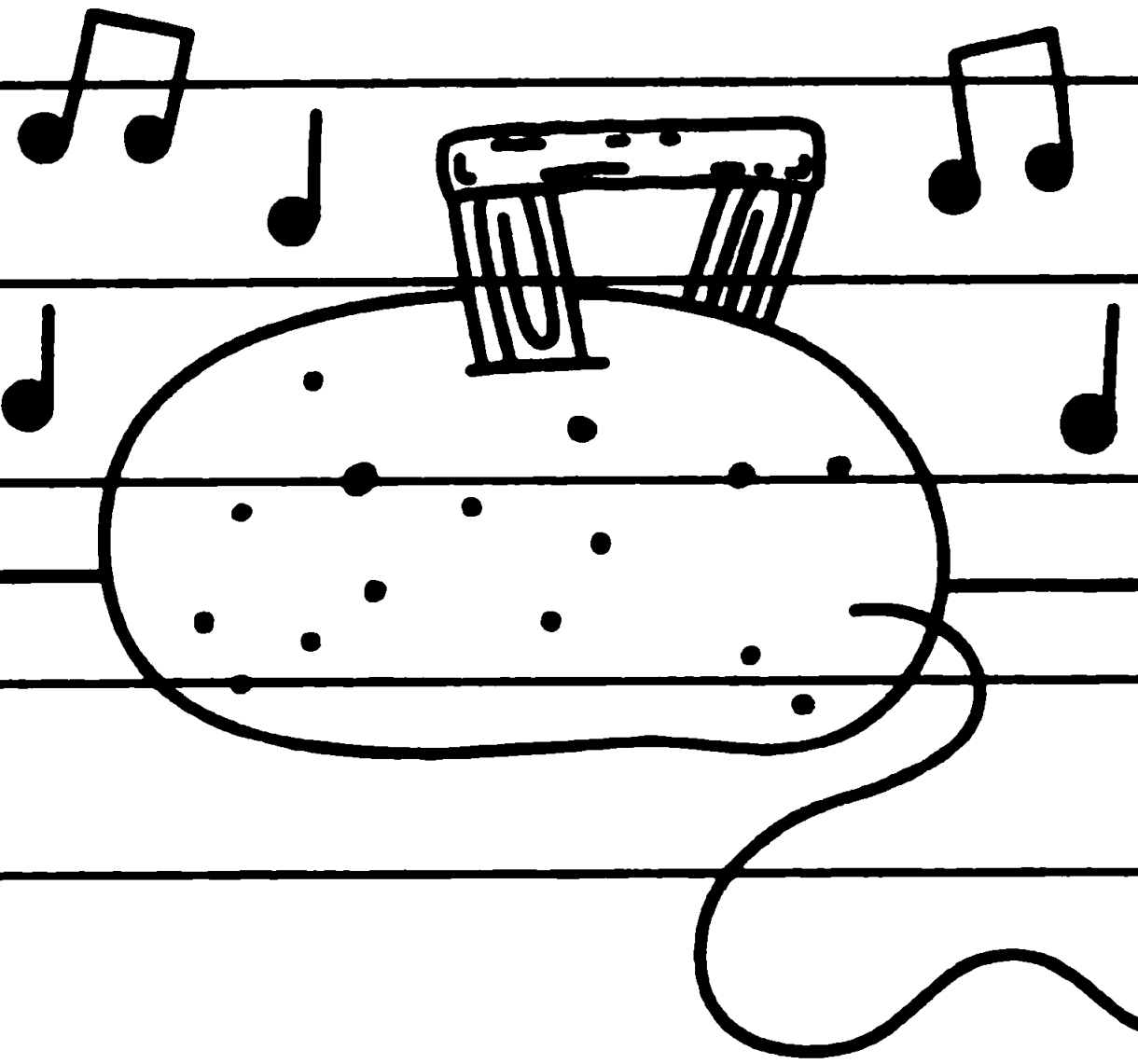

Mọi đồ của tôi đều ướt nhẹp, trừ quyển sách của ông nội vì lũ trộm đã quăng nó lên giường.

Tôi thực sự PHÁT ĐIÊN. Nhưng khi bắt đầu lật giở những trang sách, tôi nhận ra cái lũ vừa đột nhập đã GIÚP chúng tôi một việc cực kỳ lớn.

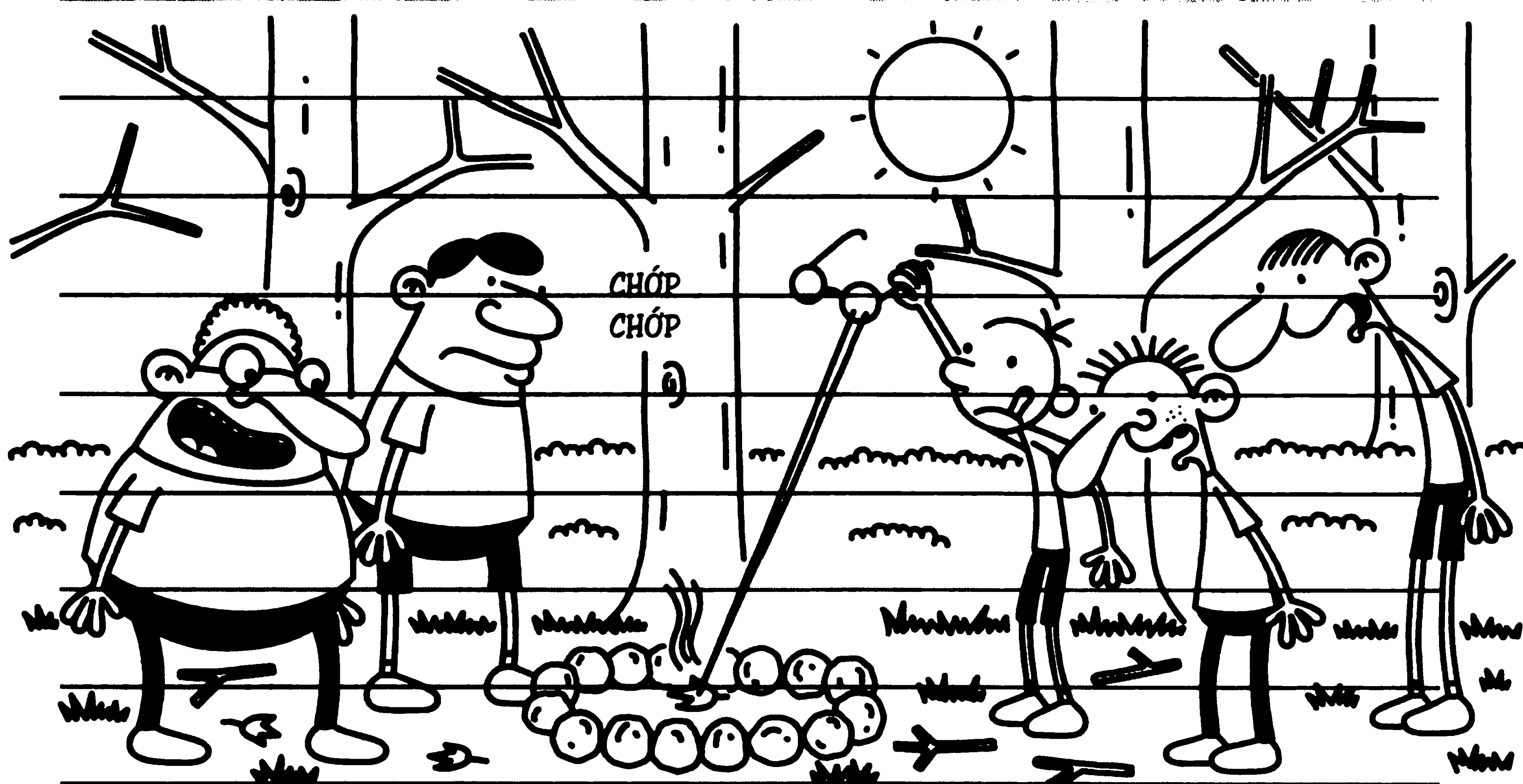

Cuốn sách có chứa hàng tỉ thứ vô dụng trong đó, như một chương nói về việc làm một chiếc ra-di-ô từ những đồ vật trong nhà.

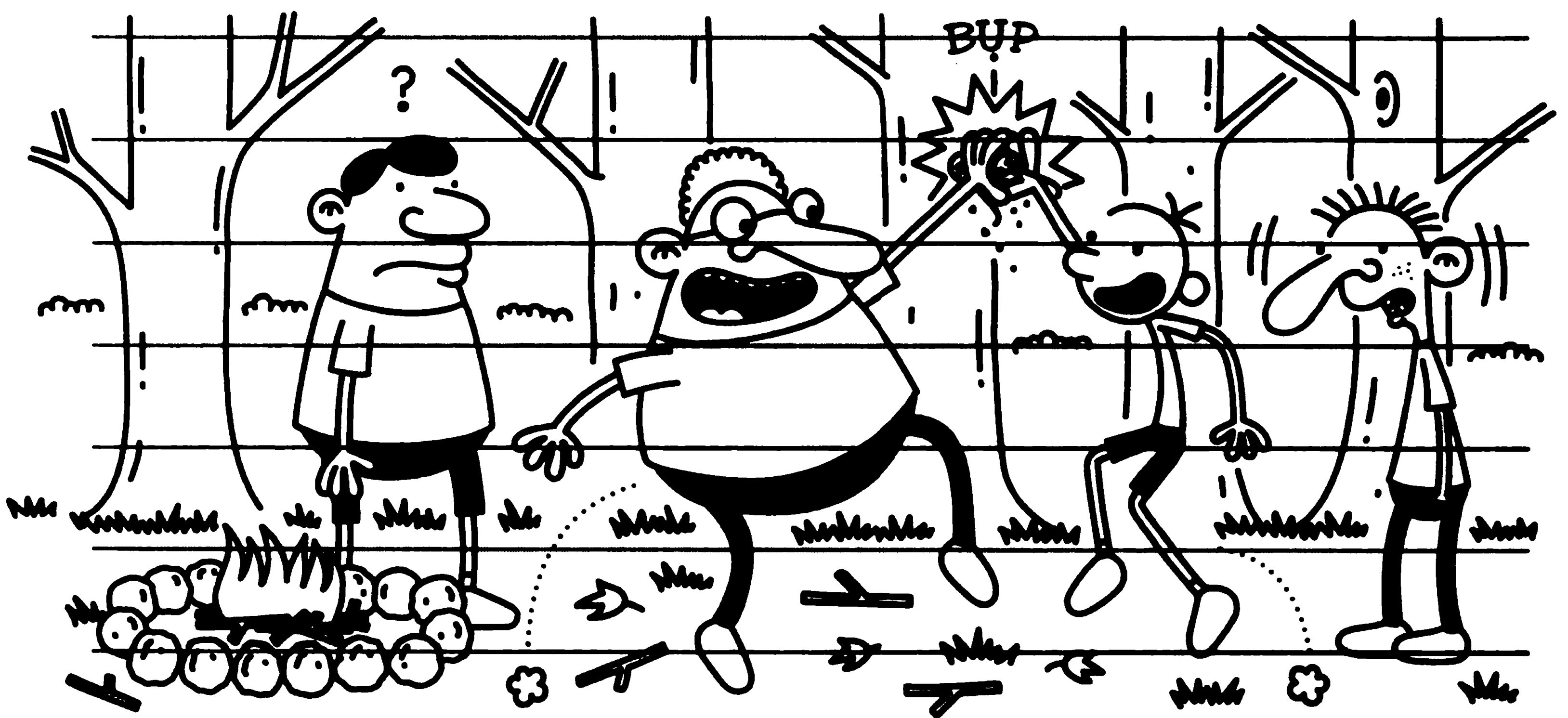
ĐÀI KHOAI TÂY 	Đài phát thanh làn sóng ngắn đang là một thú vui mới mẻ hấp dẫn lan rộng trên khắp đất nước. Nhưng ai cần những thiết bị đắt đỏ nữa khi mà mọi thứ đều có thể tìm thấy trong căn nhà của chính bạn? Đầu tiên, hãy tìm hai cái kẹp giấy, một tờ giấy gói kẹo cao su, và một củ khoai tây tươi ngon. Cắm hai cái kẹp giấy vào củ khoai tây và làm một “cây cầu” giữa chúng từ tờ giấy gói kẹo cao su.
---	--

Nhưng trong đó cũng có nhiều thứ HAY HO. Có một chương về cách nhận biết cây thường xuân độc, rất hữu ích với vụ xảy ra ngày hôm qua. Có những chương về các hoạt động ngoài trời, như cách tạo ra lửa mà không cần diêm – thật tuyệt, vì bác Jefferson đã dùng hết diêm của chúng tôi rồi.

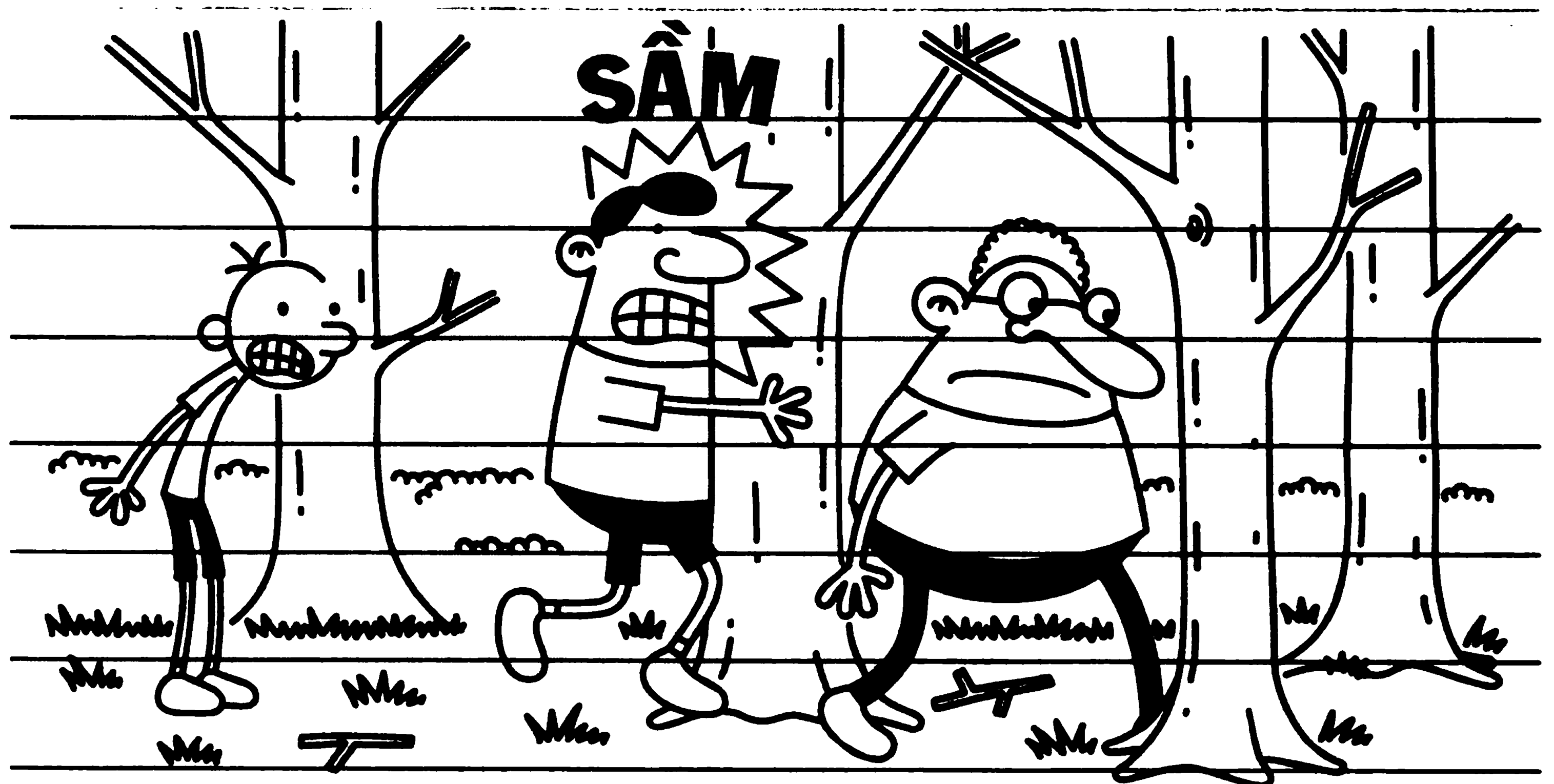
Tôi nóng lòng muốn thử ngay những mẹo đó xem chúng có thực sự HIỆU QUẢ hay không. Tôi bèn dẫn nhóm ra khu đất dụng lều của mình rồi hỏi mượn kính của thằng Emilio, sau đó hội tụ ánh sáng mặt trời qua mắt kính và chiếu vào một chiếc lá khô theo cách ghi trong sách. Chắc chắn rồi, chiếc lá bắt đầu bốc khói, và cuối cùng bắt lửa.

Đứa nào cũng háo hức khi chúng tôi có thể tạo lửa mà không cần sự giúp đỡ của người lớn. Nhưng chúng tôi hơi quá khích khi đập tay ăn mừng, thế là cái kính của Emilio vỡ tan.

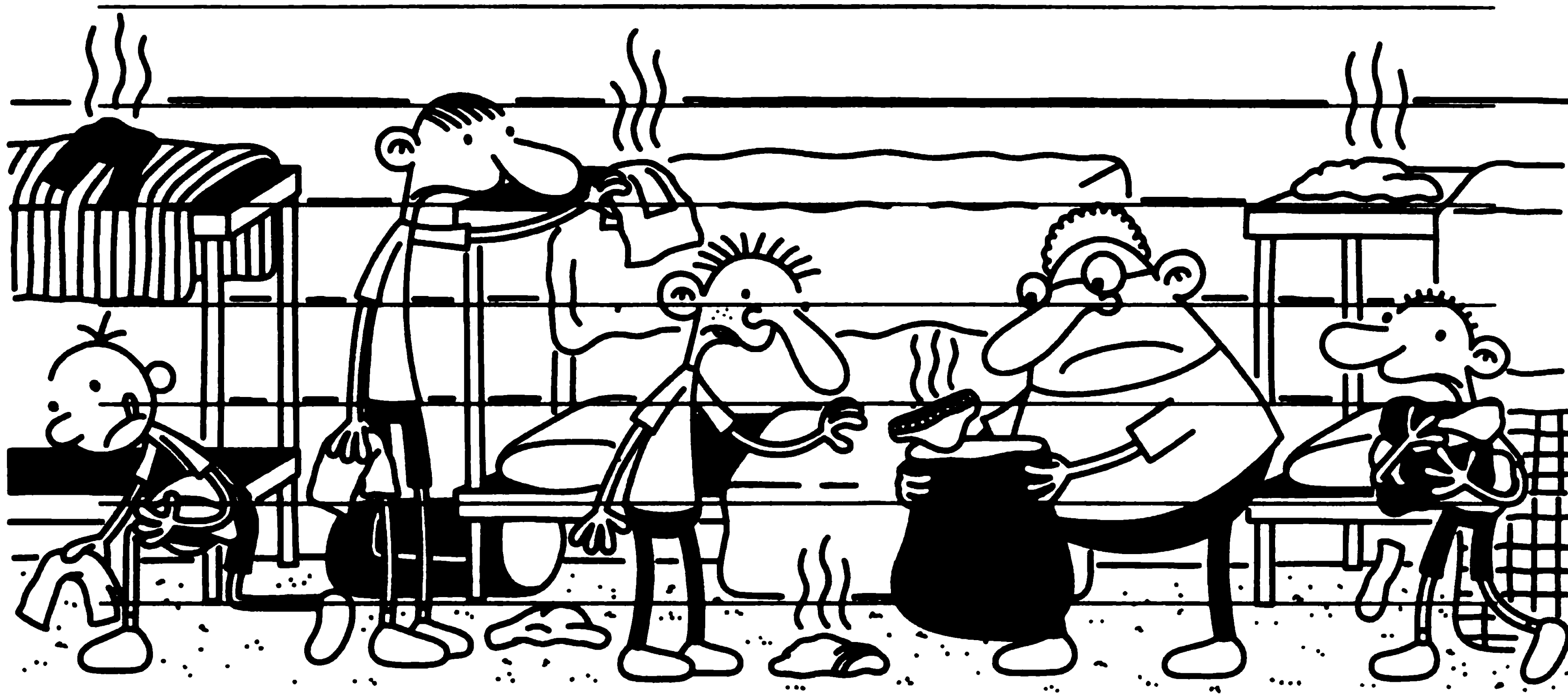
Rõ ràng Emilio chẳng khác gì bị mù khi không có kính, thế nên phần còn lại của chuyến đi chắc sẽ là thử thách lớn với nó đây!

May mà thằng Jeffrey cũng đeo kính, nên ngày mai chúng tôi có thể đốt đồng lửa khác.

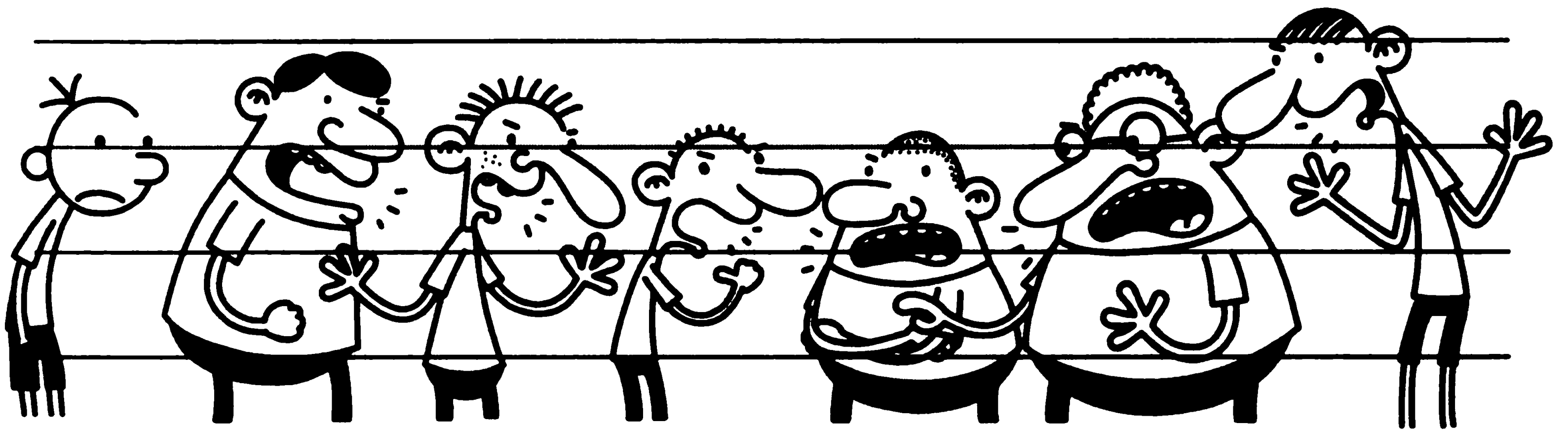
Sau bữa tối, khi trở về phòng ngủ, chúng tôi bị dội một gáo nước lạnh của hiện thực phũ phàng. Cái toilet ngập nước cộng với cái mùi khủng khiếp ngập ngụa trong phòng ngủ, khiến mọi thứ bây giờ đã HOÀN TOÀN không thể chịu nổi.

Chúng tôi lau dọn sàn bằng đồng quần áo bẩn, sau đó nhét chúng vào mấy túi đựng rác. Nhưng việc đó VẪN không giải quyết được tình hình.

Cái mùi TỆ HẠI NHẤT dường như bốc ra từ CHÚNG TÔI. Và cách duy nhất giải quyết được CHUYỆN NÀY là dùng chất khử mùi.

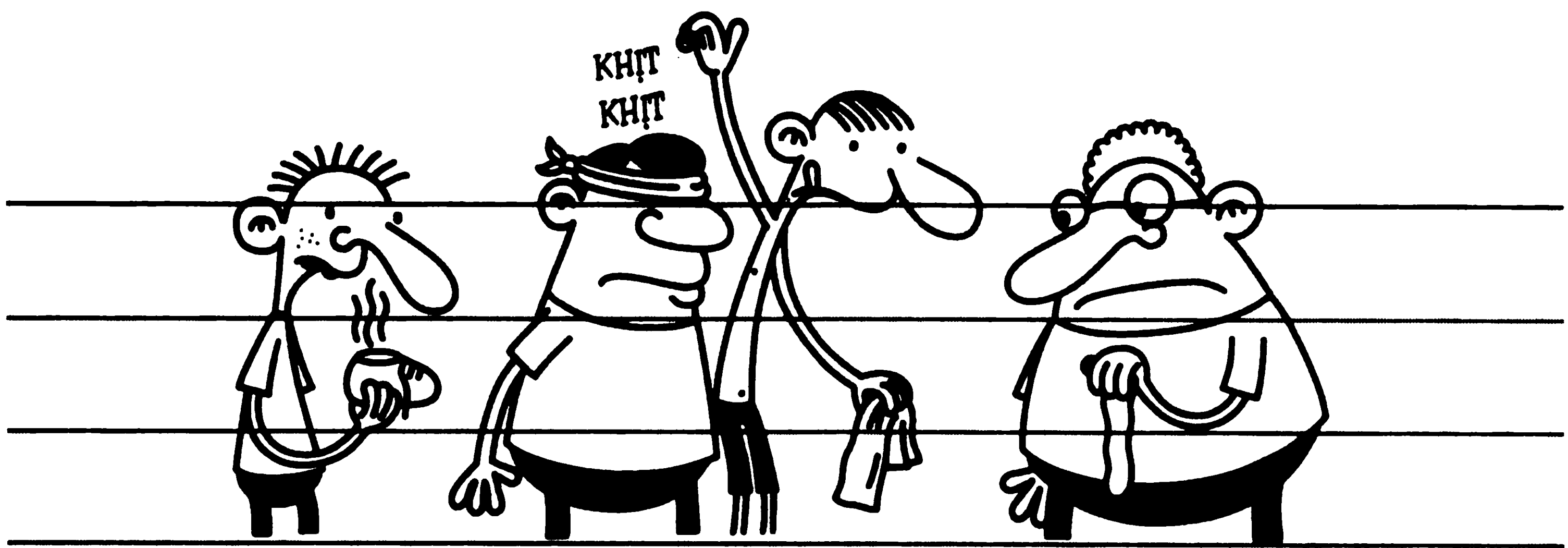
Thằng Jordan nói có khi chúng tôi nên đột nhập vào phòng ngủ của bọn con gái để ăn trộm đồ khử mùi CỦA BỌN CHÚNG, nhưng rồi một cuộc tranh luận đã nổ ra rằng lũ con gái có thực sự DÙNG chất khử mùi hay không.

Nhưng đứa nào cũng rất hào hức với ý tưởng đi ĐỘT NHẬP.

Thằng hào hức NHẤT là Emilio. Nhưng chúng tôi bảo nó rằng vì nó không thể NHÌN thấy gì, nên việc nó đi cùng chúng tôi là quá nguy hiểm.

Nó nói chúng tôi CẦN nó vì nó có khả năng ngửi mùi cực nhạy và có thể đánh hơi từ bên ngoài phòng ngủ của bọn con gái. Không chắc nó có chém gió hay không, chúng tôi bèn cho nó làm một bài kiểm tra nhỏ là phải phân biệt được cả tá đồ khác nhau. Và chắc chắn rồi, nó nhận dạng được từng thứ một.

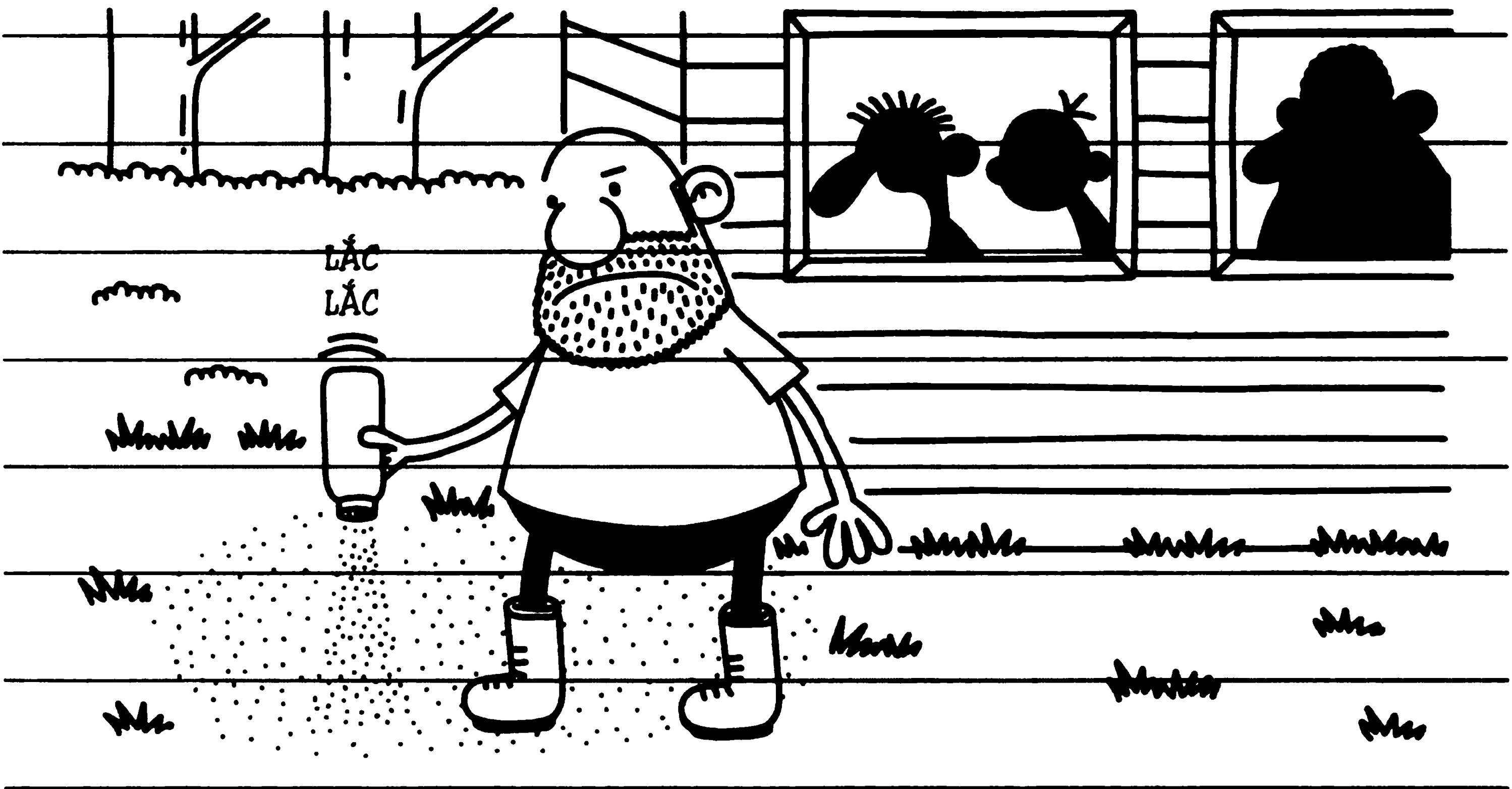
Thế là Emilio nhập hội. Nhưng, đúng lúc cả lũ đang chuẩn bị rục rịch lên đường thì thầy Nuzzi bước vào kiểm tra chúng tôi.

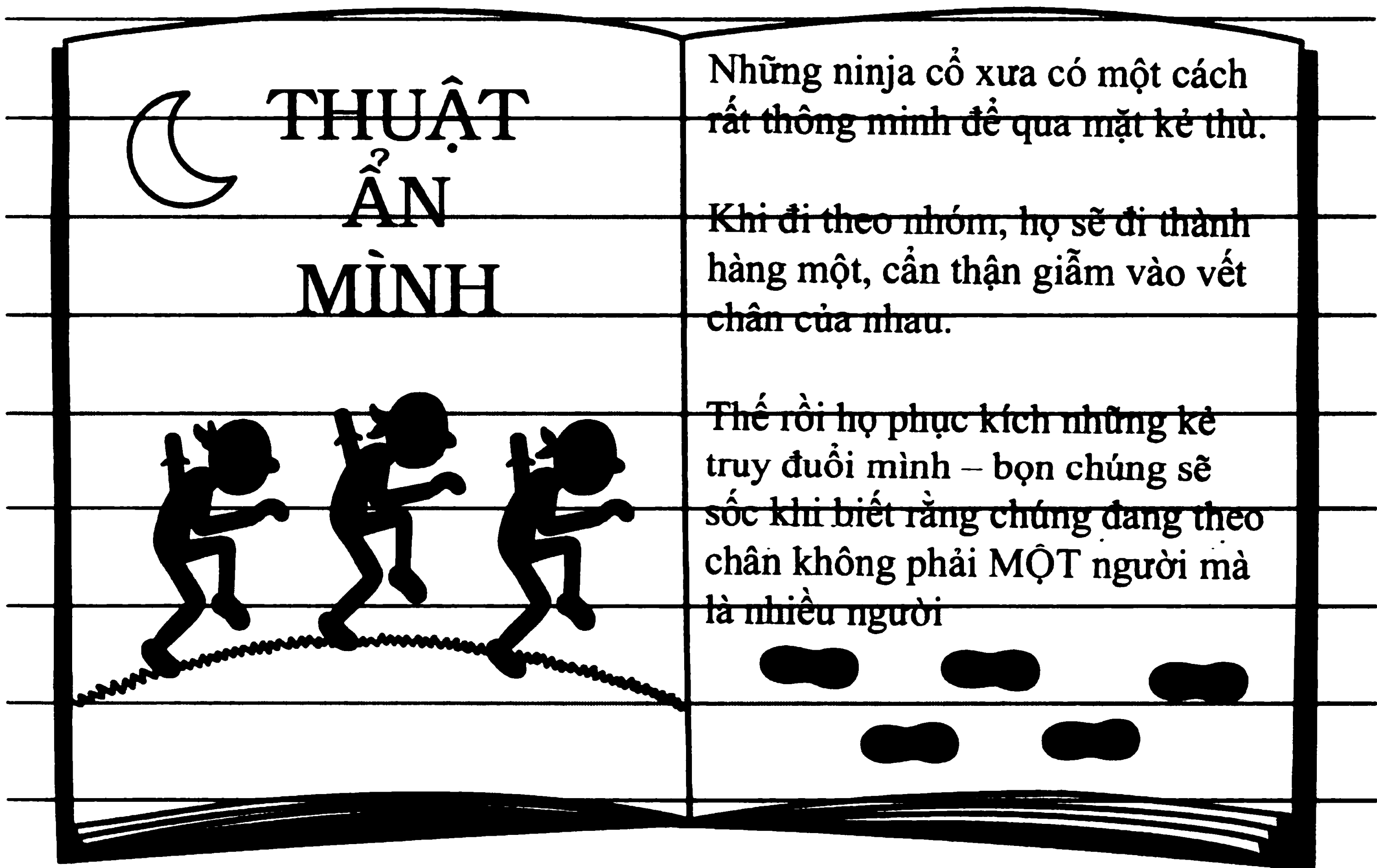
Có lẽ thầy cũng đoán được chúng tôi đang chuẩn bị làm một việc không tử tế gì, nên thầy bảo nếu thầy bắt được đứa nào trốn ra ngoài thì chúng tôi sẽ gặp rắc rối LỚN. Hơn nữa, thầy nghe nói tối nay Silas Cào Sốt soạt sẽ lảng vảng quanh đây, nên tốt nhất chúng tôi hãy ở trong phòng.

Rồi thấy Nuzzi rời đi, và mấy phút sau thầy quay lại với một chai phần rôm trẻ em.

Thầy rắc phấn rôm thành một vòng tròn lớn quanh khu nhà để nếu chúng tôi CÓ lên đi, thì những dấu chân sẽ tố cáo tất cả.

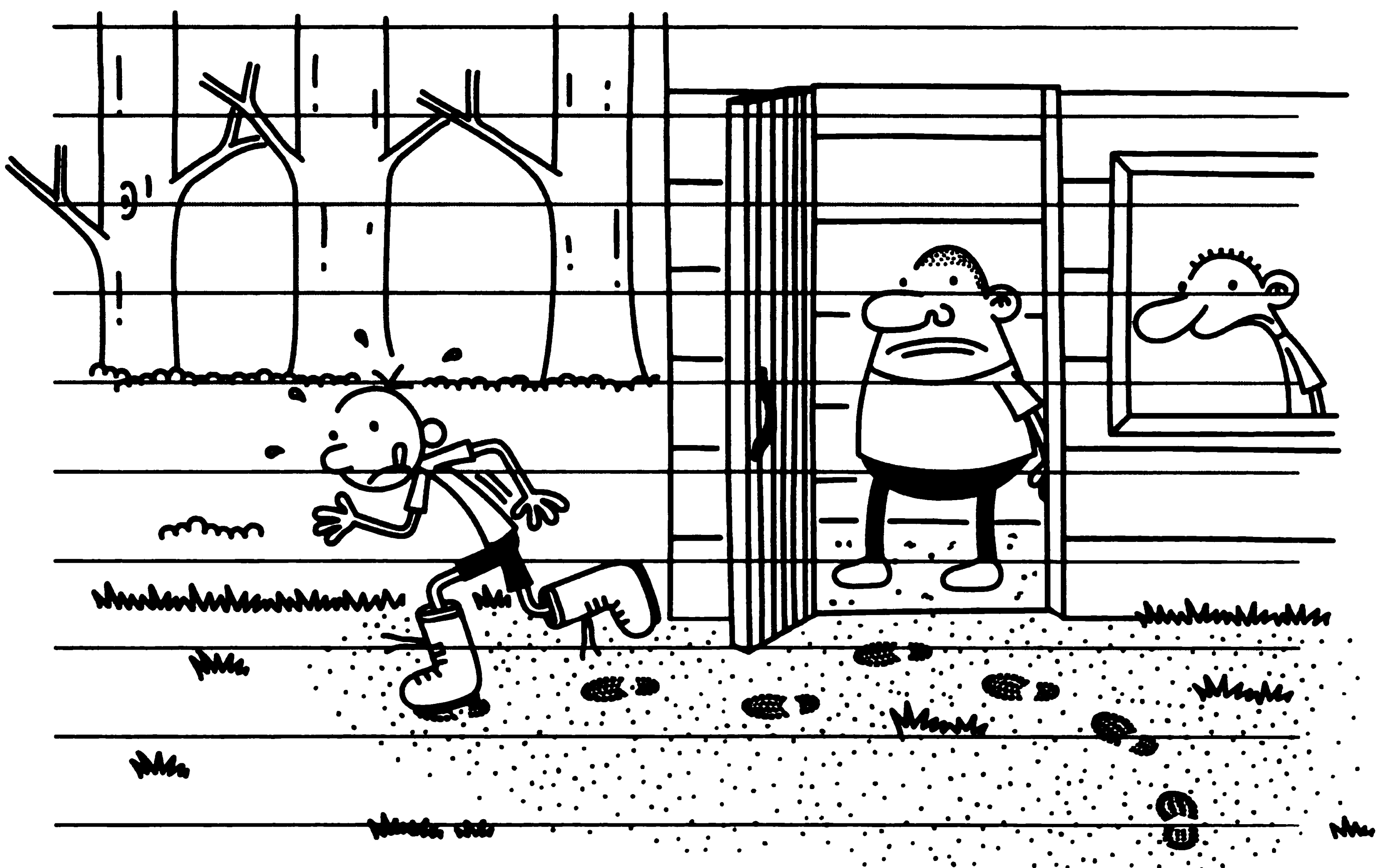
Cả lũ bắt đầu hoảng sợ vì nghĩ rằng mình bị nhốt trong căn phòng này đến hết đêm. Nhưng rồi tôi nhớ ra một chương trong CUỐN SÁCH có thể giúp cả bọn.

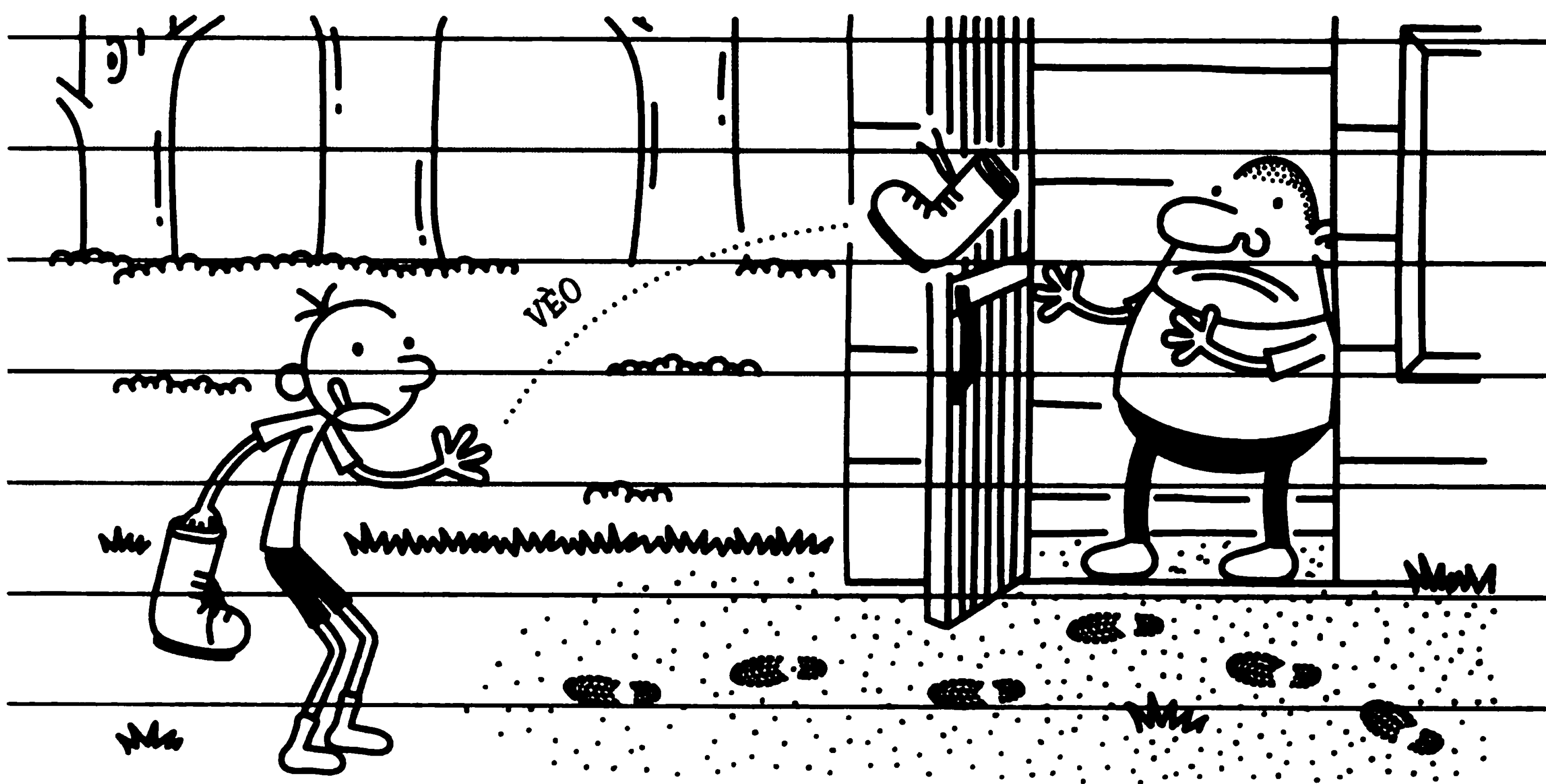
Thầy Nuzzi để lại dấu chân của CHÍNH THẦY trên bột phấn rôm khi rắc nó ra xung quanh, nên chúng tôi chỉ cần giẫm vào chính xác những dấu chân ấy là thầy sẽ không thể biết được chúng tôi đã trốn đi.

Vấn đề duy nhất là dấu chân của thầy Nuzzi to hơn nhiều so với chân bọn tôi. Nhưng bác Jefferson đã để lại đôi ủng đi bộ dưới giường, và có vẻ chúng khớp một cách hoàn hảo.

Tôi đi đầu tiên. Hơi khó để giẫm đúng vào dấu chân của thầy Nuzzi, nhưng tôi cũng sang được phía bên kia của vòng bột phấn.

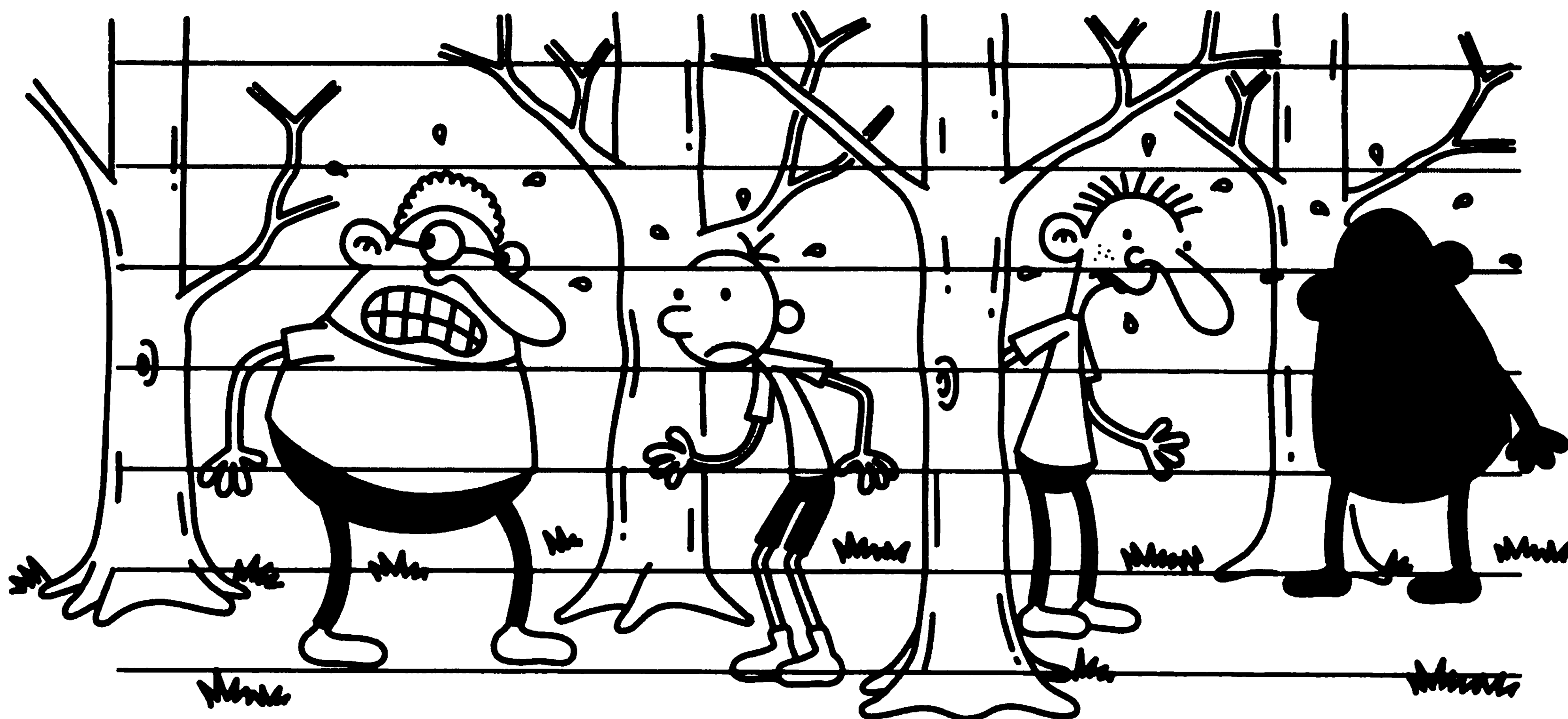
Rồi tôi quăng đôi ủng lại cho thằng TIẾP THEO.

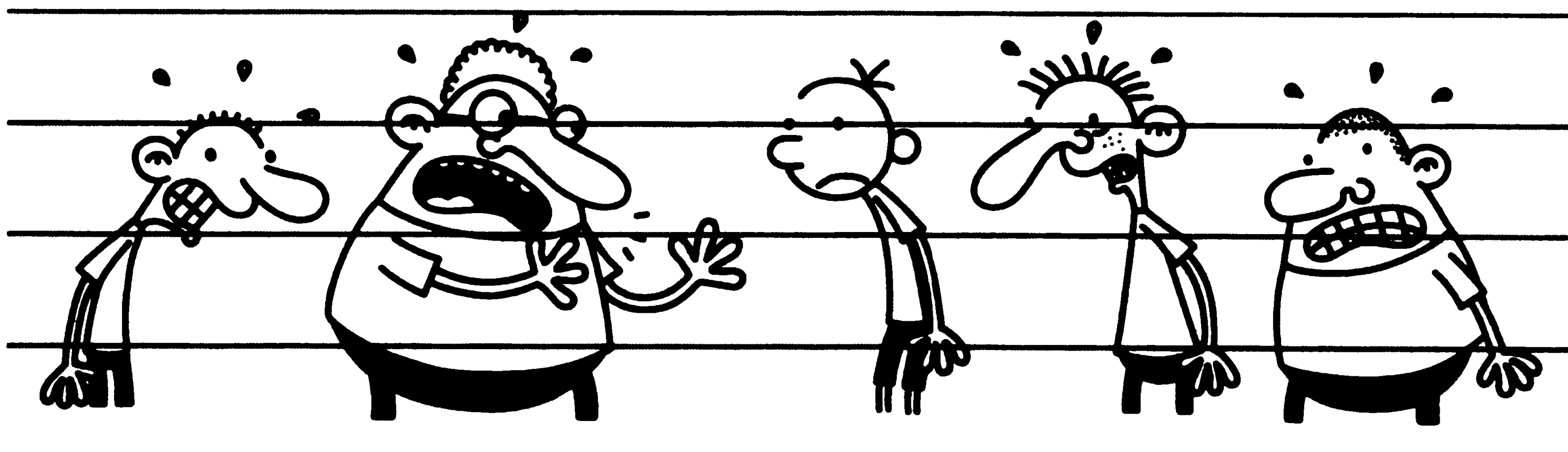
Cả lũ chúng tôi đều ra được khỏi nhà theo cách này.
Kể cả thằng Emilio, nó đi nhờ thằng Jeffrey.

Xong xuôi, chúng tôi hướng về phía khu rừng để qua
khu nhà của lũ con gái. Nhưng trước khi nhận ra, chúng
tôi đã hoàn toàn bị lạc. Cũng hơi sợ, vì không đứa nào
biết nhà CỦA MÌNH hiện ở hướng nào.

Rồi thằng Jeffrey làm mọi chuyện trở nên TỆ HẠI gấp trăm lần bằng cách gọi ra chủ đề về Silas Cào Sốt soạt. Nó nói Silas hẳn đang theo dõi mọi cử động của chúng tôi và sẽ bắt dần từng đứa một để ăn sống.

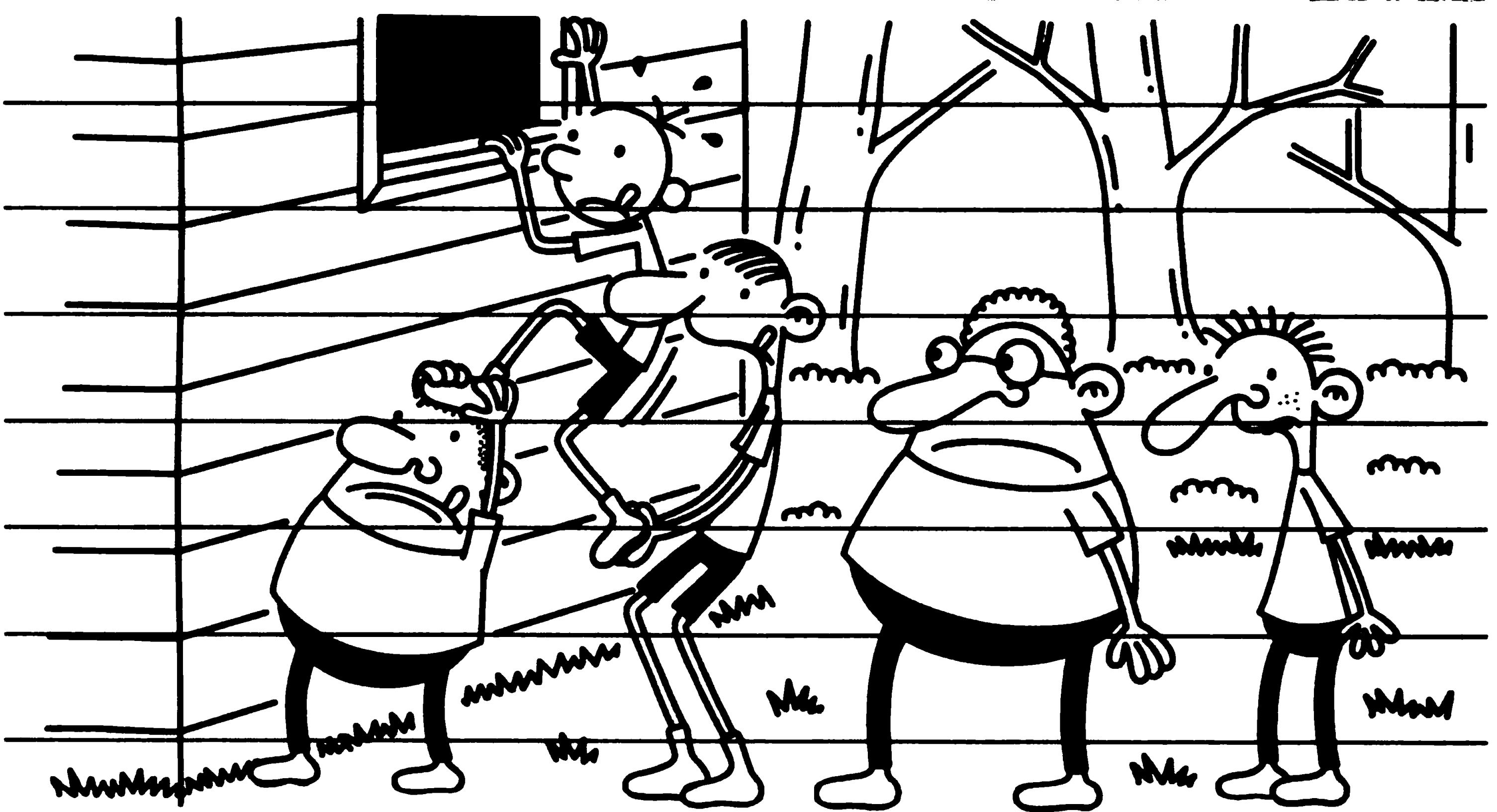
Chuyện này khiến lũ bạn tôi trở nên nhốn nháo và hoảng hốt. Chúng như thể sắp chạy toán loạn đến nơi.

Nhưng thằng Emilio đã cứu vớt tình hình khi nó ngửi thấy một mùi hương trong không khí.

Nó nói nó ngủ thấy mùi của phòng con gái, và cách đây không xa.

Chắc chắn rồi, một trong những căn phòng ấy cách đây chưa đầy hai chục mét. Chúng tôi rón rén mò đến, im lặng hết mức có thể, rồi áp dụng một vài kỹ năng hoạt động nhóm để trèo lên một ô cửa sổ đang mở.

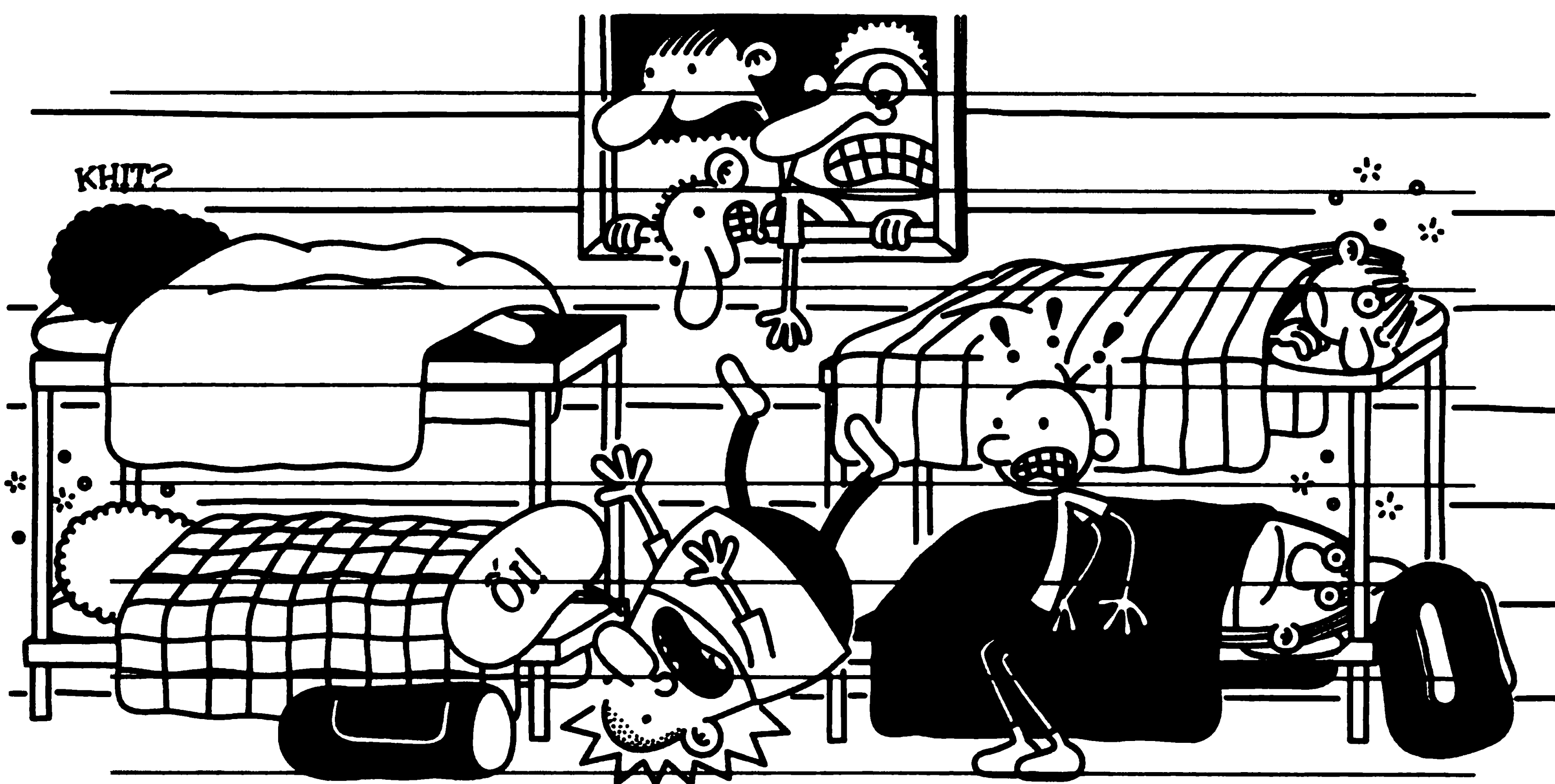

Có vẻ mọi người đang ngủ say bên trong. Thế là tôi cúi người qua cửa sổ và hạ cánh xuống sàn, không gây một tiếng động.

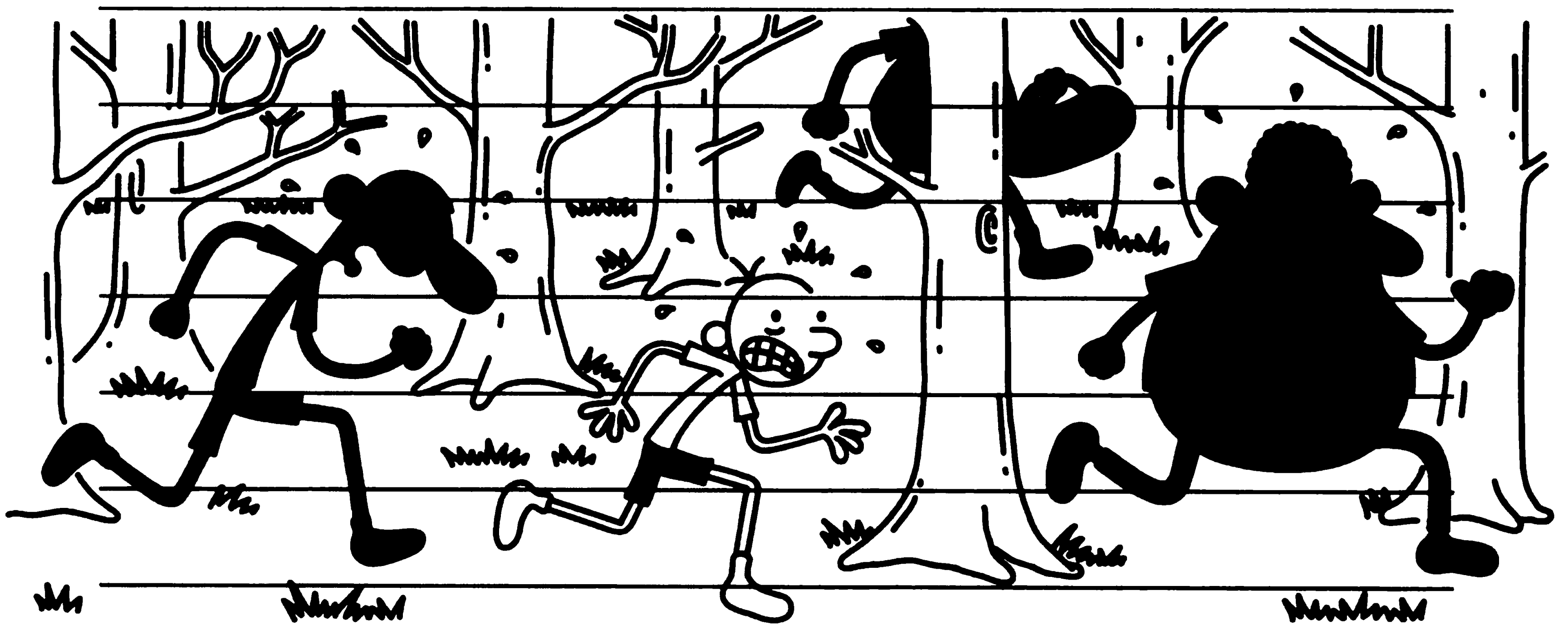
Nhưng khi nhìn quanh, tôi nhận ra mình đang ở trong một phòng ngủ toàn những NỮ HƯỚNG ĐẠO.

Tôi quyết định từ chối sứ mệnh ăn trộm chất khử mùi, nhưng đã quá muộn rồi.

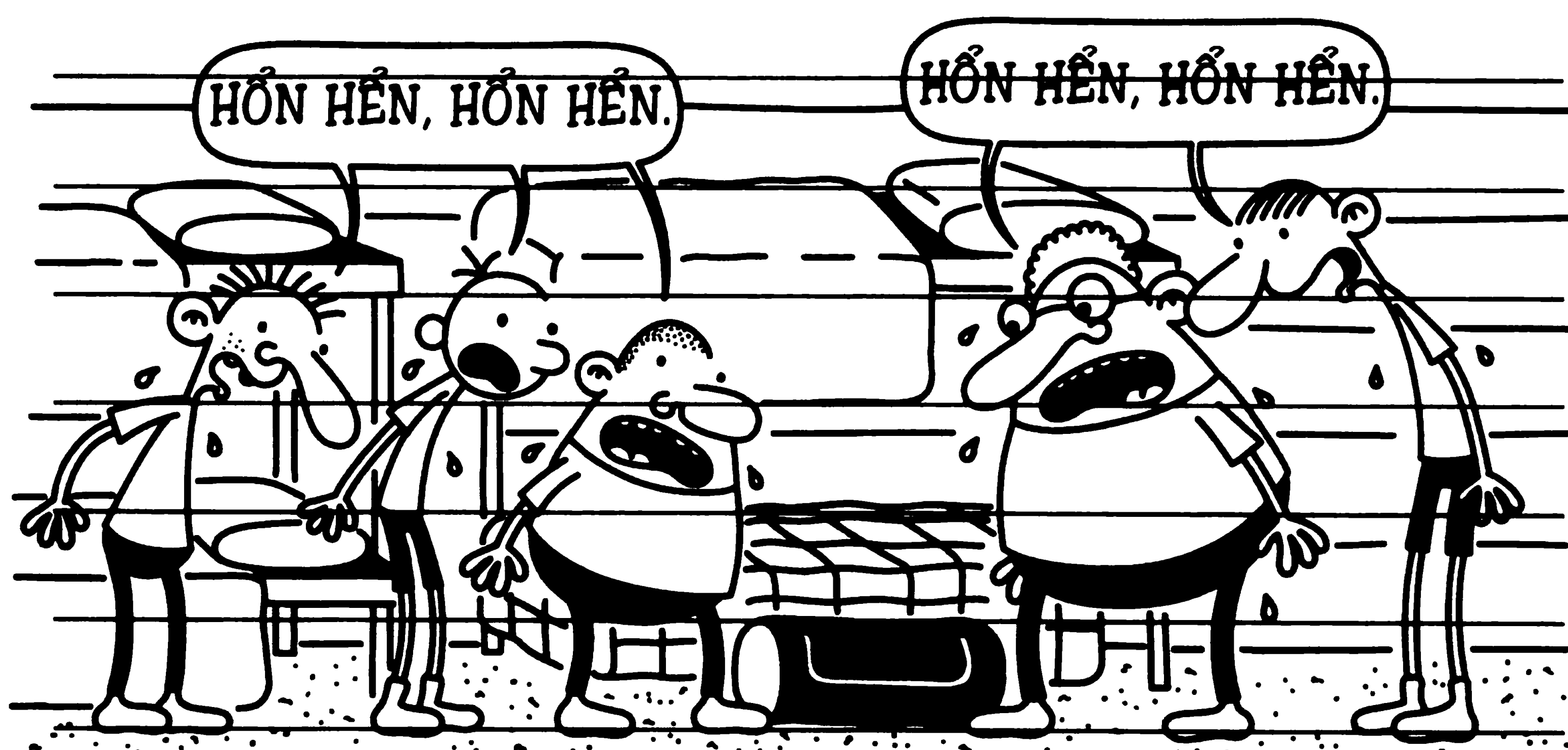
Mọi chuyện SAU ĐÓ khá mơ hồ. Tôi nhớ là lũ con gái hét ầm lên, có bàn tay đang chộp lấy cổ chân tôi, và rồi lũ bạn cùng phòng tôi giẫm đạp lên nhau để chạy ra khỏi cửa.

Rồi cả đám hỗn loạn lao đi trong khu rừng.

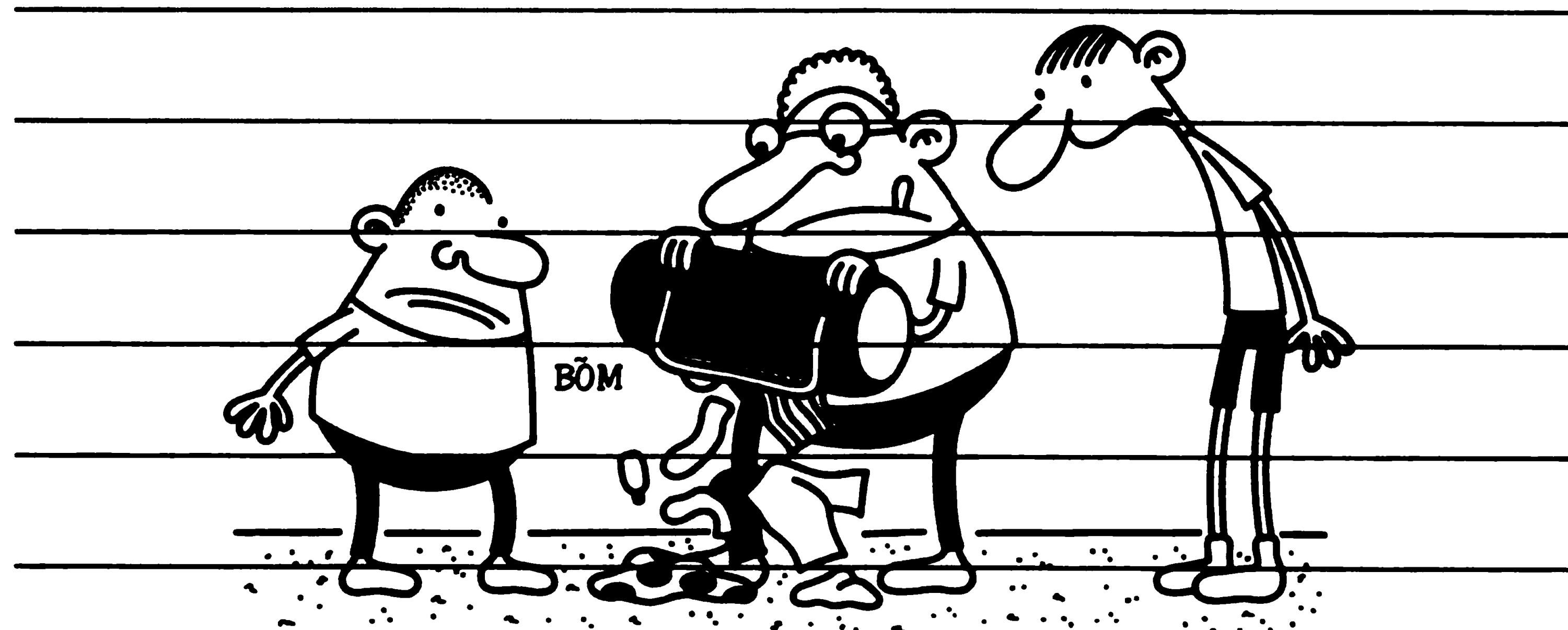
Đừng hỏi tôi BẰNG CÁCH NÀO, nhưng chúng tôi đã tìm được đường về phòng ngủ. Xui thay, chúng tôi đã quên khuấy mất chỗ bột phấn, và đã giẫm đạp be bét lên đó. Nhưng lúc ấy đó là điều chúng tôi ÍT lo lắng nhất.

Tôi tưởng nhiệm vụ đã thất bại hoàn toàn, nhưng hóa ra chúng tôi không về tay không. Thành Graham đã thò được một cái túi trong phòng bọn con gái và lấy về theo mình.

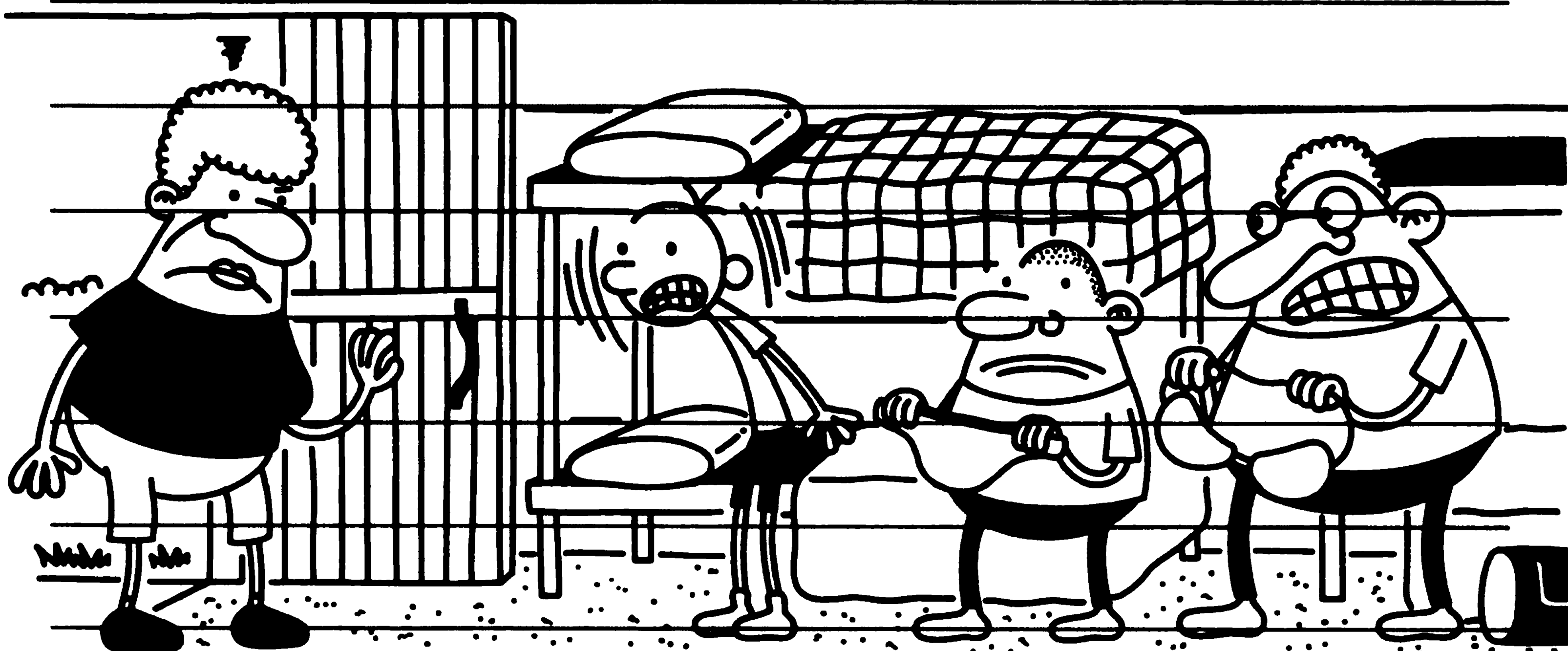
Nhất định không thể an tâm với chuyện TRỘM CẮP, tôi bảo một đứa trong nhóm cần lên mang trả cái túi lại cho lũ con gái trước khi ai đó nhận ra nó đã biến mất.

Nhưng không ai tán thành ý kiến của tôi, vì đứa nào cũng tò mò xem có gì bên trong.

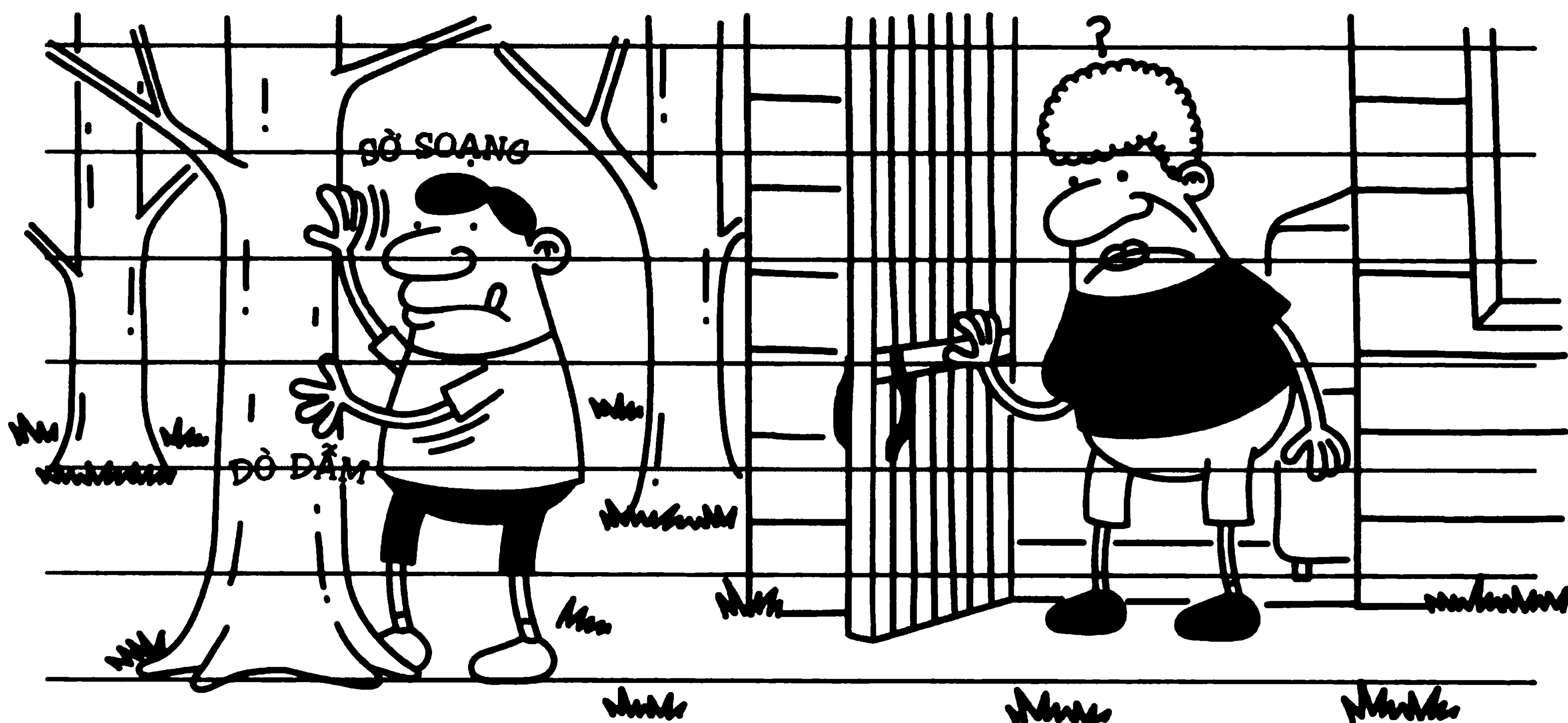

Quần áo trong túi trông có vẻ không phải của đứa con gái nào trong độ tuổi CHÚNG TÔI.

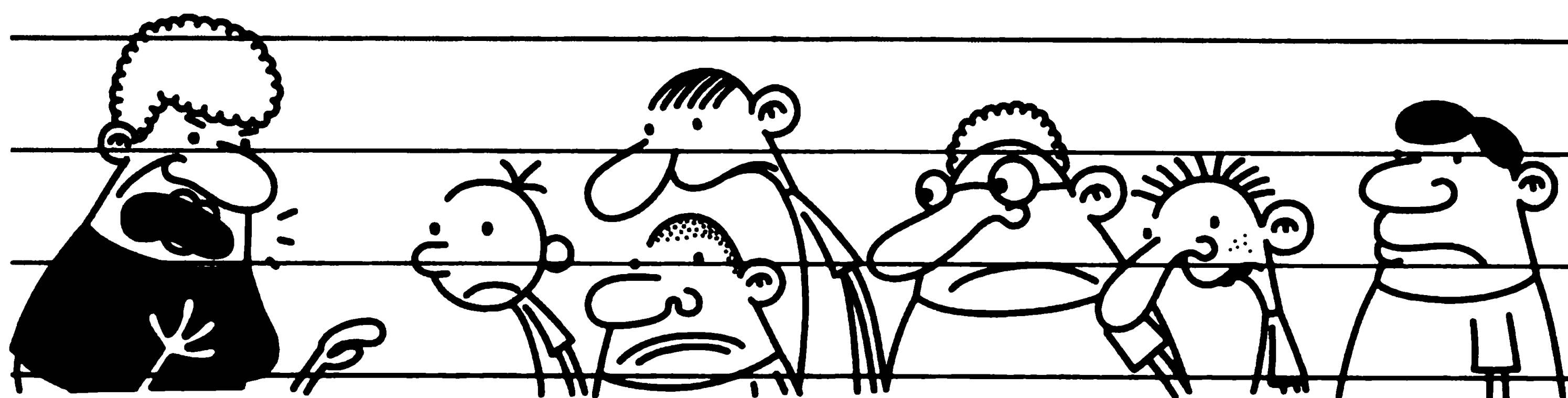
Nhưng đúng lúc chúng tôi đoán ra cái túi thực sự THUỘC VỀ ai, thì chủ nhân của nó đã đứng chính ình trước cửa.

Tôi nghĩ bà Graziano tìm thấy chúng tôi nhờ đám bột phẫn, nhưng hóa ra mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Ngay khi mở cửa phòng ngủ, bà đã thấy thằng Emilio dò dẫm trong bóng tối. Chúng tôi, bạn không bao giờ nên để ai lại sau lưng mình.

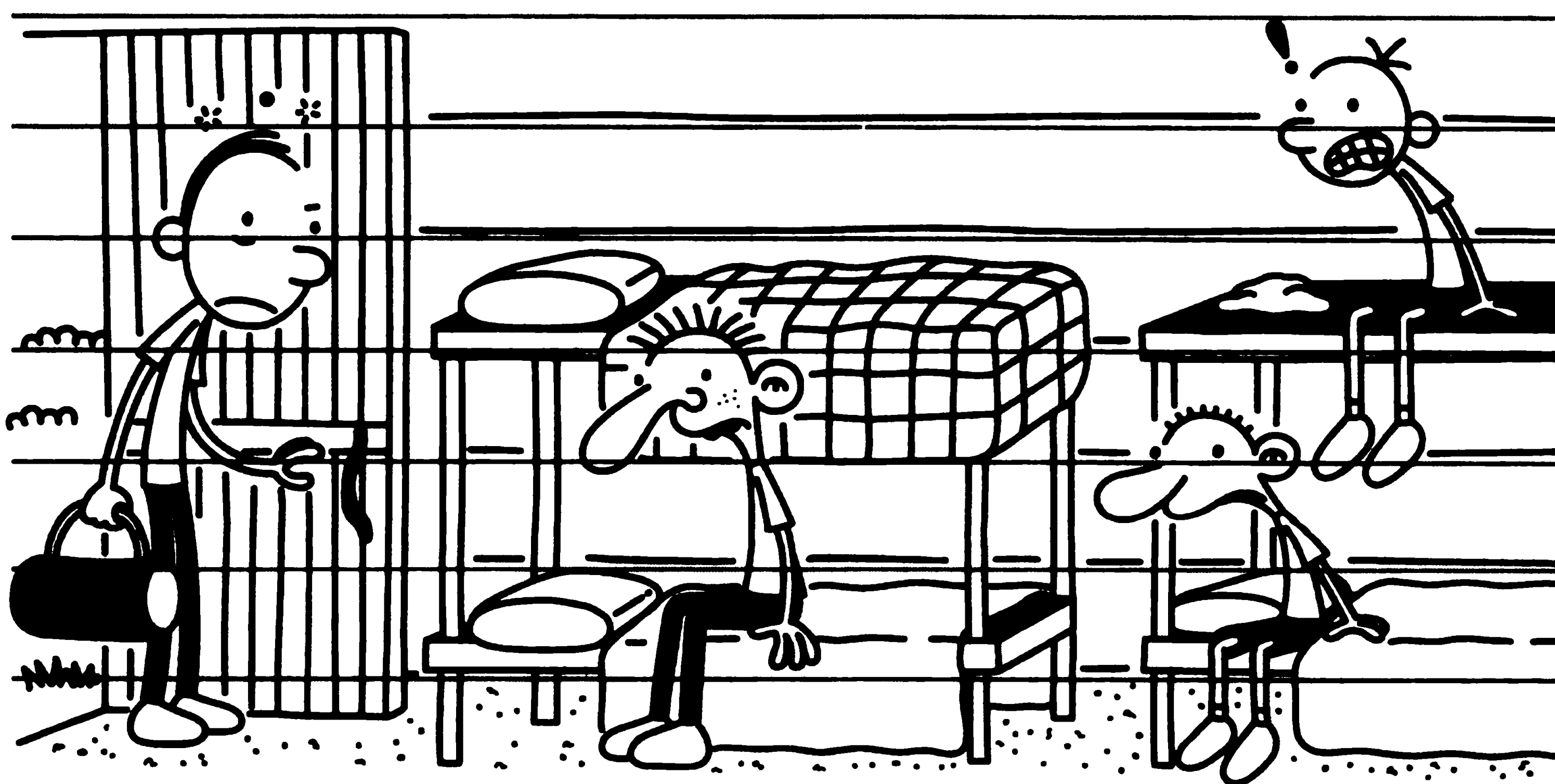

Bà Graziano la mắng chúng tôi vì những trò "chơi khăm trẻ trâu". Bà nói không thể tin chúng tôi tự quản trong đêm nay nữa, và bà lấy ngay điện thoại để tìm một người phụ trách khẩn cấp.

Tôi không tưởng tượng được có ai sẵn sàng lái xe ngắn ấy quãng đường đến một nơi như thế này giữa đêm khuya, nhưng tôi biết dù người ấy là AI, họ cũng chẳng **SUNG SƯỚNG** gì với chuyện này.

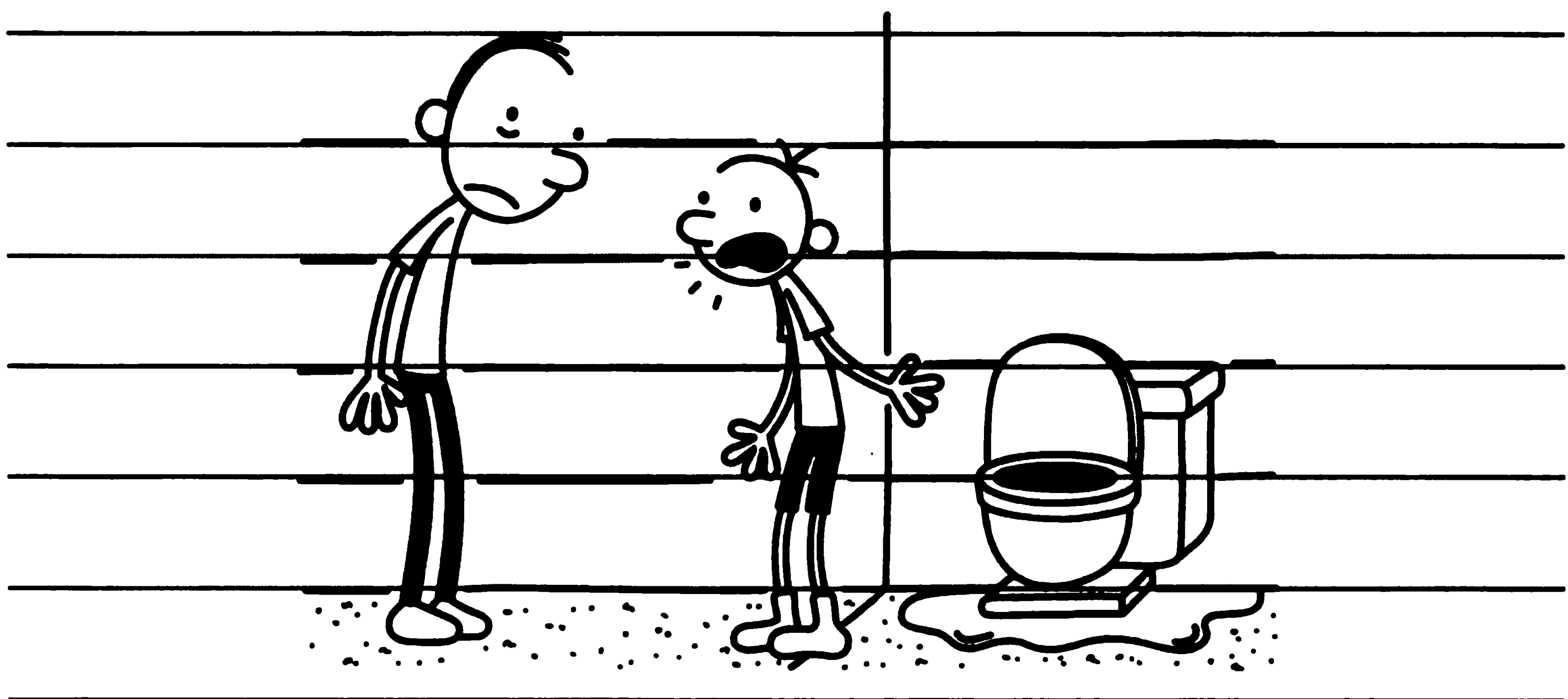
Và hóa ra tôi đã đúng.

Chủ Nhật

Tôi thực sự mong bà Graziano gửi tôi về NHÀ thay vì gọi cho bố tôi để quản lý bọn tôi ngày cuối cùng. Bố đã điên SẢN về chuyện CHIẾC XE rồi, và giờ bố lại phải trông nom một đám học sinh trung học đã lâu không tắm rửa.

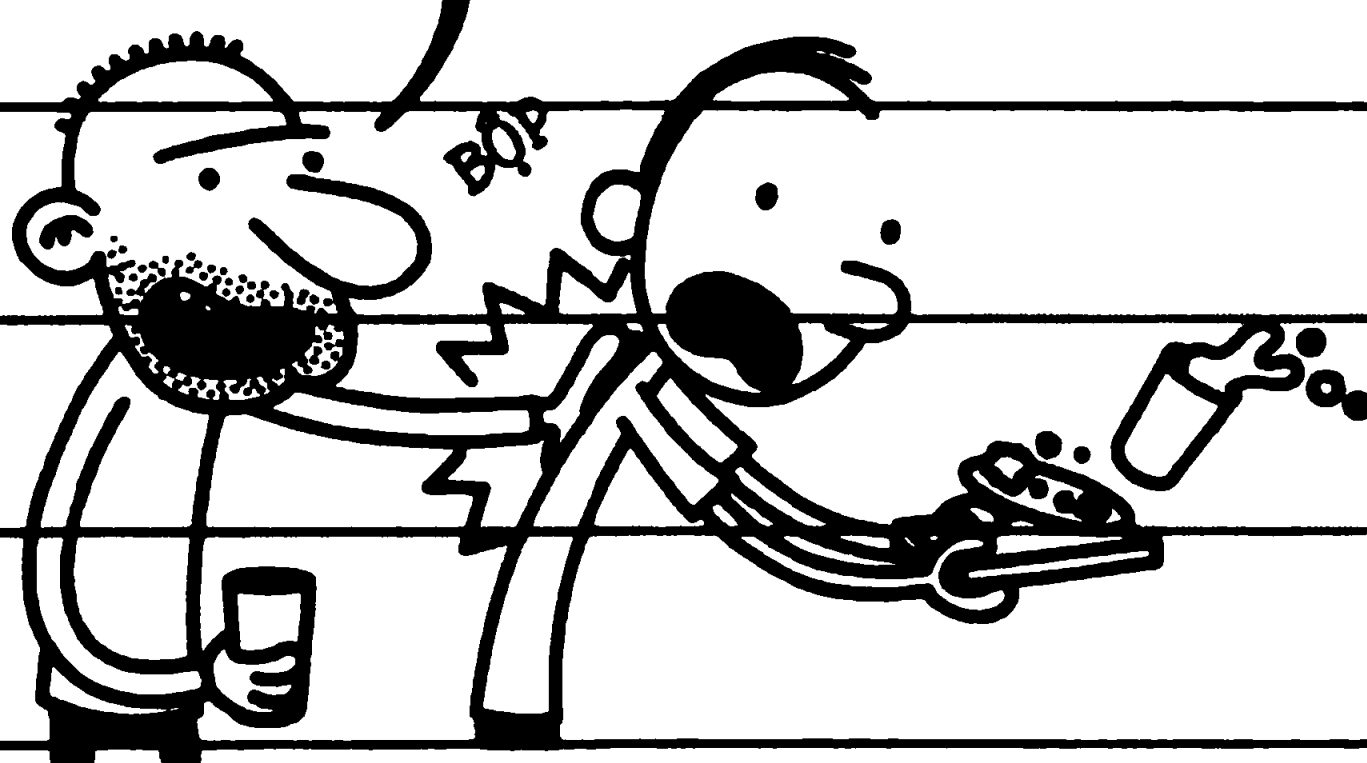
Và chẳng vui vẻ gì khi thông báo cho bố rằng chúng tôi thậm chí không có một nhà vệ sinh "dùng được" trong phòng ngủ.

Tôi nghĩ mình có trách nhiệm ít nhất là nói sơ qua cho bố biết tình trạng tệ hại của khu trại hè, nhưng dường như bố đã biết rõ về mọi thứ tôi đang cố nói ra. Cách nào đó bố thậm chí còn biết về món THỊT HẦM, vì khi ai đó múc vào đĩa bố, bố nhanh chóng trút sạch vào cái nôi.

Đầu tiên tôi cứ tưởng bố từng là người quản lý khi RODRICK đến nông trại Hardscrabble, nhưng khi thấy một người quản lý khác chào mừng bố, tôi mới hiểu ra mọi chuyện.

CHÀO MỪNG TRỞ LẠI,
FRANK!

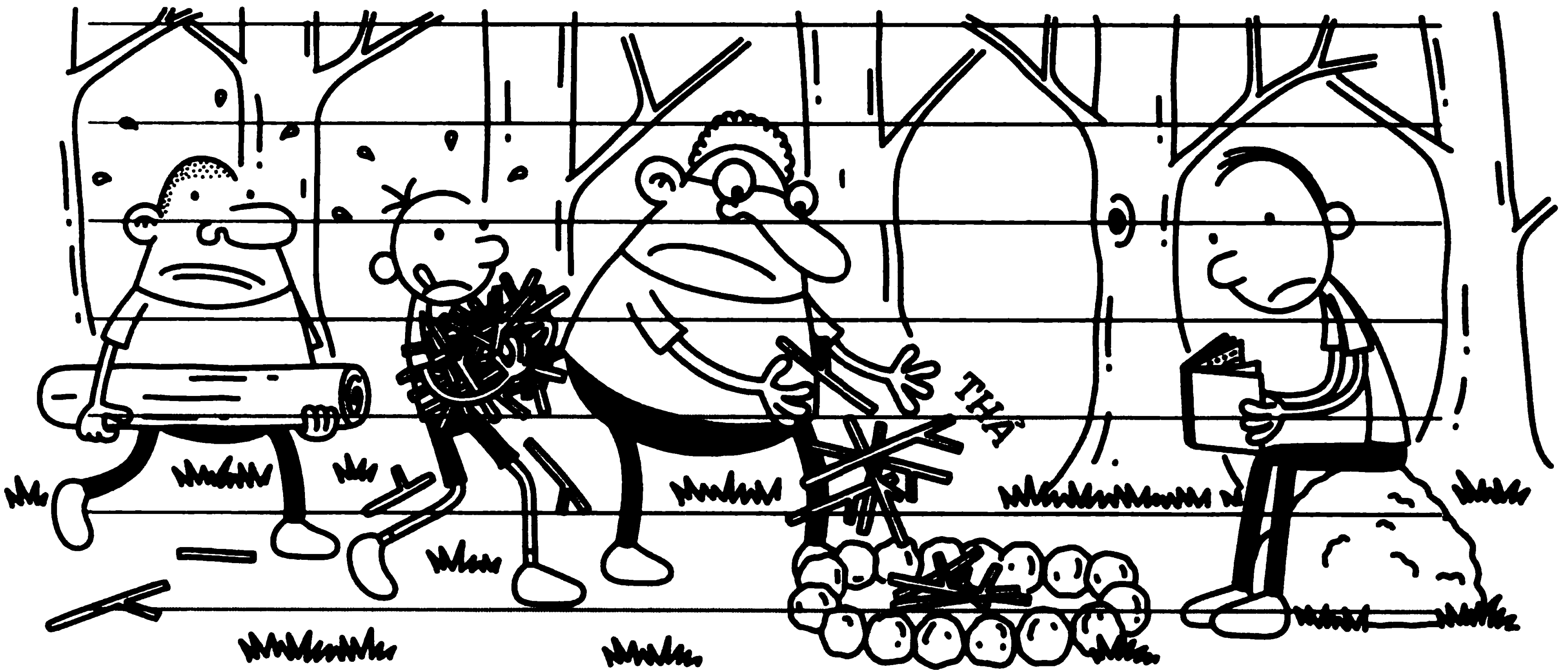

Bố cũng từng đến nông trại Hardscrabble hồi bằng tuổi TÔI.

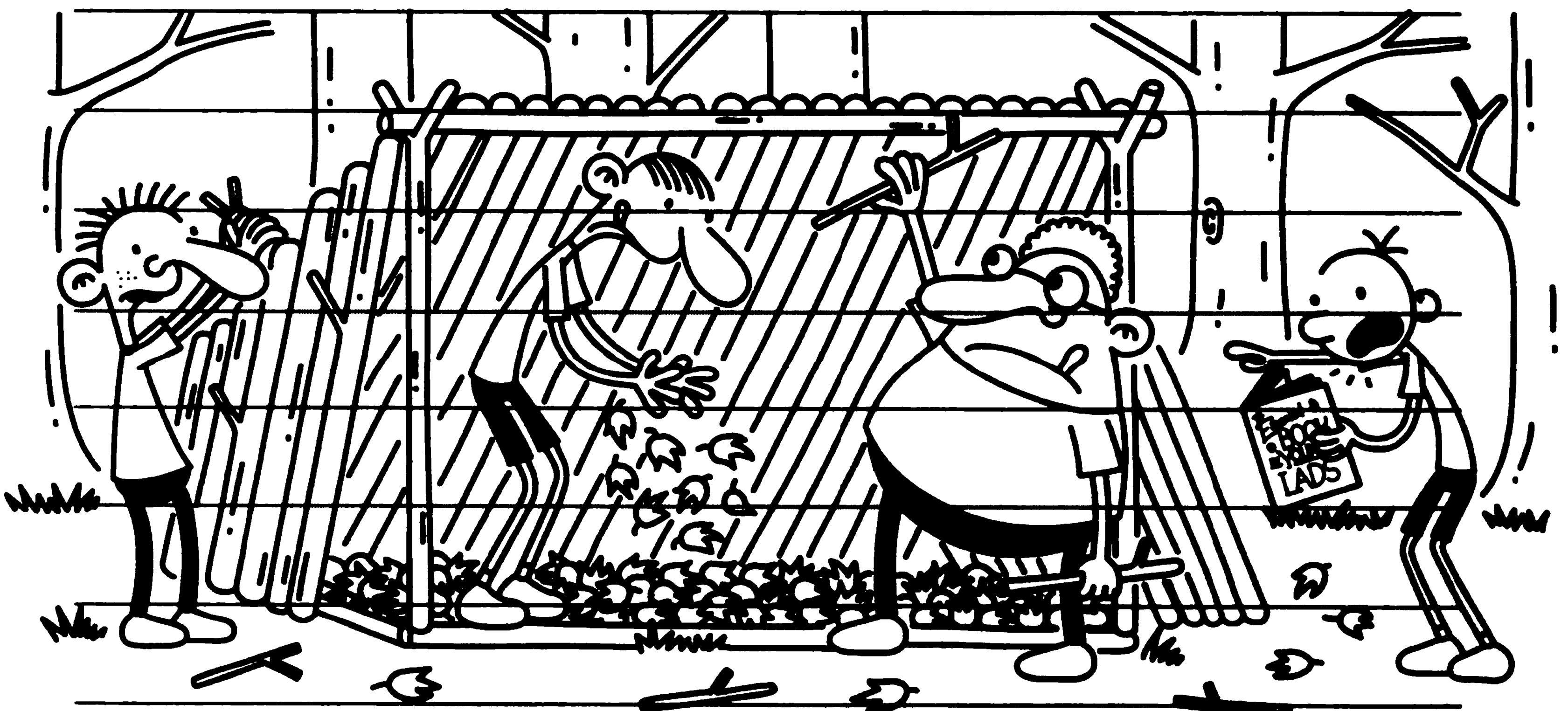
THẢO NÀO bố chẳng vui vẻ gì khi đến đây. Nếu những trải nghiệm của bố giống của TÔI, tôi dám chắc bố chẳng bao giờ tưởng tượng được mình sẽ TRỞ LẠI đây trong vòng một triệu năm nữa.

Tôi cùng lũ bạn chung phòng dành cả ngày để cố dựng một căn lều trú ẩn qua đêm. Và rõ ràng là bố chẳng có ý định giúp đỡ.

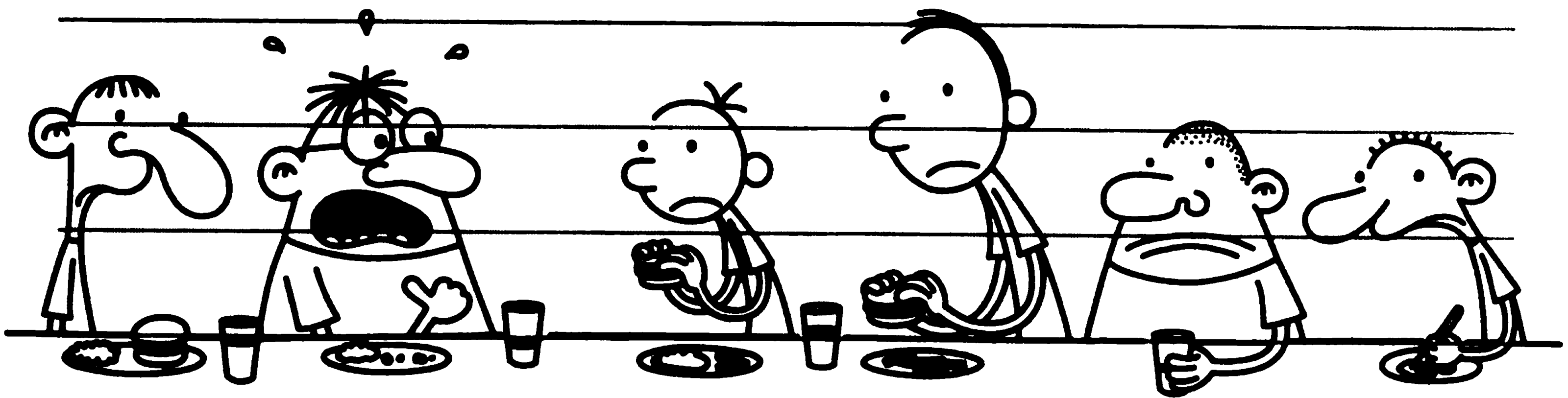
Một nửa thời gian bố đi đâu đó, làm gì thì có trời mới biết. Và khi bố ở quanh chỗ chúng tôi, bố chẳng buồn nhắc đến một ngón tay.

Thế là chúng tôi tự dựng nơi trú ẩn cho mình mà không cần bố. May sao, cuốn sách của ông có một chương dạy cách dựng một mái che không thấm nước, vì thế chúng tôi không CẦN bố giúp.

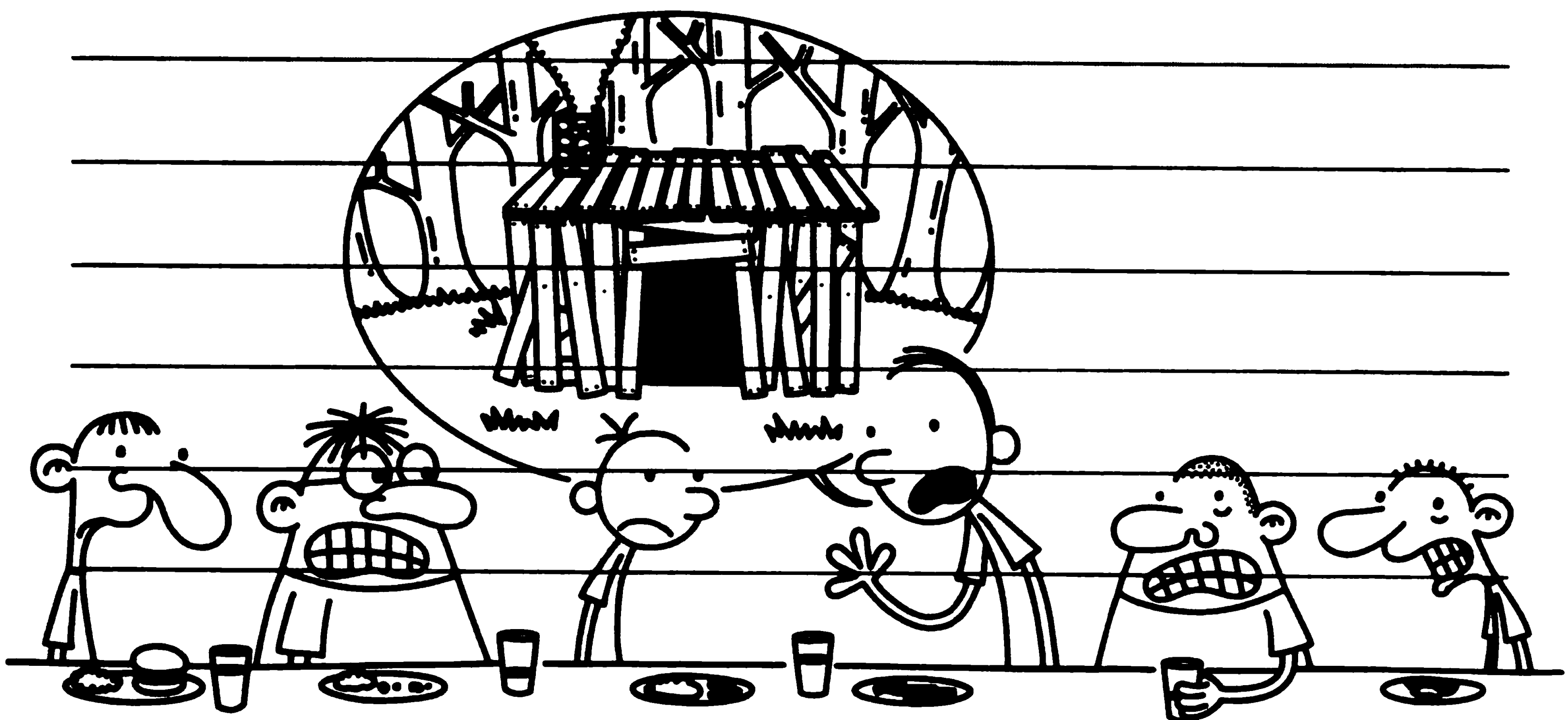

Trong bữa tối, mấy đứa từ nhóm khác có vẻ thực sự run sợ. Chúng nó đi kiếm củi trong rừng và đã đi qua một căn nhà gỗ cũ nghi đến 99% là nhà của Silas Cào Sốt soạt.

Lúc này, tôi mong bố sẽ kể với mọi người rằng Silas Cào Sốt soạt chỉ là một câu chuyện bịa ra để giữ bọn trẻ con không rời khỏi phòng ngủ vào ban đêm. Nhưng bố KHÔNG làm thế.

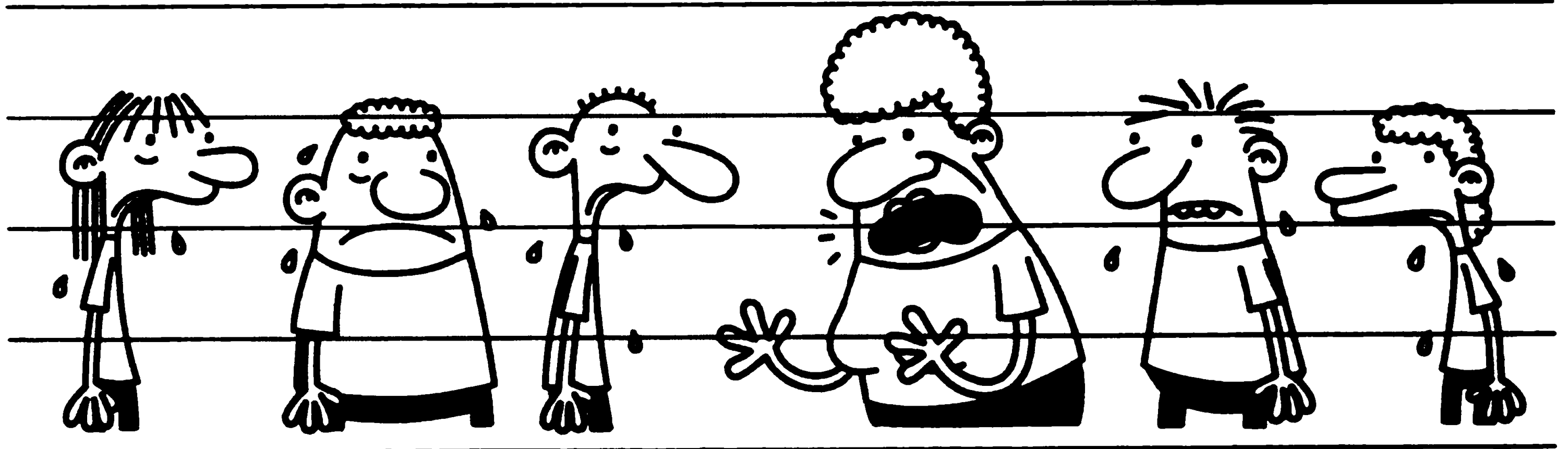
Bố nói khi BỐ tới nông trại Hardscrabble, có hai đứa trẻ dò dẫm quanh căn nhà của Silas, và TỪ ĐÓ chẳng còn ai thấy chúng nữa.

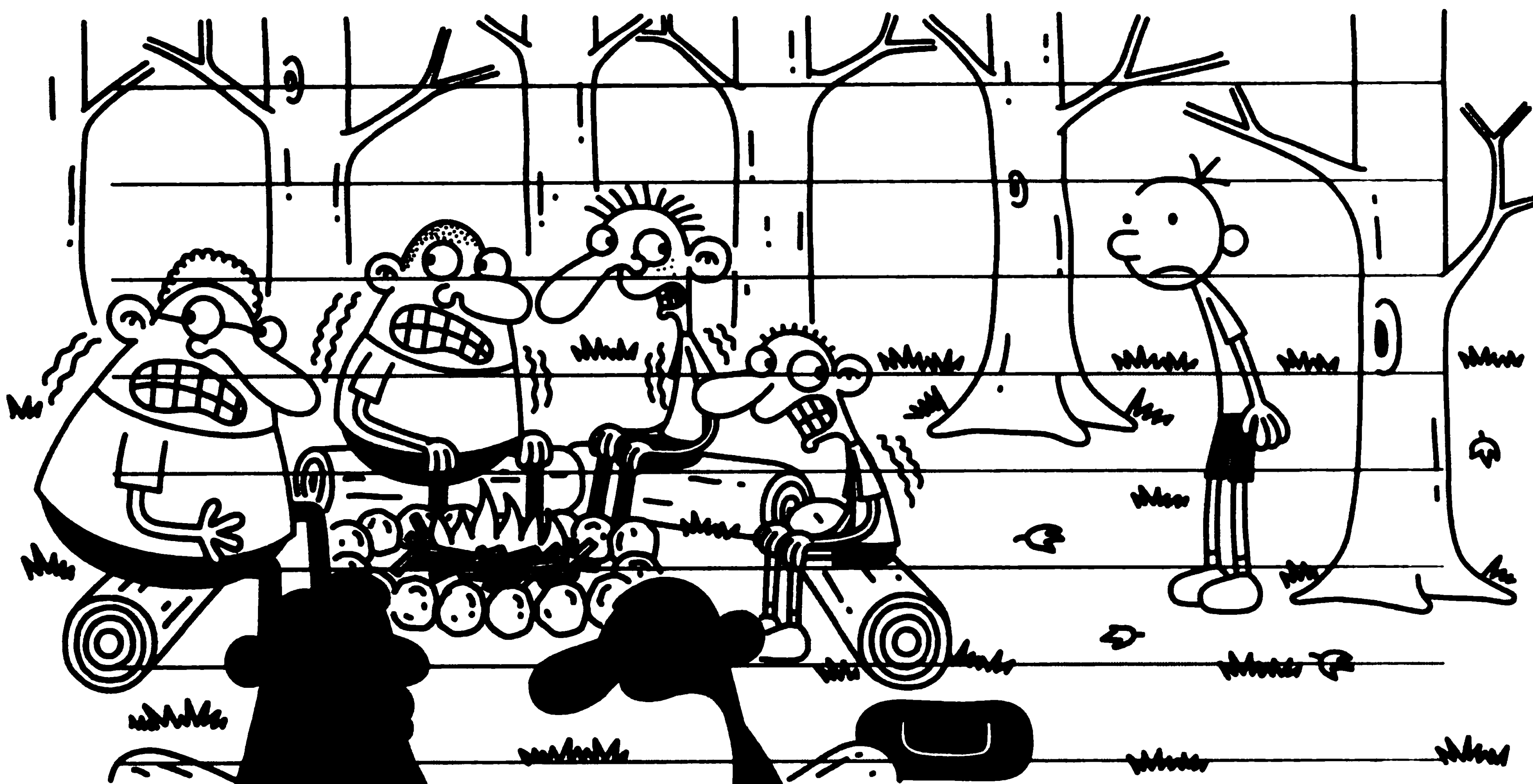
Bố đã nói ra điều TỐI TỆ NHẤT ngay trước khi chúng tôi định ngủ cả đêm trong rừng.

Sau bữa tối, bà Graziano bảo chúng tôi hãy lấy tất cả những gì mình cần từ phòng ngủ để mang tới khu cắm trại.

Một nhóm vài đứa đang năn nỉ được ngủ BÊN TRONG, nhưng bà Graziano nói đêm cuối cùng ở nông trại Hardscrabble lúc nào cũng thế, và hôm nay cũng không có ngoại lệ.

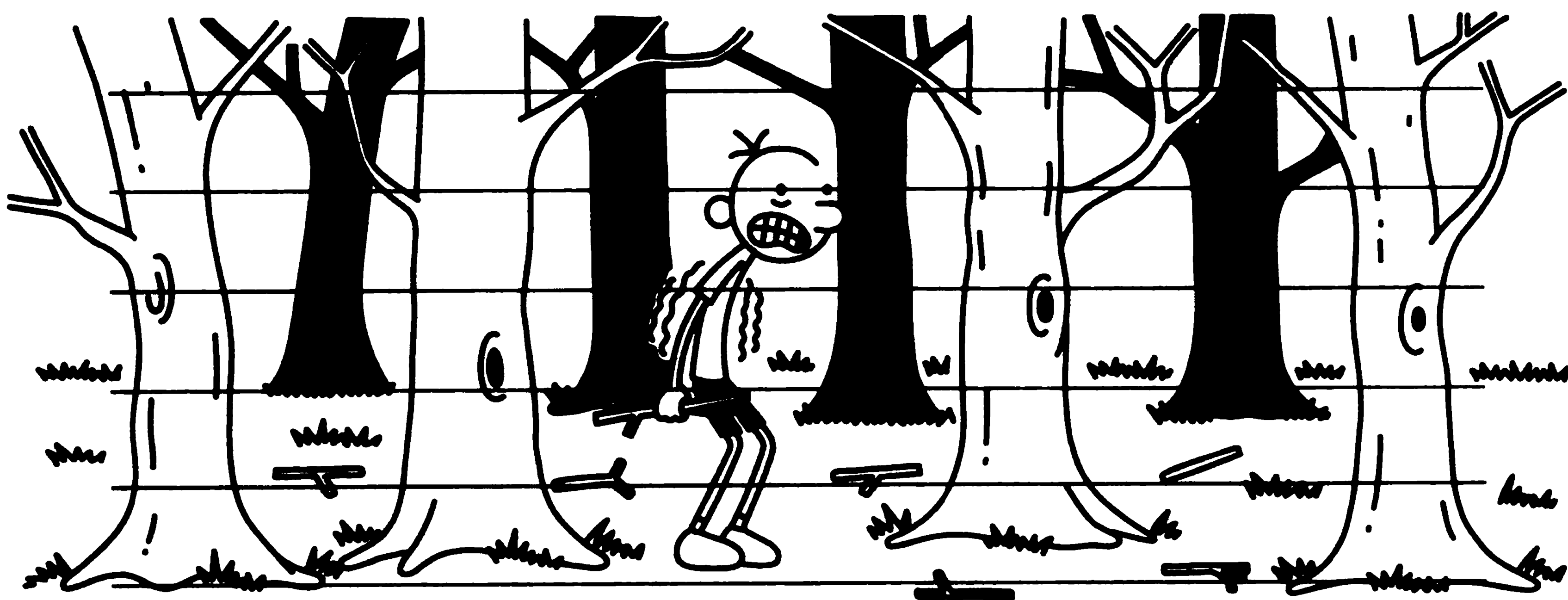

Chúng tôi nhóm lửa từ sớm, và khi tới căn lều nó vẫn đang cháy. Dù vậy, ngọn lửa đang yếu dần, nên chúng tôi cần kiếm thêm củi cho vào đó. Nhưng bên ngoài trời đã TỐI MẶT, và lũ con trai quá sợ hãi nên chẳng dám rời ngọn lửa để ra ngoài kiếm củi cho tôi.

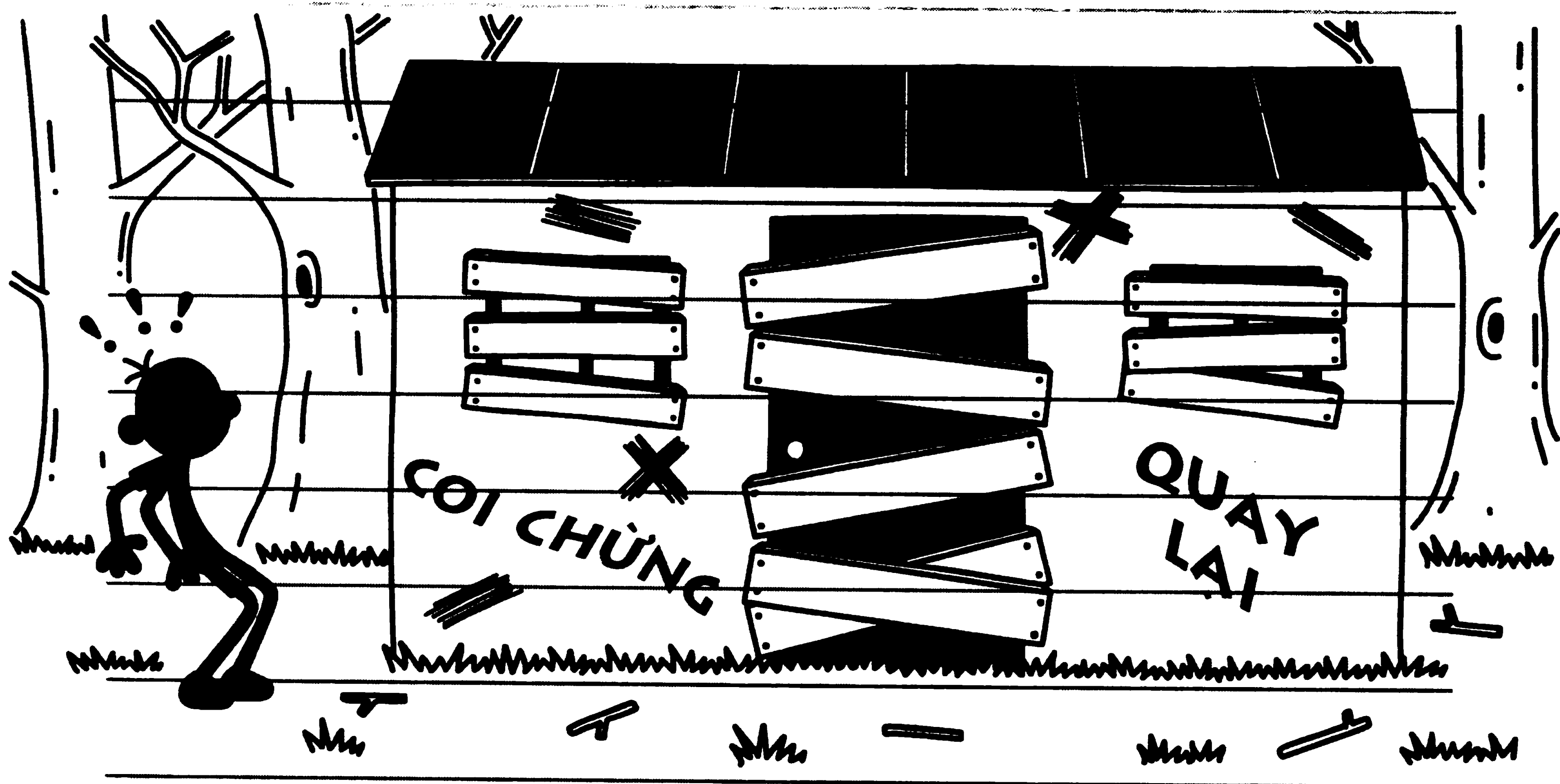

Tôi muốn nhờ BỐ giúp, nhưng ai BIẾT bố ở đâu.

Thế là tôi tự mình đi kiếm củi. Quanh khu vực cắm trại của chúng tôi cành củi đã được nhặt hết rồi, nên tôi phải đi sâu hơn vào trong rừng. Nhưng khi quay ra, tôi không thể nhớ lối của mình ở hướng nào.

Tôi bắt đầu hơi hoảng sợ, nhưng rồi tôi nhìn thấy một ánh đèn le lói. Tưởng là lửa của lều mình, tôi hướng về phía đó, và khi tới gần hơn, tôi không thể tin được cái nơi mà ánh sáng hắt ra.

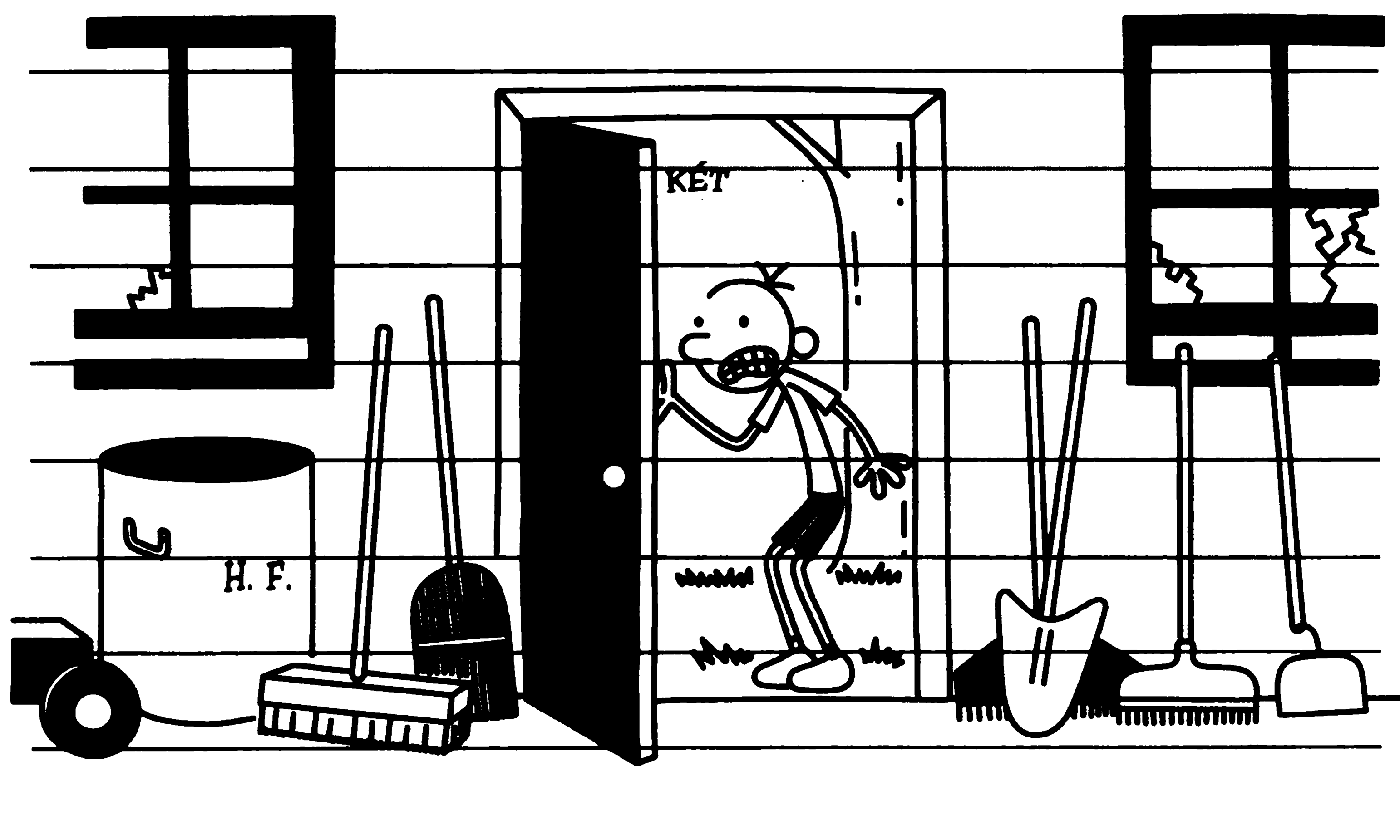
Phải thừa nhận, tôi thực sự vẫn chưa tin bất cứ chuyện gì về Silas Cào Sốt soạt cho đến khoảnh khắc này. Giờ thì tôi nghĩ có lẽ mình sẽ chết thật vì SỢ HÃI.

Dù vậy, ánh sáng đó nhìn thấy có gì không đúng cho lắm. Tôi tưởng nó hắt ra từ lò sưởi trong căn nhà, nhưng thực tình nó là từ BÓNG ĐÈN. Sao một nông dân bị điên, người ăn ốc sên và quả dại lại có ĐỒ ĐIỆN mà dùng cơ chứ?

Cánh cửa trước nhà bị đóng ván kín bung, tôi bèn đi vòng ra sau. Ở đó có một cánh cửa bằng kim loại không khóa.

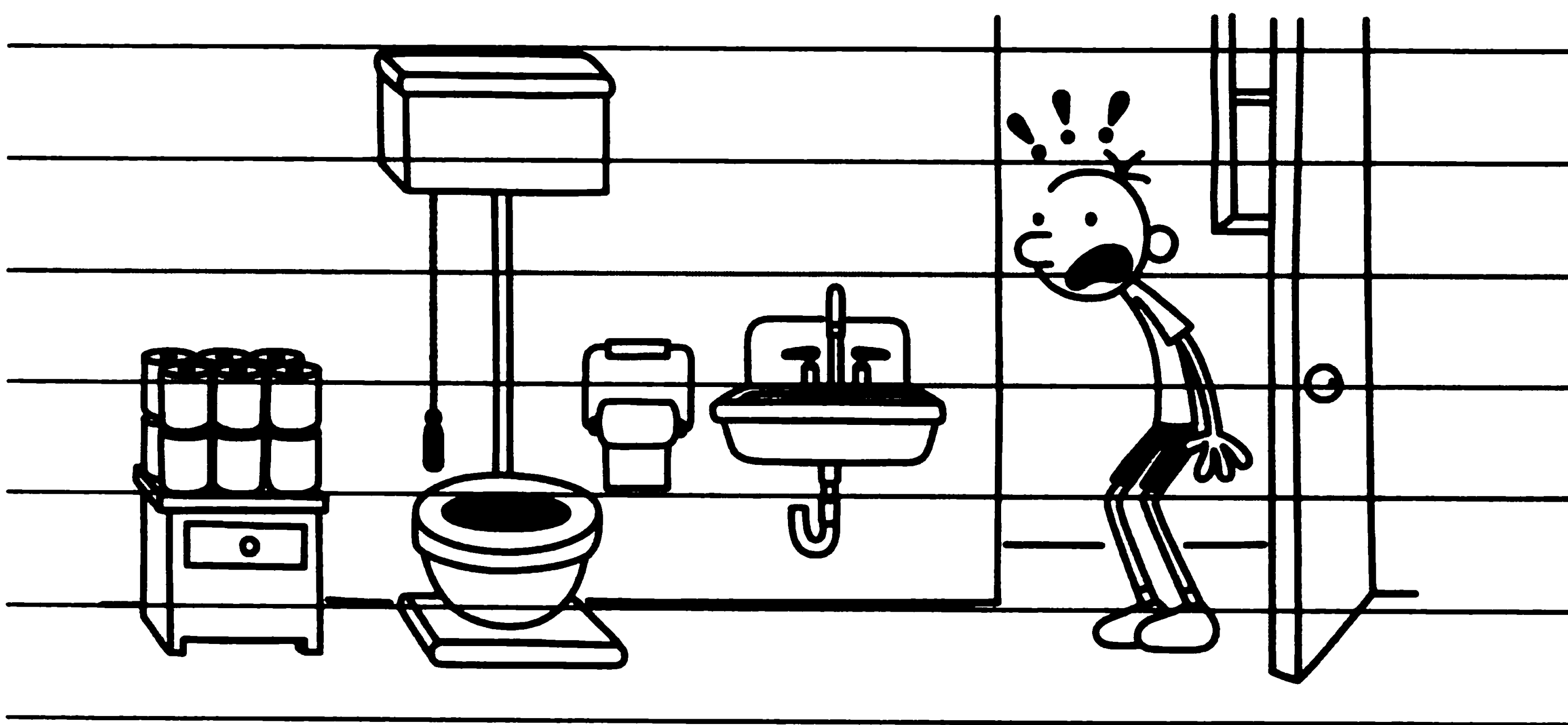
Tôi nín thở và đẩy nó mở ra, rồi sau đó bước vào bên trong. Tôi có cảm giác như tim mình nhảy ra ngoài lồng ngực, nhưng vì tò mò tôi muốn PHẢI biết có gì trong đó.

Khi nhìn vào bên trong, tôi nhận ra đây không phải căn nhà gỗ CŨ NÁT. Nó giống như một cái lán để cất trữ đồ với cả tá những nông cụ, và trông chúng chẳng CŨ CHỨT NÀO.

Tôi tiến vào bên trong thêm chút nữa. Khi ra phòng phía trước, tôi tìm thấy một thứ THỰC LÒNG khiến tôi choáng váng.

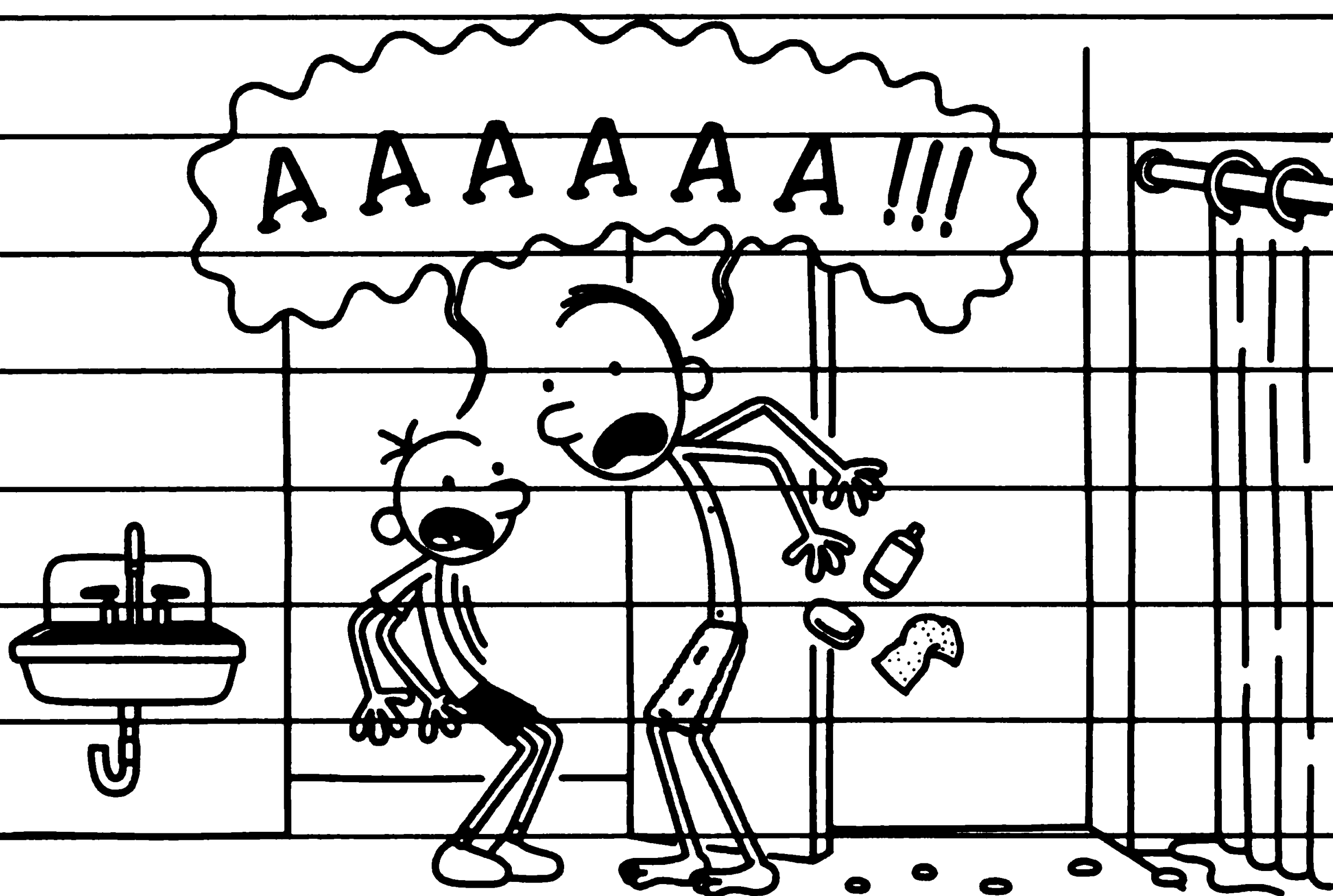
Đó là một cái PHÒNG TẮM đẹp long lanh, với bồn cầu, bồn rửa mặt và MỌI THỨ KHÁC. Thậm chí còn có vài cuộn giấy vệ sinh thừa, và chúng chẳng phải loại RẺ TIỀN.

Đầu óc tôi lúc này đang quay cuồng. Tôi thực sự định bỏ chạy về căn lều để nói với lũ bạn điều mình vừa tìm thấy, thì tôi bỗng nghe thấy một thứ khiến tôi lạnh cả sống lưng.

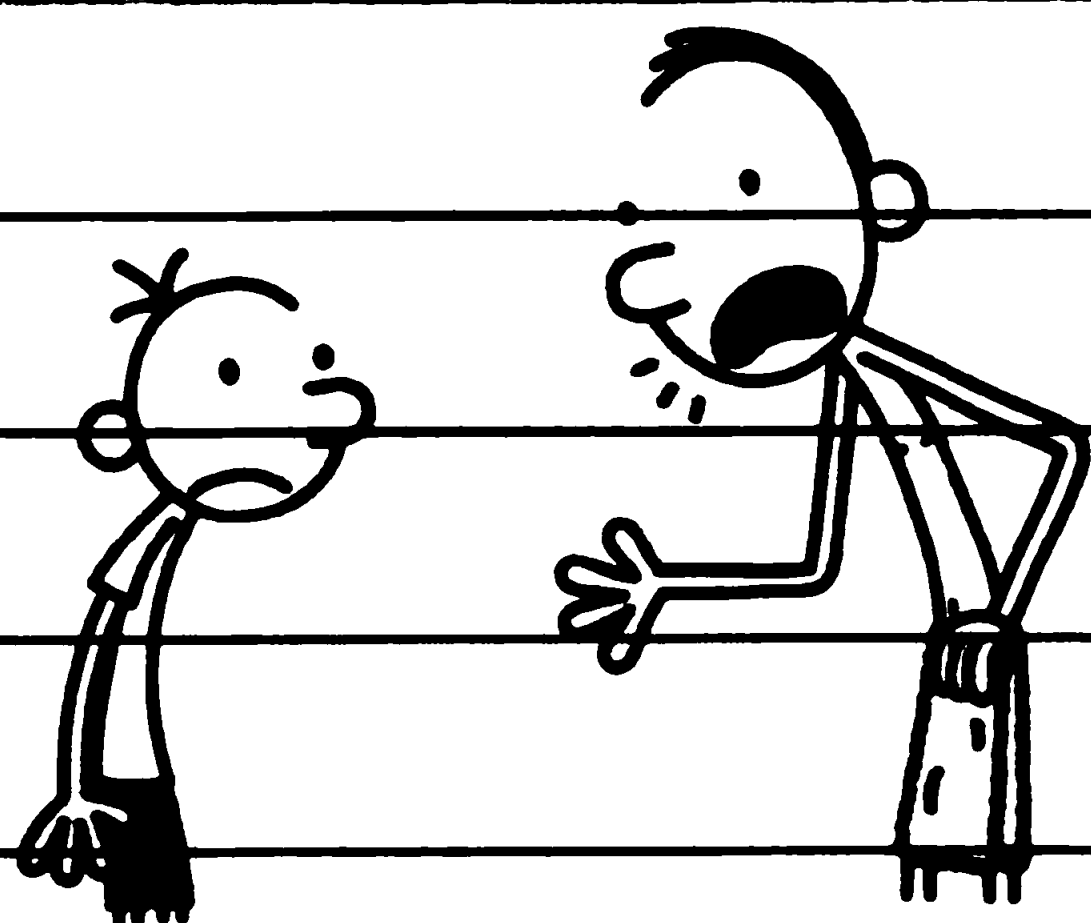
Đó là tiếng HUÝT SÁO, và nó vang lên ngay PHÍA SAU LƯNG tôi.

Tôi quay người bỏ chạy, và đúng lúc đó tôi đâm sầm vào BỐ.

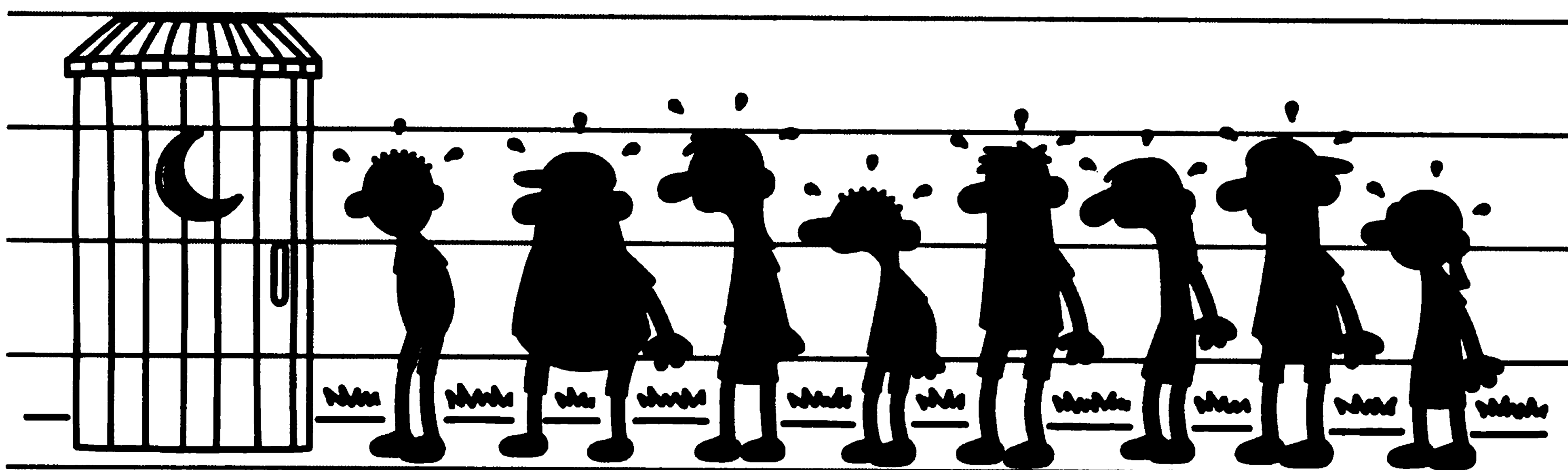

Tôi hoàn toàn á khẩu. Tôi không thể hiểu bố làm gì khi tắm trong một cái lán cất trữ nông cụ, nhưng rồi bố bắt đầu kể.

Bố bảo hồi BỐ đến nông trại Hardscrabble, tình hình phòng tắm thậm chí còn TỆ HƠN bây giờ.

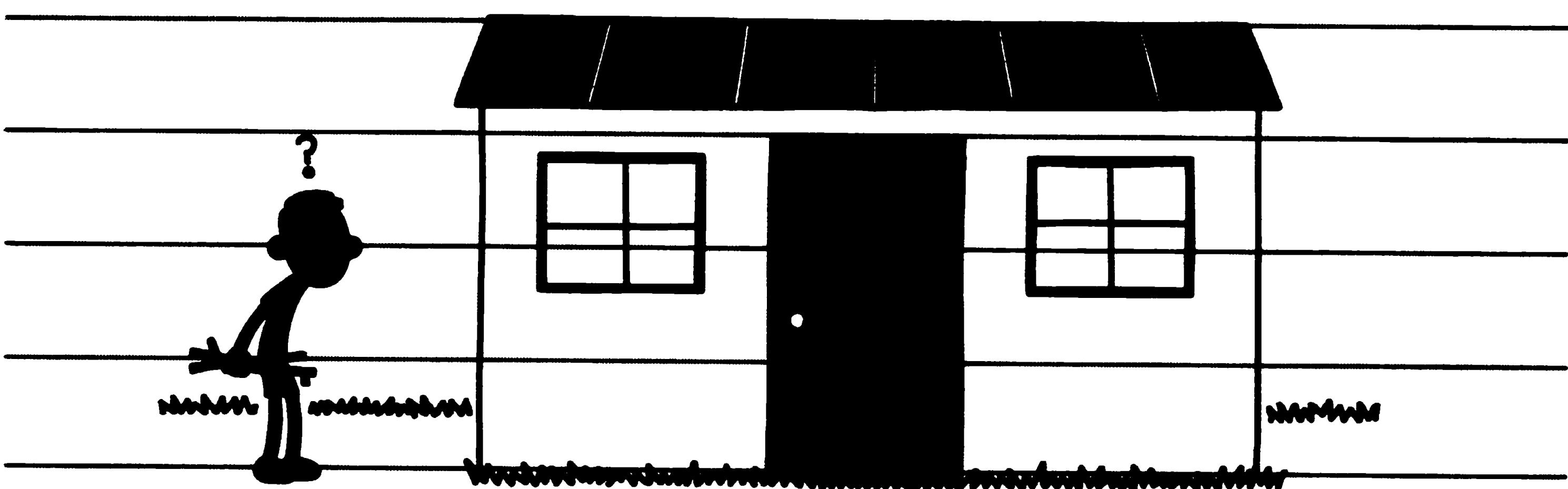

Chỉ có duy nhất một cái bên ngoài ngôi nhà, và tất cả phải xếp hàng để dùng.

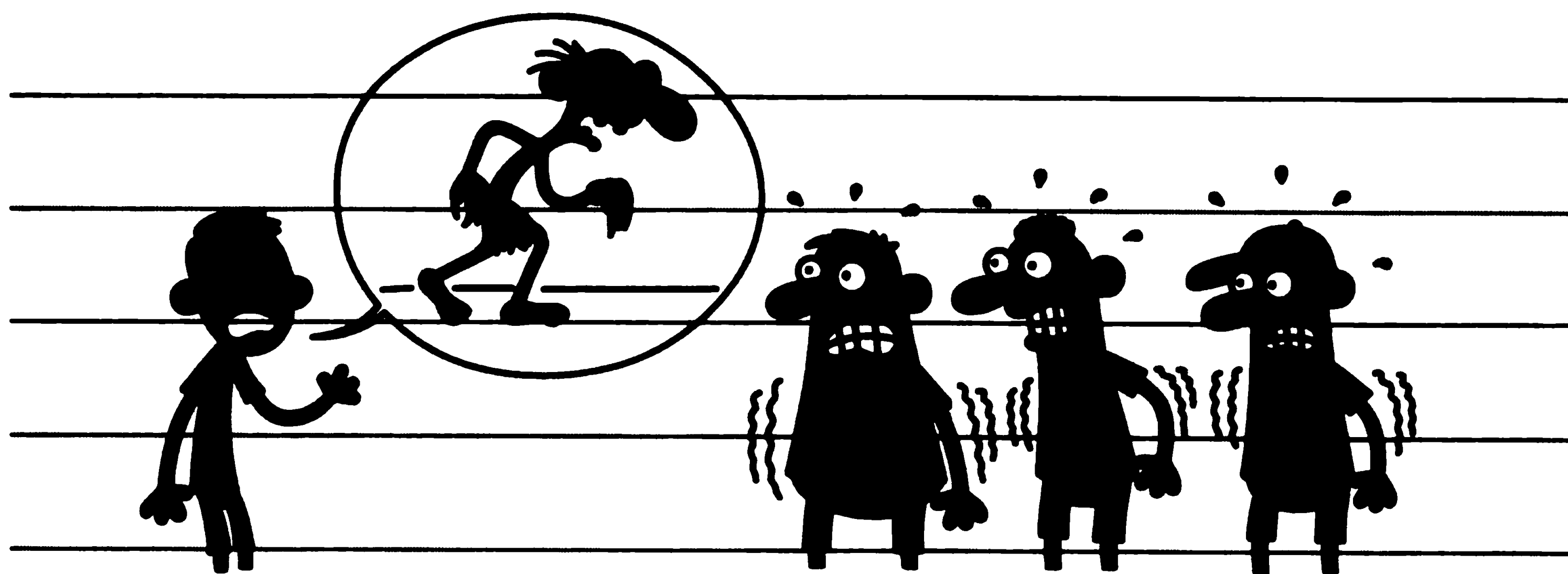
Không có bất cứ cái vòi hoa sen nào, nên nếu bạn muốn sạch sẽ, bạn phải đi xuống phía con sông với một cục xà phòng.

Thế là một ngày khi đi kiếm củi, bố tìm thấy căn lán này - nó vốn được dùng để cất trữ đồ đạc những lúc nông nhàn.

Khi nhận ra bên trong có toilet và vòi tắm, bố biết mình phải giữ bí mật, nếu không MỌI ĐỨA sẽ tìm ra.

Vậy là bố bịa ra câu chuyện về Silas Cào Sột soạt để đánh lạc hướng những đứa khác.

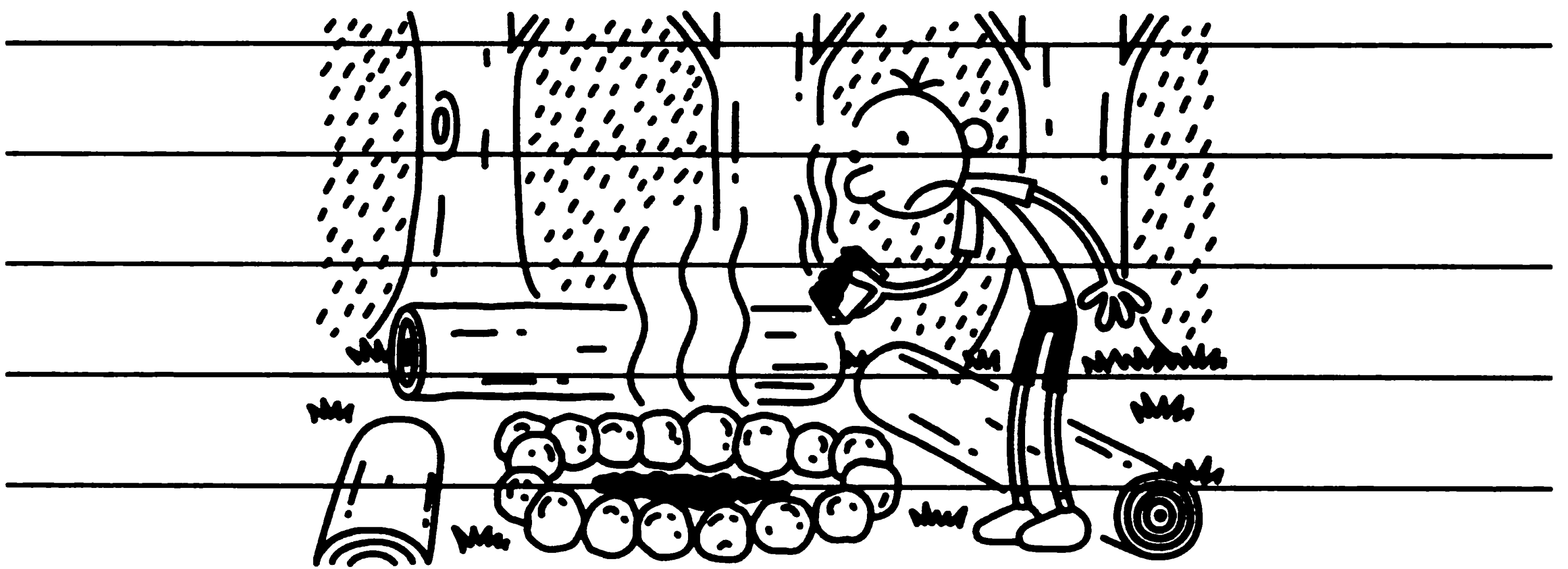
Bố nói khi đến đây ngày hôm qua, bố rất ngạc nhiên khi câu chuyện Silas Cào Sột soạt vẫn còn truyền lại sau ngàn ấy năm. Nhưng bố tính mình sẽ hùa theo nó để có thể giữ cái nhà tắm cho riêng mình.

Tôi phát điên với bố vì đã khiến mọi người hoang mang căng thẳng đến mức này. Nhưng phải thừa nhận rằng, nếu bịa ra một câu chuyện điên rồ mà bảo vệ được căn phòng tắm bí mật cho mình thì TÔI cũng sẽ làm Y CHANG như thế.

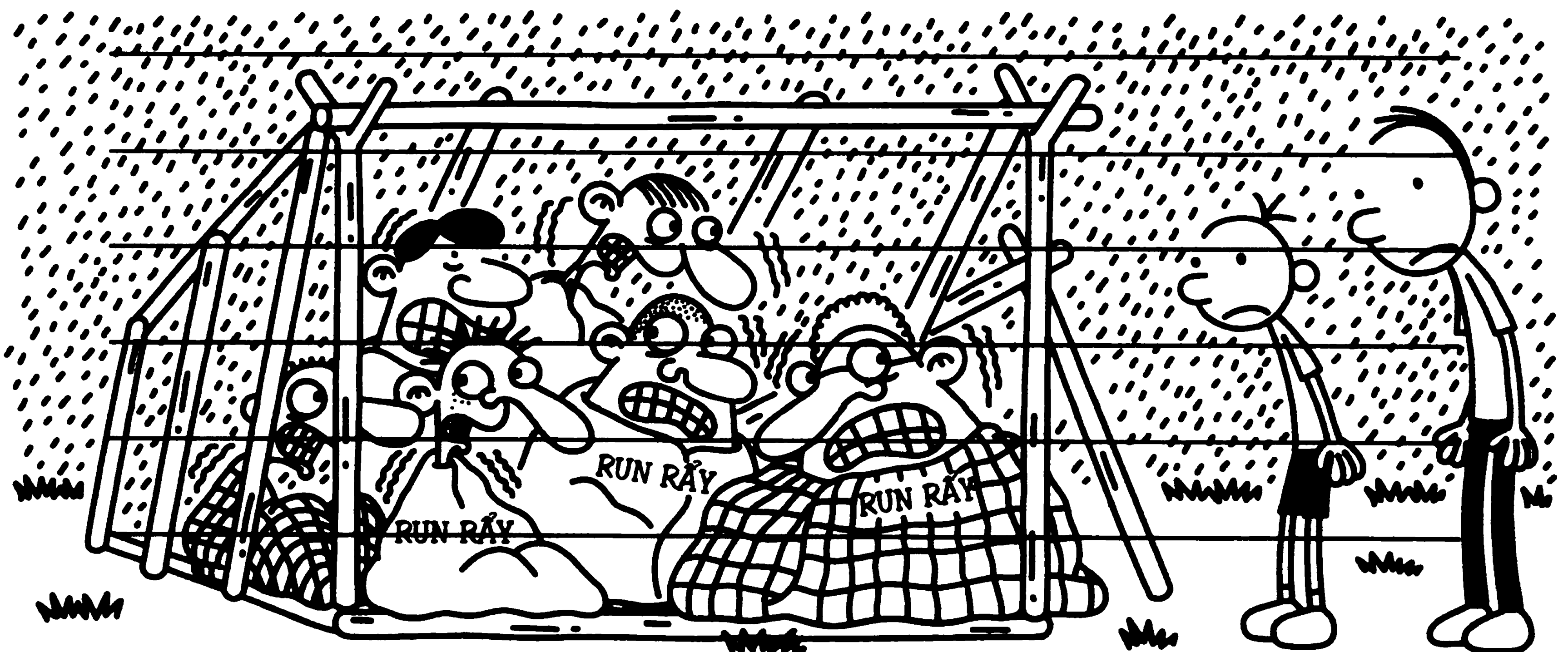
Tôi nhận ra mình đã rời khu cắm trại được một lúc, và hẳn lũ bạn cùng phòng sẽ nghĩ rằng tôi đã bị Silas Cào Sột soạt tóm gọn.

Vì vậy tôi đã nhờ bố giúp tôi tìm đường quay trở về khu
cắm trại.

Trời bắt đầu đổ mưa, và khi hai bố con tôi về đến nơi,
ngọn lửa đã hoàn toàn TẮT NGÓM. Chắc nhóm tôi đã
tuyệt vọng và ném bất cứ thứ gì có thể cháy vào, vì tôi
tìm thấy CUỐN SÁCH của mình trong đó. Hay ít nhất là
những gì còn lại của nó.

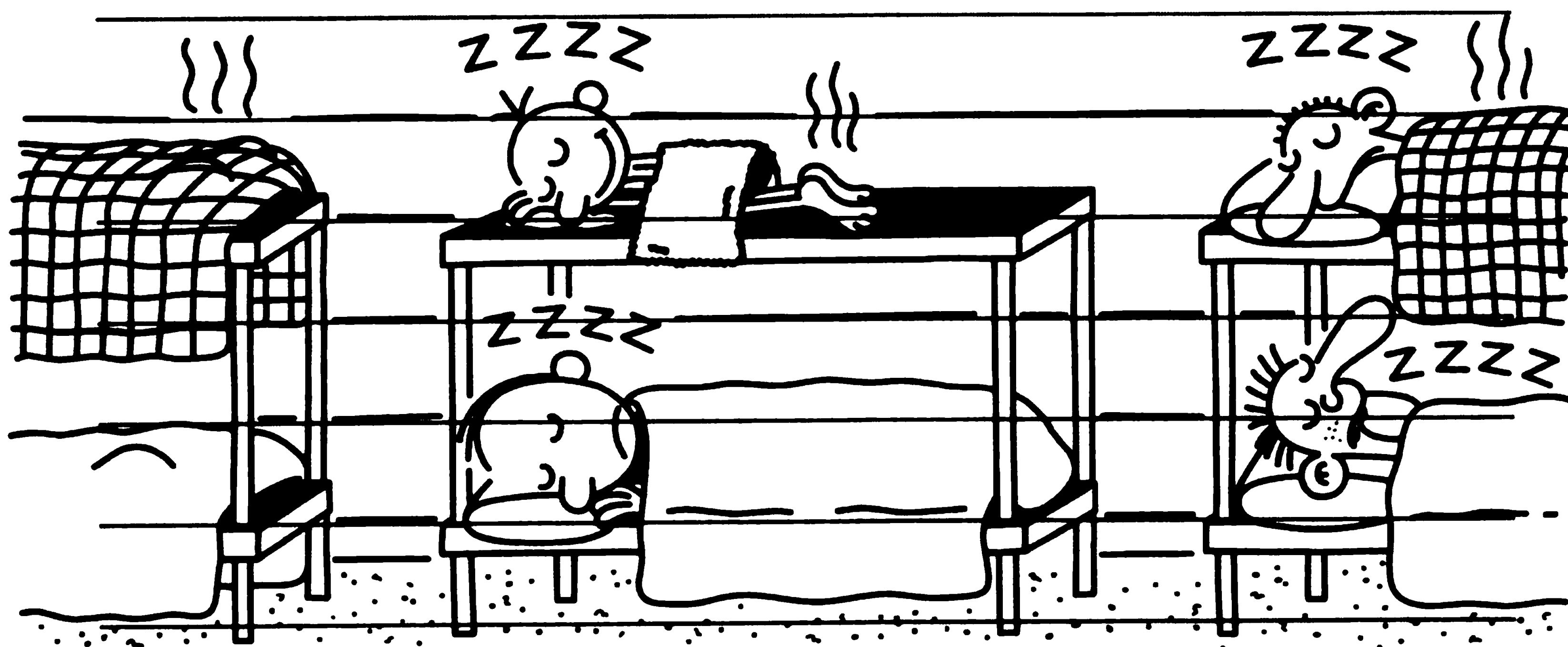

Lũ bạn cùng phòng đã dỡ cả lều ra làm củi, và đó
cũng là nơi bố con tôi tìm thấy chúng, đang co quắp
bên nhau.

Tôi thực sự không mong phải ngủ cả đêm ngoài trời mưa, và ơn trời bố CŨNG VẬY.

Tôi đoán bố không quá quan tâm đến những nội quy của khu trại, vì bố đã lên đưa tất cả chúng tôi trở về phòng ngủ. Dù trong phòng bốc mùi thum thum đến tận trời xanh, nhưng đây là đêm ngon giấc nhất mà tôi từng có trong đời.

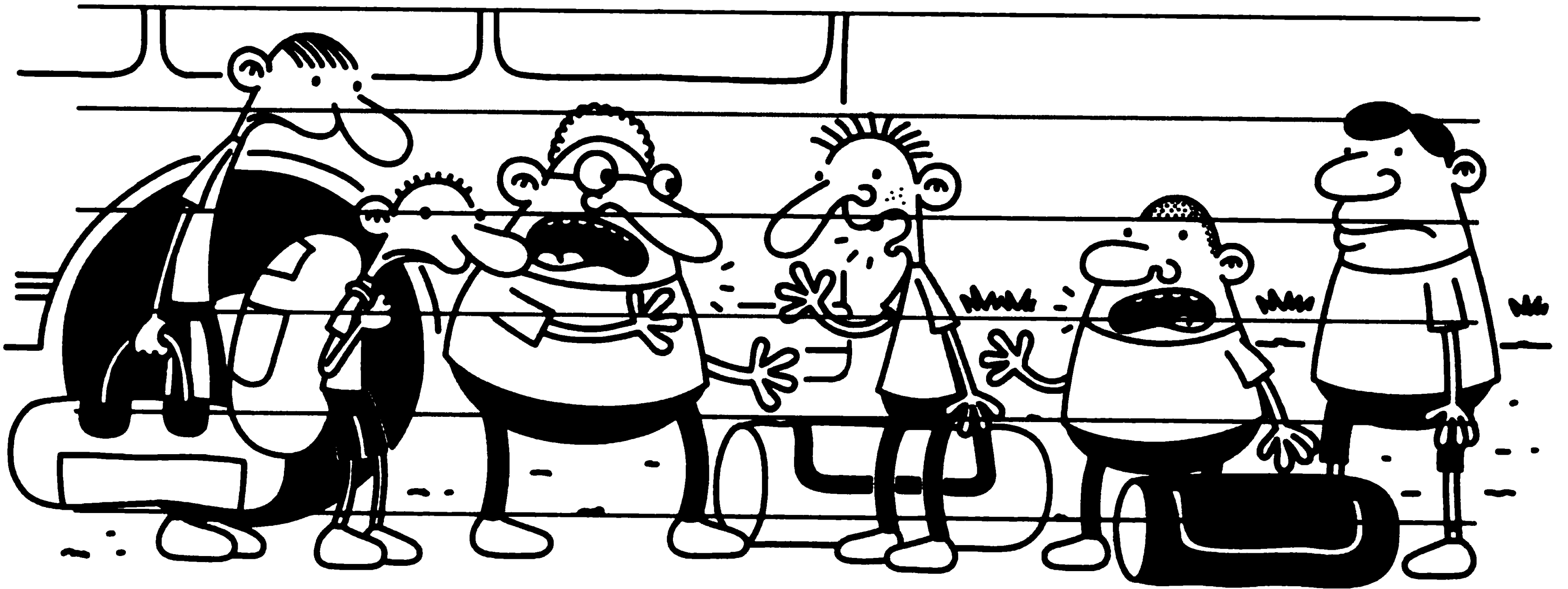

Thứ Hai

Sáng nay chúng tôi gói ghém toàn bộ đồ đạc để mang ra bãi đỗ xe.

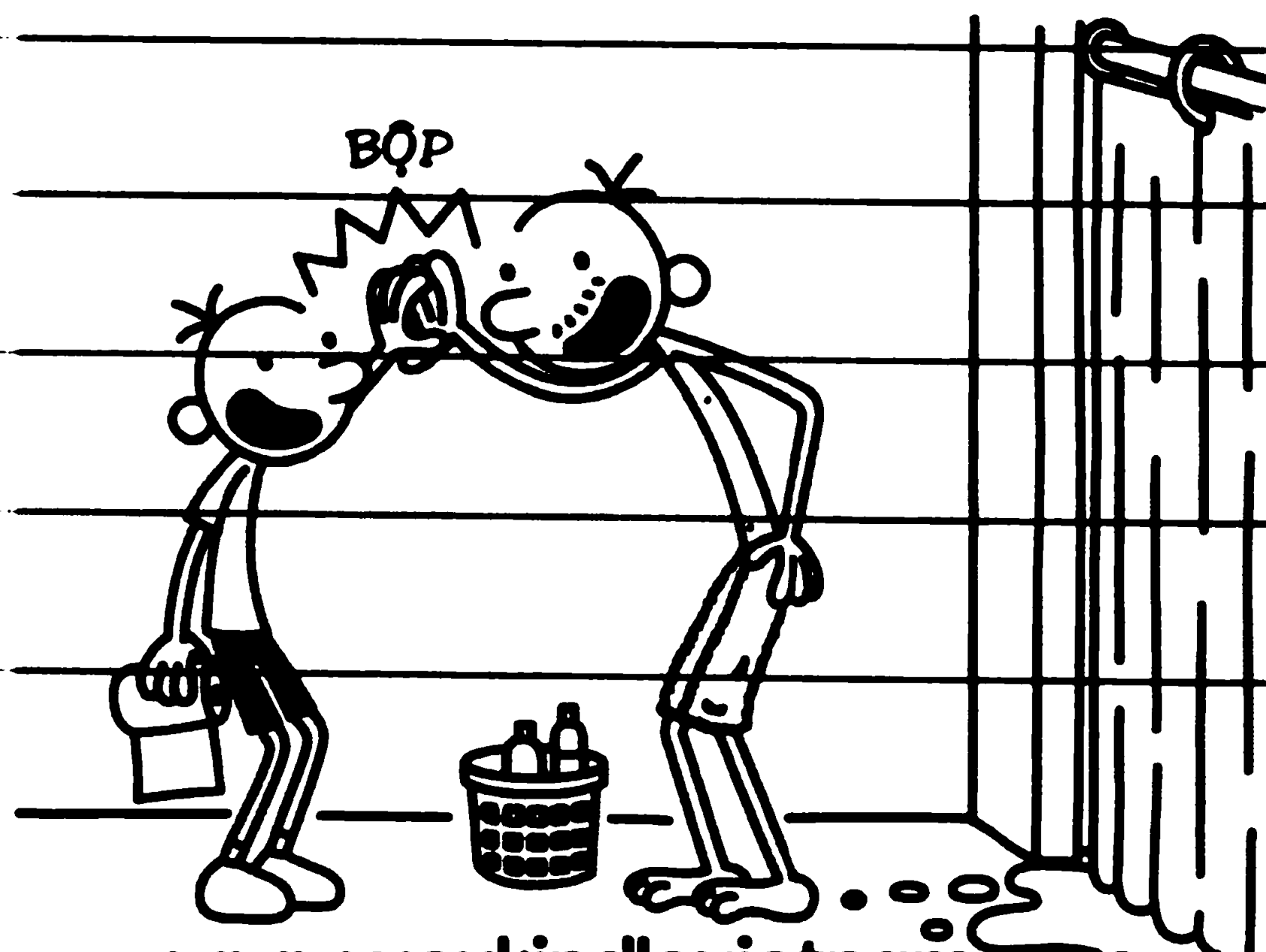
Hầu như đứa nào trong lớp tôi cũng trông như XÁC CHẾT TRÔI vì ngủ ngoài rừng cả đêm, nhưng NHÓM TÔI thì vô cùng TƯƠI TỈNH.

Bọn phòng tôi cứ thao thao về sự MAY MẮN khi sống sót được cả tuần với ông Silas Cào Sốt soạt làng vắng xung quanh. Và tôi chỉ có thể là giữ mồm giữ miệng.

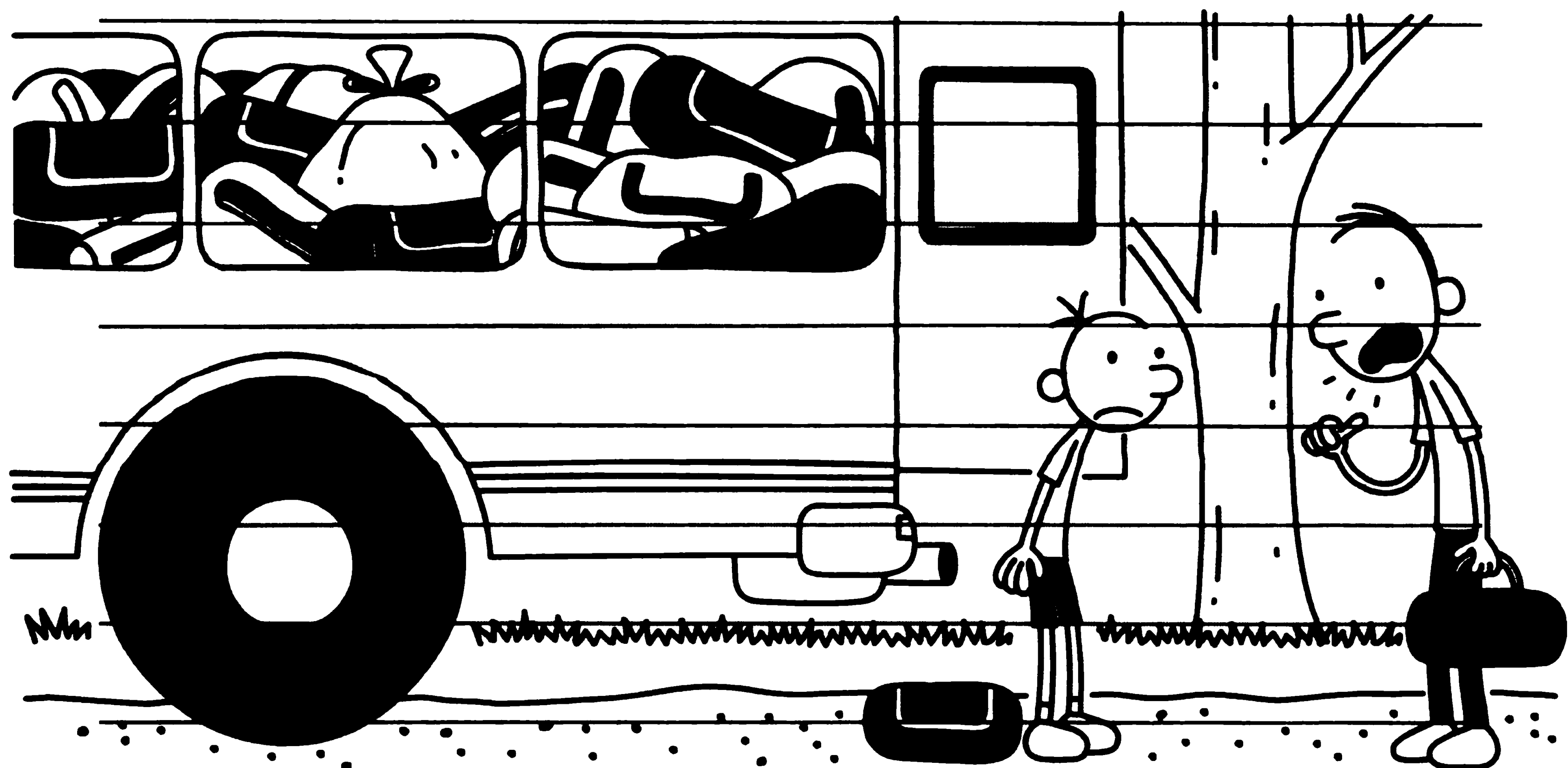

Tin tôi đi, tôi cũng định nói cho chúng nó rằng Silas Cào Sốt soạt chẳng qua chỉ là một trò chơi khăm. Người ta hẳn sẽ phong tôi làm ANH HÙNG vì cuối cùng đã đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện.

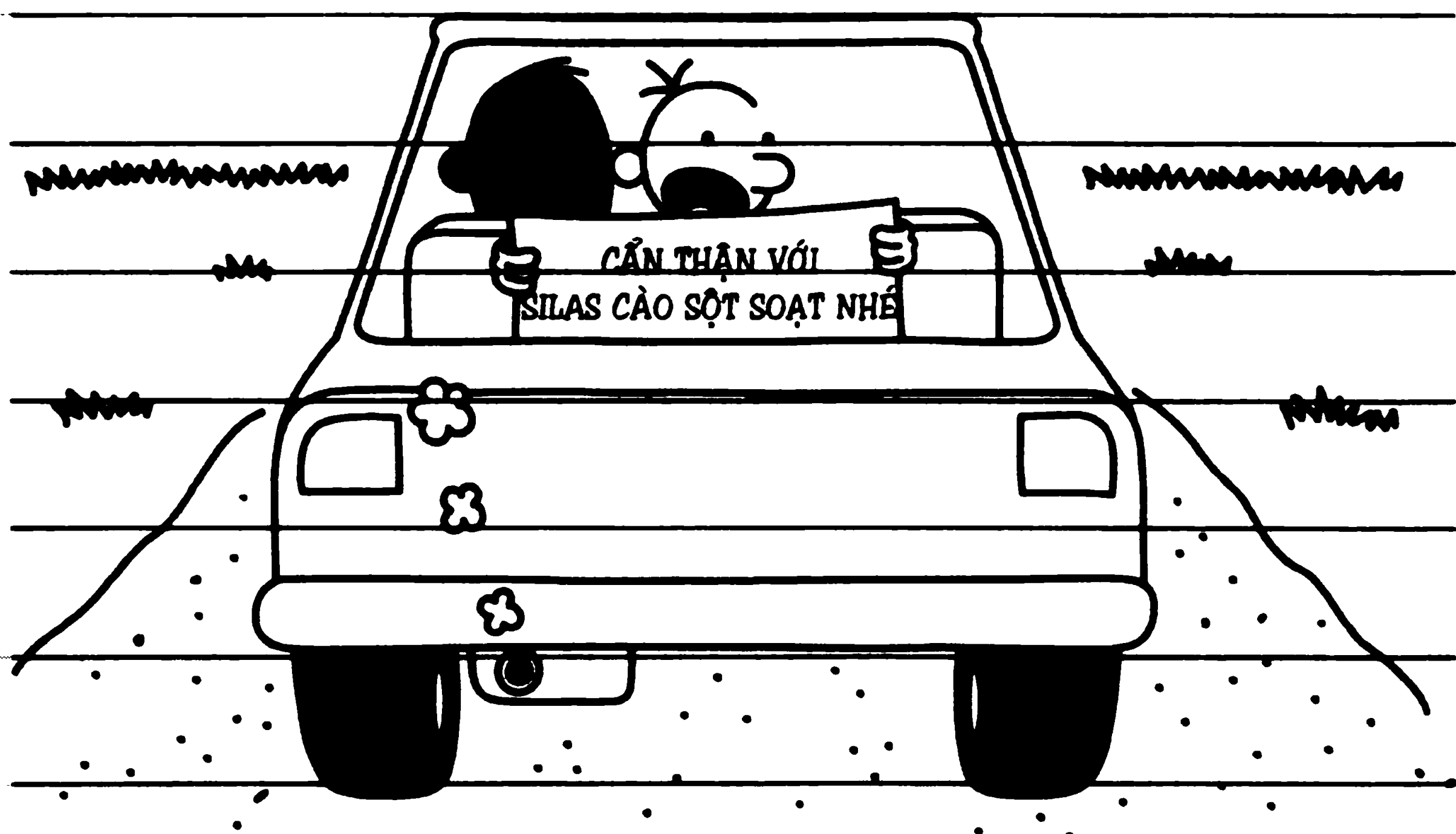
Nhưng biết đâu một ngày nào đó, tôi lại phải làm người quản lý cho lũ trẻ đến nơi này, tôi chắc phải muốn dùng cái phòng tắm đó CHO RIÊNG MÌNH chứ.

Tôi đang định chất hành lý lên xe buýt thì bố bảo tôi có thể về nhà cùng BỐ. Thế tốt hơn nhiều so với việc phải ngồi vào lòng ai đó, vì thế tôi làm theo lời đề nghị của bố.

Trên đường ra, có một cái xe tiến vào với một đoàn học sinh mới. Tôi nhanh chóng nguệch ngoạc một lời nhắn để cảnh báo chúng về điều chúng sắp sửa đối mặt. Có lẽ đó là điều TỐI THIỂU tôi có thể làm.

NHẬT KÝ

chủ bé nhút nhát

“NHỮNG NGÀY XƯA CŨ”

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thu

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in- thương mại
Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội.

Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/03-16/VH ngày 29/01/2021

Quyết định xuất bản số: 139/QĐ-VH ngày 01/02/2021

Mã ISBN: 978-604-323-028-4

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

www.yeukindlevietnam.com